

Moeder's Agenda

1964

volume 5

Moeder's Agenda

Vol. V

1964

Vertaald uit het Engels

Institut de Recherches Evolutives

Dit boek werd eerst gepubliceerd in Frankrijk onder de titel L'Agenda de
Mère---1964
© 1979 Institut de Recherches Évolutives, Parijs
Geleverd in het Engels onder de aanwijzing van Satprem

*Deze agenda... is
mijn gift aan
degenen, die van me houden*

MOEDER

INHOUDSOPGAVE

Januari.....	8
Ongedateerd, 1964.....	8
Januari 4, 1964.....	8
Januari 8, 1964.....	14
Januari 15, 1964.....	16
Januari 18, 1964.....	20
Januari 22, 1964.....	23
Januari 25, 1964.....	27
Januari 28, 1964.....	31
Januari 29, 1964.....	32
Januari 31, 1964.....	36
Februari.....	37
Februari 5, 1964.....	37
Februari 13, 1964.....	44
Februari 15, 1964.....	46
Februari 22, 1964.....	47
Februari 26, 1964.....	49
Maart.....	54
Maart 4, 1964.....	54
Maart 7, 1964.....	57
Maart 11, 1964.....	64
Maart 14, 1964.....	66
Maart 18, 1964.....	67
Maart 21, 1964.....	70
Maart 25, 1964.....	71
Maart 28, 1964.....	78
Maart 29, 1964.....	84
Maart 31, 1964.....	85
April 4, 1964.....	86
April 8, 1964.....	87
April 14, 1964.....	90
April 19, 1964.....	91
April 23, 1964.....	91
April 25, 1964.....	92
April 29, 1964.....	93
Mei 2, 1964.....	93
Mei 14, 1964.....	94
Mei 15, 1964.....	95
Mei 17, 1964.....	95
Mei 21, 1964.....	96
Mei 28, 1964.....	96
Juni 4, 1964.....	97
Juni 27, 1964.....	98
Juni 28, 1964.....	98
Juli.....	99
Juli 4, 1964.....	99
Juli 13, 1964.....	99
Juli 15, 1964.....	100
Juli 18, 1964.....	101
Juli 22, 1964.....	105
Juli 25, 1964.....	111
Juli 28, 1964.....	112
Juli 31, 1964.....	116
Augustus 5, 1964.....	120
Augustus 8, 1964.....	121
Augustus 11, 1964.....	123
Augustus 14, 1964.....	130
Augustus 15, 1964.....	136
Augustus 22, 1964.....	138
Augustus 26, 1964.....	141
Augustus 29, 1964.....	150
September.....	153
September 2, 1964.....	153

September 12, 1964	153
September 16, 1964	155
September 18, 1964	163
September 23, 1964	166
September 26, 1964	172
Oktober	184
Oktober 7, 1964	184
Oktober 10, 1964	190
Oktober 14, 1964	195
Oktober 17, 1964	204
Oktober 21, 1964	210
Oktober 24, 1964	216
Oktober 28, 1964	217
Oktober 28, 1964	218
November	225
November 4, 1964	225
November 7, 1964	228
November 12, 1964	230
November 14, 1964	236
November 21, 1964	241
November 25, 1964	247
November 28, 1964	250
December	257
December 2, 1964	257
December 7, 1964	262
December 10, 1964	265
December 23, 1964	266
Einde van December, 1964	266

Moeder Balkon Darshan 29.02.1964

Januari

Ongedateerd, 1964

(Notities van Moeder aan Satprem)

De oude dromen van
het verleden veranderen in
betekenisvolle werkelijkheden.

Januari 4, 1964

(Betreffende het bezoek van de Tantrische Goeroe)

Er is een interessant fenomeen geweest.

Ik had X verteld over een nogal interessante ontmoeting van mij met Ganapati¹ (nogal enkele jaren geleden), en hoe hij me had beloofd om me te geven, wat ik ook nodig had en het feitelijk aan me gaf gedurende een lange tijd, zeker meer dan tien jaar, en zo genereus. Toen veranderde alles in de Ashram. Het was na de oorlog, de kinderen kwamen en we liepen over; we werden veel complexer, veel groter, en begonnen in aanraking te komen met het buitenland, in het bijzonder Amerika. En ik ging door met in contact te zijn met Ganapati; ik kan niet zeggen, dat ik gewoonlijk een puja deed naar hem (!), maar elke morgen zette ik een bloem voor zijn beeld. Toen vroeg ik hem op een morgen, "Waarom ben je gestopt met te doen, wat je aan het doen was gedurende een zo lange tijd?" Ik luisterde en hij antwoordde helder, "Uw behoefte is te groot geworden." Ik begreep het niet erg goed, omdat hij fortuinen tot zijn beschikking had, die groter waren dan wat ik nodig had. Maar toen vertelde ik het enige tijd later tegen X, die me antwoordde van de hoogte van zijn "punditisme," "Laat haar niet bezig zijn met de goden, daar zal ik voor zorgen!" Het was onnodig brutaal. Toen keerde ik me naar Ganapati en vroeg hem, "Wat betekent dat alles?" En ik zag duidelijk (het was niet hij, die antwoordde, het was Sri Aurobindo), ik zag duidelijk, dat Ganapati alleen macht heeft over diegenen, die geloof in hem hebben, wat betekent, dat het beperkt is tot India, terwijl ik geld nodig had uit Amerika, Frankrijk,

¹ Ganapati, of Ganesh: de zoon van de allerhoogste Moeder, god van materiele kennis en rijkdom. Hij wordt vertegenwoordigd door een olifant's hoofd.

Engeland, Afrika... en dat hij daar geen macht heeft, zodat hij niet kon helpen. Het werd erg helder, ik was in vrede, ik begreep het: "Goed dan, hij deed zijn best, dat is alles." En het is waar, dat ik blijf ontvangen uit India, ofschoon niet voldoende; speciaal, omdat sinds de Onafhankelijkheid half India geruïneerd is, en al diegenen, die me gewoonlijk veel geld gaven, doen het niet langer, omdat zij het niet langer kunnen --- niet, dat zij het niet langer willen, maar zij kunnen het niet langer.

M, was bijvoorbeeld hogelijk geïnteresseerd in mijn verhaal over Ganapati, en ik zag, dat er een verbinding was tussen hem en Ganapati, dus vertelde ik hem, "Maar keer je tot hem en hij zal je de juiste inspiratie geven." En sinds toen is M. werkelijk perfect geweest; alles wat hij kan doen, doet hij tot het opperste van zijn mogelijkheid. Dus dit alles is erg goed.

Maar er is een aanzienlijk verschil tussen het werkelijke feit, dat is, wat dit lichaam [Moeder's lichaam] vertegenwoordigt, en X's opvatting. Hij is altijd helemaal beneden gebleven. Dat had in feite gedurende een tijd zijn gezondheid geruïneerd. En het vreemde is, dat iedere keer, dat hij ziek was en INSTEMDE om me te informeerde, hij ogenblikkelijk genezen werd --- hij WEET dit, maar het is altijd nog steeds zijn eerste instinct om zich te keren naar de goden met zijn gewone puja.

Het was hetzelfde met jou --- dat zag ik. Hij beschouwt jou zo (*gebaar van naar beneden kijken op Satprem*), en dan, je bent geen pundit (!), je hebt het religieuze onderwijs niet gehad van het land --- hij beschouwt je als een beginner, hij is helemaal niet bewust van waar je denkvermogen is, of waarnaar je denkvermogen kan reiken. Ik vertelde het hem, maar zelfs dat begrijpt hij bijna niet. Maar ik zag eens (het was in de tijd, toen ik hem beneden meditatie gaf), dat hij een opmerking maakte, die nogal belachelijk was over het feit, dat mensen hier met de ogen gesloten mediteerde en dat ik ook mijn ogen gesloten had als ik mediteerde. Het werd aan me gerapporteerd. Dat was lang geleden, jaren geleden. Hij zou komen en me de volgende morgen ontmoeten, dus zei ik, "Wacht, mijn vriend, ik zal het je laten zien!" En de volgende dag mediteerde ik met mijn ogen open (*Moeder lacht*) --- de arme man! Toen hij naar beneden ging, zei hij, "Moeder mediteerde met haar ogen open, ze was als een leeuw!"

Dat is het, begrijp je, er is een opening.

Hij is een erg goede man, maar erg onwetend --- het lijkt grappig om dat te zeggen over een pundit, een grote pundit, die Sanskriet beter kent dan het hoofd van de Maths [kloosters] van het Zuiden, maar ik zeg, dat hij dit mist: de opening naar boven. Hij heeft een verbinding in een rechte lijn (*gebaar van taps toelopen naar een punt boven*), en het is inderdaad boven, maar het is een speldenknop --- een scherpe punt, die hem een ervaring geeft, die ALLEEN de zijne is: hij kan het niet aan anderen overbrengen. Begrijp je, het is geen immensiteit, die naar boven stijgt: het is een speldenknop.

De laatste keer, toen hij kwam mediteren, voelde ik plotseling, net voordat hij naar boven kwam, de Heer komen (Hij heeft een bijzondere manier van concreet worden, wanneer Hij wil, dat ik iets doe), en Hij werd concreet met de wil, dat ik zou moeten profiteren van deze man's goede wil om zijn bewustzijn te verwijderen. Het was erg helder. En Hij werd concreet met een Vermogen, weet je, een van die overweldigende Vermogens... en een prachtige Liefde. Het kwam zo, en hij werd gevangen in de Beweging --- waar hij bewust van was, kan ik niet zeggen. Maar toen hij de kamer verliet, zei hij, dat hij een ervaring gehad had. En deze keer was hij nogal oprecht, spontaan, natuurlijk, en probeerde geen... *show van te maken*.² Het was erg goed.

Nee, je zou iets verworven kunnen hebben [met X], maar het is een iets, dat je nogal klein gevonden zou hebben; wanneer je het gevoeld had, dan zou je gedacht hebben, "Oh, werkelijk, was het dat?"

(*stilte*)

Maar hij heeft W een nieuwe mantra gegeven --- een mantra naar Kali, met het geluid van Kali! Toch staat W niet aan Kali's kant,³ niet in het minst! Het zijn dingen van deze soort, die ik niet in X begrijp. Terwijl ik deze soort kracht erg goed ken, de kwaliteit van het vermogen, dat niet alleen beïnvloedt, maar gemanifesteerd kan worden door een persoon of een andere, hier of daar.... X lijkt het doen volgens traditie: je moet eerst terugkeren naar deze godheid, dan die, dan... ongeacht van de individu's kwaliteit. Hij lijkt niet een erg groot psychologisch inzicht te hebben in individuen.

Toen ik D naar hem toestuurde (weet je, zij is altijd klaar om in enig wonderbaarlijk vermogen te geloven), ging ze naar hem in goed vertrouwen. Hij maakte vanbuiten iedere blunder, die nodig was om haar terug te laten trekken! Dus trok zij zich terug.

Hoe dan ook, het maakt niet uit.

Nu, laten we hopen, dat je zal...

Maar toch heeft hij me gedurende jaren in cirkels laten gaan. Zal ik uiteindelijk greep krijgen op iets kleins?

Maar natuurlijk is het traditioneel, mon petit! Dat is de manier van de traditie: je moet altijd mensen hebben, die rond gaan in concentrische cirkels, en er zijn tijden, dat je hen VER WEG moet drijven om hun aspiratie te vergroten. Daar gaat de traditie over --- ik geloof er niet in.

² Schuingedrukt toont woorden of zinnen, die Moeder sprak in het Engels.

³ Er zijn vier aspecten of "kanten" van de universele Moeder: *Maheshwari* (de allerhoogste Moeder), *Mahakali* (het strijdersaspect en het aspect van liefde), *Mahalakshmi* (het aspect van harmonie en schoonheid) en *Mahasaraswati* (perfectie in de kunsten en in het werk).

Het is eruditie, zo werd het oneindig overgegeven van Goeroe naar *chela* [leerling].

Wanneer ik nu een mogelijkheid zie in iemand --- bang! Ik slinger het naar hem --- soms overdondert het hem een beetje! Maar hoe dan ook, men gaat sneller.

Hij denkt, dat ik handel op de manier, dat ik doe, omdat ik incompetent ben.

(Satprem lacht in ongeloof)

Nee, ik verbeeld me geen dingen: ik weet het! Hij zei dat (was Sri Aurobindo er geweest, dan had hij een goede lach gehad), "Oh, de goden, zij zou me voor hen moeten laten zorgen, ik weet het beter dan zij"! Begrijp je, toen ik meditatie gaf in de hal beneden, waren zij er allemaal: Shiva, Krishna, alle goden van het Indiase pantheon waren er, zo gezeten (*gebaar in een cirkel*) om de meditatie te volgen.

Krishna... soms wandelde ik met hem gedurende uren in conversatie. 's Avonds, toen ik moe was van mijn werk, kwam hij gewoonlijk, en ging op de rand van mijn bed zitten, ik legde gewoonlijk mijn hoofd op zijn schouder en viel in slaap. En het duurde jaren en jaren en jaren, weet je --- geen een keer toevallig.

Daarna glimlachte ik.

Welke aspecten van de Kracht is het meest in affiniteit met wat ik ben?

Ahh!

Heb je *De Moeder* gelezen?

Het is het eerste aspect.

Heb je het boek? Ik zag de tekst niet erg lang geleden en ik dacht, "Wel, dat is het exact!"

(Moeder zoekt naar het boek)

Maar ik gaf je je naam, omdat... Er zijn veel mensen, die klaarblijkelijk erg, erg verschillend zijn en in relatie staan met erg verschillende aspecten van de Moeder, maar die toch allen om een reden, die ik ken, alleen de volheid van hun wezen zullen vinden, wanneer de Waarheid vervuld is op aarde, de goddelijke Liefde in staat zal zijn om zich zuiver te manifesteren --- daarom heb ik je Satprem genoemd. En er zijn andere mensen, die ik erg goed ken, die aan het andere eind lijken te zijn (hoe kan ik het neerzetten?) van de realisatie van hun karakter (zij zijn volledig verschillend in oorsprong, volledig verschillend in invloed), en die toch hetzelfde karakter hebben... met betrekking tot iets anders, wat ik je alleen zal vertellen,

wanneer de tijd komt. En alleen wanneer de goddelijke Liefde zich kan manifesteren in zijn absoluteheid, zullen zij de volheid van hun wezen hebben. Zodat zij op het moment, zoals jij, maar om erg verschillende redenen, het gevoel hebben, dat... dingen niet bewegen, niets wordt gedaan, niets verandert... weet je, dat al je inspanningen nutteloos zijn; of anders hebben zij, voor enkelen, die geen voldoende ontwikkeld hoger denkvermogen hebben, geen vertrouwen: zij denken, "Oh, het is allemaal belofte, maar..." (*vaag gevaar boven*).

Je bent gered van die moeilijkheid door het feit, dat je het boven volledig begrijpt. Maar dat is erg zeldzaam --- je zou oneindig dankbaar moeten zijn! (*Moeder lacht*)

Oh, maar ik BEN dankbaar!

*(Moeder bladert door "De Moeder"
door Sri Aurobindo, en leest dan:)*

Hier:

"Keizerlijke Maheswari is gezeten in de wijdsheid boven het denkende denkvermogen en wil en sublimeert en vergroot hen in wijsheid en grootheid of stroomt met een pracht voorbij hen. Want zij is de machtige en wijze Ene, die ons opent naar de supramentale oneindigheden en de kosmische uitgestrektheid, naar de grandeur van het allerhoogste Licht, naar de schatkamer van de miraculeuze kennis, naar de..."⁴

Er is niet genoeg licht voor me....

Maar er was een zin daar, die wonderbaarlijk bij je paste.

(Moeder leest weer verder:)

"Onpartijdig, geduldig en onveranderlijk in haar wil gaat zij om met mensen in overeenstemming met hun natuur en met dingen en gebeurtenissen in overeenstemming met hun Kracht en de waarheid, die in hen is. Zij heeft geen partijdigheid, maar zij volgt de besluiten van de Allerhoogste en sommigen verheft zij en sommigen werpt zij naar beneden of zet hen weg van haar in de duisternis. Aan de wijzen geeft zij een grotere en luminezere wijsheid..."

Je zou de hele passage moeten lezen. Ik ben aan het zoeken naar die zin....

U zal uw ogen vermoeien....

⁴ Wij geven de volledige passage in het Addendum.

(Moeder leest verder:)

“Toch heeft zij meer dan wie dan ook het hart van de universele Moeder. Want haar compassie is eindeloos...”

Ik kan het niet zien --- ik stel het me meer voor, dan dat ik het zie....

U vermoeit Uw ogen, laat het zitten.

(Moeder leest verder:)

“... het is eindeloos en onuitputtelijk; allen zijn voor haar ogen haar kinderen en delen van de Ene, zelfs de Asura en de Rakshasa en de Pisacha en diegenen, die opstandig en vijandig zijn. Zelfs haar weigeringen zijn alleen een uitstel, zelfs haar straffen zijn een genade....”

Deze hele passage. Het spijt me, mijn ogen zijn... geworden. Wanneer er voldoende licht is, kan ik erg goed zien.

U raakt vermoeid.

Ja.

Maar hoe dan ook, zij is de ene. Ik vond eenvoudig de zin en ik dacht, “Dit is precies goed voor Satprem.” Begrijp je, ik voel het, ik weet die dingen, omdat ik voel, welke Kracht of Vermogen aan het werk is --- wanneer ik met een persoon of een andere ben, is er altijd iets, dat de getuige is en naar het spel van Krachten kijkt, en deze observatie laat het me weten. Wanneer me gevraagd wordt, “Wie is het?” --- weet ik het hierdoor.

* * *

ADDENDUM

(Uittreksel uit “De Moeder” door Sri Aurobindo⁵)

“Keizerlijke MAHESWARI is gezeten in de wijdheid boven het denkende denkvermogen en wil en sublimeert en vergroot hen in wijsheid en grootheid of stroomt met een pracht voorbij hen. Want zij is de machtige en wijze Ene, die ons opent naar de supramentale oneindigheden en de kosmische uitgestrektheid, naar de grandeur van het allerhoogste Licht, naar de schatkamer van de miraculeuze kennis, naar de onmeetbare beweging van de Moeder’s eeuwige krachten. Zij is voor altijd rustig en prachtig, groots en kalm. Niets kan haar bewegen, omdat alle wijsheid in haar is; niets is verborgen voor haar, dat zij verkiest om te kennen; zij

⁵ Cent Ed. XXV. 26 ff.

begrijpt alle dingen en alle wezens en hun natuur en wat hen beweegt en de wet van de wereld en haar tijden en hoe alles was en is en moet zijn. Er is een sterkte in haar, die alles ontmoet en beheerst en niemand kan uiteindelijk prevaleren boven haar uitgestrekte ontastbare wijsheid en hoge kalme vermogen. Onpartijdig, geduldig en onveranderlijk in haar wil gaat zij om met mensen in overeenstemming met hun natuur en met dingen en gebeurtenissen in overeenstemming met hun Kracht en de waarheid, die in hen is. Zij heeft geen partijdigheid, maar zij volgt de besluiten van de Allerhoogste en sommigen verheft zij en sommigen werpt zij naar beneden of zet hen weg van haar in de duisternis. Aan de wijzen geeft zij een grotere en lumineuzere wijsheid; diegenen, die de visie hebben, laat zij toe tot haar raadgevingen; aan de vijandigen legt zij de consequenties op van hun vijandigheid; de onwetenden en de dwazen leidt zij in overeenstemming met hun blindheid. In iedere mens antwoordt zij en behandelt de verschillende elementen van zijn natuur in overeenstemming met hun behoefte en hun aandrang en de terugkeer, waar zij voor roepen, zet hen onder de benodigde druk of laat hen over aan de gekoesterde vrijheid om te floreren op de manieren van de Onwetendheid of te vergaan. Want zij is boven alles, nergens aan gebonden, nergens in het universum aan gehecht. Toch heeft zij meer dan ieder ander het hart van de universele Moeder. Want haar compassie is eindeloos en onuitputtelijk; allen zijn voor haar ogen haar kinderen en delen van de Ene, zelfs de Asura en de Rakshasa en de Pisacha⁶ en diegenen, die opstandig en vijandig zijn. Zelfs haar wegeringen zijn alleen een uitstel, zelfs haar straffen zijn een genade. Maar haar compassie verblindt haar wijsheid niet of keert haar actie niet van de besloten koers; want de Waarheid van dingen is haar enige zorg, kennis haar centrum van vermogen en onze ziel en onze natuur op te bouwen in de goddelijke Waarheid haar missie en haar werk.

Januari 8, 1964

(Moeder laat een schets zien, die zij net getekend heeft om de passage te illustreren in "Savitri," waar Sri Aurobindo spreekt over de : sardonische grijns op God's gezicht.)

Ik wilde deze "sardonische lach" zien van de Heer! Dus ik keek, en in plaats van een sardonische lag zag ik een gezicht... met zo een diep verdriet --- zo diep, zo ernstig --- en vol van zo een compassie.... Daarna

⁶ *Asura, Rakshasa*: demonen van de mentale en vitale lagen; *Pischasa*: verdorven wezens.

zei ik (herinner je, het was daar,⁷ ik zag dat): “Valsheid is het verdriet van de Heer.” Het was natuurlijk gebaseerd op de ervaring, dat alles de Heer is --- er is niets, dat de Heer niet kan zijn. Dus wat is deze “sardonische” grijns?... Ik keek ernaar en toen zag ik dit gezicht.

Dus, omdat ik verondersteld wordt om schetsen te maken voor H.’s schilderijen, maakte ik de schets: *Valsheid is het verdriet van de Heer*.

*(Moeder laat de schets zien
die de Heer’s verdrietige gezicht vertegenwoordigt.
Lange stilte)*

Sri Aurobindo had het gevoel of de gewaarwording van wat het verste van de Heer was (ik baseer mijzelf nu altijd op die ervaring, die erg concreet is in zijn gewaarwording, van de “nabijheid” of de “verheid” --- het is geen verheid in gevoelens, niet dat, het is als een materieel feit; toch is het niet gelokaliseerd in de ruimte), wel, Sri Aurobindo voelde voor zijn deel, dat het verste wreedheid was. Daar voelde hij zich het verste van; die vibratie leek voor hem het verste van die van de Heer.

En toch kan men, het klink bizar, in wreedheid nog, vervormd, de vibratie van Liefde voelen; ver naar achteren of diep vanbinnen die vibratie van wreedheid is er nog, vervormd, de vibratie van Liefde. En Valsheid --- de werkelijke Valsheid, die niet verrijst uit angst of iets van de soort, dat geen reden achter zich heeft --- werkelijke Valsheid, de ontkenning van de Waarheid (de GEWILDE ontkenning van de Waarheid) is voor mij iets, dat volledig zwart en inert is. Dat gevoel geeft het mij. Het is zwart, zwarter dan de zwartste kool, en inert --- inert zonder enige respons.

Wanneer ik die beschrijving in *Savitri*⁸ las, voelde ik een verdriet, waarvan ik dacht, dat ik niet in staat was om het te voelen gedurende een lange tijd --- een lange tijd. Ik dacht, dat ik (hoe zal ik het neerzetten?) genezen was van die mogelijkheid. En de laatste keer, toen ik dat zag, zag ik, dat het er nog was; en terwijl ik keek, zag ik hetzelfde verdriet in de Heer, in Zijn gezicht, Zijn uitdrukking.

De opzettelijke ontkenning van alles, dat goddelijk is --- van alles, dat we goddelijk noemen.

Het Goddelijke is voor ons altijd de perfectie, die nog niet gemanifesteerd is, alle wonderen, die nog niet gemanifesteerd zijn, en die natuurlijk moeten blijven groeien.

Het verre eind van de Manifestatie (wanneer we aannemen, dat er een progressieve neerdaling was... er zou er een geweest kunnen zijn, ik weet het niet --- er zijn zoveel opvattingen geweest van wat gebeurde, soms tegengesteld, altijd onvolledig en vermenselijk), maar als je het aspect van

⁷ In de muziekkamer, op 31 December, 1963.

⁸ Hij bereikte een gebied, onbebouwd en in bezit van niemand....” II.VII.206 (zie conversatie van 31 December 1963.

evolutie overweegt, neig je om een ver eind te overwegen, vanwaar je voortgaat naar een ander ver eind (het is vanzelfsprekend kinderachtig, maar hoe dan ook...), of een extreme manier van zijn, die groeit naar de tegengestelde Extreme Manier van Zijn; wel, wat voor mij het zwartste en meest inerte lijkt, de volledige ontkenning van "dat" waarnaar we aspireren, stelt de Valsheid samen.

Met andere woorden, dit is misschien, wat ik Valsheid noem; omdat valsheid op de menselijke manier altijd vermengd is met allerlei soorten dingen --- maar de juiste Valsheid is dit. Het is de aanname, dat het Goddelijke niet bestaat, het Leven niet bestaat, het Licht niet bestaat, Liefde niet bestaat, Vooruitgang niet bestaat --- Licht, Leven, Liefde niet bestaan.⁹ Een negatieve nietsheid, een duistere nietsheid. En dit klampte zich waarschijnlijk aan de evolutie en maakte Duisternis, die Licht ontkende, Dood, die het Leven ontkende, en Haat, Wreedheid en dat alles, dat Liefde ontkende --- maar dit is al verdund, het is al in een verdunde toestand, er is al een mengsel geweest.

Oh, wanneer we poëzie zouden willen maken (het is niet langer een filosofische of spirituele manier van zien, maar een picturale manier), zouden we een Heer kunnen voorstellen, die een totaliteit is van alle mogelijke en onmogelijke mogelijkheden, in een queeste van een Zuiverheid en Perfectie, die nooit bereikt kunnen worden en altijd progressief zijn... en de Heer zou afkomen van alles in de Manifestatie, dat Zijn ontvouwen belast --- Hij zou beginnen met het afschuwelijkste. Zie je het?... Totale Nacht, totale Onbewustheid, totale Haat (nee, haat impliceert nog, dat Liefde bestaat), het onvermogen om te voelen. Nietsheid.

Wij zijn op de weg. Ik heb er nog een beetje van [die totale Onbewustheid] over.

Ah, laten we aan het werk gaan.

Januari 15, 1964

(na een lange stilte)

Er is een curieuze overgangstoestand in het meest materiële bewustzijn, het lichaamsbewustzijn. Een transitie van de toestand van onderwerping,

⁹ Moeder refereert niet aan een intellectuele en menselijke ontkenning, maar een materieel feit, dat men vindt aan juist de wortels van het leven, in het meest materiele bewustzijn, en dat zichzelf laat zien als een afgrond van zwarte en verstikkende basalt. Het is nauw verbonden met de dood. Het is juist het geheim van de dood.

van hulpeloosheid, waarin men constant overgeleverd is aan de genade van krachten, vibraties, onverwachte bewegingen, allerlei soorten impulsen --- naar het Vermogen. Het Vermogen, dat zichzelf doet gelden en zichzelf realiseert. Het is de transitie tussen de twee; en er is bijna een zwerm aan ervaringen van alle types, van het meest mentale deel van dat bewustzijn tot naar beneden naar het donkerste, meest materiële deel.

En wanneer ik wat wil zeggen, dan komt er onmiddellijk van alle hoeken een zwerm dingen, die gezegd willen worden en zich tegelijkertijd binnen haasten --- wat natuurlijk voorkomt, dat ik kan spreken.

Het is een curieuze toestand.

De passage van een bijna totale hulpeloosheid --- een soort Fataliteit, zoals de oplegging van een hele set determinismen, waartegen je machteloos bent, die op je drukken --- naar een heldere, definitieve Wil, die, op het MOMENT, dat Het zich uitdrukt al-krachtig is.

(stilte)

Maar als een geheel geeft het een besef van het betreden van een erg scherpe richel tussen twee afgronden.

(lange stilte)

Het is onmogelijk om te zeggen....

En dit gebied van ervaring omvat ook het fysieke denkvermogen --- alle mentale constructies, die een directe actie hebben op het leven en op het lichaam; er is daar een bijna onbegrensd gebied van ervaringen. En alles neemt niet de vorm aan van een speculatie of een gedachte, maar van een ervaring. Ik zal je een voorbeeld geven om mijzelf begrepen te maken. Ik zal het je niet vertellen, zoals het gebeurde, maar zoals je weet, dat het moet zijn.... Er is iemand in Frankrijk, die erg toegewijd is, geboren Katholiek, en die serieus ziek was. Hij schreef me om te vragen, wat hij zou moeten doen; hij zei, dat mensen om hem heen natuurlijk wilde, dat hij extreme zalving zou ontvangen (zij dachten, dat hij bijna doodging), en hij schreef om me te vragen of het enige invloed had op de vooruitgang van zijn innerlijke wezen en of hij het categorisch zou moeten weigeren. Ik wist hier niets van [omdat Moeder de brief nog niet ontvangen had], maar ik had hier een ervaring, waarin priesters en misdienaars kwamen om me een extreme zalving te geven! (Zo presenteerde het zichzelf aan me.) Ze wilden me een extreme zalving geven, dus keek ik --- ik keek, ik wilde het zien; ik dacht, "Wel, voor hen abrupt weg te sturen, laat ons zien, wat het is...." (ik had geen idee, waarom zij moesten komen, begrijp je; iemand had ze gestuurd om me een extreme zalving te geven --- niet dat ik me bijzonder ziek voelde! Maar hoe dan ook, zo was het.) Dus voor hen weg te sturen, keek ik zorgvuldig om uit te vinden of het werkelijk enig vermogen van actie had, of extreme zalving het vermogen had om de vooruitgang van de ziel te onderbreken en het vast te binden aan oude

religieuze formaties. Ik keek en ik zag, hoe dun en ijl het was, zonder kracht; ik zag helder, dat het alleen enige kracht zou kunnen hebben, wanneer de priester, die het uitvoerde, een bewuste ziel was en het bewust deed, in relatie met een innerlijk vermogen of innerlijke kracht (vitaal of een andere), maar dat het, wanneer het een gewone man was, die zijn "werk" deed en de sacramenten gaf met een gewoon geloof en niets meer, volmaakt onschadelijk was.

Toen ik dat eenmaal gezien had (het was als op een scherm), verdween plotseling het hele verhaal en was het voorbij. Het was alleen gekomen om het me te laten zien, dat is alles. Maar het presenteerde zich op die manier om me aandachtig, serieus te laten kijken; niet als een mentale consideratie: een visie en een ervaring.

Onmiddellijk daarna had ik een bezoek van de Paus! De Paus [Paulus VI] was naar Pondicherry gekomen (hij is van plan om India te bezoeken), hij was naar Pondicherry gekomen en vroeg om me te ontmoeten (materieel nogal onmogelijk, natuurlijk, maar zij waren volmaakt eenvoudig en rechtdoorzee). Dus zag ik hem. Hij kwam, we ontmoeten elkaar daar (*in de muziekkamer*), en we spraken eigenlijk met elkaar. Ik voelde de man werkelijk voor me (*gebaar van voelen*), voelde, wat hij was. En hij was erg bezorgd bij de gedachte over wat ik zou gaan zeggen tegen de mensen over zijn bezoek: de openbaring, die ik zou geven over zijn bezoek. Ik zag dat, maar ik zei niets. Uiteindelijk zei hij (we spraken in Frans, hij had een Italiaans accent; maar zie je, dit alles correspondeert niet met enige gedachte: het is als beelden in een film), hij zei, "Wat zal U mensen vertellen over mijn bezoek?" Dus keek ik naar hem (innerlijke contacten zijn concreter dan beelden of woorden) en ik antwoordde hem eenvoudig, na opzettelijk naar hem te staren, "Ik zal hen vertellen, dat we in gemeenschap zijn geweest in onze liefde voor de Heer...." En er was erin de warmte van een gouden licht --- buitengewoon! Toen zag ik iets in hem ontspannen, alsof een angst hem verliet en zo ging hij weg in een grote concentratie.

Waarom dat kwam? Ik weet het niet.

En een, twee, tien, vijftig dergelijke ervaringen zo --- deze twee raakten me. De eerste, omdat de VOLGENDE DAG Pavitra me vertelde, dat een heer had geschreven om me de vraag te stellen, die ik je vertelde: hij was erg ziek geweest, hij lag in bed, hoe dan ook aan dood's deur, en hij had geschreven om die vraag te stellen.

Curieus, is het niet?

Het is geen mentaal contact, dat je laat weten, dat hij geschreven heeft, enzovoort; het was een ervaring --- het neemt altijd de vorm aan van een ervaring, een ACTIE: iets, dat gedaan moet worden en gedaan wordt, of dat gekend moet worden en gekend wordt. Het is nooit de mentale transcriptie van het gewone leven.

De Paus... ik vraag me af waarom: wat is er gebeurd? Wat betekent het? Waarom gebeurde het? Maar ik zie de scene nog; het was een levende werkelijkheid: hij was lang, in de kamer daar (*de muziekkamer*), en er was een beetje terneergeslagen atmosfeer om hem heen, met een soort zorg. Maar het innerlijke contact was erg sterk, erg sterk, erg intens, en het ging voorbij de mens, voorbij de fysieke "Allerhoogste Paus"--- nogal er voorbij. Het raakte iets aan. Toch had ik natuurlijk nooit aan hem gedacht, niets.

En dit alles gebeurt IN HET MIDDEN VAN DE DAG, niet terwijl ik slaap. Alles tegelijk, weet je... Dit verhaal gebeurde met me, toen ik net mijn bad gehad had! Begrijp je, het is volledig niet verbonden. Plotseling komt er iets, krijgt greep op me, en dan is er een soort leven, waarin ik leef, tot iets gedaan is --- een of andere actie --- en wanneer die actie gedaan is, gaat alles weg. En het gaat weg zonder een spoor achter te laten, alsof... (*Moeder trekt abrupt een scherm weg*).

Ik geef deze twee voorbeelden, omdat zij recent zijn en een beetje onverwacht (of zij correspondeerden ten minste niet met mijn bezigheden of vooringenomenheden), maar zij komen in honderden! Iedere dag zullen er dertig, veertig van hen komen en greep op me krijgen en dan ga ik tegelijk in een concentratie, ik BELEEF een zeker iets, totdat ik het gezien heb --- gezien, gekend door het visioen --- iets, dat gezien moest worden, en zo gauw als het gezien wordt, pff! Weggegaan, klaar. Het verliest interesse, het is weg.

Ik ga in een soort concentratie gedurende een tijd, waarin ik volledig geïsoleerd ben, geabsorbeerd; dan, wanneer het voorbij is, hup! Het gaat abrupt weg (*gebaar van een gordijn trekken*).

En het stopt me niet om mijn activiteiten voort te zetten --- vertel ik je, ik was me weer aan het aankleden na mijn bad! Maar dan worden alle bewegingen automatisch: het bewustzijn wordt niet langer bezet door haar gebaren, er is alleen een delegatie van het bewustzijn om op te letten, dat is alles.

Maar dit alles verandert mijn positie --- mijn positie vis-à-vis de wereld verandert. Hoe kan ik het uitleggen?... Het is erg vreemd.

* * *

*Een beetje later,
Voordat Satprem weggaat:*

Er is steeds meer iets, dat drukt om zichzelf bekend te maken en zo geformuleerd is: wat wil komen voor de volgende Februari¹⁰ is het Waarheid-Licht... (*Moeder herhaalt als een bezwering*) het Waarheid-Licht,

¹⁰ Op 29 Februari 1964, de tweede verjaardag van de Supramentale Manifestatie op aarde.

de Waarheid-Kracht, het Waarheid-Licht, de Waarheids-kracht... om de weg voor te bereiden voor de manifestatie van de allerhoogste Liefde.

Maar dat is voor later.

Maar onmiddellijk, onmiddellijk: het Waarheid-Licht, de Waarheids-kracht. Het wordt precies.

Ik heb er niet over nagedacht. Het was volmaakt *blanco* in mijn hoofd. Ik wist helemaal niet. En toen kwam dat.

Januari 18, 1964

... Ik zag S.G. deze morgen, de persoon, die naar Amerika ging, die Kennedy kende en zelfs sprak met hem over de mogelijkheid om openlijk te verenigen met Rusland om zo druk uit te oefenen op de wereld en gewapende conflicten te voorkomen (hij zei, "om alle grens en territoriale conflicten te settelen op een vredige manier," om natuurlijk te beginnen met China en India). Kennedy zou enthousiast geweest zijn. De Russische ambassadeur werd onmiddellijk opgeroepen en hij had Chroesjtsjov gebeld: enthousiast over het idee (maar deze Chroesjtsjov leek een nogal goede man te zijn). Zij werden verondersteld om het uit te zoeken gedurende een bijeenkomst bij de U.N. Op dit punt gaat Kennedy ervandoor....¹¹

Maar het idee is weer opgenomen door Chroesjtsjov en hij gaat door met nogal enthousiast te zijn.¹² Het schijnt (ik weet niet of het nogal waar is, omdat Z [een Russische leerling] het zegt)... maar Z zond hem mijn artikel "Een Droom,"¹³ over de mogelijkheid om een klein "internationaal centrum" te creëren (ik hou niet van het woord "internationaal," maar hoe dan ook), en Chroesjtsjov antwoordde, "Dit idee is uitstekend, de hele wereld zou het een werkelijkheid moeten maken." Wel, ik weet niet of het correct is, maar hoe dan ook, de heer lijkt welgezind te zijn. En deze S.G. is erg familiair met de U.S. ambassadeur in Delhi. In het kort heeft S.G. me het nieuwe voorstel gestuurd --- de eerste, ik heb het goedgekeurd, ik heb er zelfs mijn *zegeningen* aan gegeven, en hij is Nehru gaan zien: Nehru riep onmiddellijk beide ambassadeurs voor een conferentie.¹⁴ In die tijd werkte ik nogal veel, en dingen waren in beweging.... Nu lijkt het, dat de

¹¹ Kennedy werd op 22 November 1963 vermoord.

¹² Chroesjtsjov zal negen maanden later weggestuurd worden op 15 Oktober

¹³ Zie Addendum

¹⁴ Nehru zal vier maanden later sterven op 27 Mei.

nieuwe president [Johnson] voorlopig voortzet, wat de ander deed: hij zal de plannen niet verijdelen.... We zullen zien.

Wanneer het slaagt, zal het enige concrete uitdrukking geven aan de inspanning van de transformatie zonder geweld.

* * *

*Een beetje later, betreffende
Een nieuwe Amerikaanse leerling:*

...Oh, zijn zij eigenwijs!... En opgeblazen met hun superieure realisatie --- zij waren geboren om de aarde te HELPEN. Zij hebben zo een goede wil! Zij willen de hele aarde helpen, (*op een ironische toon*) de aarde helpen. Zij komen hier, maar in plaats van zichzelf af te vragen, wat zij kunnen leren, komen zij OM TE HELPEN; zij komen om enige orde te brengen (er is "geen orde!"), om dingen recht te zetten, die verkeerd zijn, om enig praktisch besef te brengen in deze vage denkvermogens!

De andere verwaandheid lijkt me serieuzer dan de Amerikaanse --- de Europese verwaandheid. Omdat zij werkelijk denken, dat zij erg intelligent zijn. De Amerikanen willen "helpen" --- zij zijn kinderen. Maar de Westerlingen zijn "wijzen" van het intellect; dus het heeft enig gedoe nodig om in hun denkvermogens door te dringen!... Er is niets, dat zij hoeven te leren.

Ik heb erg weinig contact met die mensen.

Wel, exact! Zij zijn degenen: een fort. Het is de hele Europese "elite."

Speciaal de Fransen, niet?

De Fransen heel erg, maar bijna overal in Europa: de Duitsers, de ...

De Italianen denken niet, dat zij een superieure intelligentie hebben.

Maar de Duitsers, de Britten...

Oh, de Britten, dat is een verschillend fenomeen, mon petit! Alles, dat niet Brits is, is waardeloos! (*Moeder lacht*) Alleen de Britten zijn praktisch, alleen de Britten zijn intelligent, alleen de Britten weten, hoe te leven, alleen de Britten zijn machtig, alleen de Britten... In het kort, er zijn alleen Britten, de hele wereld zou Brits moeten zijn --- maar de Britten, ik kreeg een grondige afkeer van hen, toen ik vijf jaar oud was!¹⁵ (*Moeder lacht*) Ik herinner me, dat ik altijd gewoon was te zeggen, "Maar onze werkelijke vijanden" (als een kind, gewoon zo, tussen ons), "onze werkelijke vijanden zijn niet de Duitsers: het zijn altijd de Britten geweest." En toen had ik,

¹⁵ Het kan worden herinnerd, dat Moeder een Engelse gouvernante had.

zoals Sri Aurobindo, een grote bewondering voor Napoleon, dus had ik nogal een wrok tegen hen voor de manier, waarop zij hem behandelden.

Oh, nee! De Britten... (*lachend*) het enige, dat hen rehabiliteerde in de wereld's geschiedenis is, dat Sri Aurobindo ging studeren in hun land! Maar hij zei duidelijk, dat gedurende zijn studies daar zijn hele gevoel van nabijheid met Frankrijk was, niet met Engeland.

Oh, de Britten... Nee, de Britse hoogmoed is niet alleen een legende. Wat gaf hen dat? Waar komt het vandaan? Omdat zij in feite Noormannen zijn, is het niet?

Maar zij werden eilanders, het is een eiland.

Ja, dat is de hoofdrede

* * *

ADDENDUM

Een Droom

Er zou ergens op aarde een plaats moeten zijn, die geen natie als zijn eigen zou kunnen opeisen, een plaats, waar ieder menselijk wezen van goede wil, oprecht in zijn aspiratie vrij zou kunnen leven als inwoner van de wereld, en gehoorzaam aan een enkele autoriteit, die van de allerhoogste Waarheid, een plaats van vrede, eendracht, harmonie, waar alle vechtinstituten van de mens alleen gebruikt worden om de oorzaken van zijn lijden en misères te veroveren, om zijn zwakheid en onwetendheid te boven te komen, om te triomferen over zijn beperkingen en onvermogens; een plaats, waar de behoeften van de geest en zorg voor vooruitgang voorrang hebben over de bevrediging van verlangens en passies, over de zoektocht naar pleziertjes en materieel genot. In deze plaats zouden kinderen in staat zijn om te groeien en integraal te ontwikkelen zonder contact te verliezen met hun ziel; onderwijs zou niet gegeven worden met een zicht om examens te halen of certificaten te verkrijgen en betrekkingen, maar om hun bestaande faculteiten te verrijken en nieuwe voort te brengen. In deze plaats zouden titels en posities vervangen worden door mogelijkheden om te dienen en te organiseren, ieder's lichamelijk behoeften zouden gelijkelijk voorzien worden, en in de algemene organisatie zouden intellectuele, morele en spirituele superioriteit niet uitgedrukt worden door toegenomen plezier en vermogens in het leven, maar door grotere verplichtingen en verantwoordelijkheden. Schoonheid in al haar kunstvormen --- schilderkunst, beeldhouwen, muziek, literatuur --- zou gelijkelijk toegankelijk zijn voor allen, terwijl de mogelijkheid om te delen in de vreugden, die het brengt, alleen beperkt is door hun capaciteiten en niet door de sociale of financiële positie. Want in deze ideale plaats zou geld niet langer de soevereine heer zijn; individuele waarde zou een veel groter belang hebben dan die van materiële rijkdom en sociale positie. Daar zou werk niet zijn om zijn levensonderhoud te

verdienen, maar het middel om zichzelf uit te drukken en zijn capaciteiten en mogelijkheden te ontwikkelen, terwijl men op hetzelfde moment dienstbaar is voor de groep als geheel, die op zijn beurt in ieder's levensonderhoud zou voorzien en ieders gebied van actie. In het kort zou het een plaats zijn, waar menselijke relaties, die gewoonlijk bijna exclusief gebaseerd zijn op competitie en strijd, vervangen zouden worden door relaties van emulatie in proberen om zijn best te doen, van samenwerking en werkelijke broederschap.

De aarde is niet klaar om zo een ideaal te realiseren, want de mensheid bezit nog niet, ofwel de kennis, die noodzakelijk is om het te begrijpen en het aan te nemen, of de bewuste kracht, die onmisbaar is voor haar uitvoering. Daarom noem ik het een droom.

Toch is deze droom op weg om een werkelijkheid te worden, en het is, waarvoor we ons inspannen om het te doen in de Sri Aurobindo Ashram, op een erg kleine schaal en in proportie met onze beperkte middelen. De prestatie is inderdaad ver van perfect, maar het gaat vooruit, we gaan beetje bij beetje naar ons doel, waarvan we hopen, dat we het op een dag de wereld kunnen laten zien als een praktisch en doeltreffend middel om tevoorschijn te komen uit de huidige chaos om geboren te worden in een nieuw leven, dat harmonieuzer en waarachtiger is.

Januari 22, 1964

(Moeder ziet er vermoeid uit en lijkt een verkoudheid te hebben. Eerst citeert zij uit een notitie, die zij in het Engels geschreven heeft:)

Het ware doel van het leven: te leven voor het Goddelijke of te leven voor de Waarheid, of tenminste te leven voor zijn ziel...

Dat is het minimum. En dan:

En de ware oprechtheid: te leven voor het Goddelijke zonder er enige voordeel van Hem voor terug te ontvangen.

Ik zei dit gisteren of de dag ervoor, omdat ik erg boos was op de Ashram mensen!... We gaan door een erg moeilijke financiële periode, en dus weet je mensen... zij respecteren je alleen zolang als je geld hebt; wanneer je geen geld meer hebt, respecteren ze je niet meer --- en zij vinden het zo vanzelfsprekend, zo natuurlijk! Zij voelen zich zelfs niet slecht op hun gemak, helemaal niet: het ligt volmaakt voor de hand, dat je alleen iemand respecteert, wanneer hij geld heeft en je in zijn greep houdt.

Ik was niet gelukkig, dus ik schreef deze notitie.

* * *

*Dan laat Moeder een andere
Handgeschreven notitie zien:*

Het zijn gebeden, die hieruit komen (*gebaar naar het hartcentrum*), zij komen zo, plotseling, onverwacht --- de hele tijd, maar ik vond deze interessant. Het was weer na mijn bad (!). Het gebeurt vaak op die tijd....

“Te zijn, wat U wil, dat ik ben,
Te doen, wat U wil, dat ik doe...”

Dat was het begin: toen kwam de gewaarwording, “Wat is dit ridicule ‘mij?’” (Het komt echter niet uit het vitale of het denkvermogen, helemaal niet: het komt van het lichaam, het zijn de lichaam’s cellen, die zich plotseling afvragen, “Maar wat is dit ‘mij?’”) Dus de ervaring kwam, en het was erg intens:

“U te zijn,
op ieder moment
de allerhoogste Spontaniteit.”

Menselijke wezens doen altijd iets VOOR iets, met een doel, om een reden, uit een motief; zelfs spiritueel leven, zelfs spirituele inspanning zijn VOOR de vooruitgang van bewustzijn, OM de Waarheid te bereiken, want... het is een vibratie, die altijd een staart heeft --- een staart van voren. En deze cellen hebben gerealiseerd, dat wanneer je de vibratie kan hebben zonder de staart, het vermogen tienvoudig toeneemt --- “tienvoudig” is niets! Bij tijden is het verschil fantastisch. In feite toen zij zeiden, “Te zijn, wat U wil...” was het een manier om behoefte uit te drukken, die zij daarvoor voelden; maar toen het uitgedrukt was, zeiden zij, “Wat is deze gemeenplaats! Waar steekt dit ‘mij’ haar neus in!” Toen kwam plotseling de Ware Vibratie --- de Ware Vibratie, zonder oorzaak en effect, die op ieder moment van het universum totaal en absoluut is. En het werd vertaald naar: “U te zijn Heer, op ieder moment de allerhoogste Spontaniteit.”

Er was een buitengewoon verblindend licht --- dat niet bleef.

(stilte)

Dus de conclusie (naderhand, natuurlijk, toen het geheel gezien was en zorgvuldig bestudeerd), de conclusie is, dat de Heer noch een oorzaak, noch een effect heeft; en dat alles is als die pulsaties in mijn ervaring twee jaar geleden (of anderhalf jaar geleden, ik herinner het niet --- het was in April), de pulsaties van Liefde, die voort barsten en het woord creëren, dat de een na de ander volgde, maar noch oorzaak, noch effect had: de ene pulsatie was niet het resultaat van de ene ervoor of de oorzaak van de ene erna --- helemaal niet --- iedere was een geheel in zichzelf.

Ieder moment van de Allerhoogste is een geheel in zichzelf.

En wat betekent “moment”? Waar correspondeert het mee in de waarheid van de Allerhoogste? Ik weet het niet --- voor ons wordt het zo vertaald, omdat alles op die manier voor ons vertaald wordt. Alle verandering wordt voor ons vertaald als het besef van tijd --- EEN besef van tijd, een zeker besef van tijd, dat oneindig en eeuwig zou kunnen zijn, maar het is de hele tijd een tijd. En voor Hem is de verandering tijdloos. Wat is het? Waar correspondeert het mee? Ik weet het niet.

Omdat [Moeder's] bewustzijn volledig buiten tijd en ruimte is, en toch is er dit...

(stilte)

* * *

(Moeder begint te hoesten)

Iemand heeft me een cadeau gegeven: een hoofdverkoudheid --- een royaal geschenk!

Wie heeft het U gegeven?

(Lachend) Hij deed het niet opzettelijk.

Maar het is een les. Ik had onmiddellijk genezen kunnen worden (het was gisteren). Eerst kwam het het ware bewustzijn en de ware attitude tegen (zelfs in het lichaam), en gedurende uren was het onder controle. Toen kwamen de mensen, die iedere dag komen, enkele in de morgen en enkele in de middag (maar het was gisteren in de middag), met hun wagenladingen werk --- een wagenlading, weet je, het wordt gedumpt als wanneer een wagen ontladt, wat betekent, dat zij niet wachten op een, die ontladen wordt, voordat zij een andere brengen: zij gooien het allemaal bij elkaar. Dus plotseling begon mijn neus te lopen, het was voorbij --- er was een spanning. De Kracht, die er was, kon het niet weerstaan. In de nacht en deze morgen werd het weer onder controle gebracht en had weg kunnen gaan; toen kwamen de gebruikelijke mensen met hun gebruikelijke wagenladingen (ieder zijn wagenlading; het zijn er vier); dus precies in het midden van het werk begon mijn neus weer te lopen. Maar het is stupide, hoe dan ook....

En altijd hetzelfde (de eerste visie was nogal correct, ik bedoel, dat de visie van de cellen nogal correct was): het is niet iets, dat van buiten komt, het is de impuls, die van vanbuiten komt, het is de verkeerde vibratie, die van buiten komt, en de moeilijkheid is, dat je niet in staat bent om deze verkeerde vibratie te vervangen of eerder het te CANCELLEN, met de ware Vibratie. Dat zei ik al: de “proportie” is niet voldoende, dus het heeft tijd nodig. Ik kan begrijpen, dat met voldoende proportie van de cellen, die in de Ware Vibratie blijven, de genezing ogenblikkelijk zou moeten zijn, dat is, het effect van de verkeerde vibraties zou automatisch opgeheven

moeten worden. Maar ik had het gezien en bracht bijna een uur, drie kwartier [in concentratie] door, en het kleine beetje, dat aangedaan was (het was in de keel), opgeheven was --- het keerde niet terug. Het werd opgeheven. Maar na die drie kwartier moest ik mijn activiteiten hervatten, mensen zien, dingen doen, ook mijn bad nemen (ofschoon het bad altijd weldadig geweest is), en een soort geheugen bleef hangen.... En toen, vanaf drie uur, kwart voor drie, begon de invasie: eerst een, dan een andere, toen twee meer, toen een derde, toen... Toen begon ik ogenblikkelijk, omdat mijn attentie AFGELEID werd naar wat ik moest doen (grote aantallen antwoorden, die geschreven moeten worden, van *zegeningen*, die gezonden moesten worden, van problemen, die opgelost moeten worden --- alles ervan op me gedumpt), omdat mijn attentie daarnaar afgeleid waren, natuurlijk ogenblikkelijk te niezen, enzovoort --- er was niets anders te doen, dan... *erdoorheen* gaan.

Toch zeg ik voor acties in dit domein, acties van transformatie, niet eenzaamheid, omdat dat onnozel is --- er is niet zoiets als eenzaamheid --- maar vrede is noodzakelijk, dat is, de perfecte controle over de activiteit: de activiteit moet op een niveau gehouden worden, waar het niet tussenbeide komt met het innerlijke werk --- dat is het punt. Dat was, waarom ik in feite (ogenschijnlijk) gedwongen werd om boven te blijven, omdat het beneden --- het was hels --- hels geworden, niemand kan het zich voorstellen! Het is altijd hetzelfde principe: "Waarom ik niet?" En er zijn 1300 van hen, begrijp je... laat staan de bezoekers, die kwamen met honderden (sommige dagen zijn er meer dan 200 of 300 van hen tegelijk); zij horen, dat er "iets waard om te zien," en toen ik beneden was en een van de "circus showmensen" (*[lachend]* excuseer me!) kwam, bracht hij een troep met zich mee.

Nu is het een beetje beter, maar het is geworden "Waarom ik niet?" Moeder heeft zo en zo een categorie mensen gezien, daarom heeft de volledige categorie het recht om gezien te worden!... Ook de *verjaardagen*,¹⁶ het hangt af van de leeftijden en bezigheden: wanneer ik mensen zie van een zekere leeftijd en bezigheid op hun verjaardagen, hebben allen van ongeveer dezelfde leeftijd en overeenkomende bezigheid een RECHT om te komen --- zij hebben het recht --- en het is mijn PLICHT om hen te zien. En wanneer ik zeg, dat ik de tijd niet heb... zijn zij van streek.

Het is een farce, weet je! En die farce is gaande geweest sinds 1929.

Maar toen Sri Aurobindo hier was, hoefde ik alleen iets tegen hem te zeggen en hij een bericht zou sturen, waarin hij mensen vertelde om stil te blijven. (Ik vond dat alles in zijn correspondentie, ik wist het niet; hoeveel keer schreef hij naar mensen!) Maar naderhand,, naderhand verheerlijkten zij allen in hun "trouw," omdat zij in de Ashram bleven en een of andere consideratie voor me hielden! Dus werd ik natuurlijk

¹⁶ Moeder ontvangt zekere leerlingen op hun verjaardagen.

verondersteld om hen oneindig dankbaar te zijn --- “We zijn trouw geweest aan de Moeder.”

In die tijd had ik al het geld (zoals ik deed in Sri Aurobindo's tijd: hij zorgde nooit voor het geld, hij overhandigde alles aan me, en naderhand ging het door, zoals het was), en dat houdt hen een beetje stil. Maar wanneer ik zeg, “Ik heb geen enkel geld, ik kan niet betalen,” dan... Dat is “spiritueel leven” voor je!

Nu zijn er, volgens wat ik gezien heb en *getest* (met “kleine testen,” die ik nu en dan gedaan heb), zeker --- oh, terwijl ik EXTREEM genereus, geduldig, en (wat zal ik zeggen?) genadig ben --- er is een goede derde, die hier alleen zijn, omdat zij comfortabel zijn: je werkt als je wilt, je werkt niet als je niet wilt, je eet altijd, je hebt altijd beschutting en kleren, en uiteindelijk doe je een soort zoals je uitkomt (je moet pretenderen om te gehoorzamen, dat is alles). En wanneer je een gemak ontkend wordt, begin je te mopperen --- Yoga is eenvoudig buiten beeld! Het is honderd duizend mijlen weg van hun bewustzijn (hun monden zijn vol woorden, maar het is alleen lip dienst). Soms heb je een kleine scrupule om te laten lijken, dat je enig werkt doet. En sommigen zijn erg oud geworden of komen hier, omdat zij ongeschikt geworden zijn voor het leven buiten... zodat we ze niet weg kunnen sturen! (Het was verkeerd om hen te accepteren --- Ik moet zeggen, dat ik weinig te maken heb met die aanvaarding: ik zou nee zeggen, en negenennegentig keer uit honderd pretenderen zij, dat zij ja gehoord hebben, maar hoe dan ook... dat is het leven.) Dus ik kan hen niet wegsturen. Maar ik ga het leven voor hen ascetisch maken: men zal daar niet meer comfortabel zijn --- waar dan voor?

Wel, we zullen zien. We hebben beperkingen gestart --- oh, zij zijn niet erg serieus, maar hoe dan ook...

Januari 25, 1964

In *de Illustrated Weekly* hebben zij foto's gepubliceerd van de Paus' bezoek aan Palestina en er is er een, waarop hij zich op de grond werpt: hij kust de grond op de Olijfberg, waar Christus, zoals het verhaal gaat, verteld werd, dat hij gekruisigd zal worden.

Het brengt me weer in contact met die man.

En zijn intentie is helder: om religie nogal werkelijk te maken, in de zin, dat het geen mythe is, het geen legende is --- het is waarlijk God, die kwam,

enzovoort. Dus voor hem is dit “menselijke grootsheid,” die zichzelf neerwerpt voor het “goddelijke offer.”

Er is een andere foto, waarop hij de Patriarch van de Orthodoxe Kerk omarmde --- eerder ketters, nu omarmen zij elkaar.

En al de mensen om hem heen (zij zijn goed gekleed, weet je, met moderne pakken) zien er uit als marionetten, mon petit! Oh, het is verschrikkelijk!... Hij heeft tenminste een kracht --- of een wil in ieder geval. En hij heeft een plan, hij weet, wat hij wil.

(stilte)

Hij is ook de eerste Paus, die met het vliegtuig reist, dus namen ze zijn foto in het vliegtuig --- hij geeft een “brede glimlach,” hij ziet er erg gelukkig uit.

(lange stilte)

Opgeteld is het de glorificatie van fysiek lijden als een middel van verlossing.

Ik moet zeggen, dat ik het hele verhaal weerzinwekkend vindt – dat er met de kruisiging overal zo gepronkt wordt. Er is niets slims over Christus! Er zijn miljoenen anderen, die stierven, zonder er ophef over te maken!

Dat was mijn gevoel ook, en het was ook Théon's. Maar Sri Aurobindo... wat hem betreft zei hij duidelijk, dat het een besef van liefdadigheid, menselijkheid en broederschap op aarde gebracht heeft, die eerder niet bestonden.

Ja, het heeft zeker iets gebracht. Maar zij blijven daar gewoon.

Ah, de Valsheid is om daar vast te blijven zitten, ja.

* * *

Een beetje later:

We zullen enige van deze aforismen [door Sri Aurobindo] beetje bij beetje moeten reviseren. Hebben we er nog een flink aantal klaar?

Niet veel. Maar in ieder geval geven we commentaar op hen, we hebben tenminste nog een jaar te gaan!...

(Moeder lacht)

Ik heb de tijd nog niet gehad om het “Bulletin” voor te bereiden: ik ben mijn werk aan het inhalen.

Het maakt niet uit. Bovendien... arriveren mensen met honderden. Volgende maand gaat een beetje moeilijk worden... ofschoon ik zo weinig mensen zal zien als mogelijk. Maar toch...

Zie (Moeder pakt een afsprakenblok op), al deze mensen kondigen hun komst aan en vragen om afspraken --- kijk maar! (een eindeloze lijst)

Zou ik dingen kunnen versnellen en het "Bulletin" eerder voorbereiden?

Nee. Ik zal ook beter zijn (*Moeder heeft haar verkoudheid nog*), het zal me enige tijd geven om beter te worden.... Niet, dat de ideeën niet helder zijn (!), integendeel... er is een soort erg precieze en scherpe visie van dingen, maar spreken is moeilijk.

Maar wat ik zeg is moeilijk voor mensen om te begrijpen, ik vind.... Ik gaf die tekst van de Agenda aan A. --- hij zei niets. Wat laat zien, dat hij niets begreep. Wat Pavitra betreft, hij begreep er duidelijk niets van.

Voor hen zijn het gemeenplaatsen, mon petit! Zij nemen het alleen aan de oppervlakte.

Maar wanneer Sujata het leest, begrijpt zij het! Toch luisterde zij niet naar U.

Maar mon petit, Sujata is *geoefend*, zij heeft het allemaal getypt, zij is er helemaal door alles heengegaan.

Hoe dan ook, ik geef er niet om.

Persoonlijk ben ik erg terughoudend om bij te werken, wat u zegt onder de pretext om het "leesbaarder" te maken.

Oh, nee! Het zou absoluut nutteloos worden.

Ik ben terughoudend om dat te doen --- en ik doe het niet. Ik zou het gemakkelijk meer "literair" kunnen maken.

Nee!

Maar ik vind het absurd. Ik heb het nooit gedaan. Ik kan het niet doen.

Het zou de moeite niet waard zijn.

Jammer voor hen!

Zij lezen gewoon de woorden, weet je!

Exact!

Zij lezen de grammatica ervan.

Dat klopt!

Mijn ervaring, bijvoorbeeld, met die “dialogoog met een materialist,”¹⁷ duurde twee dagen, gedurende uren achter elkaar. Dus er waren al de argumenten en tegenargumenten. Het was extreem interessant. Maar ik zei niet, wat de argumenten waren. Dus vertelde Pavitra me, “Er ontbreekt leven aan.”

Maar ik vind het vol! De hele essentie is er.

Maar het wordt niet “uitgelegd.”

Maar het hoeft niet uitgelegd worden!

Het zou een erg goed idee zijn, wanneer er geen behoefte was om uit te leggen....

Maar die “dialogoog,” bijvoorbeeld, was alleen de herinnering van de ervaring. Wanneer ik de ervaring heb, TERWIJL je hier bent en ik het aan je beschrijf, is het veel sterker.

Ja, klaarblijkelijk.

Dus zou het beter zijn om te proberen om de ervaring te hebben, terwijl ik met je spreek --- of eerder met je spreken, terwijl ik de ervaring heb.

Ik herinner me, dat ik, terwijl ik die ervaring had, het gevoel had, dat alle materialisme IN ESSENTIE verslagen was, dat er een definitief antwoord was, en dat de kracht of het vermogen (omdat er een Vermogen is achter materialisme, een soort oprechtheid, die zichzelf niet wil bedriegen), dat dat Vermogen overwonnen en overtuigd was. En dus heeft het enig belang. Maar de ervaring zelf zou uitgedrukt moeten worden, zodat het vermogen er kan zijn. Wat ik je vertelde, was alleen een reflectie.

Hoe dan ook...

¹⁷ Zie *Agenda IV*, 7 September 1963.

Januari 28, 1964

(De volgende conversatie tussen Moeder en een Bengaalse discipel, B., werd niet opgenomen, maar alleen genoteerd vanuit het geheugen in het Engels:)

(B.) Ik ga naar Calcutta. Daar zullen ze me een vraag stellen met betrekking tot de huidige situatie --- gemeenschappelijke rellen.¹⁸ Wat is de oplossing?

De oplossing is natuurlijk de verandering van bewustzijn. Ik weet, dat andere mensen [in Pakistan] zich slecht gedroegen, zoals dieren --- zelfs dieren zijn beter dan menselijke wezens --- maar wanneer mensen hier ook hetzelfde doen, zouden zij in de hand spelen van de krachten, die mensen kwaadaardig maken en alleen de greep zouden versterken van deze krachten. Vergelding zoals dit is geen remedie.

(B.) Mensen voelen zich daar gefrustreerd, zij zien geen remedie, weten niet, welke weg te gaan, tegen wie op te kijken. Zij gaan de verkeerde weg, volgen de verkeerde leiding. Is de verdeling van het land verantwoordelijk voor veel van deze moeilijkheden?

Ja, verdeling van religie, van land, van interesse! Wanneer mensen als broeders voelden --- geen broeders, die ruzie maken, maar broeders, die bewust zijn van hun algemene oorsprong...

(B.) Wanneer kom je?

Wees niet in de illusie, dat ik er niet ben. Ik ben er, de kracht, het bewustzijn is er, maar er is geen ontvankelijkheid. Gedurende de Chinese moeilijkheid was ik concreet in die plaatsen in het front, maar het spijt me te zeggen, dat de enige mensen, die ontvankelijk waren, de Chinezen waren. De aandrang om naar voren te komen, verdween. Dat is ontvankelijkheid. Niemand wist, waarom zij zich terugtrokken! Aan de Indiase kant werden enkelen aangeraakt en zij vertelden me over verschrikkelijke condities.

Sinds Wereldoorlog II, heb ik Kali¹⁹ stil gehouden, maar zij is rusteloos! Tijden zijn kritisch, van alles zou kunnen gebeuren. Wanneer mensen alleen maar hun ego zouden kunnen opgeven!

(B.) Ik zal een eenvoudigere manier voorstellen --- om naar U te keren.

Misschien is de tijd gekomen om je te vertellen, wat ik je verteld hebt. Je zou kunnen spreken, wanneer een gebeurtenis opkomt. Behoud je geloof en ga als een strijder.

¹⁸ Er kan aan herinnerd worden dat in die tijd een ononderbroken vloed van Hindoe vluchtelingen uit Oost Pakistan (nu Bangladesh) over Bengali werd uitgedreven, waarvan talrijke represailles tegen de Moslim gemeenschappen daar af vonkten.

¹⁹ Kali: het strijdersaspect van de allerhoogste Moeder.

Januari 29, 1964

*Moeder leest enkele contracten
uit brieven van Sri Aurobindo:*

Ik heb hier drie quotes over moeilijkheden.... Zij zijn nu zo toepasselijk! Sri Aurobindo schreef het in... 1946, '47, '48 --- de donkere uren. En dingen herhalen zichzelf nu:

“De Moeder’s victorie is een essentiële victorie van iedere Sadhak over zichzelf. Alleen dan kan enige externe vorm van werk tot een harmonieuze perfectie komen.”

12 November 1947

Dit is er een, die erg interessant is:

“Ik weet, dat dit een tijd is van moeilijkheden voor jou en iedereen. Het is zo voor de hele wereld. Verwarring, moeilijkheid, wanorde, en van streek raken overal is de algemene toestand van dingen. De betere dingen, die gaan komen, worden voorbereid of groeien onder een sluier en de slechte zijn overal prominent. Het ene is om vast te houden en uit te houden tot het uur van het licht gekomen is.”

(XXVI. 168, 2 Juni 1946)

Dit zouden we eindeloos tegen mensen kunnen herhalen.

Vast te houden en vol te houden.

Totdat het uur van het licht gekomen is.

Laat het zo zijn!

(Lachend) Dingen zijn nooit zo slecht geweest! En vreemd --- vreemd genoeg --- is er achter dat alles een soort SOLIDITEIT, die er nooit eerder geweest is. Ik heb dit opgemerkt sinds gisteren. Naar buiten zijn dingen nooit zo verward geweest, zo gecompliceerd, zo onplezierig, zo moeilijk, toch is er ergens (alsof eronder of vanbinnen, ik weet niet, hoe het uit te leggen) een soliditeit, iets dat een solide gelijkmatigheid heeft... als een basis heeft, die NIETS kan schudden. Dit heb ik nooit eerder gevoeld. Ik heb het de laatste twee dagen gevoeld.

Alsof iets tot stand gebracht was, dat ONWANKELBAAR is. En uiterlijk zijn dingen nooit zo catastrofaal geweest. Ik vind dit interessant.

En toen was er, zelfs van het gezichtspunt van licht, (tot de laatste enkele dagen) een soort helder licht van een meer of minder kinderlijk vertrouwen of een meer of minder kinderlijke hoop (speciaal onder mensen hier), die... (het is nogal komisch om te zeggen) plotseling weggingen, toen de voedselrantsoenen gestopt werden in de eetzaal!

(Satprem, in ongelooft:) Nee!

Ik verzeker je, het klinkt als een grap, maar het is waar! De leveringen werden gestopt --- meer als een demonstratie dan als een noodzaak, dat wil zeggen, het bespaarde niet veel geld: het maakte veel lawaai, een grote poeha, veel veranderingen, maar het bespaarde niet in proportie; maar D. voelde, dat de demonstratie nodig was --- prima. Maar wat een effect had het!... Dat soort kinderlijk vertrouwen, als een licht van kinderlijke onbezorgdheid, die in de atmosfeer hier hing: pff! --- opgeslokt (*Moeder lacht*). Dus ik keek ernaar, terwijl ik dacht, "Maar dit is prachtig!" Ik keek zorgvuldig om die reden... en ik zag, dat dat soort oppervlakteglans --- vol-le-dig weg was! Mensen waren verbijsterd. Tegelijkertijd in het bewustzijn zo een soliditeit en stabiliteit... Zoals ik nooit eerder gezien heb, alsof het beslist werd (*Moeder brengt haar handen naar beneden in een soeverein gebaar*), "Dit is nu tot stand gebracht."

En het is verbonden met 29 Februari.

Gedurende een lange tijd zijn mensen geweest als borrelende champagne, weet je, altijd willen weten, "Wat gaat er gebeuren? Wat kunnen we verwachten?" Een groot te doen. Ik antwoordde, "Ik weet het niet." Ik weet het niet --- ik probeer het niet te weten, ik kijk er niet naar, ik ben er niet mee bezig: wanneer het komt, zal het komen. Toen was het verscheidene keren (terwijl ik verjaardagskaarten of brieven schreef), verscheidene keren, alsof me helder gedichteerd werd, "Bereid jezelf voor op het Waarheid-Licht, dat neerdaalt." En het is duidelijk dit: het Waarheid-Licht, dat gaat manifesteren... het Waarheid-Licht, dat neerdaalt... het Waarheid-Licht, dat zijn manifestatie voorbereidt --- alle soorten zinnen, die zo naar me toe komen, maar altijd "het Waarheid-Licht." Toen begreep ik, dat dit zou gaan gebeuren.

En nu... is het iets, dat zo solide is als cement (wat betekent, dat het materieel is) en ab-so-luut GELIJK, weet je, gelijk, geen rimpel van vorm, absoluut vlak als een plaat marmer, en zonder begin en eind --- grenzeloos, je kan het einde niet zien: het is overal. Overal en overal hetzelfde. Overal hetzelfde. Een kleur... als een soort grijs (een grijs, het grijs van Materie) dat een gouden licht zou bevatten, toch schijnt het niet: het schijnt niet, het heeft geen helderheid van zichzelf, maar het bevat licht. Het straalt niet, het is niet lumineus, toch is het grijs met een gouden licht erin --- het grijs van de meest materiële Materie, van steen; grijs, weet je.

Maar het bevat dat licht: het is niet inert, niet intensief, niet onbewust, toch is het MATERIE.

Ik heb dat nooit eerder gezien.

Het is hier gedurende twee dagen geweest. Wat zal het worden? Wat zal het teweegbrengen?... Ik weet het niet.

Luister, Sujata had een droom, die precies is, wat u net beschreven heeft.

Oh, maar ze is prachtig, je Sujata!

Zij keek naar de hemel, toen begon zij sterren te zien, die overal naar beneden vielen, als een regen van sterren over de aarde. En toen werd de grond veranderd in een gelijke massa van ijs, zoals aan de polen: het was niet helder, maar het was als ijs overal op de grond. En er verrees een soort schip erop, met een licht grijze kleur, met passagiers, wiens kleuren ook... niet helder waren, maar licht grijs, licht blauw, alsof zij ontsnapt waren aan oude dingen --- alsof zij ontsnapt waren uit een catastrofe of uit een of andere catastrofe kwamen....²⁰

Werkelijk!

En overal, zoals aan de polen, was er dat ijs.

Dat is het. Wel, het is vreemd. En de regen van de sterren... Oh, het is interessant.

(stilte)

Een solide basis, weet je, en het is hier (*Moeder maakt een gebaar op grondniveau*). Het gevoel van een solide, on-wan-kel-ba-re basis.

Alsof...

Inertie, getransformeerd in zijn bewuste principe van onsterfelijke stabiliteit.

Het is evident een verandering in Inertie zelf.

* * *

Dan leest Moeder een andere brief door Sri Aurobindo:

²⁰ Sujata voegde toe: "De sterren begonnen te vallen in de zee, maar er was geen water meer! Het was een solide oppervlak, het was ijs, een zee van ijs als op de polen. En dat ijs was niet verblindend wit, maar nogal grijs-wit, iets als bevroren glas, niet transparant, maar doorzichtig. En de passagiers droegen een soort blauwe riem."

“De extreme scherpte van je moeilijkheden is het gevolg van de yoga, die naar beneden gekomen zijn tegen de rotsbodem van de Onbewustheid, die de fundamentele basis is van alle weerstand in het individu en in de wereld tegen de victorie van de Geest en het Goddelijke Werk, dat naar die victorie leidt. De moeilijkheden zelf zijn algemeen in de Ashram, zowel als in de buitenwereld....

De beschrijving volgt. Je zou denken, dat het nu gebeurde:

“Twijfel, ontmoediging, vermindering of verlies van geloof, willen van het vitale enthousiasme voor het ideaal, perplexiteit, en een verbijstering van de hoop voor de toekomst zijn de algemene kenmerken van de moeilijkheid. In de wereld buiten zijn er veel ergere symptomen, zoals de algemene toename van cynisme, een weigering om ergens in te geloven, een afname van eerlijkheid, een immense corruptie, een vooringenomenheid met voedsel, geld, comfort, plezier, met uitsluiting van hogere dingen, en een algemene verwachting van steeds slechtere dingen, waar de wereld op wacht. Dat alles, hoe acuut ook, is een tijdelijk fenomeen, waarvoor diegenen, die iets weten over de werkingen van de wereldenergie en de werkingen van de Geest, voorbereid waren. Ik voorzag zelf, dat dit slechtste komen zou, de donkerste nacht voor de dageraad; daarom ben ik niet ontmoedigd. Ik weet, wat zich voorbereidt achter de duisternis en kan de eerste tekenen van haar komst zien en voelen. Diegenen, die naar het Goddelijke zoeken, moeten sterk staan en volharden in hun zoeken; na een tijd zal de duisternis vervagen en beginnen te verdwijnen en zal het Licht komen.”

(XXVI. 169-170, 9 April 1947)

Erg gepast.

Goed dan, we moeten standvastig zijn.

Oh, het maakt zelfs niet de kleinste deuk! Al die dingen zijn precies als ... naar een spektakel kijken.

(stilte)

Het is absoluut concreet geworden, weet je, zo concreet als het kan zijn.

En toch stromen moeilijkheden van alle kanten binnen, niet alleen met betrekking op gezondheid (wat nog verbonden is met morele dingen: de stemming, de toestand van bewustzijn, de gedachten en de mentale formaties, enz.), maar op geld, het “papiergeld,” dat weigert te komen! En in dit verband heb ik de laatste tijd op een redelijk interessante manier het verschil gezien in de materiële mentale atmosfeer: er was een soort zekerheid, dat alles, dat noodzakelijk was, op de een of andere manier zou komen --- het was ervoor onmogelijk om niet te komen (ik refereer naar de

algemene atmosfeer); toen werd het vervangen door, weet je, als wanneer je je neus tegen een muur slaat! Er was een soort erg kinderlijk, zorgeloos vertrouwen --- verdwenen! Het verdween gewoon. Dus moest ik er diep naar kijken, naar wat erachter was, en zo zag ik de verandering in de Inertie (hoe zal het zich gaan uitdrukken? Ik weet het niet; op welke manier?...), die ik nog nooit eerder gezien had.

Het is iets daar, helemaal beneden. Eerder was het hier (*gebaar naar het niveau van het voorhoofd*), zoals dit, in de atmosfeer; nu is het hier (*gebaar op grondniveau*), dat wil zeggen, erg laag.

Het is iets, dat gebeurd is in het Onbewuste.

Het is interessant, we zullen zien.

Januari 31, 1964

Moeder leest de tekst van een boodschap, die net aan haar gegeven was:

Ik schreef het gisteren in het Engels:

De enige hoop voor de toekomst is in een verandering van mensen's bewustzijn en de verandering kan niet anders dan komen.

Maar het wordt aan de mensen overgelaten om te beslissen of zij mee zullen werken in deze verandering of dat het aan hen opgelegd moet worden door het vermogen van verpletterende omstandigheden.

Toen zette ik aan het eind:

Dus, ontwaak en werk mee.

Er schijnt een "drang van vanachter" te zijn --- ik weet niet, hoe ik het aan je uit kan leggen.... Ik voel iets, alsof vanachter een sluier iets aan het duwen was en zei, "Kom op! Ga nu door!" Alsof alles bijna volledig in slaap was en er was erachter iets, dat erg krachtig duwde.

Februari

Februari 5, 1964

Er is iets vreemds gebeurd --- erg, erg vreemd, het is de eerste keer, dat zoiets met me gebeurd is.

G. bracht een boek terug uit Parijs, een album --- en album met foto's. Aan een kant van het boek is er een foto, aan de andere een fax van het handschrift van waarschijnlijk welbekende schrijvers, dichters, schrijvers, enzovoort --- ik heb dat niet gelezen. Een fax en een foto. Zij noemen het *Droom Paris!... (Moeder tilt haar ogen naar de hemel)*

De foto's proberen erg artistiek te zijn. Zij zijn genomen vanuit nogal ongebruikelijke hoeken en sommige zijn erg goed. In het geheel een beetje vulgair: teveel mensen, die kussen, sokken, die in de zon hangen --- zij verwarren het artistieke met het ongewone, het onconventionele. Onconventioneel te zijn is erg goed, maar het zou nog eerder gericht kunnen zijn op het Mooie dan... Hoe dan ook. Ik keek naar het boek, draaide de bladzijden om, en terwijl ik keek, dacht ik, "Wel, werkelijk, iemand, die Parijs helemaal niet kent, zou er een vreemd idee van krijgen!" Er is niet een enkel beeld, dat je laat zeggen, "Oh, dat is mooi," behalve een zicht van de Seine en ook... enkele bomen, die net zo goed op het platteland zouden kunnen staan. En ik bleef de bladzijden omslaan en omslaan. Plotseling zag ik (ik had mijn vergrootglas om het beter te zien) een zicht van de oevers van de Seine met de kasten van die... hoe worden zij genoemd?

*De boekverkopers.*²¹

Boekverkopers, dat klopt. Een *boekverkoper*.

Het album was groot en de foto was ook zo groot (*gebaar*).

Die foto was helderder dan de andere, minder verward --- het was helderder. En ik keek naar alle details, terwijl ik dacht, "Jammer dat de kasten niet open waren, dan hadden de boeken gezien kunnen worden, het zou er beter uitgezien hebben." Met andere woorden, ik keek aandachtig naar de foto en zag alle details, de verschillende intensiteiten van schaduw en licht: het was niet alleen een voorbijkomende glans. Toen ging ik door met kijken naar het eind van het boek en gaf het aan iemand om naar te kijken. Natuurlijk was het eerste, dat iemand tegen mij zei, "U krijgt niet nogal een indruk van Parijs." Ik zei, "Waar, maar er was een foto, die een erg goede impressie van Parijs gaf: die van de *boekverkopers* op de oevers van de Seine." Hij keek verrast; dus zei ik, "Natuurlijk!" Ik nam het boek en begon de bladzijden om te slaan. Ik sloeg alle bladzijden om --- mijn foto was er niet! Dus dacht ik, "Ik heb het gemist" (ik keek zonder mijn vergrootglas), "Ik moet het gemist hebben." Ik nam het vergrootglas, sloeg

²¹ Tweedehands boekverkopers; op de oevers van de Seine in Parijs bestaan hun stalletjes uit grote houten kasten.

alle bladzijden erg zorgvuldig om, terwijl ik van het andere einde begon --- niets! Geen *boekverkopers*. Ik sloeg de bladzijden een derde keer om (*Moeder lacht*), nog geen *boekverkopers*! Ik zei tegen mijzelf, "Er is ergens een aberratie... iets dat me twee bladzijden tegelijkertijd om laat slaan en mijn zicht versluiert." Dus zei ik, "Okay, ik zal morgen kijken," en legde het boek opzij.

De volgende morgen was ik alleen, concentrerend --- ik concentreerde veel, terwijl ik tegen mijzelf zei, "Ik wil niet onder een illusie zijn, ik wil niet voor de gek gehouden worden door iets..." Ik had de foto zo duidelijk gezien als... Ik zag het, ik keek er gedurende verscheidene MINUTEN naar. Wat wil zeggen, dat ik absoluut zeker ben van wat ik zag.

Ik keek een, twee, drie keer door het boek --- niets. Dus dacht ik, "Het is niet mogelijk, er is een betovering geworpen!" A. kwam die morgen. "Wanneer A. komt, zal ik hem vragen om ernaar te kijken." Dus vertelde ik hem, "Zoek ernaar." Hij vond *boekverkopers*, maar niet zoals in mijn foto, en ik had het dan gezien op deze kant van het boek, terwijl de zijne op de andere kant was en ik kende zijn foto nogal goed (ik kende mijn album uit het hoofd, begrijp je!), het was helemaal niet hetzelfde, er waren helemaal geen *boekverkopers*, alleen gesloten kisten. Dus vond ik het niet erg leuk, en bovendien was het aan de andere kant van het boek.

En het was geen "geanimeerd zicht," het was geen visioen: het was een FOTO, net als de andere foto's, dezelfde kleur als de andere foto's --- een foto, die ik zelfs kritisch bestudeerde als een foto voor de manier, waarop het genomen was. Het bestaat niet!

Het moet ergens bestaan.

Wilden zij het misschien in het boek opnemen, maar deden het niet? Is de foto misschien bij de boek's uitgever? Maar de foto bestaat, ik zag het materieel met deze ogen (*Moeder raakt haar ogen aan*) en een vergrootglas. Hoe dan ook... Maar het is niet in het boek.²²

(*stilte*)

Enige tijd geleden zei ik tegen mijzelf, "Sommige mensen zien fysieke dingen op een afstand, maar ik heb nooit iets van dien aard gezien." Ik heb dingen gezien in het subtiele fysieke (erg dicht bij het fysieke, met een erg klein verschil), maar het was geen fysiek visioen: het was een visioen in het subtiele fysieke. Enige tijd geleden zei ik tegen mijzelf, "Dat is vreemd, ik heb fysiek geen speciale vermogens, ik heb nooit interessante fenomenen geobserveerd!" (*Moeder lacht*) Maar dat was in het voorbijgaan. En nu dit verhaal! Maar, mon petit, het nam me achtenveertig uur om overtuigd te worden, dat het niet in het boek was! Ik ben er nog niet overheen! Omdat mijn ogen het ogen's geheugen hebben, een erg precies geheugen; zij werden onderwezen door schilderen en zij zien dingen erg

²² Zie het eind van het verhaal in *Agenda IX*, 22 Mei 1968.

exact, zoals ze zijn (wel, omdat zij pretenderen materieel te zijn). Weet je, ik zou gezworen kunnen hebben, dat het in het boek was. En het is er duidelijk niet. Vier mensen, buiten me, hebben het boek gezien en het is er niet!

Ik vond dat interessant, het is nieuw.

Zij hadden de bedoeling om het te publiceren.

Mogelijk.

En toen was waarschijnlijk gevonden, dat de foto er een teveel was en zij lieten het eruit --- zoiets. Maar de foto BESTAAT zeker ergens.

En het bestaat in verbinding met dit boek.

Ik was niet in een speciale toestand, toen ik het zag. Maar ik was de tweede keer, in de morgen, toen ik ernaar keek, in een erg speciale toestand: er was een spanning in alle fysieke cellen om de waarheid te kennen, de waarheid, de waarheid... geen illusies, en een roep naar de Heer, en een wil om de deze hele wereld van illusies te laten verdwijnen --- de Waarheid, we willen de Waarheid. En toen ik het boek opende, was er een grote roep naar de Heer om de dingen exact te laten zijn als zij zijn --- niet, "zoals zij zijn," maar zoals zij zijn volgens de Waarheid. Maar de foto was er niet!

Het gaf me een buitengewone intensiteit van aspiratie in het lichaam. Ik bracht een deel van de nacht door in die spanning: moge al die illusies verdwijnen, moge er alleen iets zijn, dat volledig waar, waar, waar is... ESSENTIEEL waar, niet wat de mensen gewoonlijk "waar" noemen --- men zou het werkelijke niet met het ware moeten verwarren (wat dit betreft heeft het lichaam grote vooruitgang gemaakt!). Maar de foto is er niet.

Ik dacht, dat het misschien het begin was van een nieuwe serie ervaringen.

Er is een ervaring, die ik meer of minder constant heb, het is precies weten, wanneer iemand binnen gaat komen (de persoon en de minuut, wanneer hij binnenkomt), en exact te weten, wanneer de klok zal gaan slaan, VOORDAT het geluid naar buiten komt. Het begon lang geleden, maanden geleden, maar het wordt steeds tot stand gebracht, constant... en totaal.

Maar dat is niets! Het is handig, maar het is niets.

Ik zal een manier moeten vinden om dit nieuwe type van ervaring te organiseren en er gebruik van te maken --- maar ik moet weten, hoe het tot stand gebracht wordt! Omdat ik, toen ik naar die foto's keek, helemaal niet in een speciale toestand was, ik keek er iets oppervlakkig naar --- ik vond ze... hm!... Ik zag hun inspanning om "artistiek" te zijn en ik vond de

perspectieven, vanwaar de foto's genomen werden, interessant, maar dat is alles. De onderwerpen... behalve de visser (er waren meer dan vier vissers in het boek, mon petit!) en mensen, die op straat slapen, dat soort dingen. En dan overal mensen, die kussen: op stoelen, op de oevers van de Seine, op banken, op schommels in amusement parken. En nogal vulgair. Maar de foto's, de stukjes van licht en schaduw --- goed genomen. Ik wilde mijn ogen niet vermoeien met lezen van die mensen's literatuur, maar het moet waarschijnlijk erg "modern" zijn --- er waren enige schrijvers' handtekeningen...! De handtekening alleen was het portret van het individu: pretentius, aangedaan....

De atmosfeer van Parijs is niet te ademen. Toen ik naar Frankrijk terugkeerde, werd ik eerst ziek, en dan die atmosfeer...

Verschrikkelijk.

Niet te ademen. Je moet gepantserd zijn om in staat te zijn om daar te leven.

Ja, om het zo niet te voelen. Een grote corruptie. En zonder ruggengraat, met cynisme....

Het is duidelijk, dat zij alleen kunnen leven dankzij hun gebrek aan ontvankelijkheid. Wanneer zij ontvankelijk waren, zouden zij daar niet kunnen blijven!

Exact.

Dat klopt! Die visser... je moet een enthousiasteling zijn om in de Seine te vissen! (*Moeder lacht*) Je ziet boten voorbijgaan in zwarte rook en de kerel onverstoorbaar met zijn vishengel.... Dat is het: opgesloten in zijn droom --- "Droom Parijs"!... Hij moet denken, dat hij bij een kleine beek zit in het midden van het platteland.

* * *

(Een weinig later neemt Moeder Sri Aurobindo's aforismen weer op van het volgende "Bulletin":)

96 --- Ervaar in uw ziel de waarheid van het geschrift; redeneer naderhand, wanneer je wilt en verklaar de ervaring intellectueel en wantrouw dan zelfs je verklaring; maar wantrouw nooit je ervaring.

Het behoeft geen enkele uitleg.

Dat is te zeggen, aan kinderen zou je uit moeten leggen, dat WAT de uitspraak OOK is, WAT OOK het geschrift, zij altijd een stap naar beneden zijn van de ervaring, zij zijn altijd inferieur aan de ervaring.

Sommige mensen moeten dat weten!

97 --- Wanneer gij uw zielervaring affirmeert en de verschillende zielervaring van een ander ontkent, weet dan, dat God een dwaas van u maakt. Hoort gij Zijn zelf-verheerlijkte lach niet achter uw ziel's gordijnen?

Oh, het is charmant!

Je kan alleen commentaar geven met een glimlach: "Twijfel nooit aan je ervaring, want je ervaring is de waarheid van je wezen, maar stel je niet voor, dat die waarheid universeel is; en wanneer je jezelf op die waarheid baseert, ontken dan niet de waarheid van een ander, want ieder's ervaring is de waarheid van zijn wezen. Een totale Waarheid zou alleen de totaliteit kunnen zijn van al die individuele waarheden... plus de ervaring van de Heer Zelf!"

98 --- Openbaring is het directe zicht, het directe horen of de geïnspireerde herinnering van de Waarheid, *drishti*, *shruti*, *smriti*; het is de hoogste ervaring en altijd toegankelijk voor de hernieuwde ervaring. Niet omdat God het uitsprak, maar omdat de ziel het zag, is het woord van de Schriften onze allerhoogste autoriteit.

Ik veronderstel, dat dit in antwoord is op het bijbelse geloof in "God's Geboden," die ontvangen zijn door Mozes, waarvan veronderstelt wordt, dat de Heer ze uitgesproken heeft en Mozes ze gehoord heeft --- het is een omweg... (*Moeder lacht*) om te zeggen, dat het niet mogelijk is!

"De allerhoogste autoriteit, omdat de ziel het zag," maar het kan ALLEEN een allerhoogste autoriteit zijn voor de ziel, die het zag, niet voor alle zielen. Voor de ziel, die die ervaring had en het zag, is het een allerhoogste autoriteit --- maar niet voor andere zielen.

Dat is een van de dingen, die me aan het denken zette, toen ik een nogal klein kind was, die twaalf "geboden," die bovendien buitengewoon banaal zijn: "Bemin uw vader en moeder.... Gij zult niet doden...." Ziekmakend banaal. En Mozes klom op de Sinaï om dat te horen....

Veel ophef over niets!

Ja, dat is altijd het gevoel, dat het me gaf.

Nu weet ik niet of Sri Aurobindo de Indiase Geschriften in gedachten had.... De Upanishads dan? Of de Veda's --- maar nee, de Veda's waren mondeling.

Zij WERDEN Geschriften.

Met God weet wat een vervorming....

Niet te veel, omdat zij herhaald werden met alle intonaties. Onder alle Geschriften zijn zij waarschijnlijk de minst vervormde.

Er waren ook Chinese Geschriften....

Maar mijn ervaring is steeds meer, dat de openbaring (het komt natuurlijk), de openbaring iets is, dat universeel toegepast kan worden, maar die in zijn vorm altijd persoonlijk is --- altijd persoonlijk.

Het is, alsof je de Waarheid uit een HOEK zag. Op het moment, dat het in woorden gezet wordt, is het noodzakelijk, onvermijdelijk uit een hoek.

Je hebt de ervaring, zonder woorden of gedachten, van een soort vibratie, dat je een besef geeft van absolute waarheid, en dan wanneer je erg stil blijft, zonder te proberen om iets te weten, lijkt het na een tijd door een filter te gaan en wordt het vertaald in een soort idee. Dan gaat dat idee (dat nog ietwat wazig is, dat wil zeggen, nogal algemeen), wanneer je erg stil, aandachtig en stil blijft, door een ander filter, maar dan gebeurt er een soort condensatie, zoals druppels, en het verandert in woorden.

Maar wanneer je de ervaring volmaakt oprecht hebt, dat is, wanneer je jezelf niet voor de gek houdt, is het noodzakelijkerwijze een enkel punt, EEN MANIER om het te plaatsen, dat is alles. En het kan alleen dat zijn. Er is bovendien de erg voor de hand liggende observatie, dat, wanneer je gewoonlijk een zekere taal gebruikt, de ervaring zichzelf uitdrukt in die taal: voor mij komt het altijd in het Engels of het Frans; het komt niet in het Chinees of het Japans! De woorden zijn noodzakelijkerwijze Engels of Frans met soms een Sanskriet woord, maar dat komt, omdat ik fysiek Sanskriet geleerd heb. Anders hoorde ik (niet fysiek) Sanskriet uitgesproken door een ander wezen, maar het kristalliseert niet, het blijft wazig, en wanneer ik terugkeer naar een volledig materieel bewustzijn, herinner ik me een zeker vaag geluid, maar niet een precies woord. Daarom is het op het moment, dat het geformuleerd wordt, ALTIJD een individuele hoek.

Het heeft een soort ERG SOBERE oprechtheid nodig. Je wordt meegesleept door enthousiasme, omdat de ervaring een buitengewoon vermogen geeft, het Vermogen is er --- het is er vóór de woorden, het vermindert met de woorden --- het Vermogen is er, en met dat Vermogen voel je je erg universeel, je voelt, "Het is een universele Openbaring." Waar, het is een universele openbaring, maar als je het eenmaal in woorden zegt, is het niet langer universeel: het is alleen toepasbaar op die breinen, die gebouwd zijn om die bijzondere manier van het te zeggen te begrijpen. De Kracht is erachter, maar men moet voorbij de woorden gaan.

(stilte)

Zij komen steeds vaker, die dingen, die ik op een stuk papier krabbel, en zij volgen altijd hetzelfde proces: eerst altijd een soort explosie --- zoals de explosie van het vermogen van de waarheid; het maakt een groot verblind

wit vuurwerk... (*Moeder lacht*), veel meer dan vuurwerk! Dan rolt en rolt het (*gebaar boven het hoofd*), het werkt en werkt, en dan komt de indruk van een idee (maar het idee is meer naar beneden, zoals kleding), en het idee bevat zijn gewaarwording, het brengt de gewaarwording met zich mee --- de gewaarwording was er eerder, maar zonder enig idee, dus je kon het niet definiëren. Er is alleen een ding, het is altijd de explosie van een lumineus Vermogen. Wanneer je dan naderhand ernaar kijkt, terwijl je erg stil blijft, terwijl bovenal het hoofd stil blijft --- alles stil blijft (*gebaar van een stilte naar boven gekeerd*) --- dan spreekt er plotseling iemand in je hoofd (!), iemand spreekt. Het is de explosie, die spreekt. Dan neem ik een potlood en mijn papier, en ik schrijf. Maar tussen wat spreekt en wat schrijft is er nog een moeilijke kleine overgang met het resultaat, dat, wanneer ik geschreven heb, iets boven niet tevreden is. Dus blijf ik weer stil: "Ah, nee, niet dat woord --- dit" --- soms duurt het twee dagen, voordat het werkelijk definitief is. Maar diegenen, die tevreden zijn met het vermogen van de ervaring, bekrimpen het allemaal en sturen je weg naar de wereld van zintuiglijke gewaarwordingen, die vervormingen zijn van de Waarheid.

Men moet erg nuchter zijn, erg stil, erg kritisch --- speciaal erg stil, stil, stil, stil, zonder te proberen naar de ervaring te grijpen: "Ah, is het dit? Ah, is het dat?" Dan bederft men alles. Maar men moet kijken --- kijk er erg aandachtig naar. En in de woorden is er een overblijfsel, iets, dat achtergebleven is van de oorspronkelijke vibratie (zo klein), iets blijft, iets, dat je laat lachen, dat plezierig is, het borrelt... als een sprankelende wijn en dan is hier (*Moeder laat een passage zien in een imaginaire notitie*), het is flauw; dus kijk je ernaar met je kennis van de taal of het besef van het ritme van de woorden en je merkt op: "Hier, een kiezel" --- de kiezel moet verwijderd worden; dus dan wacht je, totdat het plotseling komt --- plof! --- het valt op zijn plaats: het ware woord. Wanneer je geduldig bent, wordt het na een dag of twee nogal exact.

Ik heb het gevoel, dat het altijd op deze manier geweest is, maar nu is het een erg normale, erg normale toestand; het verschil is, dat eerder men tevreden was met een benadering (wanneer ik weer zekere dingen op die manier geschreven zie, realiseer ik me, dat er een benadering is, dat men tevreden was met een benadering), terwijl men nu nuchterder is, redelijker --- geduldiger ook. Men wacht tot het een vorm aangenomen heeft.

In dit verband heb ik iets anders opgemerkt, dat ik niet langer de talen, die ik ken, op dezelfde manier ken! Het is erg bijzonder, speciaal voor het Engels.... Er is een soort instinct, dat gebaseerd is op het ritme van woorden (ik weet niet, waar het vandaan komt, misschien uit het superbewuste van de taal), dat je laat weten, of een zin correct is of niet --- het is helemaal geen mentale kennis, helemaal niet (dat is allemaal weg, zelfs de kennis van spellen is volledig weg!), maar het is een soort besef of gevoel van het innerlijke ritme. Ik merkte dit enkele dagen geleden op: op de verjaardagkaarten zetten we opmerkingen (iemand typt de opmerkingen, soms maakt hij fouten), en er was een opmerking van me (ik herinnerde me helemaal niet, dat ik het geschreven had of erover nagedacht had). Ik zag het --- het was Engels --- ik zag het, en op een

plaats was het, alsof je een fout beging: het was niet correct. Toen kwam het helder naar me toe, "Zet het op deze manier en die manier, dan is de zin correct." (Dit zeggen mentaliseert het teveel: het is een soort gewaarwording, geen gedachte, maar een gewaarwording, zoals een gewaarwording van geluid.) Wanneer de zin op deze manier geschreven wordt, is het geluid correct; met de zin geschreven op die andere manier, terwijl dezelfde woorden gebruikt worden, maar hun volgorde omgekeerd wordt (zoals het geval was), is de zin niet correct, en om die zin te corrigeren, waar de orde van de woorden omgekeerd is, was het nodig om een klein woord toe te voegen (in dat geval was het *het*), en toen, met het geluid *het* werd de zin correct.... Allerlei soorten dingen --- wanneer ik mentaal gevraagd zou worden, zou ik zeggen, "Ik heb niet het flauwste idee!" Het correspondeert niet met enige kennis. Maar zo precies!... Buitengewoon.

En ik begreep, dat dit de manier is om een taal te kennen. Ik had het altijd in het Frans, toen ik schreef --- in het verleden was het minder precies, waziger, maar er was een besef van het ritme van een zin: wanneer de zin dit ritme heeft, is het correct; wanneer het incorrect is, ontbreekt het ritme. Het was erg vaag, ik had nooit geprobeerd om er dieper in te gaan, of het preciezer te maken, maar deze laatste enkele dagen is het erg accuraat geworden. In het Engels vind ik interessanter, omdat Engels natuurlijk minder onbewust is in mijn brein dat het Frans is (niet veel minder, maar een beetje minder), en nu is het ogenblikkelijk! En dan zo voor de hand liggend, weet je, dat, wanneer de grootste geleerde me zou vertellen, "Nee," zou ik hem antwoorden, "Je hebt het verkeerd, het is zoals dit."

Dat is het opmerkelijke, deze kennis is volledig onafhankelijk van uiterlijke, schoolse kennis, volledig, en het is ABSOLUUT, het laat geen discussie toe: "Je mag zeggen, wat je ook wil, je zou me kunnen vertellen over grammatica en woordenboeken en gebruik.... Dit is de ware manier, en dat is dat."

Februari 13, 1964

(Satprem hield een notitie bij van de volgende conversatie, ondanks het episodische karakter ervan, want het is helaas een goede illustratie van het soort ontelbare microscopische "lawines," die Moeder van alle kanten dagelijks overvielen.)

H. was zo zeer geërgerd, omdat ik dit werk door Sujata had laten doen, dat

zij alle relaties afgebroken heeft met mij!... Behalve dat zij mij iedere dag brieven van misbruik stuurt!

Zij schreef, dat zij niet langer iets te maken zal hebben met het werk, met dit, met dat, met mij, en zij stuurt alles terug.

Ijdelheid....

Ik verwachtte het een beetje.... Je kan zulke dingen vooraf niet bedenken, maar toen ik met haar sprak, dacht ik, dat zij tevreden zou zijn --- oh, zij kreeg bijna een woedeaanval! Maar voor me natuurlijk... Ik keek naar haar en deed zo (*Moeder brengt haar duim naar beneden*): het stopte. Maar toen zij eenmaal weggegaan was, was het het einde!

Een jaloeers en ijdel karakter is moeilijk te corrigeren.

Zie je, wanneer zij me vertelt, "Ik wil de Waarheid, ik wil het Goddelijke," neem ik het als oprecht en handel dienovereenkomstig --- maar dat geeft haar verschrikkelijke vernielingen! En ik doe absoluut niets anders, dan wat zij zegt op de nominale waarde ervan nemen. Zij zegt, dat zij "de Waarheid wil," "het Goddelijke wil," dat het "het enige is, dat zij wil en niets anders." Dus handel ik dienovereenkomstig.

Het resultaat is, dat ik stapels brieven heb met beangstigende beledigingen: "Leugenaar, hypocriet..." (*Moeder lacht*) Het is niet de eerste keer, zij heeft die woedeaanvallen nu en dan. Maar na deze brief ontving ik een soort innerlijke opdracht om een laatste poging te doen en ik schreef naar haar, dat het HAAR ZIEL was, die me vroeg om te handelen, zoals ik deed. Want toen ik dit werk aan Sujata toevertrouwde in plaats van aan haar, had ik een moment van aarzeling, toen ging ik naar binnen om het uit te vinden, en haar ziel oefende een erg sterke druk uit om me op die manier te laten handelen. Ik had altijd in iedere minuut gezien, dat haar aspiratie constant besmet werd met die ijdelheid --- zij voert altijd een toneelstuk op voor anderen en voor zichzelf. Ik wachtte geduldig tot die ijdelheid weg zou gaan, maar haar ziel was niet zo geduldig --- de hare is een erg mooie ziel (dat is het vreemde, zie je, haar ziel is een erg mooie), maar bij tijden weigert zij het gewelddadig. Dus schreef ik om haar te vertellen, dat ik nu iets serieus tegen haar had te zeggen, dat het haar ziel was, die me had gevraagd om op die manier te handelen om haar ego's ijdelheid te breken en te veroveren.... Zij zegt, "Ik wil mijn ego niet, ik wil mijn ego niet..." maar zij identificeert zich er in een dergelijke mate mee, dat wanneer zij die woedeaanvallen heeft, zij het ego is; wanneer de woedeaanval voorbij is, ziet zij het verschil helder. Aan het einde van mijn brief zei ik, "Nu is het aan jou om te kiezen tussen de Waarheid en valsheid" --- het was een orkaan!

Ik wacht tot het over is.

Ik wacht.

Februari 15, 1964

(Na verscheidene opmerkingen of observaties, die Satprem jammer genoeg niet behield:)

Ah, om nu te werken! *(Moeder lacht)* Men speelt de hele tijd... men heeft het gevoel, dat het leven niets anders is als spel!...

* * *

(Toen kwam de vraag op van Moeder's foto met een sluier en de datum, toen het genomen werd. Die foto moet opgenomen worden in Satprem's boek over Sri Aurobindo, en Moeder had gezegd om het te dateren in 1914.)

De foto was genomen in 19... *(Moeder probeert het te herinneren).*

1903 volgens J.

Nee. Dat was de eerste keer, dat ik naar Tlemcen ging... het moet in 1905 zijn --- tenminste 1905, wanneer niet in 1906.²³

Ik herinner nooit datums, ik herinner alleen omstandigheden.

Ik weet, dat het de eerste keer was, dat ik naar Tlemcen ging. En ik herinner me, dat ik gezegd heb, dat ik mijn "bewuste yoga" begon, toen ik vijfentwintig was (vijfentwintig, dat is in 1908²⁴), wat ik mijn "bewuste yoga" noem, dat is, zekere praktijken. Het was in 1908. En Théon was drie jaar eerder. Ik had Théon alleen een jaar eerder gekend, voordat ik naar Tlemcen ging, dus was het misschien 1904, en de foto was misschien genomen in 1905. Maar weet je, ik ben niet zo goed met datums! Hoe dan ook, het was tussen 1903 en 1908.

Maar ik was niet veranderd: mijn verschijning was precies hetzelfde als toen ik hier kwam. Dus laten we voor je boek 1914 zeggen, in overeenstemming met de verschijning; zo zag ik eruit, toen ik Sri Aurobindo de eerste keer in 1914 ontmoette. Voilà.

²³ Moeder ging twee keer naar Tlemcen, in 1906 en 1907.

²⁴ In feite was Moeder vijfentwintig in 1903.

Februari 22, 1964

(De dag na Moeder's zesentachtigste verjaardag. Moeder leest eerst de vertaling van de boodschap, die zij gaf op de 21ste.)

Het werd vertaald op een interessante manier.... Ik las het, toen concentreerde ik (A. zat hier en bewoog niet of zei niets), dus zei ik eerst een woord of twee tegen hem om "de atmosfeer tot stand te brengen." Toen bleef ik stil, en het kwam eenvoudig --- het is niet exact een vertaling:

*Sa volonté solitaire affronta la loi du monde.
Pour arrêter la roue fatale, cette Splendeur se leva...*

Her single will opposed the cosmic rule.
To stay the wheels of Doom this greatness rose.

**Haar enkele wil verzette zich tegen de kosmische heerschappij.
Om de wielen van Doem te stoppen, verrees deze grootheid.**

(Savitri, I.II.19)

* * *

Ik had een vreemde nacht vannacht.

De hele dag gisteren had ik een impressie --- geen vage impressie, een erg precieze gewaarwording --- van de Druk van iets, dat probeerde te manifesteren. Maar het was ook zo materieel, dat het bijna als een fysieke druk was. En toen een soort Kracht, die niet alleen weerstand bood, maar opstandig was, probeerde om een warboel te maken van alles --- om onplezierige omstandigheden te scheppen, mensen lastig te vallen, allerlei soorten volmaakt onplezierige kleine onbenulligheden. Ik keek naar dat alles.

En in de avond nam de weerstand en opstand, als het ware, een concrete vorm aan. Toen was er als antwoord in alle cellen van het lichaam een roep, een wanhopige roep om de Waarheid, alsof alle cellen uitschreeuwden, "Ah, nee! We hebben genoeg gehad van deze Valsheid, genoeg, genoeg, genoeg! --- de Waarheid, de Waarheid, de Waarheid..." Het bracht mijn lichaam in een erg diepe trance. En had de indruk van een erg, erg intense strijd.

Ik keek, en overal waren er... alsof de wereld gemaakt was van enorme machines met enorme zuigers, die vielen --- weet je, als in machinekamers: zij gingen omhoog en vielen, gingen omhoog en vielen.... Het was zo overal. En het stampte Materie --- het was beangstigend. In een dergelijke mate, dat het lichaam gestampt voelde.

Het was een compressie --- een mechanische compressie --- en tegelijkertijd (beide dingen tegelijkertijd), zo een intensiteit van aspiratie! Er is in deze cellen een buitengewone intensiteit: "De Waarheid, de Waarheid, de Waarheid..."²⁵ Toen ging ik in het midden van dit alles in een toestand van erg diepe trance, een soort samadhi, waar ik vijf uur later uit tevoorschijn kwam --- het duurde van 10 uur 's avonds tot 3 in de morgen --- vijf uur later, gelukkig, en bewust, dat ik de hele tijd bewust geweest was, maar van iets niet uitdrukbaars. En wat een licht! Een licht, een licht... een fantastisch licht.

Maar deze morgen is het lichaam een beetje... (wat is het woord?) *duizelig*.

Duizelig?

Niet exact duizelig... de gewaarwording van een soort gebrek aan samenhang. Ja, zoals wanneer iemand duizelig is --- eerder een duizeligheid. Omdat het zo een stampen was!

Moeder, ongeveer vijftien dagen geleden droomde ik juist dat. Er was een soort enorme "boor," die in de Materie boorde; toen kwam u, en u was erg geïnteresseerd, alsof u er actief in deelnam. Een enorme zwarte boor, zoals degene, die ze gebruiken om putten te boren, boren in een soort Materie met een kleur als gele klei. Het raakte me erg veel. Ongeveer tien of vijftien dagen geleden.... Een enorm vermogen.

Ja, gisteren had ik het gevoel, dat ik in contact gebracht was met iets, dat DE HELE TIJD doorgaat.

Dan is het dat.

Zoals dit, een stampen: weet je, die machines, die omhooggaan en vallen en omhooggaan en vallen.... En er waren velen en velen en velen van hen... het was eindeloos.

Maar toen (*lachend*) lag dit arme lichaam eronder! Ik hoorde zelfs (ofschoon ik in trance was), ik hoorde mijn lichaam kleine schreeuwtes uiten, "Ah! ah!..." Alleen een kleine "ah"!"

Dus zo ben ik deze morgen, een beetje duizelig. Dit zijn krachtige methoden!

(stilte)

Ik heb nooit een dergelijke intensiteit in de cellen gezien, in het bewustzijn van de cellen... weet je, een bijna desperate intensiteit: "We hebben genoeg gehad, genoeg van deze Valsheid! --- de Waarheid, de Waarheid,

²⁵ Enkele dagen later had Moeder een erg bloeddorlopen oog.

de Waarheid....” En dan dat Licht... bah-bah!... Zij waren bewust van het licht. Bewust van een verblindend licht.

Kijk, het is een soort duizeligheid, die men heeft, wanneer men een beetje teveel gedronken heeft --- dat is het, de duizeligheid, die door alcohol veroorzaakt wordt.

Maar ik had niet het besef van een definitief iets: ik had het besef van een begin! Het is alleen een begin!

Wat betekent, dat de opening tussen wat zij gewend zijn om te ontvangen door binnendringing en een radicale neerdaling een enorme is.

Sri Aurobindo schreef verscheidene keren in zijn brieven, dat als het hogere Licht abrupt zou neerdalen, of wanneer goddelijke Liefde abrupt zou neerdalen, zonder voorbereiding... *de materie verbrijzeld zou worden*. Het blijkt nogal waar te zijn!

(stilte)

Zelfs nu (*Moeder raakt haar handen aan met haar vingers*), voelt men... niet het stampen, maar de aspiratie in alle cellen....

(Moeder gaat in contemplatie)

Ja, dat is, wat het is, een soort dronkenschap.

Ergens om “Savitri” zegt Sri Aurobindo, “Deze wijn van verlichting in de cellen....”²⁶

Oh! Weet je, waar het is?...

(Satprem zoekt vergeefs naar een passage)

Februari 26, 1964

Moeder's linkeroog

²⁶ En kwam huiverend terug met een naamloze Kracht, Dronken met een wijn van verlichting in hun cellen. (IV.IV 383)

Is erg bloeddoorlopen:

Doet uw oog zeer?

Mijn oog?

Doet het niet zeer?

Ik weet het niet.... Is er iets?

Ja.

Oh! Ik zag het niet.... Het deed zeer deze morgen, en toen... Vreemd, niemand vertelde me iets.

Okay, dat is alles, wat ik nodig had! Ik zal niet in staat zijn om wat dan ook te doen. Het doet zeer, maar ik gaf er gaan aandacht aan.

Is het erg rood?

Niet zo erg als soms.... Maar daar, wanneer u naar beneden kijkt, is het erg rood. Wanneer U Uw ooglid naar beneden doet, dan is er een volledig bloeddoorlopen gebied, omhoog naar de iris.

Dus het is weer begonnen.... Okay.

Het is zo een lawine, weet je....

Wanneer men het werk stil zou kunnen doen, zonder haast te hebben... zou het geen probleem zijn, het zou niets zijn. Maar men moet in tien minuten een werk doen, dat normaal een uur zou duren, dat is het slechte.

(stilte)

Deze week, weet je, had ik stil moeten blijven (wat betekent, dat ik het leuk had gevonden), omdat het resultaat van die intensiteit van aspiratie [in het lichaam] is om me een kristalheldere en bijna constante perceptie te geven van de mate, waarin de materiële substantie gemaakt is van Valsheid en Onwetendheid --- zo gauw als het bewustzijn helder is, in rust, vredig, in een lumineuze visie, lijken valsheden van alle kanten op te komen. Het is geen actieve perceptie in de zin, dat ik niet "probeer" te weten: dit zijn dingen, die zichzelf PRESENTEREN aan het bewustzijn. En dan realiseer je je, wat nodig is om dat alles op te helderen, om dat alles te transformeren --- wat een enorm vermogen van Waarheids-kracht!... En je merkt op, dat de intensiteit van de aspiratie --- die de transformatie versnelt en de realisatie naderbij brengt --- heel goed... *(Moeder raakt haar oog aan)* ja, hier is het resultaat.

En ik merk op, dat overal om me heen diegenen, die dichter bij het centrum van neerdaling zijn, erg door elkaar geschud zijn --- erg. Ik zie erg weinig lichamen om me heen, die in staat zijn om het te dragen. Maar dan, als het zo is, is de neerdaling zo gefilterd en verminderd, dat... hoeveel zal er doorkomen?

Deze morgen was het een beetje pijnlijk, maar ik zei, "Het is niets, het MOET NIETS zijn" --- dat het gekomen is, valt me lastig. Het is een teken, dat de neerdaling te sterk is. Dus als we nog een andere vier jaren moeten wachten --- 1968...

En wat gaat er komen?... Het zal als een volmaakt onschuldige kleine regen zijn! Wat waarschijnlijk zelfs niet waarneembaar zal zijn voor het gewone bewustzijn.

Het werk zou misschien sneller gaan als in plaats van me te belasten met dergelijke oppervlakkige klusjes --- *zegeningen* sturen, foto's tekenen...

Ja! Oh ja, inderdaad!

En dan mensen ontvangen. De ene na de andere ontvangen, de ene na de andere, dozijnen van hen.... Iedereen zegt, denkt, voelt, "Maar ik heb alleen een minuut nodig!" Maar wanneer je al deze minuten optelt, dan...

(stilte)

Maar het laat ook een ding zien: wanneer ik een te wijde opening laat groeien tussen mij en de mensen om me heen, is het ook niet goed, in de zin, dat wanneer anderen niet in staat zijn om te dragen, wat ik naar beneden breng, zal het een andere soort catastrofe zijn.

Men moet geduld hebben.

Geduld heeft men.

Veel geduld.

* * *

Een beetje later:

Ik heb het gevoel, dat mensen er niets van begrijpen.

*Bulletin*²⁷ --- zij durfden niets te zeggen, maar zij begrepen er niets van! Zelfs diegenen, die, bewust, verondersteld worden om het te begrijpen:

²⁷ Moeder refereert aan een passage van de *Agenda* (September 7, 1963), die net gepubliceerd was in het *Bulletin* onder de titel "Dialogo met een Materialist."

Nolini, Amrita, Pavitra, André... om niet de hele rest te noemen, die niet intellectueel ontwikkeld zijn --- begrijpen niets.

Ik heb een gevoel, een vaag gevoel, dat het iemand, ergens, fysiek erg ver weg, een staatsgreep zal geven, omdat ik dat gevoel had, terwijl ik de ervaring had --- wat ik je vertelde en wat je opgeschreven hebt, was alleen de herinnering van de ervaring, maar terwijl ik de ervaring had en reageerde (*gebaar van mentale communicatie*), had ik het gevoel, dat, ergens, iemand op een radicale manier aangeraakt werd, en dat het belangrijk was voor de intellectuele atmosfeer van de aarde. Wie het is? Ik weet het niet.

Daarom heb ik dat artikel laten publiceren, omdat anders... Zie je, wanneer ik iets lees of wanneer Nolini, bijvoorbeeld, me een vertaling voorleest, ik lees met het ander's bewustzijn --- hoe vlak is het geworden! Vlak, vlak: het hele Vermogen was weg.

Ik deed enige ontdekkingen van deze soort over de manier, waarop mensen begrijpen en lezen --- erg "gecultiveerde" mensen....

Zij weten niet, hoe zij moeten lezen, zij lezen met hun hersens.

Zij lezen met een grammaticaboek achter hun denkvermogens!

Die zijn geleerden, dat is verschrikkelijk, maar ik heb nooit geprobeerd om een geleerde te overtuigen!

Zij "horen" niet, wat erachter is, zij proberen niet om dat soort muziek te vangen --- zij zien alleen zinnen.

Mijn artikel geeft hen een besef van iets, dat erg saai is en erg kinderachtig --- beiden tegelijk, zodat het alles kroont! Omdat de externe vorm erg eenvoudig is, natuurlijk, zonder literaire pretenties; dus is het niet in het minst opwindend voor het brein (ik probeer het integendeel zoveel mogelijk te kalmeren!).

Nee, degenen, die u het best begrijpen, zijn eenvoudig van hart.

Ja, zij worden aangeraakt.

En hun begrip is oneindig groter dan dat van "gecultiveerde" mensen --- zij begrijpen beter, zij zijn intelligenter.

Ontvankelijker. Ja, zijn voelen. Zij voelen correct, zij mentaliseren minder.

*(Moeder gaat
In contemplatie)*

* * *

*Net voordat
Satprem weggaat:*

Dus, wanneer je bij de volgende ontmoeting iets voelt of iets ziet of ergens aan denkt, of een “droom” hebt, zal je het aan mij vertellen.... Omdat deze laatste enkele dagen er een grote intensiteit geweest is, nogal moeilijk om te dragen --- ontzagwekkend --- en deze morgen, toen ik opstond, was de intensiteit een beetje verminderd. De nacht was goed (ik neem het algemene onderbewuste waar en de staat van ontvankelijkheid, de condities --- het was niet slecht, het was eerder bevredigend), maar ik merkte op, dat de Druk, de intensiteit van de Druk verminderd was.

Alleen gedurende de werk hier [met de secretarissen], dat uur van werk (arbeid, geen werk), voelde ik iets hier (*gebaar naar het voorhoofd en de slaap*), dat een beetje moe was, zoals vermoeidheid van vanbuiten.... Hoe dan ook...

Wel, nu moeten we volhouden.

Maart

Maart 4, 1964

Dus, hoe gaat het met je?

En u?

Ervaringen... Ik heb niets te zeggen. Het is tegelijkertijd teveel en te weinig --- teveel dingen, details, ontelbare kleine observaties, ontelbaar kleine veranderingen: maar niets sensationeels, niets om een "mooi beeld" te maken, nee. Maar eerst had ik je gevraagd om me te vertellen, of je iets zag.

Ik heb iets gezien, maar ik denk niet, dat het erg interessant is, of ook niet collectief. Ik leek me te bevinden in een enorm vliegtuig, een erg krachtige, die in staat was om op te stijgen (een opstijging, die me bovendien een erg plezierige gewaarwording gaf). Het steeg op, maar scheerde erg laag, dat was gevaarlijk. Eerst was de ruimte voor ons hoe dan ook erg helder, maar we vlogen erg laag en raakten de bomen. Toen waren er plotseling allerlei gebouwen, die in de weg stonden, in het bijzonder een enorme toren, als een kerktoren van een erg zwarte kleur. Ik weet niet, hoe het gebeurde, maar het vliegtuig (of de kracht) ging er naar binnen --- vreemd genoeg --- en binnen was het volledig donker; er was alleen een soort opening in een muur, en erachter een plek van een blauwe lucht. Het klinkt onmogelijk, maar het vliegtuig probeerde om door dat gat te gaan, en toen we dat probeerden, bleek dat soort opening bedekt te zijn met erg dik glas, dat ons stopte om erdoor te gaan. Dus herinnerde ik me, dat ik met een puntig instrument het hele raam brak om ons in staat te stellen om erdoor te gaan. We deden het, maar het was te klein, de opening was te smal voor een dergelijk enorm vliegtuig. Naderhand is het erg verward; ik herinner me alleen, dat er in een verborgen plaats een soort enorme erg mooie gouden ciborie was --- het was verborgen. Maar de hele rest is nogal verward.

Oh, maar het is interessant....

(stilte)

Wat mij betreft zag ik alleen een ding: in de morgen van de 29ste werd ik wakker ("werd wakker," ik bedoel "stond ik op") met het bewustzijn, dat de Vedische Rishis het "directe bewustzijn" noemden, degene, die direct van de Heer komt --- het Waarheid-Bewustzijn in feite. Het was absoluut stil, kalm, maar met een soort supergewaarwording van een absoluut welzijn. Welzijn, veiligheid --- ja, een veiligheid --- een onbeschrijflijke vrede, zonder het contrast van tegengestelden. En het duurde ongeveer drie uur, voortdurend, solide, zonder inspanning (ik deed geen inspanning om het te houden). Ik had alleen een definitieve perceptie van wat zij het bewustzijn van waarheid en onsterfelijkheid noemden, samen met een perceptie (een

observatie eerder), nogal duidelijk en precies, van de manier, waarop het *onoprechtheid* wordt (je kent hun woord).

Ik had niet geprobeerd om die ervaring te hebben, ik had er niet aan gedacht of wat dan ook --- het kwam als iets massiefs, en het bleef. Maar ik had het gevoel, dat het individueel was: ik voelde niet, dat het iets was, dat op aarde neerdaalde. Ik voelde, dat het iets was, dat aan me gegeven werd, aan dit lichaam gegeven werd. En het ging niet weg, totdat --- het is niet weggegaan, maar het werd beetje bij beetje en erg langzaam gesluiert door... weet je, die chaos van het werk, dat nog nooit zo chaotisch geweest is en koortsachtig tegelijk.²⁸ Gedurende ongeveer twee weken is het afschuwelijk geweest. We zijn er nog niet uitgekomen. Het heeft die toestand VOOR MIJ gesluiert. Maar ik voelde duidelijk, dat het iets was, dat aan dit lichaam GEGEVEN werd.

Gedurende de meditatie van de 29ste merkte ik op (ik keek), merkte ik op, dat gedurende ongeveer twee dagen de atmosfeer vol van een sprankeling geweest was van witte sterren, als stof --- een twinkelende stof van witte sterren.²⁹ Ik zag, dat het er gedurende drie dagen geweest was. En in de tijd van de meditatie werd het erg intensief. Maar het was wijdverspreid, het was overal.

Er leek niets anders te zijn dan sprankelende punten --- punten, die glinsterden als diamanten. Het was als overal sprankelende diamanten, absoluut overal. En het had een tendens om van boven naar beneden te komen. Het duurde niet alleen uren, maar dagen; anderen zagen het (ik had nog niets tegen iemand gezegd), anderen zagen het en vroegen me, wat het was.

Maar er was niets verbluffends of magnifieks of verbazingwekkends aan: niets daarvan, niets spectaculairs, niets om het gevoel te geven van een "grote ervaring" --- erg stil, maar erg, erg zelfverzekerd. Erg stil.

Toen het eenmaal voorbij was, na het balkon,³⁰ toen ik van het balkon kwam, zei ik spontaan, "Okay dan, we moeten nog vier jaar wachten."³¹

Iets in me verwachtte... ik weet niet, wat, dat niet gebeurde --- misschien iets, dat verwoesting gecreëerd zou hebben

Het was erg stil, erg vredig --- erg stil, speciaal erg stil en niets wonderbaarlijks of miraculeus, niets daarvan. Dus zei ik, "Okay, we moeten vier jaar wachten, nog vier jaar," maar voor wat, ik weet het niet... het iets, dat ik verwachtte en dat niet gebeurde.

²⁸ Er kwamen drieduizend bezoekers voor 21 en 29 Februari.

²⁹ Dit is een overblijfsel van de "regen van witte sterren," die door Sujata gezien werd (zie de conversatie van 29 Januari).

³⁰ Op de avond van de 29ste verscheen Moeder op het balkon.

³¹ Voor de derde verjaardag van de Supramentale Manifestatie.

Maar het externe, materiële leven was erg moeilijk geworden --- er waren 3000 extra mensen van buiten. Dus maakte het een soort verwarring in de atmosfeer, die nog niet voorbij is.

(stilte)

Ik hoorde van sommige mensen, dat er een groot aantal kleine mirakels gebeurd was, maar ik luisterde niet, het interesseerde me niet (mensen vertellen het aan me, maar mijn gedachten zijn ergens anders). Het is mogelijk: de atmosfeer was hoog opgeladen. In mensen's bewustzijn zou het kunnen resulteren in kleine fenomenen --- een aantal kleine fenomenen, die zij "miraculeus" noemen, maar die voor mij kinderachtig eenvoudig en elementair zijn: het is gewoon, "zoals de dingen zijn."

(stilte)

Je visioen... is klaarblijkelijk mentale constructies, die in de weg staan van de opstijging --- dat ligt voor de hand. Maar het is geen individuele ervaring: het is iets collectiefs.

Het was erg zwart, en het was een kerk... als een kerktoren. Maar de gouden ciborie, wat is dat? Het was bovendien erg mooi; het was prachtig, maar verborgen.

Maar het is waar, dat is inderdaad, hoe het is.

Het moet de supramentale realisatie zijn, die verborgen is, nog begraven in het Onbewustheid.

Toen ik die gouden ciborie zag, was het erg verward, maar er was iemand bij me (ik weet niet wie, ik zag hem niet), en ik zei tegen hem, "Heb je deze prachtige ciborie gezien!" Hij antwoordde, "Nee," maar ik WIST, dat hij het gezien had. Toen begreep ik, dat, als hij gezegd had, dat hij het gezien had, er iets slechts zou gebeuren,³² er zouden mensen komen of wat dan ook, het was hoe dan ook belangrijk, dat mensen niet zouden moeten weten, dat hij het ook gezien had.

Het was belangrijk, dat mensen niet zouden weten, dat het er was.

*(lange stilte
dan meditatie)*

Het gevoel, dat de cellen van het lichaam voortdurend onderworpen zijn aan een soort gebons --- het is onophoudelijk, dag en nacht. Sinds ik het je de laatste keer vertelde, is het de hele tijd zo geweest.

Het lijkt een eindeloos werk te zijn.

³² Er kan hier een parallel zijn met het "iets, dat verwoesting gecreëerd zou hebben," waarover Moeder sprak.

(lange stilte)

Vandaag gaat de dokter weg naar Amerika voor een hersenoperatie.³³ Het is verre van een veilige zaak, het is te nieuw, er zijn nog teveel onbekende elementen.

Er zijn een aantal werkelijk erg interessante dingen met hem geweest, maar het is een soort microscopisch werk, dus kan het niet verteld worden.... De manier, bijvoorbeeld, waarop de aura's, de vibraties, vermengd zijn --- het is erg interessant.

Ik hoop, dat hij erdoor komt?

Hij vertelde me, dat hij niet bang was.

Maar feitelijk is het niets anders dan een avontuur in het onbekende, maar er is geen garantie, dat zij niet het ene ding genezen ten koste van een andere.... Begrijp je, wanneer zij beginnen te opereren in het brein!

Klaarblijkelijk zal er een dag komen, wanneer deze operaties algemeen gebruik zullen zijn, maar voorlopig zijn er nog teveel onbekenden.

Maar omdat we constant samengeleefd hebben, is er nogal een vermenging van atmosferen [de dokter's en de Moeder's], en toen ze probeerden om de zijne weg te trekken... (omdat hij nog niet weet, hoe overal tegelijkertijd te verblijven --- niet veel mensen weten, hoe het te doen, dus trekken zij hun atmosfeer weg, wat een soort ontwrichting van veel dingen veroorzaakt en...). Hij geeft het niet toe aan zichzelf, maar hij is erg verstoord.

Het is een avontuur.

Maart 7, 1964

Ik heb je de laatste keer verteld, dat toen ik terugkeerde van het balkon op de 29ste, dat het was, alsof ik in mijn concentratie tegen de Heer zei, "Wel, we zullen nog vier jaar wachten." Dat was de indruk. En sinds toen (vandaag is het dezelfde dag als de 29ste, het was net een week geleden), is alles zo geweest (*huiverend gebaar in de atmosfeer*), als menigten kleine beloften --- maar beloften, die nog niet tot vervulling gekomen zijn, met andere woorden, het is altijd iets, dat NOG MOET komen, iets, dat er MOET zijn, iets, dat gerealiseerd MOET worden; iets, dat naderbij komt,

³³ Het bestaat uit het inbrengen van een "naald" in een erg specifiek gebied van het brein om een groep van besmettelijke cellen te vernietigen.

maar niets tastbaars. En vannacht, toen ik uit mijn gebruikelijk concentratie ontwaakte (het is bijna altijd op dezelfde tijd: tussen middernacht en een half uur na middernacht), voelde ik iets speciaals in de atmosfeer, dus liet ik me er onmiddellijk in stromen en maakte er contact mee.

Ik merkte op (ik heb het gedurende een tijd gekend, maar het was nogal concreet deze keer), dat in mijn rust, zo gauw als ik in rust ben, het lichaam volledig geïdentificeerd is met de materiële substantie van de aarde, dat wil zeggen, de ervaring van de materiële substantie van de aarde haar eigen wordt --- dat uitgedrukt zou kunnen worden door allerlei soorten dingen (het hangt van de dag af, van de gebeurtenis). Ik had gedurende een lange tijd geweten, dat het niet langer het individuele bewustzijn was; het is niet het collectieve bewustzijn van de mensheid: het is een aards bewustzijn, wat betekent, dat het ook de materiële substantie van de aarde bevat, de onbewuste substantie inbegrepen. Omdat ik veel gebeden heb, veel geconcentreerd, veel geaspireerd voor de transformatie van het Onbewuste (omdat het de essentiële conditie is voor "hetgeen," dat moet gebeuren) --- daarom is er een soort identificatie geweest.

Vannacht werd het een zekerheid.

En er begon iets neer te dalen --- niet "neerdalen": te manifesteren en te doordringen; dit aardse bewustzijn te doordringen en te vullen. Wat een kracht had het! Wat een vermogen!... Ik had nooit dat soort intensiteit gevoeld in de materiële wereld. Een stabiliteit, een vermogen! Alles in de zin van een vermogen, alles in de zin van een kracht voorwaarts --- een kracht voorwaarts: vooruitgang, evolutie, transformatie. Alles zoals dat. Alsof alles, alles gevuld werd met een vermogen van transformatie --- geen "transformatie", geen transmutatie, ik weet niet, hoe ik het uit moet leggen.... Niet de uiteindelijke transformatie, die de verschijning zal veranderen, niet dat: het was de ananda van vooruitgang. De ananda van vooruitgang, zoals de ananda van vooruitgang van het dier, dat mens werd, van de mens, die supermens wordt --- het was geen transformatie, het was niet, wat op die vooruitgang zal reageren: het was vooruitgang. En met een overvloed, een constantheid en NERGENS WEERSTAND: er was nergens paniek, nergens weerstand; er was overal enthousiaste deelname.

Het duurde meer dan een uur.

En met het gevoel, dat het iets was, dat niet ophield,³⁴ maar dat het bewustzijn [van Moeder] alleen zijn positie veranderde door de noodzakelijkheden van het werk. En deze verandering van positie vond plaats in enkele minuten, snel genoeg, zonder het besef van de andere ervaring verliezen; het bleef er eenvoudig, erachter, om het werk uitwendig op de normale manier te doen, dat is, zonder een te abrupte verandering. En het bewustzijn leek terug te vallen op een soort kunstmatig geblaf: het

³⁴ Enkele dagen later, op 11 Maart, voegde Moeder toe: "Sinds die tijd is het er iedere nacht geweest --- niet met dezelfde intensiteit, alsof ietwat op de achtergrond, maar zo gauw als ik er aandacht aan besteed, merk ik, dat het er is. Dus het gaat door."

gaf exact de impressie van iets hards, eerder inert, erg kunstmatig, extreem dun, droog, met een alleen een kunstmatige transcriptie van het leven --- en dat was het gewone bewustzijn, het bewustzijn, dat maakt, dat je je in een lichaam voelt.

Gedurende een erg lange tijd heeft het lichaam zich niet in het minst afgescheiden gevoeld --- niet in het minst. Er is zelfs een soort constante identificatie met de mensen om me heen... wat bij tijden lastig genoeg is, maar dat ik zie als een middel van actie (van controle en actie). Ik zal een voorbeeld geven: op de 4de, de laatste keer, dat ik je zag, ging de dokter naar Amerika. Hij had zijn lunch hier (ik vertelde je, dat hij erg ontroerd was); er was hem een soort kleine ceremonie gegeven voor zijn vertrek. Hij zat op de vloer, zoals gewoonlijk, naast me (ik zat aan de tafel, met mijn gezicht naar het licht), en zij dienden hem zijn lunch op; hij keerde zich naar me om dingen te ontvangen. Hij was in een toestand van intense emotie (kennelijk helemaal niets; de verschijning was erg stil, hij zei of deed niets buitengewoons, maar inwendig...). Op een punt keek ik naar hem om hem aan te moedigen om te eten, en onze ogen ontmoetten elkaar.... Toen kwam er in me van hem een zodanige gewelddadige emotie, dat ik bijna begon te snikken, kan je het je voorstellen!... En het is er altijd, in het lagere onderlijf (werkelijk in de lagere onderbuik), dat deze identificatie met de buitenwereld plaatsvindt. Daar (*gebaar boven het hartcentrum*) domineert het; de identificatie is hier (*gebaar naar de onderbuik*), maar de Kracht domineert (*Moeder houdt haar hoofd omhoog*); terwijl hier (*de onderbuik*) lijkt het stil te zijn... het is het lagere vitale, ik bedoel het lagere vitale VAN DE MATERIE, de vitale ondergraad VAN MATERIE. Het is op weg naar transformatie, hier wordt het werk materieel gedaan. Maar al die emoties hebben nogal onplezierige repercussies.... Zelfs toen ik er in detail naar keek, begon ik te denken, dat er iets overeenkomstigs in je was; je moet open zijn voor zekere stromen van kracht in het lagere vitale zijn, en dat soort spasmen, die je krijgt, moet het resultaat zijn. Dus dan de oplossing --- er is alleen een oplossing, omdat ik onmiddellijk riep, dat ik de Heer's Aanwezigheid daar plaatste (*gebaar in de onderbuik*), en ik zag, dat het extreem BESMETTELIJK was. Omdat ik de vibraties had ontvangen, waren zij direct naar binnen gekomen zonder enige obstakels te ontmoeten; dus het antwoord had een aanzienlijk besmettelijk vermogen --- ik zag het onmiddellijk: ik stopte de dokter's vibraties; het duurde enkele minuten voor me en alles was weer in orde. Toen begreep ik, dat deze opening, deze besmetting gehouden was als een middel van actie --- het is niet plezierig voor het lichaam (!), maar het is een middel van actie.

Het is hetzelfde met die noodzaak om terug te keren naar het oppervlakkige bewustzijn. In het begin, juist in het begin, toen ik mij identificeerde met die pulsatie van Liefde, die de wereld creëert, weigerde ik gedurende veel dagen om volledig het gewone bewustzijn aan te nemen (waaraan ik net refereerde: dat soort oppervlakkige bewustzijn, dat als een geblaf is), ik wilde het niet langer. Daarom was ik uitwendig zo hulpeloos: met andere woorden, ik weigerde om welke beslissing dan ook te nemen

(*Moeder lacht*), de anderen moesten beslissen en dingen voor me doen!
Dat overtuigde hen, dat ik extreem ziek was!

Nu begrijp ik dat alles heel goed.

In ieder geval was vannacht's ervaring beslissend in dat het al die verspreide beloften, al die verspreide kleine vooruitgangen coördineerde en een AARDSE betekenis gaf aan al die kleine dingen, die hier een belofte van vooruitgang kwamen maken, een belofte van bewustzijn hier --- al die beloften zijn plotseling gecoördineerd met een soort totaliteit op de schaal van de aarde. Ik voelde het niet als iets, dat verpletterde in zijn immensiteit, helemaal niet: het was nog iets, dat gedomineerd werd door mijn bewustzijn. Een klein ding (*Moeder houdt een bal omhoog in haar handen*), dat mijn bewustzijn domineerde, maar dat (voor het moment) het exclusieve object van mijn concentratie was. En toen ik terugkeerde naar het externe bewustzijn (er was een moment, dat ik beide bewustzijn tegelijk had), zag ik, dat het zogenaamde individuele of persoonlijke bewustzijn, het bewustzijn van het lichaam --- van het lichaam --- niet meer was dan een soort conventie, die noodzakelijk was om contact te onderhouden. Met het gevoel, dat een stap of twee meer --- niet veel --- DE Wil (de allerhoogste Wil, dat is) het volle vermogen zal geven om te handelen op dit lichaam.

Het [dit lichaam] was niet veel interessanter of belangrijker dan veel andere lichamen --- het had helemaal het besef niet van haar belangrijkheid. Zelfs in de algemene visie van het Werk, werden haar huidige imperfecties eenvoudig getolereerd, zelfs geaccepteerd, niet omdat ze onvermijdelijk waren, maar omdat de hoeveelheid van concentratie en exclusieve attentie, die noodzakelijke is om hen te veranderen, niet belangrijk genoeg lijkt te zijn om het algemene werk te stoppen of te reduceren. Dat is, hoe het was... er was een glimlach voor veel kleine dingen. Uiteindelijk leek het voor het "het Ding" (het grote ding vanuit het "artistieke" gezichtspunt van de materiële verschijning, ook groot vanuit het gezichtspunt van publiek vertrouwen, dat alleen gaat door verschijningen, natuurlijk, en dat alleen overtuigd wordt, wanneer er een klaarblijkelijke transformatie is), op het moment in ieder geval iets secundair te zijn en niet urgent. Maar er was een redelijk heldere perceptie, dat spoedig (hoe kan ik het neerzetten?) de toestand van het zijn of de manier van zijn (ik denk, dat zij "modus vivendi" zeggen) van het lichaam, van dit fragment van aardse Materie, veranderd zou kunnen worden, bestuurd, volledig gedreven door de directe Wil. Omdat het was, alsof ALLE illusies de een na de ander weggevallen waren, en iedere keer als een illusie wegviel, produceerde het een van die kleine beloften, die in successie kwamen en iets aankondigden, dat later tot stand zou komen. Dus dat bereidde de uiteindelijke realisatie voor.

Toen ik deze morgen opstond, had ik het gevoel, dat een hoek veranderd was. Maar helemaal geen --- oh, helemaal geen --- subjectief

iets, helemaal niet: er was een hoek omgedraaid VOOR DE AARDE. Het maakt niet in het minst uit of de mensen er niet gewaar van zijn.³⁵

(*stilte*)

Tussen dat alles --- die massa ervaring --- was er, onderscheiden van de rest, de impressie van de gorilla, van het fantastische vermogen van vooruitgang, die hem in een mens zou veranderen.... Het was erg vreemd, het was een buitengewoon fysiek vermogen, met een intense vreugde van vooruitgang, van de druk voorwaarts, en het maakte een soort aapachtige vorm, die voorwaarts bewoog naar de mens. En toen was het als iets, dat zichzelf herhaalde in de spiraal van de evolutie: hetzelfde brute vermogen, dezelfde vitale kracht (er is geen vergelijking, natuurlijk, de mens heeft dat alles volledig verloren), de fantastische kracht van het leven, dat gevonden wordt in die dieren, kwam terug in het menselijk bewustzijn, en waarschijnlijk in de menselijke vorm, MAAR met alles, dat gebracht is door de evolutie van het Denkvermogen (een omweg, die pijnlijk genoeg is), en getransformeerd in het licht van een hogere zekerheid en een hogere vrede.

En, weet je, het was iets, dat kwam, verminderde en weer terugkwam, het was niet, zoals dat. Het was... een immensiteit, een volle, solide, GEVESTIGDE immensiteit. Niet iets, dat komt en zichzelf aan je presenteert om je te vertellen, "Zo zal het zijn," dat was het niet --- het was HIER.

En ik voelde niet, dat het wegging: ik verliet het, of eerder, om dingen nauwkeurig te zeggen, men liet mij het verlaten om te concentreren op dit geblaf, voor de noodzakelijkheden van het werk.

Maar het is niet weggegaan --- het is hier.

Deze morgen merkte ik de ervaring op door hetzelfde proces, dat ik je vertelde, dat ik gebruikte voor openbaring. Ik wilde precies noteren, hoe de ervaring gedefinieerd kon worden (*Moeder lees een notitie*):

"De penetratie en doordringing
In de materiele substantie van de
Ananda van het vermogen van vooruitgang
in het Leven."

Het was geen doordringing in het Denkvermogen: het was een doordringing in het Leven --- in het Leven, in de materiele, aardse substantie, die levend was geworden. Zelfs planten namen deel in vannacht's ervaring: het is niet iets, dat het privilege was van het mentale wezen, het is de hele vitale substantie (gevitalseerde materiele substantie)

³⁵ Op 11 Maart benadrukte Moeder weer: "Het gevoel is constant gebleven, en niet alleen 's nachts, maar overdag: zo gauw als ik een beetje terug stap, voel ik, dat het at het er is --- het ding is er, het heeft niet toegegeven."

van de aarde, die deze ananda ontving van het vermogen van vooruitgang --- het was triomfantelijk. Triomfantelijk.

En toen ik terugkwam (het duurde me waarschijnlijk vijf of zes minuten om terug te komen), het was een soort stille zekerheid, dat de terugkeer een noodzaak was, en dat iets anders zou gebeuren, dankzij wat het niet noodzakelijk zou zijn om de ene toestand te verlaten voor de andere (dat is de moeilijkheid, we moeten nog de ene toestand verlaten voor de andere). Het is niet weggegaan, maar het is op de achtergrond --- het zou in de voorkant moeten zijn.

En toen realiseerde ik... Toen ik opstond, vroeg ik mijzelf, "Ga ik weer opkomen tegen al dezelfde materiele terugtrekkingen, die komen van dit soort van... niet zelfs besmetting, van identificatie met de mensen en de dingen om me heen?" Het kleinste ding veroorzaakt een reactie --- er was zelfs niet een gedachte, zie je [in het incident met de dokter], niet een gewaarwording --- toch was er een wanorde hier (*gebaar naar de onderbuik*).

Ja, ik ben er bekend mee.

Dan moet men zich stil houden, de Kracht plaatsen en... Nu ben ik bewust, waar het vandaan komt, van wat het is, van wie het is (wanneer het van iemand komt), van dat alles. En het antwoord kan volmaakt bewust en gewild zijn. En wanneer ik de orde hier herstel (*gebaar naar de onderbuik*), herstelt het de orde daar ook.

Dit is in de werkelijkheid van het denken iets, dat er gedurende een erg lange tijd geweest is --- erg lang, jaren en jaren: de schok, die exact van buiten komt, alsof het... het is JE denken, maar het komt van daar, het is niet precies hier; en dan het antwoord. Omdat spoedig na het begin van de eeuw dit werk begonnen is. Naderhand was er al het psychische werk op dezelfde manier (*gebaar van verwijderen*): de identificatie en het antwoord. Toen het vitale werk, dat ik begon met Sri Aurobindo, toen we daar [in het Guesthouse] verbleven; toen het fysieke werk, maar daar is het... tastend je werk leren. Nu is er een soort zekerheid (niet absoluut en constant, maar niet ver weg), een soort zekerheid: zie je, je komt in contact met iets en dan weet je onmiddellijk, wat gedaan zou moeten worden en hoe het gedaan zou moeten worden; de vibratie komt, ontmoet een antwoord en gaat terug --- en dit gebeurt iedere minuut, de hele tijd.

Een soort verzekering en confirmatie kwam vannacht met die ervaring.

Maar we moeten geduldig zijn. En we moeten niet denken, dat we het doel bereikt hebben --- daar zijn we nog ver van! Er is altijd de vreugde van de eerste stap, de eerste stap op het pad: "Ah, wat een heerlijk pad!" (*Moeder lacht*)... We moeten recht naar de andere einde gaan!

(stilte)

Het was lumineus --- de hele tijd lumineus. De diamant-gelijke sprankeling, die verandert in iets, dat veel compacter is, maar minder intens, dat is, minder helder --- veel krachtiger. Er was bovenal dat besef van vermogen: een vermogen, dat alles kan verpletteren en alles herbouwen. En in zo een Ananda! Maar met niets, absoluut niets, dat de minste opwinding had, niets van dat borrelen, dat van het denkvermogen komt --- het denkvermogen was zo (*gebaar, beide handen open naar het Eeuwige*), vredig, vredig, stil, absoluut stil. En terwijl de ervaring doorging, wist ik (omdat het bewustzijn boven naar alles keek), wist ik, dat alleen, wanneer de flits --- de verblindende flits van de mentale transformatie door de supramentale neerdaling --- alleen, wanneer het Licht, de uitbarsting van het Licht, zich verenigt met de ananda van het Vermogen, er dingen zullen gebeuren, die een beetje... onbetwistbaar zijn.

Omdat in een ervaring van dit type alleen degene, die het heeft, zeker kan zijn. De effecten zijn zichtbaar in hele kleine details, die alleen geobserveerd kunnen worden door diegenen, die al goedgezind zijn, dat is (om te vertalen), door diegenen, die vertrouwen hebben --- diegenen, die vertrouwen hebben, kunnen zien. En ik weet dat, omdat zij me vertellen: zij zien voorbeelden van die hele kleine mirakels van iedere minuut (zij zijn geen "mirakels") die zich vermenigvuldigen; zij zijn overal, de hele tijd, de hele tijd --- kleine feiten, harmonieën, realisaties, akkoorden... waarvan alles nogal ongebruikelijk is in deze wereld van Wanorde. Maar terwijl de ervaring er was, wist ik, dat er een andere zou zijn, die nog moet komen (God weet, wanneer!), en die zich met deze zou verenigen om een derde te vormen. En deze junctie zal dan waarschijnlijk iets veroorzaken om te veranderen in de verschijningen.

Wanneer zal het komen? Ik weet het niet. Maar we zouden ons niet moeten haasten.

Voilà.

* * *

(Net voordat Satprem weggaat, betreffende de recente publicatie van "Sri Aurobindo of het Avontuur van het Bewustzijn" in de Ashram en zijn distributie:)

...Wat ik wilde, was om een datum te bepalen om het boek gepubliceerd te krijgen --- ik ben niet bijzonder enthousiast, dat mensen [hier in de Ashram] het zouden moeten lezen! Omdat ik een gevoel heb, dat na enige tijd (ik begrijp het nu beter), wanneer de atmosfeer nogal klaar is, het daar [in Europa] een erg nuttig werk zal doen, erg nuttig.

Frankrijk is een zwart gat in de atmosfeer.

Atmosferen zijn erg interessant.... Toch is daar een IMMENSE mogelijkheid. Maar het is begraven, als het ware.

Er zijn daar veel meer mogelijkheden dan in Engeland.

Er is ook een mogelijkheid in Rusland, maar van een verschillende natuur --- mystiek, een grote mystieke mogelijkheid daar. Wanneer de mystieke geest daar ontwaakt... Het is onderdrukt geweest, dus... (*gebaar van explosie*).

Het lijkt, dat zij nu dopen toegelaten hebben [in Rusland]: zij hebben een speciale organisatie gemaakt voor mensen, die gedoopt willen worden! Een speciale plaats, misschien een gebouw, ik weet het niet, waar al diegenen, die het willen, gedoopt kunnen worden. Het werd gewoonlijk in het geheim gedaan --- nu zal het een Staatsorganisatie zijn. Dus die mensen hadden vooruitgang gemaakt, zij waren tevoorschijn gekomen uit al het bijgeloof van het verleden, en nu is hier hun nieuwe "vooruitgang": zij vallen terug in de put! Zij nemen de oude last weer op van al het oude bijgeloof....

Maart 11 1964

Ik zal iets voor je voorlezen.

Het betreft een Amerikaan, die hier kwam en vol was van alle Amerikaanse ideeën, die een onderzoek deed naar alles, (de manier, waarop de diensten georganiseerd waren, enzovoort), en die me zijn rapport stuurde, waarin hij zegt, dat alles organisatie mist, een mentale structuur.... Ik had niet de bedoeling om hem te beantwoorden, maar eergisteren, net toen ik ging uitrusten voor de nacht, vertelde Sri Aurobindo me nadrukkelijk --- hij kwam en vertelde me, "Hier is, wat je moet zeggen tegen T." En hij drong aan, totdat ik het opgeschreven had --- ik werd gedwongen om het op te schrijven!

Sri Aurobindo heeft ons verteld (hij is het zelf, die het gezegd heeft) en we zijn ervan overtuigd door ervaring, dat boven het denkvermogen er een bewustzijn is, dat veel wijzer is dan de mentale wijsheid, en in de diepte van dingen is er een wil, die veel krachtiger is dan de menselijke wil.

Al onze inspanning is om dit bewustzijn en deze wil onze levens en actie te laten besturen en al onze activiteiten te organiseren. Het is de manier, waarop de Ashram gecreëerd is. Sinds 1926, toen Sri Aurobindo zich terugtrok en me de volle verantwoordelijkheid ervoor gaf (in die tijd waren er alleen twee gehuurde huizen en een handjevol leerlingen) is alles opgegroeid en ontwikkeld als de groei van een woud, en iedere dienst werd niet gecreëerd door enige kunstmatige planning, maar door een levende en dynamische behoefte. Dit is het

geheim van constante groei en eindeloze vooruitgang. De huidige moeilijkheden komen hoofdzakelijk van de psychologische weerstanden in de leerlingen, die niet in staat zijn geweest om het nogal snelle tempo van de sādhanā te volgen en toe te geven aan de binnendringing van mentale methoden, die de oorspronkelijke werking corrumpeerde.

Een groei en zuivering van het bewustzijn is de enige remedie.

* * *

(Dan refereert Moeder aan de voorafgaande conversatie van 7 Maart, en aan haar ervaring van ananda van vooruitgang in het leven.)

Ik voel het als iets, dat beslissend is, omdat voor mij dingen veranderd zijn. Het is niet een van die dingen, die komen en weggaan.

Wel... nu moeten we verder gaan.

Misschien bedoelde ik dat, toen ik "nog vier jaar" zei, omdat ik in een nogal vreemde toestand was, toen ik van het balkon terugkwam op de 29ste.... Wacht, ik zal je de foto laten zien: ze hebben me een foto gegeven van dat balkon.

(Moeder gaat een foto halen, en kijkt er dan naar)

Met de mantel fladderend als een vleugel...

Ik zag het niet fysiek.... Maar die uitdrukking... dat is de toestand, waar ik in was, toen ik zei (ik was geconcentreerd en er kwam hier iets uit [*gebaar naar het hart*] en zei tegen de Heer), "Wel, we zullen nog vier jaar wachten."

Vier jaar, dat betekent 1968. Sri Aurobindo zei, dat er een begin zou zijn van de supramentale manifestatie in '67; dus misschien zullen de twee ervaringen elkaar in '68 ontmoeten. Het is mogelijk.

De foto is helder.

Een uitdrukking van u, die ik niet kende.

Die kende je niet...

Zie je, het is geen vrouw, het is geen man; er is erg duidelijk noch een man, noch een vrouw hier.

En voor mij, zoals ik het zie, zijn de ogen de wil, terwijl het lagere deel van het gezicht de worsteling is, de moeilijkheid --- het vertegenwoordigt de moeilijkheid met de aarde. Maar de ogen zijn de wil om contact te

maken (*Moeder trekt van boven naar beneden om hoog en laag te laten ontmoeten*).

Het zijn geen ogen van een smeekbede, kijk dichtbij naar hen: zij zijn ogen van wil --- bijna ogen van bevel.

Ja, alsof U zei, "Dus?"

Maart 14, 1964

(Over een trip naar Frankrijk, die Satprem spoedig moet maken.)

... Je zal in staat zijn om je vriend B. te zien, wanneer je daar naartoe gaat.

Ik heb de gewoonte verloren van contact met anderen; het is erg zeldzaam, dat ik niet moe wordt, zo gauw als ik iemand ontmoet.

Oh, maar het is meer dan moe, het is versuft!

Ik ben niet meer gewend aan het sociale leven, dus heb ik niets meer te zeggen, ik ben er niet.

Ik weet, wat je bedoelt!

Het is moeilijk.

Nee, dat is goed, erg goed, het ZOU op die manier MOETEN zijn.

Er is alleen een oplossing in die gevallen, degene, die ik tot stand gebracht heb: het "bad van de Heer." Je maakt contact met jezelf, en je laat Dat door je stromen naar anderen --- en laat dan gebeuren, wat gebeurt, wat maakt het uit!... Het is erg interessant, je voelt de Kracht stromen en stromen en stromen door je --- sommige mensen kunnen het een lange tijd volhouden. Daar...

(Moeder stopt plotseling en kijkt gedurende een lange tijd)

Nee, wanneer ik kijk, is het verschrikkelijk.

Zolang als je niet kijkt, kan je... maar, wanneer ik kijk, is het verschrikkelijk: om daarin ondergedompeld te worden.... Ik denk niet, dat je in staat zal zijn om lang te blijven. Tenzij je volledig alleen bent met je moeder in Bretagne.

Het meest zorgelijk is de mensen's vriendelijkheid, veel meer dan hun tegengestelde reacties.

Oh, ja! Dat is veel zorgelijker....

(lange stilte)

Ik ga niet met een licht hart....

Ik wil niet, dat je ziek wordt, zoals de eerste keer. Dat is precies, waar ik naar kijk en wat ik bestudeer: of het mogelijk is om je adequaat te beschermen.

Maar voor mijzelf weet ik: de eerste keer, dat ik wegging van hier, in 1915 (en ik liet mijn psychische wezen hier, ik nam het niet met me mee --- ik wist, hoe ik het moest doen --- ik liet het achter), ondanks dat, ondanks de verbinding, toen ik naar de Middellandse Zee kwam, werd ik plotseling ziek, verschrikkelijk ziek. Ik was constant ziek.

Dus ik weet het, ik weet het erg goed!

Maar zelfs voordat ik de yoga deed, zou ik, zo gauw als ik terugkeerde naar Frankrijk uit Amerika of Afrika, onmiddellijk stikken, ik kon niet blijven --- ik kon het nooit. Ik kon ademen in Brazilië, ik kon ademen in Afrika of zelfs in Guyana, ik kon ademen in die landen, maar in Frankrijk, in Europa, kon ik niet ademen.

In Europa, ja.

Hoe dan ook, ik zal zien, mon petit.

Uiteindelijk zal het afhangen van je ontvankelijkheid. Wanneer je gewend zou kunnen raken om de lading te behouden --- begrijp je, om de atmosfeer om je heen te houden, om jezelf te beschermen.

We zullen zien.

Maart 18, 1964

(Moeder leest een notitie, die zij schreef in verbinding met een ruzie in de Ashram's handgemaakte papierfabriek:)

De Werkgever tegen de Werknemer

“Niets blijvends kan tot stand gebracht worden zonder een basis van vertrouwen. En dit vertrouwen moet wederzijds zijn.

“Je moet overtuigd zijn, dat ik me niet alleen richt op mijn goede, maar ook op het jouwe. En aan mijn kant moet ik weten en voelen, dat je hier niet hoofdzakelijk bent om te profiteren, maar ook om te dienen.

“Het welzijn van het geheel is afhankelijk van het welzijn van ieder deel, en de harmonieuze groei van het geheel is afhankelijk van de vooruitgang van ieder deel.

“Wanneer je voelt, dat je uitgebuit wordt, dan zal ik ook voelen, dat je probeert om mij uit te buiten. Wanneer je vreest, dat je bedrogen zou kunnen worden, dan zal ik ook voelen, dat je mij probeert te bedriegen.

“Alleen in eerlijkheid, oprechtheid en vertrouwen kan de menselijke maatschappij vooruitgaan.”

Het is juist het tegengestelde van de Communistische theorie --- alle communisten preken tegen hen: “Wanneer je het minste vertrouwen in je werkgever hebt, ben je er zeker van, dat je bedrogen zal worden en miserabel worden; twijfel, gebrek aan vertrouwen en agressie moeten de basis zijn van je relatie.” Het is het tegengestelde van wat ik zeg.

* * *

*Dan neemt Moeder
de vertaling op van een brief
van Engels naar Frans.*

Om te vertalen, ga ik naar de plaats, waar dingen gekristalliseerd en geformuleerd worden. Heden ten dage zijn mijn vertalingen niet exact een samensmelting, maar zij zijn onder de invloed van beide talen: mijn Engels is een beetje Frans en mijn Frans is een beetje Engels --- het is een mengsel van de twee. En ik zie, dat vanuit het standpunt van expressie, het nogal gunstig is, want er komt een zekere subtiliteit uit.

Ik “vertaal” helemaal niet, ik probeer nooit te vertalen: ik ga eenvoudig terug naar de “plaats,” waar het vandaan kwam, en in plaats van op deze manier ontvangen (*gebaar boven het hoofd, de schaal kantelt naar rechts voor Frans*), ontvang ik het op die manier (*de schaal kantelt naar links voor Engels*), en ik zie, dat het niet veel verschil maakt: de oorsprong is een soort vermenging van de twee talen. Misschien zou het geboorte kunnen geven aan een ietwat soepele vorm in beide talen: een beetje preciezer in het Engels, een beetje soepeler in het Frans.

Ik vind onze huidige taal niet bevredigend. Maar ik vind het andere [Frangels] ook niet bevredigend --- het is nog niet gevonden.

Het wordt uitgewerkt.

Iedere keer schuurt er iets in me een beetje.

Het is onderweg.

Maar het is ook mijn methode voor *Savitri*, het is een lange tijd, sinds ik stopte met vertalen: ik volg de gedachte tot een punt en toen in plaats van op deze manier te denken (*zelfde gebaar van kantelen naar rechts*), denk ik op die manier (*naar links*), dat is alles. Het is dus niet zuiver Engels, en ook niet zuiver Frans.

Persoonlijk zou ik willen, dat het noch Engels, noch Frans was, om iets anders te zijn! Maar welke woorden moeten op het moment gebruikt worden?... Ik voel duidelijk, dat voor mij, zowel in het Engels en het Frans (en misschien in andere talen, wanneer ik enige kende), de woorden een andere betekenis hebben, een licht ongebruikelijke en veel PRECIEZERE betekenis, dan dat zij doen in talen, zoals wij het kennen --- veel preciezer. Want voor mij betekent een woord precies een zekere ervaring, en ik zie helder, dat mensen het nogal verschillend begrijpen; dus ik voel hun begrip als iets wazigs en onnauwkeurigs. Ieder woord correspondeert met een ervaring, met een bijzondere vibratie.

Ik zeg niet, dat ik een bevredigende uitdrukking bereikt heb --- het neemt vorm aan.

En de methode is altijd hetzelfde: ik vertaal nooit --- nooit, nooit --- ik ga naar boven, waar men denkt voorbij woorden, waar men het idee ervaart of de gedachte of een ding, of de beweging of het gevoel (wat dan ook), en wanneer het in een bijzondere taal is, gaat het zo (*zelfde gebaar als eerder*), terwijl het in een andere taal zo gaat: het is alsof iets boven kantelde. Ik vertaal helemaal niet op hetzelfde niveau, ik vertaal nooit op het niveau van talen. En ik merk soms, dat voor mij de kwaliteit van de woorden erg verschillend is van wat het voor anderen is, erg verschillend.

Ik heb alle hoop opgegeven om mijzelf begrepen te maken.

*(Moeder maakt enige opmerkingen
over de leerlingen's "begrip,"
en voegt dan toe:)*

Ken je het verhaal?

Het is het verhaal, dat verteld wordt door Moslims, denk ik (maar ik ben niet zeker). Er wordt van Jezus gezegd, dat hij mensen uit de dood verreezen heeft, de stomme heeft laten spreken, het zicht herstelde van de blinde... totdat een idioot naar hem gebracht werd om intelligent gemaakt te worden --- en Jezus rende weg!

Naderhand vroegen mensen hem, "Waarom rende je weg?" Hij antwoordde, "Ik kan alles doen --- behalve intelligentie geven aan een idioot." (*gelach*)

Het was Théon, die me het verhaal vertelde.

Maart 21, 1964

(Over een brief van de "dokter," die naar de U.S.A. gegaan was voor een hersenoperatie: "De operatie was een marteling gedurende vier uur; het is gedaan onder plaatselijke verdoving, maar niet effectief. Zij sneden en schraapten mijn schedel en boorden het zonder enige verdoving.... De verzorging is niet zo goed, mijn [verplegers] zijn veel beter. Zij hebben geen gevoel en doen dingen niet eerlijk.... De chirurgen zijn ook laks...." Het zou opgemerkt kunnen worden, dat de dokter zelf een chirurg met reputatie was in Calcutta.)

...En zij willen hier komen om alles te leren aan de arme Indiërs, die niets weten!

Het is afschuwelijk.

Wanneer zij hem genezen, is het okay, maar ik heb mijn twijfels.... Die Amerikanen zijn niets anders dan bluffers --- zij bluffen, bluffen, bluffen over alles. Zij komen met een grote air, zij rechtvaardigen alles, wat verkeerd is, corrigeren alle fouten, verlichten alle denkvermogens --- en zij zijn net op het grondniveau.

Die dokters, wanneer je in hun klauwen valt...

(stilte)

En hier bleef hij klagen, dat zijn verplegers de lat niet hoog hadden liggen --- nu zal hij het begrijpen! Hij zal tenminste na die ervaring begrijpen, dat wat hier is, exceptioneel is --- zij moeten altijd naar buiten gaan om deze ervaring te hebben, zij zijn niet gevoelig genoeg om te voelen, dat er hier iets is, dat nergens anders gevonden wordt. Om te vergelijken moeten zij ergens anders naartoe gaan en dan een beetje "gemarteld" worden.

Het is jammer --- dat is de manier, hoe de wereld is, het moet gemarteld worden om te begrijpen, dat er iets anders is.

Maart 25, 1964

101 --- In God's zicht is er geen dichtbij of veraf, geen heden, verleden of toekomst. Deze dingen zijn alleen een handig perspectief voor Zijn wereldbeeld.

102 --- Voor de zintuigen is het altijd waar, dat de zon om de aarde beweegt; dit is vals voor de rede. Voor de rede is het altijd waar, dat de aarde om de zon beweegt; dit is vals voor de allerhoogste visie. Noch de aarde beweegt, noch de zon; er is alleen een verandering in de relatie van zon-bewustzijn en aarde-bewustzijn.

(lange stilte)

Onmogelijk, ik kan niets zeggen.

Het impliceert, dat onze gewoonteperceptie van de fysieke wereld een valse perceptie is.

Ja, natuurlijk.

Maar hoe zou dan de ware perceptie zijn?...

Wel, ja, dat is de vraag!

...De ware perceptie van de fysieke wereld --- van bomen, van mensen, van een steen --- hoe zou het zijn voor een supramentaal oog?

Dat is exact, wat niet gezegd kan worden! Wanneer je de visie en het bewustzijn hebt van de Waarheid-Orde, van dat, wat DIRECT is, de directe expressie van de Waarheid, dan voel je onmiddellijk iets, dat niet uit te drukken is, omdat alle woorden behoren bij een andere sfeer; alle beelden, alle vergelijkingen, alle uitdrukkingen behoren bij de andere sfeer.

Ik had precies die grote moeilijkheid (het was op 29 Februari): de hele tijd, terwijl ik leefde in dat bewustzijn van de DIRECTE manifestatie van de Waarheid, probeerde ik te formuleren, wat ik voelde, wat ik zag --- het was onmogelijk. Er waren geen woorden. En onmiddellijk liet hoofdzakelijk dingen formuleren me ogenblikkelijk terugvallen in het andere bewustzijn.

Bij die gelegenheid kwam de herinnering van dit aforisme over de zon en de aarde bij me terug.... Zelfs om een "verandering van bewustzijn" te zeggen... een verandering van bewustzijn is nog een beweging.

Ik denk niet, dat we iets kunnen zeggen. Ik voel me niet capabel om iets te zeggen, omdat alles, wat je kunt zeggen, oninteressante benaderingen zijn.

Maar wanneer je in dat Waarheid-Bewustzijn bent, is het dan een “subjectieve” ervaring, of verandert Materie werkelijk zelf in haar verschijning?

Ja, alles --- de hele wereld is verschillend! Alles is verschillend. En de ervaring heeft me van een ding overtuigd, dat ik nog constant voel: die beide toestanden [van Waarheid en Valsheid] zijn simultaan, gelijktijdig, en er is alleen... ja, een “verandering van bewustzijn,” zoals hij het noemt, wat betekent, dat je in dit bewustzijn bent of in dat bewustzijn, en toch beweeg je niet.

We worden gedwongen om woorden van beweging te gebruiken, omdat voor ons alles beweegt, maar die verandering van bewustzijn is geen beweging --- het is geen beweging. Dus, hoe kunnen we erover spreken en het beschrijven?...

Zelfs, wanneer we zeggen, “Een toestand, die de plaats inneemt van een andere”...neemt de plaats... introduceren we onmiddellijk beweging --- al onze woorden zijn zo, wat kunnen we zeggen?...

Gisteren was de ervaring weer nogal concreet en krachtig: het is niet noodzakelijk om te bewegen, of iets te bewegen voor dit Waarheid-Bewustzijn om het bewustzijn van deformatie en vervorming te vervangen. Met andere woorden, de capaciteit om te leven in en deze ware Vibratie te zijn --- essentieel en waar --- lijkt het vermogen te hebben om de vibratie van Valsheid en Vervorming tot zo'n mate te VERVANGEN door deze Vibratie, dat... De uitkomst, bijvoorbeeld, van Vervorming of de vibratie van vervorming, zou natuurlijk een ongeluk of catastrofe geweest zijn, maar wanneer er binnen deze vibraties een bewustzijn is, dat het vermogen heeft om gewaar te worden van de Vibratie van de Waarheid en daarom de Vibratie van de Waarheid te manifesteren, kan het --- moet het --- de andere vibratie cancelen. Wat vertaald zou worden in het externe fenomeen door een interventie, die de catastrofe zou stoppen.

Er is een groeiend gevoel, dat het Ware de enige manier is om de wereld te veranderen; dat alle andere processen van langzame transformatie altijd een raakvlak zijn (je komt steeds naderbij, maar je komt nooit aan), en dat de laatste stap deze moet zijn --- de vervanging door de ware Vibratie.

Er zijn gedeeltelijk bewijzen. Maar omdat zij gedeeltelijk zijn, zijn zij niet beslissend. Omdat je voor de gewone visie en het gewone begrip altijd verklaringen kan vinden: je kan zeggen, dat het “voorzien” was en “voorbested” was, dat het ongeluk zou mislukken, bijvoorbeeld, en dat vervolgens die interventie helemaal niet was, wat het deed mislukken --- het was “Determinisme,” dat het beslist had. En hoe bewijs je iets? Hoe bewijs je zelfs voor jezelf, dat het anders is? Het is niet mogelijk.

Zie je, zo gauw als we dingen uitdrukken, gaan we het denkvermogen binnen, en zo gauw als we het denkvermogen binnengaan, is er dat soort

logica, die beangstigend is, omdat het almachtig is: wanneer alles al bestaan heeft en naast elkaar bestaan in alle eeuwigheid, hoe kan je dan het ene in een andere veranderen?... Hoe kan iets hoe dan ook “veranderen”?

Er wordt ons verteld (Sri Aurobindo heeft het ons zelf gezegd), dat voor het Heer's bewustzijn er nog verleden, noch tijd, noch beweging, noch wat dan ook is --- alles is. Om te vertalen zeggen we “in alle eeuwigheid,” wat nonsens is, maar hoe dan ook, alles IS. Dus alles is (*Moeder vouwt haar armen*), en dan is het allemaal voorbij, er hoeft niets meer gedaan te worden! Begrijp je, deze opvatting of eerder deze manier van spreken (omdat het alleen een manier van spreken is) het besef van vooruitgang vernietigt, evolutie vernietigt, vernietigt... Er wordt ons verteld: het is deel van het Determinisme, dat je naar vooruitgang moet streven --- ja, dit is alles retorisch koeterwaals.

En, let wel, deze manier van spreken is een minuut van ervaring, maar het is NIET de totale ervaring. Gedurende een moment voel je je zo, maar het is niet totaal, het is gedeeltelijk. Het is alleen EEN manier van voelen, het is niet alles. Er is in het eeuwig bewustzijn iets, dat veel dieper is en veel onuitsprekelijker, dan dit --- veel meer. Dit is alleen de eerste verbijstering, die je hebt, wanneer je tevoorschijn komt uit het gewone bewustzijn, maar het is niet alles. Het is niet alles. Toen de herinnering van dit aforisme de laatste enkele dagen naar me terugkwam, voelde ik, dat het alleen een kleine glimp was, die je plotseling hebt en een besef van oppositie tussen de twee toestanden, maar het is niet alles --- het is niet alles. Er is iets anders dan dit.

Er is iets anders, wat alles bij elkaar verschillend is van wat we begrijpen, MAAR WAT VERTAALD WORDT IN WAT WE BEGRIJPEN.

En Dat kunnen we niet zeggen. We kunnen niet zeggen, wat het is, omdat... het onuitspreekbaar is --- onuitspreekbaar.

Het komt neer op het gevoel, dat alles, dat in het gewone bewustzijn vals, vervormd, verdraaid wordt, ESSENTIEEL WAAR wordt voor het Waarheid-Bewustzijn. Maar hoe is het waar? Dit is precies iets, dat niet met woorden gezegd kunnen worden, omdat woorden bij de Valsheid horen.

Betekent dit, dat de materialiteit van de wereld niet gecanceld zou worden door dit Bewustzijn, maar getransformeerd?... Of zou het helemaal een andere wereld worden?

(stilte)

We zouden helder moeten zijn op een punt.... Ik ben bang, dat wat we “Materie” noemen, precies de wereld's valse verschijning is.

Er is iets, dat OVEREENKOMT, maar...

Zie je, dit aforisme zou uiteindelijk leiden naar een absolute subjectiviteit, en alleen die absolute subjectiviteit zou waar zijn --- wel, het is NIET zo. Omdat dat "pralaya" betekent, betekent het Nirvana. Wel, er is niet alleen Nirvana, er is een objectiviteit, die werkelijk is, niet vals --- maar hoe kan je zeggen, wat het is!... Het is iets, dat ik verscheidene keren heb gevoeld --- verscheidene keren, niet alleen in een flits: de werkelijkheid van... (Hoe kunnen we onszelf uitdrukken? We worden altijd bedrogen door onze woorden)... In het perfecte besef van Eenheid en in het bewustzijn van Eenheid is er ruimte voor het objectieve, voor objectiviteit --- het ene vernietigt het andere niet, helemaal niet. Je zou het besef kunnen hebben van een differentiatie: niet, dat het niet jezelf is, maar het is een verschillende visie... Ik heb je verteld, dat alles, wat we kunnen zeggen, niets is, het is nonsens, omdat het doel van woorden is om de onwerkelijke wereld uit te drukken, maar... Ja, dat zou kunnen zijn, wat Sri Aurobindo het besef noemt van "Veelvuldigheid in Eenheid" noemt (dat komt misschien een beetje overeen), net zoals je de interne veelvuldigheid voelt van je wezen, iets van die soort.... Ik heb helemaal de ervaring niet meer van een afgescheiden zelf, helemaal niet, helemaal niet, zelfs niet in het lichaam, dat voorkomt toch niet, dat ik een zeker besef van een objectieve relatie heb --- wel, ja, het leidt ons terug naar zijn "verandering in de relatie van zon-bewustzijn en aarde-bewustzijn." (*Lachend*). Misschien is dat werkelijk de beste manier om het neer te zetten! Het is een relatie van bewustzijn. Het is helemaal de relatie niet van zichzelf en "anderen" --- helemaal niet, dat is volledig weggevallen --- maar het zou kunnen zijn als de relatie van het bewustzijn tussen de verscheidene delen van iemands wezen. En het geeft klaarblijkelijk objectiviteit aan die verscheidene delen.

(lange stilte)

Om terug te komen op dat erg gemakkelijk begrepen voorbeeld van het afgebroken incident, zouden we erg goed kunnen opvatten, dat de interventie van het Waarheid-Bewustzijn besloten was "in alle eeuwigheid" en dat er geen enkel "nieuw" element is; maar dat verandert niets aan het feit, dat deze interventie het accident stopte (wat een exact beeld geeft van het vermogen van dit ware bewustzijn over de andere). Wanneer we onze manier van zijn op het Allerhoogste projecteren, zouden we kunnen opvatten, dat Hij ervan geniet om veel experimenten uit te voeren om te zien, hoe het allemaal speelt (dit is iets anders, er volgt niet uit, dat er geen AI-Bewustzijn is, dat alle dingen in de eeuwigheid kent --- dit alles met opperst ontoereikende woorden), maar dat verandert niets aan het feit, dat wanneer we naar het proces kijken, deze interventie in staat was om het accident af te laten breken: de vervanging van een vals bewustzijn door een waar bewustzijn stopte het proces van het valse bewustzijn.

En het leek me, dat het vaak genoeg gebeurde --- veel vaker dan mensen denken. Iedere keer, bijvoorbeeld, dat een ziekte genezen wordt, iedere keer dat een ongeluk voorkomen wordt, iedere keer, dat een catastrofe, zelfs een globale, voorkomen wordt, is dat allemaal de

interventie van de Vibratie van Harmonie in de vibratie van de Wanorde, die toestaat, dat de Wanorde ophoudt.

Dus de mensen, de trouwe, die altijd zeggen., "Dit is gebeurd door de Goddelijke Genade," hebben het niet zo verkeerd.

Ik merk alleen het feit op, dat deze Vibratie van Orde en harmonie tussenbeide kwam (we waren niet bezig met de redenen voor zijn interventie, dit is alleen een wetenschappelijke observatie), en hiervan heb ik een redelijk grote aantal ervaringen gehad.

Zou dat het proces zijn van transformatie van de wereld?

Ja.

Een toenemende constante belichaming van deze Vibratie van Orde.

Ja, exact, dat is het. Exact.

Zelfs vanuit dat gezichtspunt heb ik gezien... Weet je, het gewone idee, dat het fenomeen [van transformatie] noodzakelijkerwijze eerst in het lichaam moet gebeuren, waarin het Bewustzijn het meest constant uitgedrukt wordt, lijkt me nogal onnodig en secundair. Integendeel, het gebeurt tegelijkertijd, waar het ook het gemakkelijkst en volledig kan gebeuren en dit aggregaat van cellen (*Moeder wijst naar haar lichaam*) is niet noodzakelijkerwijze het meest gereed voor deze operatie. Het zou daarom een lange tijd kunnen blijven, zoals het klaarblijkelijk is, zelfs als haar begrip en ontvankelijk speciaal zijn. Ik bedoel, dat dit lichaam's *gewaarzijn*, haar bewuste perceptie, oneindig superieur is aan die degene, alle lichamen, waarmee het in contact komt, kan hebben, behalve gedurende enkele minuten --- enkele minuten --- wanneer andere lichamen, alsof door een genade, de Perceptie hebben. Terwijl ervoor het een natuurlijke en constante staat is; het is het effectieve resultaat van dit Waarheid-Bewustzijn, dat constanter geconcentreerd is op deze collectie cellen dan op andere --- directer. Maar de vervanging van de ene ervaring door de andere in feiten, in acties, in objecten, gebeurt, wanneer ook het resultaat het meest treffende en effectieve is.

Ik weet niet, of ik mijzelf begrepen kan maken, maar het is iets, dat ik erg, erg helder gevoeld heb, en dat men niet kan voelen, zolang als het fysieke ego er is, omdat het fysieke ego het besef heeft van zijn eigen belang, en dat verdwijnt volledig met het fysieke ego. Wanneer het verdwijnt, heeft men een heldere perceptie, dat de interventie of manifestatie van de ware Vibratie niet afhangt van de ego's of de individualiteiten (menselijke of nationale individualiteiten, of zelfs individualiteiten van de Natuur: dieren, planten, enzovoort), het hangt af van een zeker spel van de cellen en de Materie, waarin er aggregaten bijzonder gunstig zijn om de transformatie te laten gebeuren --- niet "transformatie": de vervanging, om precies te zijn, de vervanging van de vibratie van Valsheid door de Vibratie van de Waarheid. En het fenomeen

zou erg onafhankelijk kunnen zijn van groepen en individualiteiten (het zou kunnen gebeuren in een deel hier, een ander deel daar, een ding hier, een ander ding daar): en het komt altijd overeen met een zekere kwaliteit van vibratie, die een soort zwelling veroorzaakt --- een ontvankelijke zwelling --- en dan kan het gebeuren.

Jammer genoeg behoren alle woorden, zoals ik in het begin zei, bij de wereld van verschijningen.

(*stilte*)

Dit is de laatste tijd herhaaldelijk mijn ervaring geweest, met een visie en een overtuiging, de overtuiging van een ervaring: de twee vibraties zijn zo (*gelijktijdig gebaar, dat een superpositie aangeeft en infiltratie*), de hele tijd --- de hele tijd, de hele tijd.

Misschien komt het besef van het wonder, wanneer de hoeveelheid, die geïnfiltreerd is, groot genoeg is om waarneembaar te zijn. Maar ik heb een impressie --- een erg acute impressie --- dat dit fenomeen de hele tijd gaande is, de hele tijd, overal, op een minuscule, oneindig kleine manier (*gebaar van een twinkelende infiltratie*), en dat in zekere omstandigheden of condities, die zichtbaar zijn (zichtbaar voor deze visie: het is een soort lumineuze zwelling --- ik kan het niet uitleggen), dan de massa van infiltratie voldoende is om de indruk van wonder te geven. Maar anders is het iets, dat de hele tijd gaande is, de hele tijd, de hele tijd, voortdurend, in de wereld (*zelfde twinkelende gebaar*), als een oneindig kleine hoeveelheid Valsheid, vervangen door Licht... Valsheid vervangen door Licht... constant.

En deze Vibratie (die ik voel en zie) geeft het gevoel van een vuur. Dat is waarschijnlijk, wat de Vedische Rishis vertaalden als de "Vlam" --- in het menselijke bewustzijn, in de mens, in Materie. Zij spraken altijd over een "Vlam."³⁶ Het is inderdaad een vibratie met de intensiteit van een hoger vuur.

Het lichaam voelde zelfs verscheidene keren, toen het Werk erg geconcentreerd of gecondenseerd was, dat het het equivalent van koorts is.

Twee of drie nachten geleden gebeurde er zoiets: in het midden van de nacht, in de vroege morgen was er een neerdaling van deze Kracht, een neerdaling van dit Waarheid-Vermogen: en deze keer was het overal (het is altijd overal), maar met een speciale concentratie in het brein --- niet dit brein: in HET brein.³⁷ En het was zo sterk, zo sterk, zo sterk! Het hoofd voelde alsof het bijna zou gaan barsten --- ja, alsof alles zou gaan barsten --- zodat gedurende ongeveer twee uur ik eenvoudig moest blijven roepen om de verwijding van de Heer's vrede: "Heer, Uw verwijding, Uw vrede," zo,

³⁶ *Agni*.

³⁷ Het zou pertinent kunnen zijn om weer te benadrukken, dat Moeder's ervaringen geen individuele ervaringen zijn, maar ervaringen van het aardebewustzijn.

in de cellen. En met het bewustzijn (dat altijd bewust is, natuurlijk [*gebaar boven*]), dat deze neerdaling in een onvoorbereid brein genoeg zou zijn om je volledig gek te maken of je absoluut te verbijsteren (op zijn allerbeste), of anders zou je barsten.

Deze ervaring is, zoals de andere,³⁸ niet weggegaan.

Het is overal, begrijp je.

En ik zag (omdat ik wilde zien, en ik zag), dat de andere ervaring er nog was, maar het begon een gewoonte te worden, bijna natuurlijk, terwijl deze nieuw was. Het was het resultaat van mijn oude gebed: "Heer, neem bezit van dit brein."

Wel, dat gebeurt er --- gebeurt overal, de hele tijd. Dus wanneer het in een groot genoeg aggregaat gebeurt, geeft het de verschijning van een wonder³⁹ --- maar het is het wonder van de hele AARDE.

Maar men moet het uithouden, omdat het consequenties heeft: het brengt een gewaarwording van Vermogen, een Vermogen, dat erg weinig mensen kunnen voelen of ervaren zonder dat hun balans min of minder in de war gestuurd wordt, omdat zij geen adequate basis van vrede hebben --- een uitgestrekte en erg, erg, ERG stille vrede. Overal, zelfs hier in de School, zijn kinderen in een toestand van bruisen (ik werd geïnformeerd, dat de best opgevoede en algemeen meest normale kinderen zo zijn geworden). Ik zei, "Er is alleen EEN antwoord, een enkel antwoord: je moet stil zijn, stil, en zelfs nog stiller, en in toenemende mate stil. En probeer niet om een oplossing te vinden met je hoofd, omdat het er geen een kan vinden. Je moet alleen stil zijn --- stil, stil, onveranderlijk stil. Kalmte en vrede, kalmte en vrede.... Het is het ENIGE antwoord."

Ik zeg niet, dat het de kuur is, maar het is het enige antwoord: het verdragen in kalmte en vrede, verdragen in kalmte en vrede....

Dan zal er iets gebeuren

(*stilte*)

Maar deze ervaring (dit is onder ons) is een ervaring, die ik nooit in mijn leven gehad heb. Ik had altijd de impressie van een soort controle over wat er gaande was in het brein, en dat ik altijd in staat was om te antwoorden met het "blanco," weet je, het kalme, stille blanco --- het stille blanco. Deze keer (*lachend*) was het dat niet! En het werd zo formidabel, dat de mantra (de woorden van de mantra) voorbijschoten als kanonskogels! (*Lachend*) Het leek allemaal als een beangstigende hagel van kogels!

³⁸ De ervaring van de Ananda of voortgang in het leven (conversatie van 7 Maart)

³⁹ We kunnen het niet helpen om te denken, wat er in Frankrijk zou gaan gebeuren in 1969.

Er was alleen dit, dat gedaan moest worden: ik bleef volmaakt stil, terwijl ik riep --- riep om de Heer's Vrede en Kalmte, die alles verwijdende Vrede. De Oneindigheid van de Heer's Vrede.

Toen werd het mogelijk om de Vibratie te dragen.

Nu doet het zijn werk --- dat is onze zaak niet, het is de Zijne. Wij kunnen het niet begrijpen. Maar dat het aan het werk is, spreekt voor zichzelf.

Maar zonder enige twijfel zou, wanneer er op dat moment een dokter geweest was om mijn temperatuur te nemen, hij gevonden zou hebben, dat er een enorme koorts geweest was ---ofschoon niets, als dat enigszins op een "ziekte" leek! Nee, het was wonderbaar prachtig, het gaf het gevoel, dat... het was iets, dat de aarde niet kende.

Zo drukt het zichzelf altijd uit: iets, dat de aarde niet wist, iets nieuws. Het is nieuw voor de aarde. Daarom is het moeilijk te dragen! Omdat het nieuw is.

Zelfs nu (*Moeder raakt haar schedel aan*), voelt het als gezwollen, en met een vibratie vanbinnen (*gebaar van een opwinding*), alsof het hoofd twee keer zo groot was als eerder.

(*Moeder voelt haar hoofd*) Ik probeer te zien of mijn bulten weg zijn --- zij zijn nog niet weg.

Maart 28, 1964

De grote moeilijkheid is, dat al N.'s ervaringen in zijn denkvermogen zijn. Hij heeft gewerkt in zijn denkvermogen, zijn denkvermogen getransformeerd; hij heeft ervaringen, hij heeft alle ervaringen gehad --- maar IN HET DENKVERMOGEN: helemaal niet in het lichaam. Maar dan zijn alles, dat ik hier zeg, al deze ervaringen, die ik nu heb, in het lichaam --- hij begrijpt het niet. Dat is de moeilijkheid. Hij kan het niet begrijpen. En wie kan het?... Ik weet het niet.

Zo gauw als het mentale dingen betreft, begrijpt hij het erg goed; zo gauw als het materiële dingen betreft, begrijpt hij het niet meer. Maar wie kan het begrijpen?...

Ik kan niet zeggen, dat ik het "begrijp," maar...

Je voelt.

Ik zet om. Ik zet een waarheid om, die ik mentaal begrijp. Ik vertel mijzelf, dat het hetzelfde is in je lichaam.

Ja, dat is dichterbij, maar (*lachend*), het is het niet helemaal!

Ik zie het probleem erg helder, omdat al deze ervaringen (wanneer je *Prayers and Meditations* herleest, zal je het zien), ik had hen in het denkvermogen, zelfs in het vitale, en in de tijd was natuurlijk, wat ik zei, erg helder; het was volmaakt logisch; maar het lichaam nam niet deel: het gehoorzaamde. Wanneer het volmaakt doel is, gehoorzaamt het, en het stond niet in de weg. Maar het gebeurt nu, dat dit alles, al deze levende ervaringen plaats vinden in het lichaam zelf; en tenzij men hen HIER heeft, zijn al mijn verklaringen van “vibraties” zonder betekenis.

Alleen, wanneer de ervaring mentaal en psychologisch wordt, “begrijpen” mensen het.

Misschien zou het moderne wetenschappelijke denkvermogen, dat atomen bestudeerd heeft, het beter begrijpen. Het is hetzelfde soort begrip als dat van de wetenschapper, die de samenstelling van de Materie onderzoekt. Ik voel duidelijk, dat het een uitbreiding is van die studie en dat het de enige ware benadering is voor het meest materiële deel van de Materie. Elke psychologische verklaring betekent niets.⁴⁰

Juist deze morgen volgde ik de beweging, observeerde de controle, die deze Vibratie van de Waarheid heeft in het lichaam in de aanwezigheid van zekere wanordes (erg kleine dingen in het lichaam, weet je: ongemakken, wanordes), ik observeerde, hoe deze Vibratie van de Waarheid die wanordes en ongemakken vernietigt. Het was erg duidelijk, erg voor de hand liggend, en ABSOLUUT ONTBLOOT van enige spirituele notie, van enige religieuze notie, van enige psychologische notie, zodat de persoon, die deze kennis van de oppositie bezat van de ene vibratie tegen de andere, erg duidelijk op geen enkele manier een “leerling” hoefde te zijn of iemand met filosofische kennis of wat dan ook: hij hoefde alleen dit beheerst te hebben om een perfect harmonieus bestaan te realiseren.

Het was absoluut concreet en onweerlegbaar. Het was een beleefde, absolute ervaring.

En dan al deze cellen in een vurigheid... (het was waarlijk een Ananda, zo onuitsprekelijk...) wierpen zichzelf op de Heer en vertelden Hem, “Maar het is zo veel wonderbaarlijker, wanneer we weten, dat U het bent!”--- het hele lichaam.

En het licht en de warmte werden uitgedrukt, die intensiteit van Ananda, die zaligheid... Begrijp je, het was er niet mee in tegenstelling, maar als een COMPLEMENT van deze vibrerende kennis, die was... ik

⁴⁰ Laat ons de conversatie herinneren van 4 November 1963: “... Het is niets dan vibraties.”

kan niet een “koude wetenschappelijke kennis” zeggen, omdat dat mentale noties introduceert, maar het was van zo een wijsheid!... Een kennis, die zo wijs is, zo kalm, zo onverstoort stil, absoluut vrij van enige notie van goed en kwaad, van goddelijk, van positief en negatief, absoluut onafhankelijk van dat alles --- zuiver materieel. En met een absoluut vermogen. Toen verrees er in deze zelfde cellen, die volledig bewust waren van deze kennis van de vibraties als het allerhoogste middel te zijn van controle over hun harmonie, plotseling een soort... geen vlam (een vlam is donker in vergelijking), een lumineuze Ananda: Liefde in zijn perfecte werkelijkheid.

En het werd zo vertaald: “Het is zoveel wonderbaarlijker, wanneer we weten, dat U het bent!”

Het was werkelijk een ervaring. Het duurde enkele minuten (ik zat aan mijn tafel en had mijn ontbijt), maar gedurende die enkele minuten was het een perfectie.

De twee polen hadden elkaar ontmoet. ⁴¹

(stilte)

Waarlijk de gewaarwording in het hele lichaam van Liefde's perfecte Ananda.

Het andere is erg fijn, het is de vibrerende kennis en het Vermogen --- maar dit, deze Ananda...

(stilte)

Het is erg interessant, dat al die ervaringen, die je gehad hebt in je innerlijke en hogere wezens, in iedere toestand van zijn, zwak lijken, nietig, als een droom in vergelijking met dezelfde ervaringen in het lichaam. Daar wordt het zo... Het Vermogen en de Intensiteit zijn zo fantastisch, dat je plotseling begrijpt, WAAROM er een materiële wereld is.

(stilte)

De relatie met de buitenwereld zou moeilijk worden, als deze ervaring constant zou zijn....

En daar is zo een wonderbaarlijk Wijsheid, die alle dingen in doses geeft, zodat de algemene vooruitgang niet ten koste van iets gaat --- zodat ALLES door zou kunnen gaan. Dan verwonder je jezelf over die Wijsheid --- die de mensheid voortdurend beledigt, die zij kleden in de meest kleinerende woorden: Bestemming, *Lot*.

Het is een wonderbaarlijke Wijsheid.

⁴¹ Moeder maakte een gebaar als van een flits van weerlicht, dat de allerhoogste hoogte verenigt met de diepten.

En ondanks al je kennis, ondanks al je vermogens, ondanks al je voorbije ervaringen, voel je je klein voor Dat.

Die Wijsheid is een wonder.

(*stilte*)

Weet je, een minuut van een dergelijke ervaring geeft je moed voor jaren --- het duurde enkele minuten, ik had mijn ontbijt.

Dat is uiteindelijk, waar ik op wacht: een ervaring in het lichaam.

Natuurlijk, mon petit!

Dat zou kunnen zijn, waarom ik teleurgesteld ben met het “yogische leven.”

Maar ik had zelf nooit veel respect voor yogisch leven! Nooit.

Ja, sommige dagen voel ik een beetje bitter, ik vind, dat het werkelijk “niet het” is.

Nee, dat is het niet. Dat is het niet.

Maar zie je, zie je de hele weg, die ik gekomen ben.... En ik was geboren met een bewust voorbereid lichaam --- Sri Aurobindo was daar gewaar van, hij zei het onmiddellijk de eerste keer, dat hij me zag: ik was vrij geboren. Dat is, vanuit spiritueel standpunt: zonder enig verlangen. Zonder enig verlangen en hechting. En, mon petit, wanneer er het minste verlangen is en de minste hechting, is het ONMOGELIJK om dit werk te doen.

Een vitaal als een strijder, met een absolute zelfcontrole (het vitale van deze huidige incarnatie was seksloos --- een strijder), een absoluut kalme en onverstoorbare krijger --- geen verlangens, geen hechtingen.... Sinds mijn vroegste kindertijd heb ik dingen gedaan, die voor het menselijke bewustzijn “monsterlijk” zijn; mijn moeder ging zover als om me te vertellen, dat ik een werkelijk “monster” was, omdat ik noch hechtingen had, noch verlangens. Wanneer mij gevraagd werd, “Zou je dit willen doen?” antwoordde ik, “Ik geef er niet om”(speciaal mijn vader, het maakte hem woedend!⁴²).

Wanneer mensen gemeen tegen me waren, of wanneer mensen dood gingen of weggingen, liet het me absoluut kalm --- en dus: “Je bent een monster, je hebt geen gevoelens.”

⁴² Moeder voegde later deze haakjes toe. (De vader was boven alles woedend, omdat zijn dochter er niet voor voelde om naar het circus te gaan... wat hij aanbad!)

En met die voorbereiding... Het is achtenzestig jaar, sinds ik hier kwam, mon petit! Gedurende dertig jaar werkte ik bewust met Sri Aurobindo, zonder ophouden, dag en nacht.... We zouden ons niet moeten haasten.

We zouden ons niet moeten haasten.

En er was die ervaring, die van alle ervaringen werkelijk het meest... Ik zou kunnen zeggen het meest beslissend was: dat was, toen Sri Aurobindo zijn lichaam verliet. Omdat het voor het lichaam materieel de volledige ineenstorting was van een soort onwrikbaar vertrouwen, een besef van absolute veiligheid, een besef van zekerheid, van zekerheid, dat dingen gedaan "gewoon zo" gingen worden, harmonieus. Dan zijn vertrek --- de klap van een voorhamer op het hoofd.... En het volledige gewicht van de verantwoordelijk hier, op het lichaam. Voilà.

Dat betekent nogal een voorbereiding --- die zo wijs is als de hele rest.

Dat vertelde Sri Aurobindo me erg helder (omdat hij het zag, het wist, natuurlijk), hij zei tegen mij, "Alleen jouw lichaam kan DAT weerstaan, heeft het vermogen om te weerstaan...." Het is een beetje versleten, maar met de strijd en inspanning en werk is het er doorheen gegaan, er is geen grond voor een klacht: het heeft het weerstaan --- het heeft het heel goed weerstaan. En het is in staat geweest om voordeel te hebben van haar ongelukken.

Dus we zouden ons niet moeten haasten.... Bovendien is dat een absolute regel: we zouden niet ongeduldig zouden moeten zijn.

Ja, maar dat is niet erg bemoedigend voor de gewone menselijke wezens, die we zijn.

Pardon! Er is een weg.

Alles, dat ik doe, alles, dat dit lichaam doet, het heeft het vermogen om het over te dragen aan anderen --- dat is precies, wat ik nu bestudeer. Ik bestudeer dit. Het is een soort vermogen om mensen in contact te brengen met de Vibratie van het Bewustzijn (*stralend gebaar rond het hoofd*), dat geconcentreerd is op een aantal mensen en dingen (over de hele aarde natuurlijk), maar ook op zekere punten. Het is het Vermogen, dat in de nacht kwam, toen er een neerdaling was in het brein: op ieder moment was ik in staat om hier een straal te richten, een andere daar, een punt hier aanraken, een andere punt daar... (*gebaar als een baken*).

Dat stopte Sri Aurobindo nooit om te herhalen: "Probeer niet om het allemaal zelf te doen, de Moeder zal het voor je doen, wanneer je Haar vertrouwt."

Dit zeg ik nooit tegen iemand. Maar het is een feit.

Ik zeg het nooit. Ik zeg het net nu tegen jou. Maar het is een absoluut feit.

Het wordt niet --- je weet dit --- het wordt niet gedaan voor EEN lichaam: het wordt gedaan voor de aarde.

Maar het voordeel van de individualiteit is, dat je een straal kan richten op precieze punten (*zelfde gebaar als een baken*) en een resultaat verkrijgen --- niet op een wonderbaarlijke manier, die de mensen met een open mond en stom achterlaat, niet dat; maar, wanneer de aspiratie oprecht is, wanneer de wil oprecht is... Weet je, wat ik constant doe, is (*gebaar van offeren*): "Heer, ik kan het niet doen, doe het voor me. Heer, ik kan het niet doen, doe het voor me...." Wel, dat zei Sri Aurobindo: wanneer mensen om me heen geen direct Contact met de Heer hebben (een contact, dat ik met mijn geboorte meebracht, waarvan ik me steeds bewuster geworden ben, maar die juist de bron was van dit aardse bestaan), wanneer zij dat Contact niet hebben, dan kunnen zij een bewust contact met me hebben; dat is gemakkelijk, natuurlijk, omdat het iets zichtbaars, tastbaars is, met een werkelijk bestaan. Dus, wanneer men in een toestand van offeren kan zijn (niet met woorden of met zinnen, maar met een waarlijk oprecht gevoel): "Nee, ik weet niet, hoe ik het allemaal zelf kan doen, hoe kan ik? Het zo een formidabel iets is om te doen, hoe kan ik?... Hoe kan ik zelfs onderscheid maken tussen de ware beweging en de onware, of tussen de beweging, die leidt naar de Waarheid en... Nee, ik weet het niet --- ik geef het allemaal aan U, doe het voor me."

En dat gaat vierentwintig uur per dag door, en ik kan zeggen, zoveel duizend seconden als er in een dag gaan, spontaan, oprecht, absoluut (*een gebaar van offeren*): "Hier, ik geef het aan U." Oh, hier komt een moeilijkheid; oh, die en die heeft een moeilijkheid; oh, deze omstandigheden zijn slecht, oh... "Hier, hier, hier, ik kan het niet uitzoeken met de kennis, die ik heb --- doe, wat gedaan moet worden; doe, wat gedaan moet worden, ik geef het aan U." Het is een gebaar van iedere minuut, iedere seconde.

Dan zie je na enige tijd zo een VOOR DE HAND LIGGEND Antwoord, weet je, zo helder, dat alles, dat twijfels heeft of begrip tekort komt, gedwongen wordt om eerst stil te zijn, en dan toe te geven.

Ik ben alleen in een overgankelijke periode, waarin ik niet actief voor mensen kan zorgen, dat is, hen zien, met hen praten, hen ontvangen, hen meditaties geven --- ik kan het niet, het is onmogelijk, het lichaam is niet in staat om beide dingen te doen. En het is er duidelijker belangrijker voor om zoveel Waarheids-kracht aan te trekken, als het kan en zo te werken in stilte (*stralend gebaar*) dan om een, twee, of drie, of tien of honderd mensen te helpen om vooruit te gaan.

Later, ik kan het niet zeggen.... Wanneer een vermogen van EEN ANDERE ORDE neerdaalt in het lichaam, en wanneer het herstelt van de

slijtage van de inspanning, dan zouden dingen verschillend kunnen zijn, maar op het moment...

Sri Aurobindo zei het en sommige mensen herinneren het, zij herhalen het en ik zeg geen nee (omdat het geen nee is --- het kan geen nee zijn: het is waar), maar ik sta er niet op, ik zeg het nooit.... Ik zeg het tegen je, omdat we samenwerken, en ook in feite, omdat je gedurende enige tijd naar Frankrijk zal gaan en gedurende die tijd zal het waarlijk de manier voor je zal zijn om deze vooruitgang te maken: om jezelf te bepalen, sterk te staan en voortdurend omwikkeld te zijn in de Kracht.

Dan zou er, zoals ik 's anderdaags zei (*lachend*), misschien iets gebeuren!

Maart 29, 1964

(Notitie van Moeder aan Satprem)

29 Maart, 1964

Satprem, mijn lief kind.

Het regent mensen als sprinkhanen!

Op Dinsdag moet ik vier van hen zien
voor jou. Ik zal proberen om het te versnellen,
maar ik vertel het je, zodat
je je tijd neemt
en je niet haast.

Met tederheid
en zegeningen
Getekend: Moeder

*(Twee zinnen uit "Savitri" samen gezonden
met deze notitie, bij de gelegenheid van 29 Maart,
de datum toen Moeder en Sri Aurobindo
elkaar het eerst ontmoeten... vijftig jaar geleden)*

Omdat gij er zijt, geven mensen niet toe aan hun doem,
Maar vragen om geluk en strijden met het lot;
(VII.IV. 507)

Maart 31, 1964

*Een opmerking
In het voorbijgaan:*

Er wordt verwacht, dat mensen (hier in de Ashram) enige vooruitgang gemaakt zouden hebben!... En niet de fysieke aanwezigheid [van Moeder] nodig zouden moeten hebben om de Hulp en de Kracht te voelen.

* * *

*Betreffende oudere
Agenda conversatie:*

...Ik vergeet volledig. Ik lijk zo snel voorbij te gaan, zo snel, zo snel, dat het onmogelijk is om te herinneren --- het zou me achteruit trekken.

April-Juni

April 4, 1964

Je gaf me twee opnames van Wanda Landowska en ik heb er maar geluisterd. In een van hen is er een passage, die een zuiver wonder is.⁴³

Is het niet!

Het duurt niet lang --- het is als kristal.

Ja, exact! Ik vond het buitengewoon.

Het is zo mooi! Ik heb nog nooit zoiets zuivers gehoord.

Zuiver, ja, absoluut zuiver!

Dat is een goddelijk middel van expressie. Het is werkelijk een goddelijke manifestatie op aarde....

Ja, erg zuiver --- en eenvoudig.

Ik heb me altijd afgevraagd, waarom ik niet als een musicus geboren ben....

Je moet een musicus geweest zijn.

Het is werkelijk een spijt in mijn leven om geen musicus te zijn. Schrijven is NOOIT "het." Maar om een notitie als die op te vangen...

Oh, mon petit, gisteren of de dag ervoor hoorde ik iets... Ik weet niet precies, wat het is --- het is geen muziek, ik bedoel, dat het niet de notatie is van een of ander muziekinstrument: het is de notatie van een vibratie van... ik kan het niet zeggen, ik begreep het niet.⁴⁴ Maar erin... Eerst voel je exact, alsof je een gekkenhuis binnengegaan bent: het is volledig onsamenhangend, niet verbonden en alles is onverwacht, omdat er geen logica is --- absoluut niets mentaals. Dus ga je van het ene geluid naar een andere, zonder enige overgang, en je eerste indruk is, dat het exact is als... het is gekkigheid. Maar wanneer je luistert, is er nu en dan een geluid, dat niet het geluid van een muziekinstrument is... absoluut prachtig. Maar het duurt een seconde. Je zou willen, dat het doorging --- pfft! Weg. En nu en dan is er een stem, nogal als de menselijke stem, je kan bijna de woorden horen, er lijken woorden te zijn --- wat me liet denken, dat het geluid van onze stem zijn oorsprong ergens anders heeft (beneden of boven, ik weet het niet; waar die vibraties vandaan komen, kan ik niet zeggen). En na een tijd zag ik, dat iets in het wezen [Moeder's wezen] was... ik kan niet "geïnteresseerd zeggen, het was iets, dat ervan *genoot*,

⁴³ Het is een transcriptie door W. Landowska van een "populair Pools lied."

⁴⁴ Het was elektronische muziek.

dat niet precies een “plezierige” ervaring had, maar bijna een behoefte voelde voor het onvoorziene, een onvoorzien voorbij alles, dat we ons kunnen voorstellen: niet verbonden, geen logica, geen besef, niets. Het KLINKT als chaos, maar plotseling voelde ik, dat het geen chaos was, het antwoordde aan een andere wet. En toen het naar het einde kwam, wilde ik werkelijk, dat het een lange tijd door zou gaan.

Eerst begin je te lachen, je maakt er grappen over, je giechelt, alsof je tegenover iets stond, dat absoluut kluchtig was. Maar nu en dan, oh!... En je had bijna de tijd niet gehad om het op prijs te stellen, als het al weggegaan is --- een wonder. Een wonder: een geluid, waar ik nooit over gehoord heb, dat geen instrument kan produceren.

Je gaat door allerlei soorten toestanden, maar curieus genoeg ontdekte ik in het wezen, ergens in het bewustzijn, een soort vreugde of intense interesse in het absoluut onverwachte --- het onverwachte, dat voor de geestesgesteldheid onuitsprekelijk kluchtig is.

Interessant.

April 8, 1964

(Dit zou de laatste conversatie zijn voor Satprem's vertrek naar Frankrijk, van waar hij in Juli zou terugkeren.)

*Moeder ziet er vermoeid uit,
Zij gaat in een lange contemplatie:*

Zal je daar [de Tantrische discipline] voortzetten?

Ja.... Ik moet zeggen, dat ik mijn uiterlijke bewustzijn helemaal niets weet. Ik begrijp niets.

Begrijp je het niet?

Ik begrijp niets, wat dan ook.

(Moeder lacht)

Ik weet eenvoudig, dat er “iets anders is,” en dan doe ik, wat ik moet doen [japa, meditatie], maar wat er gebeurt, waar ik ben, waar ik naartoe ga, wat ik doe --- ik heb geen idee: ik begrijp helemaal niets. Ik heb geen perceptie van waar ik sta.

Als het enige troost voor je is, het is net zo voor mij!

Ik bedoel, dat het lichaam zelfs niet weet of het blijvend zal zijn of... uiteen te vallen --- niets, het weet niets. Het weet helemaal niets.... Welk doeleinde dient het? Waarom is het er?... Ja, zoals je zegt, weten we --- weten we ergens in de achtergrond van het bewustzijn --- maar het lichaam zelf...

Zie je, het vindt het nogal pijnlijk, in de zin, dat het nooit het gevoel heeft van een stille kracht, van een volledige balans. En dan al dit lijden, dit alles, waarom?

Dat is juist, waar ik nu naar keek [gedurende de meditatie].

En dit arme lichaam zegt tegen de Heer, "Vertel me! Vertel me! Wanneer ik moet duren, wanneer ik moet leven, is dat fijn, maar vertel me, zodat ik zou kunnen duren. Ik geef niet om lijden en ik ben klaar om te lijden, zolang dit lijden geen teken is, dat me gegeven is, dat ik me zou moeten voorbereiden om te gaan." Dat is, hoe het is, dat is, hoe het lichaam is. Het zou natuurlijk met andere woorden uitgedrukt kunnen worden, maar dat is het. Wanneer je bijvoorbeeld lijdt, wanneer het lichaam lijdt, vraagt het zich af, waarom, het vraagt, "Is er iets, dat ik moet ondergaan en te boven komen om klaar te zijn om mijn werk voortzetten, of is het meer of minder een omweg manier om me te vertellen, dat ik ongedaan gemaakt wordt en ik ga verdwijnen?"... Omdat het terecht zegt, "Mijn attitude zou verschillend zijn --- wanneer ik moet gaan, wel, dan stop ik volledig met lastig vallen over mijzelf, of over wat er gaande is of wat dan ook; wanneer ik moet blijven, zal ik moed hebben en uithoudingsvermogen. Ik zal niet wijken.

Maar het wordt zelfs dat niet verteld --- ik ben nog niet in staat geweest om een helder antwoord te krijgen.

Het is waarschijnlijk niet noodzakelijk. Het is alleen...

Ik kan niet zeggen, dat een enkele dag volledig voorbijgaat zonder dat ik moet vechten tegen een of ander lijden, en of andere moeilijkheid --- weet je, het gevoel, dat dingen knarsen.

Het lichaam merkt natuurlijk op, dat, wanneer haar volledige bewustzijn exclusief gecentreerd is op het Goddelijke, het niet langer haar lijden voelt: wanneer het pijn heeft, voelt het het niet langer. Maar de minuut, dat het licht gewaar is van de uiterlijke wereld, ziet het, dat de pijn er erg aanwezig is.

Er zijn momenten --- momenten --- van verlichting. Dan heeft het de zekerheid van de Triomf. Maar er komt bijna onmiddellijk iets om het gewelddadig tegen te spreken als een herinnering: "Laat je niet meeslepen! Je bent er niet, weet je." Voilà. Maar dan die toestand... Hoe lang moet het lichaam duren?... Ik weet het niet.

Nee, je bent niet in een inferieure positie --- dat is het niet, het lijkt een noodzaak te zijn voor het werk.⁴⁵ Maar waarom?... Ik begrijp het niet.

(*stilte*)

Ontbreekt het vertrouwen?... Mogelijk. Het heeft geen gebrek aan een vertrouwende liefde --- het heeft dat, het accepteert iets en alles, het is altijd vol van haar vertrouwende liefde, die niet varieert. Maar wat ontbreekt, is een soort... bijna een "intellectueel vertrouwen." Met andere woorden, het heeft het gevoel, dat het niets weet --- het weet niets, er wordt haar niets verteld. Het weet niets. Er wordt haar niet verteld, wat zal gebeuren. En zolang als het niet weet, wat er zal gebeuren, voelt het, alsof... (*gebaar, dat hangt in de lucht*).

Het kan heel onmiddellijk schakelen van een bewustzijn van eeuwigheid naar een bewustzijn van absolute breekbaarheid.

Bovendien zijn er veel adverse krachten, van adverse suggesties (sommige gemaakt van onwetendheid, andere van slechte wil) die komen en kwellen.... Ik geloof hen niet --- het gelooft hen niet, maar het heeft de verzekering niet, die het toe zou staan om hen in hun gezicht uit te lachen. Het gelooft hen niet, maar...

Er is een ding, weet je, dat zo moeilijk is (*Moeder heeft een spasme in haar keel*), zo moeilijk, het is, dat Sri Aurobindo wegging.... Dat is aan de wortel van alles. Eerder was mijn lichaam niet zo; eerder was niets in me zo: er was een absolute zekerheid. Dat was, weet je,... een ineenstorting.

Het kwam duidelijk om iets te onderwijzen, dat nooit eerder geleerd had kunnen worden. Maar de adverse krachten baseren zich altijd hierop --- altijd. Alle adverse suggesties, alle adverse krachten, alle slechte wil, al het ongeloof --- het is allemaal hierop gebaseerd: "Ja, maar HIJ ging weg."

En ik weet --- ik weet in mijn diepere bewustzijn --- dat hij wegging, omdat hij weg WILDE gaan. Hij ging weg, omdat hij besliste, dat het zo zou zijn, dat het was, wat gedaan moet worden.

Maar WAAROM?...

Wel, dan, ik kan je niets meer geven dan dit. Het is een erg moeilijke periode --- erg moeilijk. We zijn nog in het midden van een overgang.

(*stilte*)

Je moet, je moet je goed vast houden aan de aarde.... Heb je van Sujata het kleine pakket [van roze bloembladen van Moeder] gekregen? Zij wilde erg, dat je het altijd bij je zou houden --- zij heeft gelijk. Zij heeft gelijk.

⁴⁵ Een beetje eerder had Satprem geklaagd over een of andere fysieke desorganisatie, die Moeder toegekend had aan het werk van transformatie.

Omdat ik weet, ik weet, wat de atmosfeer daar is. Je moet jezelf omwikkelen in een omhulsel.

Voilà, mon petit....

April 14, 1964

(Omdat al Satprem's brieven, zoals we al zeiden, achter slot en grendel verdwenen zijn in Pondicherry, dachten we, dat het passend zou zijn om enig licht te werpen op deze reis naar Frankrijk door samen met Moeder's brieven enkele fragmenten te publiceren van Satprem's brieven aan Sujata.)

(Van Satprem aan Sujata)

Parijs

Gedurende de voorbije drie dagen weet ik niet, hoe ik geleefd heb; ik voel enigszins als een slaapwandelaar, die hier, daar en overal omver geduwd wordt, terwijl ik loop, loop zonder nogal te weten hoe, in een dikke duisternis --- alles, wat ik ken, is de Kracht, waaraan ik me vasthoud als een verdrinkende man.... Alles, wat over is, is het gevoel van ver van huis te zijn, ver van alles, dat waar, goed, rustgevend is, het gevoel van leven in een hallucinatie --- en toch, is de Kracht er wonderbaarlijk iedere minuut, ik adem ermee, leef ermee, anders zou ik doodvallen, of eenvoudig gek worden.

Dit is de laatste keer in mijn leven, dat ik naar het Westen zal terugkeren, tenzij ik een Bevel van Sri Aurobindo en Moeder ontvang om het te doen --- ik kan hier niet meer leven, ik voel, alsof ik terugga naar het prehistorische tijdperk van grotten.

... Toen haastten zij zich allemaal naar me toe, de een op de hielen van de andere --- familie, vrienden, enz. Ik was volledig verbijsterd. Ik had net genoeg kracht om van tijd tot tijd in mijn kamer te gaan en op mijn bed te rusten, terwijl ik mijzelf omwikkelde in de Kracht om het uit te houden.

...Hoe leeg zijn de dagen --- zij zijn vol van lege dingen, van lege mensen en lege beweging. Je voelt, dat je voortdurend de Kracht naar beneden moet trekken om deze enorme Leegheid op te vullen, of anders zou je volledig verpletterd worden. Ik hou mijn horloge op Indiase tijd, zodat ik altijd weet, waar je bent, ofschoon ik nooit weet, wat de tijd in Frankrijk is! Ik moet een gecompliceerde berekening maken en vier en een half uur aftrekken: het is nu 2:30 P.M. in onze tuin, daarom ... 10 A.M. hier,

en ik heb een afspraak. Ik zal morgen waarschijnlijk Corr ea⁴⁶ bezoeken. Mijn vriend M. vertelt me, dat zij definitief instemmen om het boek te publiceren, maar zij zouden zekere passages willen "verwijderen"!... Dus zal ik moeten argumenteren om te proberen om mijn boek meer of minder geheel te houden! Wat een wereld! Ik zal morgen aan Moeder schrijven, als ik eenmaal weet, wat de uitgever's eisen zijn.

Ik moet overmorgen een dokter bezoeken... maar geen dokter kan het gat in mijn hart sluiten.

S.

April 19, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

Parijs

...Mensen zijn miserabel middenin hun rijkdom, hun gezichten zijn hard en gesloten, zij worden lastiggevalen.... Er zijn fijne wezens, maar al hun energie wordt verslonden door dit verslindende leven --- ik zal hier nooit meer terugkomen, ik hoor hier niet meer, ik heb hier nooit gehoord! Het beste van hun idealen is zo agressief als zij zelf zijn --- ik vind hen aardig, maar zij zijn duizenden en duizenden mijlen weg van enige ware waarheid, het zal hen vele eeuwen kosten om een beetje te verbreden. Het is in ieder geval duidelijk, dat geen boek, geen woord in staat zal zijn om dat te veranderen, er is *een ander* Vermogen nodig. Ik zal desalniettemin die Sannyasin schrijven, maar daarna niets dan verhalen en gedichten.

April 23, 1964

(Brief van Satprem aan Sujata)

Parijs

Het is hard, weet je, het leven is hectisch, gehaast, je moet altijd mensen ontmoeten, je moet altijd rondrennen --- het leven heeft geen tijd om te leven, niets heeft tijd om te zijn. Ook mijn broer lijdt van dit leven en

⁴⁶ Een uitgever voor *Sri Aurobindo of het Avontuur van Bewustzijn*.

zou werkelijk iets anders willen, maar zij zitten zo vast, aan handen en voeten gebonden aan deze Valsheid, dat zij de uitweg niet kunnen vinden. Zij zouden alles moeten breken.

Ik weet niet, wat er gaande is, maar al je brieven komen geopend aan --- gecensureerd in India?? Het is de derde brief van je, die zo aangekomen is, met de envelop half gescheurd. Naast dat is het contact met Corr ea getekend en zij zullen het boek in September uitgeven, zonder verwijderingen, 4000 kopie en. Ze wilden me op televisie zetten voor een interview over dit boek, stel je voor. Maar ik weigerde --- die adverterende organisaties zijn net zo vol valsheid als de hele rest. Zij wilden ook mijn foto; ik vertelde hen, dat het getuigde van slechte smaak om mijn foto te plakken in een boek over Sri Aurobindo. Hoe dan ook, het is gedaan, het boek zal uitgegeven worden. Ik schrijf Moeder om het haar te vertellen (het is mijn tweede brief).

Mijn eigen kleine moeder ziet er zoveel jonger en stralender uit --- waarlijk een natuurlijke, levende ziel, een levende kracht.

Het zal me veel, veel jaren kosten om deze drie verloren maanden goed te maken, omdat iedere dag ongeveer zes maanden duurt in Franse tijd.

April 25, 1964

(Van Moeder aan Satprem)

Satprem, mijn lieve kleine kind,

Hier is je tweede brief. Ik heb de eerste niet beantwoord vanwege mijn oog, dat een volledige rust nodig had. Nu is het beter. Maar ik vroeg Sujata onmiddellijk om je te schrijven, dat ik mijn foto liever niet gepubliceerd heb in het boek, en dat wat Sri Aurobindo betreft, de eerste me het beste lijkt.⁴⁷ Wanneer nu het contract getekend is, is er niets aan toe te voegen.

Gisteren, de 24ste, was er een meditatie.⁴⁸ Het was intens en formuleerde zichzelf zo:

“Verstikt door de oppervlakkigheid van de menselijke natuur, aspireren we naar de kennis, die waarlijk kent, het vermogen, dat waarlijk kan, de liefde, die

⁴⁷ Sri Aurobindo, staand, terwijl hij naar de toekomst kijkt (van het portret door de Hollandse schilder)

⁴⁸ Verjaardag van Moeder's tweede komst naar Pondicherry na haar verblijf in Japan.

waarlijk liefheeft.”

De woorden zijn arm; de ervaring was sterk.

Ik ben altijd bij je in liefde en vreugde.

Getekend: Moeder.

April 29, 1964

(Van Satprem naar Sujata)

Parijs

Ik heb van de ambassade mijn terugkeervisum gekregen en ik ben nogal opgelucht, omdat ik verschrikkelijk bang was, dat dit visum geweigerd zou worden --- het is onnozel, maar ik wachtte op dit visum met een verschrikkelijke angst.

Mei 2, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

St-Pierre

Ik ben in stilte, starend naar de zee. In feite ben ik niet in Bretagne, niet in St-Pierre, niet in Frankrijk, ik ben in Air-India's wachtkamer, terwijl ik wacht op 18 Juli.... Ik ben noch gelukkig, noch ongelukkig --- ik ben niets, ik ben alsof onder narcose, terwijl ik de uren en dagen tel in mijn wachtkamer. Gedurende mijn japa-meditatie besta ik misschien een beetje meer: in plaats van niets is het een super-niets --- zie je, Nirvana staat aan de deur, wanneer je mijn koord niet strak in je hand houdt.

Waarom moet ik al die zinnen in inkt schrijven, wanneer het veel makkelijker zou zijn om aan je te denken, en zie! Ik zou met je zijn, ik zou je zien.... Ons menselijke leven is nogal gebonden en stupide. Over tweehonderd jaar zullen we in Eskimoland gekleurde pinguïns zijn; jij zal hemelblauw zijn en ik granaatappel rood. En soms zal ik jou zijn en jij zal mij zijn, rood en blauw, en we zullen niet langer in staat zijn om ons uit elkaar te houden, of anders zullen helemaal wit worden als sneeuw, en niemand zal in staat zijn om ons weer te vinden, behalve de grote Kariboe, die wijs is en liefde kent. En wanneer de sneeuw smelt, zullen we eider-pinguïns zijn, natuurlijk, een nieuw vliegend smaragden ras, dat speelt onder de noordse sparren op de kusten van het Meer Rokakitutu (uitgesproken als "fiddeldeede" in pinguïn taal).

Mei 14, 1964

(Van Moeder aan Satprem)

Satprem, mijn lief klein kind,

Deze aanval van twijfels,⁴⁹ waaraan je refereert, is deel van het algemene werk. Het is een erg directe manier om op de atmosfeer te handelen.

Je vraagt me, of ik je zie. Je komt niet naar me toe in het subtiele lichaam, maar ik ben erg concreet bij je, zo concreet, dat ik kijk door je ogen en spreek door je mond. Op deze manier liet je me mensen ontmoeten, die ik fysiek helemaal niet ken en vreemde conversaties met hen hebben. Er is zeker een nuttige voorbereiding gaande.

Door herhaalde, iedere dag ervaring ben ik er in toenemende mate van overtuigd, dat alle kwalen in het lichaam en alle ziekten het resultaat zijn van TWIJFEL in de cellen of een zekere groep van cellen. Zij twijfelen aan de Goddelijke's concrete werkelijkheid, zij twijfelen aan de Goddelijke Aanwezigheid in hen, zij twijfelen, dat zij goddelijk zijn juist in hun essentie, en deze twijfel is de oorzaak van alle kwalen.⁵⁰

Zo gauw als je er in slaagt om in hen de zekerheid van het Goddelijke in te prenten, verdwijnt de kwaal ogenblikkelijk, en het gebeurt alleen opnieuw, omdat, als het niet definitief verdreven is, de twijfel opnieuw verschijnt.

⁴⁹ Niet Satprem's, maar een expressie van een algemeen scepticisme.

⁵⁰ Een bloedspuwing, waar Satprem geen aandacht aan schonk.

Ik hoop, dat je in staat zal zijn om iets uit dit gekrabbel op te maken --- ik worstel voor altijd met schrijfmiddelen, die voor mij allemaal gelijk ontoereikend zijn.

Herkrijg je gezondheid in Bretagne en kom met nieuw leven ingeblazen terug om je werk met me te hervatten. Zoveel dingen gaan wegvliegen in vergetelheid...

Met al mijn tederheid en zegeningen.

Vertel je moeder, dat ik veel van haar hou, erg veel, omdat zij JE moeder is!

Getekend: Moeder.

Mei 15, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

St-Pierre

Ik ben zo bruin geworden als een Indiër --- dat is precies als ik, ik doe het tegengestelde van het land, waarin ik ben: Breton onder de Indiërs, Indiër onder de Bretons. In feite vorm ik een nieuw ras, de Bretondiërs --- wat zegt je?

S.

Mei 17, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

St-Pierre

Natuurlijk is de Natuur prachtig, de zee is mooi, het klimaat heerlijk, maar uiteindelijk voel ik, wanneer ik mijn ogen sluit en mediteer, iets voller en meer solide dan alle graden Celsius op een parelachtige zee. In

werkelijkheid breng ik mijn dagen door, terwijl ik wacht op mijn uren van japa-meditatie, het is de werkelijk open zee, de vrede, die opfrist. Het *is* iets, en wanneer het niets is, is het een niets, dat alles waard is. Toch is er geen vooruitgang van bewustzijn, ik zie niets, jou in het minst --- je vertelt me, dat je de reden weet, ik zou werkelijk willen weten, wat het is. Ik kan niet begrijpen, waarom ik zo geblokkeerd ben (mijn Westerse Atavisme?). Ik ken het Licht, ik zie de Ruimte, ik voel de Kracht, er is de absolute Waarheid, die alles regelt, alles kalmeert, maar vanbinnen is er niets, zelfs niet de punt van je neus --- waarom? Ik zie Moeder ook niet, het is een complete *black-out*. Vanbinnen is er zonder twijfel Licht, maar waarom is het helemaal zwart buiten? --- Geen communicatie tussen de twee. Maak je er iets uit op? Verdorie!

S.

Mei 21, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

St-Pierre

Deze morgen heb ik je brief van de 16de ontvangen en ben verbaasd, dat ik je bezocht heb, omdat wat mij betreft, ik je niet zag --- nog niets, volledige *black-out*. Dit laat me ook walgen --- ik weet werkelijk niet, wat ik doe... waarschijnlijk nutteloze en onnozele trivialiteiten, zoals gewoonlijk. Maar wanneer er verschrikkingen zijn, ben ik zeker, dat ik ze zie. Misschien ben ik 's nachts een Amerikaanse gangster, of een Zoeloe, tenzij het een goede, toch zwarte Neger is.... Het is absurd en ontmoedigend. Bovendien lijk ik volledig nietig en stupide te worden --- wat jammer voor jou is.

S.

Mei 28, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

St-Pierre

Deze maand Mei is eindeloos, ein-de-loos, het is zeker elastisch. Wanneer Juni zo lang is, scheur ik de kalender in stukken. Maar ik heb nog niet met

mijn moeder gesproken over eerder terugkeren dan gepland; ik zou willen weten of Moeder het goedkeurt, het zou me meer innerlijke sterkte geven om mijn moeder te overtuigen. Ondertussen tel ik de uren (zij zijn ook elastisch, uit te breiden en kleverig; mijn horloge was zo vermoeid van die rubberen uren, dat het voorgoed kapot ging). Is de tijd korter in India? Het lijkt Nehru's leven in ieder geval bekort te hebben --- er moet daar een grote verwarring zijn; zal nu alle modder vrij zijn om zich openlijk uit te breiden?... Hier staan de kranten vol van Nehru's dood --- men zou denken, dat een god verdwenen was....

S.

Juni 4, 1964

(Van Moeder aan Satprem)

Satprem, mijn lief klein kind,

Precies! Sinds mijn laatste brief heb ik je verscheidene keren, vaak zelfs gezien --- iedere keer, dat ik naar de plaats ga, waar de bewegingen van de naties (*hun volgende beweging*) uitgewerkt worden. Het is een aards mentaal gebied, dat open is voor hogere invloeden. Het lijkt je te interesseren, speciaal in zekere details.

Vannacht had het betrekking op de landen van het Verre Oosten, in het bijzonder China en Japan. Je was daar met mij. We probeerden enig goed werk te doen en een toenadering tot stand te brengen. De details waren pittoresk en interessant, maar te lang om te vertellen.

.....

Maak je geen zorgen over het Bulletin: Nolini heeft alleen net zijn vertaling afgemaakt. Ik zal de *Questions and Answers* reviseren met Pavitra, en wat het aforisme betreft, zullen we het later zien.

Ik heb een brief ontvangen van Bharatidi,⁵¹ die je boek met enthousiasme leest en een fijn begrip.

Je vertelt me niets over je gezondheid. Ik denk, dat het goed is, dankzij de lucht van Bretagne en dat je terug zal komen met een gloednieuw systeem.

⁵¹ Een charmante Boeddhist en een leerling van Moeder, een specialist in Pali en lid van de Franse School van het Verre Oosten: Suzanne Karpelès.

Zie je gauw, mon petit, ik ben bij je, maar ik zal gelukkig zijn om je hier terug te hebben.

Met al mijn tederheid,

Getekend: Moeder.

Juni 27, 1964

(Van Satprem aan Sujata)

Chatou-Chambery

... Ik voel me niet vermoeid --- wat me eerder vermoeid, is eerder menselijke wezens met hun constante agitatie en onrustige atmosfeer. Hoe dan ook, ik ben blij om bij mijn broer te zijn. De moeilijkheid is, dat ik niet langer weet, hoe ik moet spreken, ik heb de gewoonte van conversatie verloren, en mensen praten en praten, stellen vragen zonder je tijd te geven om te antwoorden, en in die wervelstroom is het erg moeilijk om ware woorden naar beneden te trekken. Mijn enige rust is in feite, wanneer ik alleen mijn japa doe; dan lijkt alles open te zijn, te ontspannen, en voel ik dat ik thuis ben. Anders ben ik als een kurk, die heen en weer geslingerd wordt op de zee en naar alle richtingen gekeerd. Mensen leven niet --- zij zijn druk bezig. Het is pijnlijk om constant naar buiten getrokken te worden, constant van zichzelf afgescheurd. Ik ben niet in staat om langer in deze wereld te leven, ik denk, dat ik zou sterven als ik hier moest blijven.

Juni 28, 1964

(Van Moeder naar Satprem)

(De volgende notitie heeft een curieuze geschiedenis. Satprem is weggegaan op een reis om zijn broer te bezoeken en bij zijn terugkeer, toen hij de kust van Bretagne bereikte, zag hij in de lucht wat de Bretonse zeilers een "wind voet" noemen, een immense witte wolk, gevormd als een aartsengel met de vleugels gespreid en geen hoofd. Satprem was zo getroffen door die wolk, zonder te weten waarom, dat hij zijn broer te

vertelde, "Kijk wat een victorieuze engel onze kant opkomt!" Toen gingen zij naar binnen Deze brief van Moeder wachtte op Satprem:)

Schep moed, mijn lief klein kind,
Open je vleugels en zweef
Boven de uitgestrekte wereld.
Ik kijk er naar uit om je spoedig te zien.

Met tederheid
Getekend: Moeder

Juli

Juli 4, 1964

(From Satprem to Sujata)

St-Pierre

Buiten is alles geagiteerd en rent in de rondte en maakt geluiden, maar vanbinnen was ik de hele tijd, alsof op een eiland van Vrede --- thuis. En zelfs de mooiste landschappen van de wereld waren niet zo vol, niet zo stil dan dit huis in mijn hart.

S.

Juli 13, 1964

(Satprem is terug van een driemaandse reis naar Frankrijk, jammer genoeg is alleen een fragment van deze conversatie behouden.)

... Kreeg je mijn laatste notitie over de gouden kaart?

Ja, dat kreeg ik. Maar weet u, ik had een amusante ervaring.... Toen ik terugkwam naar Bretagne van mijn trip naar Savoy, was ik in een auto met mijn broer en terwijl we het schiereiland van Quiberon naderden, zag ik aan de hemel twee buitengewone, immense vleugels, twee wolken, die als twee immense vleugels waren, ik zei tegen mijn broer, "Kijk!" Het raakte me werkelijk: "Kijk naar die immense vleugels, kijk naar de victorieuze engel, die ons verwelkomt!" Het was prachtig.... Toen ging ik het huis binnen en vond uw brief: "Open je vleugels en zweef..." Het is prachtig!

Erg Goed! Voor mij was het een LEVEND beeld. Ik ben niet verrast, dat de wolken de vorm aannamen: het was een LEVEND beeld. (Moeder opent haar twee armen:) "Boven de wereld, uitgestrekt..."

Ik voelde, dat er iets in die wolken was --- en dan uw brief!

Juli 15, 1964

(Moeder leest een antwoord, dat zij in het Engels schreef aan een leerling, waarin zij in het bijzonder zegt:)

...om dankbaar te zijn, vergeet nooit deze prachtige Genade van de Allerhoogste, die iedereen leidt naar dit goddelijke doel langs de kortste weg, ondanks zichzelf, zijn onwetendheid en onbegrip, ondanks het ego, zijn protesten en zijn opstanden.

Juni 26, 1964

Wat hier geschreven is, is zo een ware ervaring! Vergeet nooit deze prachtige Genade van de Allerhoogste, die je recht leidt naar je ware doel, ondanks al je opstand, al je onbegrip --- recht, onverstoortbaar.

Je schreeuwt het uit, je huilt, je protesteert, je bent opstandig.... "Ik zal je recht naar het eind leiden, ondanks jezelf."

Toen ik het schreef, was het zo iets wonderbaarlijks!... We zijn zo onnozel, zo stupide, we schreeuwen het uit en zeggen, : Oh!..." (mensen, die in "God" geloven), "Oh, hij is wreed, hij is een onverzoenlijke rechter" --- zij begrijpen niets! Het is juist het tegengestelde! Een goedheid, een oneindige genade, die je daar naartoe leidt, gewoon zo, helemaal naar het einde, prrrt! Recht!

Juli 18, 1964

(Moeder vertaalt de volgende brief van Sri Aurobindo in het Frans:)

"De enige veiligheid voor de mens ligt in leren om van binnen naar buiten te leven, niet afhankelijk te zijn van instituten en machinerieën om hem te vervolmaken, maar uit zijn groeiende innerlijke perfectie te profiteren om een meer perfecte vorm en kader van het leven te vormen...."⁵²

Het liet me iets zien, dat zo interessant is.... Het menselijke denken is altijd automatisch overtuigd (automatisch overtuigd in ieder geval), dat dingen "het mechanisme moeten volgen." Want om het lichaam te laten genezen, iets te veranderen, voelen zij instinctief, dat dingen het mechanisme moeten volgen. Ik had deze laatste dagen bijvoorbeeld een interessante ervaring betreffende een vraag: "Hoe zal de vorm van de supermens zijn?"... Alle concepties spreken over een mens met een volmaaktere vorm; maar dat is alleen een verbetering. En de mens vertegenwoordigt een radicale verandering ten opzichte van de aap --- maar vanuit welk gezichtspunt? Niet zozeer door de vorm van zijn lichaam als door zijn VERMOGEN OVER DE MECHANISMES VAN HET LEVEN. Dus volgens dit idee had ik de confirmatie van wat ik gezien had, dat Materie plastisch werd en de wil gehoorzaamde. Dus iedereen had een zekere hoeveelheid materie tot zijn beschikking en gaf het de vormen, die hij wilde.

En ik zag, dat de menselijke verbeelding grote moeite heeft om uit een soort slaafsheid te komen aan de fysieke machinerie. Dat bedoelt Sri Aurobindo hier.

* * *

*(volledige tekst van
Sri Aurobindo's brief)*

De enige veiligheid voor de mens ligt in leren om van binnen naar buiten te leven, niet afhankelijk te zijn van instituten en machinerieën om hem te vervolmaken, maar uit zijn groeiende innerlijke perfectie te profiteren om een meer perfecte vorm en kader van het leven te vormen; want door deze innerlijkheid zullen we het best in staat zijn om zowel de waarheid te zien van hoge dingen, waarover we nu alleen met onze lippen spreken, en naar intellectuele constructies vormen, en hun waarheid oprecht toe te passen op al ons uiterlijke leven. Wanneer we het koninkrijk van God in de mensheid zullen vinden, dan moeten we eerst God kennen en de goddelijkere waarheid van ons wezen zien en leven in onszelf; hoe zal anders een nieuwe manipulatie van de constructies van de rede en wetenschappelijke systemen van doeltreffendheid, die voor ons in het verleden gefaald hebben, baat hebben om het tot stand te brengen? Het

⁵² We publiceren deze brief beneden volledig.

komt, omdat er voldoende tekenen zijn, dat de oude dwaling doorgaat en alleen een minderheid, misschien leiders in het licht, maar nog niet in actie, streven om helderder, inwendig en waarlijk, te zien, dat we vooralsnog eerder de laatste schemering moeten verwachten, die het stervende van het ongebornen tijdperk verdeeld, dan de werkelijke dageraad. Gedurende een tijd zouden, omdat het denkvermogen van de mens nog niet klaar is, de oude geest en methode nog sterk kunnen zijn en nog een korte tijd kunnen floreren, maar de toekomst ligt bij de mens en de naties, die het eerst voorbij de glans en de schemering de goden van de morgen zien en zichzelf voorbereiden om geschikte instrumenten te zijn van het Vermogen, dat een druk uitoefent naar het licht van een groter ideaal.

Sri Aurobindo

* * *

(Dan richt de conversatie zich op Satprem's broer. Deze persoon zal verscheidene keren in de Agenda verschijnen, daarom publiceren we, wat hem betreft.)

Ik zou willen spreken over mijn broer en schoonzuster. Zij hadden een innerlijke opening, toen zij het boek lazen.

Dat voelde ik.

En omdat zij in nauw contact met mij staan, zou ik het willen weten... Ik zou willen weten en hen helpen. Dit is mijn broer's foto.

Oh!... Hij is jonger dan jij.

Wel, wel...

Er is veel substantie.

En dit is zijn vrouw, een Russische.

Ah, ik ken haar.

U kent haar?

Ja. Wat doet hij?

Hij is een dokter.

Hij is fijn. Erg fijn zelfs.

En dit is een foto van mijn vriend de uitgever, die me hielp met het publiceren van "The Gold-Washer" en het boek over Sri Aurobindo.

Oh, een bekend gezicht.⁵³

⁵³ Hij is de persoon, die plotseling voor de Moeder verscheen gedurende een meditatie met Satprem (zie *Agenda* / Oktober 30, 1960, p 459).

Meer substantie hier [in de broer]. Veel substantie, veel.

Hij is fijn, je broer.

Dus hij voelde het boek?

Hij is... geweest (*gebaar van een muur, die openging*).

Hij is een man, die zichzelf erg veel aan zijn professie geeft, en hij lijdt eronder, omdat hij te ontvankelijk is. Hij geeft zichzelf aan zijn patiënten, zo hij verslindt...

Hij ontvangt alles.

Zo gauw als een patiënt zijn kantoor binnenkomt, voelt hij aan of hij in staat zal zijn om hem te genezen of niet. En wanneer hij hem kan genezen, verliest hij al zijn energie, hij geeft alles aan de patiënt.

Dat maakt niet uit; hij moet leren om te ontvangen, om zijn ontvankelijkheid te universaliseren. Dat is net, wat Sri Aurobindo zei: die "inwendigheid." Niet exclusief af te hangen van uitwendige middelen, maar meer op de universele Wil (*gebaar boven het hoofd*) te leunen dan op de individuele wil; op die manier heb je altijd een onuitputtelijke bron, in plaats van af te hangen, van wat je eet, hoeveel rust je krijgt, dit en dat.

Dat is exact de methode: je ontvankelijkheid voor onbepaalde tijd te vergroten en van de krachten af te hangen, die constant in de wereld circuleren, zodat alleen de meest fysieke materialiteit afhankelijk is van voedsel en slaap. Omdat zelfs, wat je eet, je verschillend voedt, in overeenstemming met je ontvankelijkheid, je innerlijke attitude; er is een capaciteit om de Kracht te onttrekken aan dingen, die verkregen kan worden uit een verbreding van de ontvankelijkheid.

Hij KAN dat doen, hij kan.

Begrijp je, geven verminderen vernauwt je --- je zou genereus moeten geven en genereus ontvangen.

(Moeder kijkt weer naar een foto)

Hij heeft een nogal aanzienlijke vitale capaciteit.... Maar de ware oplossing ligt in de psychische ontwikkeling. Bovendien is dat, hoe dokters mensen genezen, veel meer dan door medicijnen --- veel meer. Met sommige dokters, wanneer de patiënt met hem in contact komt, voelt hij zich ondersteund, geholpen.

(stilte)

Dus je deed enig goed werk in Frankrijk.

(Satprem protesteert: het is Moeder, die werkte)

Voor mij maakt dat geen enkel verschil!

Het is extreem interessant, omdat het absoluut concreet wordt. Het is geen gedachte, het is geen idee, het is absoluut concreet: alle, maar alle contacten met mensen zijn eenvoudig vibraties. Er is niet "deze persoon" of "die persoon," dat is het niet: het is niets dan vibraties, met plaatsen of momenten van concentratie, andere van verbreding of diffusie. En wat extreem interessant is die constante massa, in constante beweging, van vibraties van alle soorten: van valsheid, wanorde, geweld, complicatie. Maar dan is er binnen die massa een regen, als het ware, maar een erg bewuste gerichte regen, van vibratie van Licht, Orde, Harmonie, die daar binnengaan (*Moeder trekt bewegingen van krachten*), en het biedt allemaal weerstand, het werkt allemaal. Het is iets, dat ongehinderd, constant, overal, iedere seconde leeft en in een bewustzijn... wanneer ik het woord "liefde" gebruik, zal het niet begrepen worden, omdat... Dat is overal, constant, eeuwig en onveranderlijk; niets bestaat dan door Dat en in Dat --- in feite bestaat alleen Dat in essentie. En binnen die massa is er een soort strijd --- die geen strijd is, omdat er geen besef van strijd is, maar een inspanning tegen een weerstand, een inspanning, zodat Orde en Harmonie en natuurlijk uiteindelijk Liefde (maar dat is voor later) de wanorde en verwarring te boven komen. En in die Orde (die essentiële ware Orde), is de grootste contradictie precies Valsheid. Maar die zijn allemaal vibraties. Zij zijn geen individuele willen of individuele bewustzijnen: binnen een individueel aggregaat vind je de hele schaal, en niet alleen de hele schaal, maar het verandert constant: de proportie van de vibratie verandert; alleen de verschijning blijft wat het is, maar dat is erg oppervlakkig.

Deze ervaring wordt zo constant, zo constant, dat het moeilijk voor me is om mezelf aan de gewone perceptie aan te passen.

Wanneer je me bijvoorbeeld foto's laat zien, is, wat ik zie, de proportie tussen de vibraties; ik zie geen karakter met een bestemming (dat alles is niet langer waar, het is alleen erg oppervlakkig en relatief waar, als een verhaal, dat je in een roman leest), maar het WARE is precies de mate, tot waar de vibraties gearrangeerd zijn in een gegeven spot, centraliseren en verspreiden volgens de ontvankelijkheid voor de Vibratie van Licht en Orde, en tot het mogelijke gebruik van die cellulaire aggregaat.

Mensen, die nogal opgesloten zijn in hun zak vel, in hun vitale en mentale ego, geven je het gevoel van iets, dat volledig kunstmatig en hard is --- hard, droog en kunstmatig. En exact. Dat is lastig, je wil een hamer nemen en hen verpletteren --- het gebeurt!

Juli 22, 1964

Ik had een ervaring enige tijd geleden (over iets, dat onbelangrijk is). Ik maakte enige notities, ik herinner me niet, waar zij zijn (zij waren in het Engels, in de vorm van een antwoord op een brief).

Ik zag, bijna gelijktijdig, liefde, zoals mensen het "praktiseren," wanneer we het zo mogen zeggen, en het voelen, en de goddelijke Liefde in zijn oorsprong. Beide waren alsof naast elkaar aan me getoond en zij waren niet alleen naast elkaar, maar ik zag ook het verschil (het was bijna gelijktijdig) tussen de twee acties: hoe de menselijke actie gegenereerd wordt en hoe de goddelijke actie geproduceerd of gemanifesteerd wordt. Het kwam door een serie voorbeelden of absoluut concrete ervaringen, de een na de andere beleefd, alsof een superieure Wijsheid een hele set omstandigheden georganiseerd hadden (omstandigheden, die in zichzelf klein waren, "onbelangrijk") om me het levende voorbeeld te geven van die twee dingen. Het was zo een concreet en levend geheel, dat ik enige notities maakte, erg beknopt, en gereduceerd tot een minimum, zoals altijd, en in het Engels. Dat alles is ergens hier omheen, vermengd met andere papieren.

*(de eerste notitie,
later weer gevonden)*

Anders dan menselijke liefde, die voor sommigen is en niet voor anderen, is mijn liefde alleen voor de Allerhoogste Heer, maar omdat de Allerhoogste Heer alles is, is mijn liefde gelijkelijk voor allen. De Heer's liefde is gelijk, constant, al-omarmend, onveranderlijk, eeuwig.

(de tweede notitie:)

Anders dan in menselijke wezens wordt de actie niet bestuurd door gevoelens of principes, maar door de "dharma" van ieder wezen of ding, dat gekend is door identiteit.

Ik zal je eerst de tweede ervaring vertellen, omdat het een fenomeen is van dagelijkse ervaring, een dagelijkse observatie. En het is een van de hoofdredenen, waarom het onmogelijk is voor gewone menselijke wezens om een wezen te begrijpen, die handelt uit, wat we een "goddelijke impuls" noemen. Omdat alle menselijke activiteit gebaseerd is op reacties, die op zichzelf het resultaat zijn van gevoelens en sensaties, en voor mensen, die als "superieur" beschouwd worden en die handelen vanuit de rede, gebaseerd is op principes van actie --- iedereen heeft zijn range van principes, waarop hij zijn acties baseert (dit is zo goed bekend, dat het niet veel zin heeft om erover te praten). Maar het andere feit is interessant: wanneer een menselijk wezen bijvoorbeeld van iemand houdt (wat hij "liefde" noemt) of niet van iemand houdt, zijn zijn reacties op HETZELFDE fenomeen --- HETZELFDE fenomeen --- zijn niet altijd tegengesteld, maar extreem verschillend, in een dergelijke mate, dat de gewone menselijke beoordeling gebaseerd is op die reacties. Het zou beter zijn om een erg precies voorbeeld te nemen: dat van leerlingen en Meester. De leerlingen begrijpen de Meester bijna nooit, maar zij hebben de opinies over hem en

zijn manier van handelen; zij zien en zij zeggen, “De Meester deed zo en zo iets, hij handelt met deze persoon op zo en zo een manier en met die andere persoon op zo en zo een andere manier, daarom houdt hij van deze persoon en houdt hij niet van die.” Ik zet het erg bot, maar zo is het.

Dat alles is gebaseerd op ervaringen van iedere minuut hier.

Alle menselijke actie is daarop gebaseerd --- voor hen is dat hoe het is; zij handelen niet met deze persoon op dezelfde manier als die, zelfs in overeenkomende omstandigheden, omdat, zoals zij zeggen, zij van deze “houden”, maar niet van die. Daarom houdt de Meester van iemand in het ene geval en niet in het andere geval --- (*lachend*) simpel!

Dus zei ik, dat de menselijke handeling gebaseerd is op reacties. Goddelijke actie, aan de andere kant, stamt SPONTAAN af van de visie door identiteit van de noodzaak van de “dharma” van ieder ding en ieder wezen. Het is een constante perceptie, spontaan, zonder inspanning, door identiteit, van de dharma van ieder wezen (ik gebruik het woord “dharma”, omdat het noch “wet” is, noch “waarheid”, maar beiden samen). Om voor dit wezen langs de kortste weg naar zijn doel te gaan, is hier de curve van de meest gunstige omstandigheden, vervolgens zal de actie hier altijd gemodelleerd worden langs die curve. Het resultaat is, dat in ogenschijnlijk overeenkomstige omstandigheden de actie van de goddelijke Wijsheid soms volledig verschillend zijn, bij tijden zelfs tegengesteld. Maar hoe verklaar je dat dan aan het gewone bewustzijn?... In een geval “houdt” de Meester van deze persoon, terwijl hij in het andere niet van hem “houdt”--- het is gemakkelijk!

Het was zo helder! En zo een constante, constant herhaalde ervaring, dat het werkelijk interessant is. Het is erg duidelijk, dat het onmogelijk is voor de leerlingen om het te begrijpen; zelfs, wanneer hen verteld wordt, “Wat gedaan wordt, wordt gedaan voor ieder wezen’s dharma,” voor hen zijn het alleen woorden; het correspondeert niet met een levende ervaring, zij kunnen het niet voelen.

Dus voor eens en altijd heb ik alle hoop opgegeven, dat iemand hoe dan ook zal begrijpen, waarom en hoe ik handel. Omdat het waar is, kan ik nu zeggen (het is progressief voortgekomen), kan ik op een absolute manier zeggen, na er verscheidene maanden naar gekeken te hebben, dat mijn acties niet het resultaat zijn van een reactie --- noch een intellectuele reactie, noch een mentale reactie, noch natuurlijk een emotionele reactie, noch zelfs een fysieke reactie. Nu refereert het lichaam ogenblikkelijk alles dat er naar toekomt automatisch naar het Allerhoogste.

Deze ervaring kwam betreffende een eenvoudige vraag om me te laten begrijpen, hoe dingen gebeuren en hoe nutteloos het is om te hopen, dat mensen het ooit zullen begrijpen; het was bij de gelegenheid van een menigte onnozele gebeurtenissen, die constant gebeuren en mensen laten herhalen, “Moeder zei, Moeder voelde, Moeder deed, Moeder...” enzovoort --- en alle ruzies. En ik werd krachtig in die hele warboel geplaatst. Gedurende een tijd maakte ik me gewoonlijk zorgen, ik vroeg me af, “Kan

ik ze niet laten begrijpen?” Wel, ik heb gezien, dat het onmogelijk is, dus geef ik er niet meer om. Ik zei eenvoudig tegen diegenen, die een goede wil hebben, “Luister niet naar mensen je vertellen, wanneer zij komen en je vertellen, “Moeder zei, Moeder wilde...,’ geloof er geen woord van, dat is alles; laat hen zeggen, wat zij willen, het maakt niet uit.”

Maar de andere ervaring, die eerst kwam en nu constant is (het heeft me niet verlaten, wat nogal zeldzaam is: ervaringen komen, laten zichzelf gelden, leggen zichzelf op, dan vervagen zij om vervangen te worden door andere, maar in dit geval ging het niet weg, het is continu), deze andere ervaring is van een meer algemene orde....

Menselijke liefde, die mensen “liefde” noemen, is zelfs op zijn best, zelfs in zijn zuiverste essentie genomen, iets, dat naar een persoon gaat, maar niet naar een andere: je houdt van ENIGE mensen (soms houd je alleen van zekere kwaliteiten in sommige mensen); je houdt van ENIGE mensen, en dat betekent, dat het partieel is en beperkt. En zelfs diegenen, die niet in staat zijn tot haat, is er een aantal mensen en dingen, waarvoor zijn onverschillig zijn: er is geen liefde (in de meeste gevallen). Die liefde is beperkt, partieel en gedefinieerd. Het is bovendien instabiel: de mens (ik bedoel het menselijke wezen) is niet in staat om liefde te voelen op een continue manier, altijd met dezelfde intensiteit --- op zekere tijden, gedurende een moment, wordt het er intens en krachtig en op andere tijden wordt het duister; soms valt het volledig in slaap. En dat is onder de beste condities --- ik spreek niet over alle degradaties, ik spreek over het gevoel, dat mensen “liefde” noemen, dat het gevoel is, dat het dichtste bij ware liefde is; zo is het: partieel, instabiel en fluctuerend.

Toen was het onmiddellijk, zonder transitie, alsof ik gedompeld was in een bad van de Allerhoogste Liefde... met de sensatie van iets onbeperkts; met andere woorden, wanneer je de perceptie van ruimte hebt, is dat iets overal (het is voorbij de perceptie van ruimte, maar je hebt de perceptie van ruimte, het is overal). En het is een soort homogene vibrerende massa, ONBWEGLIJK, maar toch met een ongeëvenaarde intensiteit van vibratie, die beschreven kan worden als een warm, gouden licht, (maar dat is het niet, het is veel wonderbaarder dan dat!) En dat is het overal tegelijk, overal altijd hetzelfde, zonder afwisselingen van hoog en laag, onveranderlijk, in een niet variërende intensiteit van sensatie. En dat “iets”, dat karakteristiek is voor de goddelijke natuur (en is moeilijk uit te drukken met woorden) is tegelijkertijd absolute onbeweeglijkheid en absolute intensiteit van vibratie. En Dat... bemint. Er is geen “Heer,” er zijn geen “dingen”; er is geen subject, geen object. En Dat bemint. Maar hoe kan je zeggen, wat Dat is?... Het is onmogelijk. En Dat bemint overal en alles, de hele tijd, alles tegelijkertijd.

Al die verhalen, die die zogenaamde heiligen en wijzen vertelden over God's Liefde, “die kwam en ging,” oh het is onuitsprekelijk stupide! --- Het is ER eeuwig; Het is er altijd, eeuwig geweest; Het zal er altijd zijn, eeuwig, altijd hetzelfde en op het hoogst van zijn mogelijkheid.

Het is niet weggegaan, en nu is het niet in staat om weg te gaan.

En als je Dat geleefd heb... wordt je zo onherroepelijk bewust, dat alles volledig afhangt van de individuele perceptie en natuurlijk hangt die individuele perceptie [van Goddelijke Liefde] af van de ontoereikendheid, de inertie, het onbegrip, het onvermogen, de cellen's onbekwaamheid om de Vibratie te behouden en vast te houden, hoe dan ook alles, dat de mens zijn "karakter" noemt en komt van zijn dierlijke evolutie.

(*stilte*)

Er wordt gezegd, dat goddelijke Liefde zich niet manifesteert, omdat in de wereld's huidige staat van onvolmaaktheid het resultaat een catastrofe zou zijn --- dat is de menselijke visie. Goddelijke Liefde manifesteert zich, heeft zich eeuwig gemanifesteerd, zal zich eeuwig manifesteren, en het is het onvermogen van de materiële wereld... niet alleen van de materiële wereld, maar van de vitale wereld en de mentale wereld en van veel andere werelden, die niet klaar zijn, die niet in staat zijn --- maar HIJ is er, HIJ is er, precies daar! Hij is er permanent: het is DE Permanentie. De Permanentie, die Boeddha zocht, is er. Hij claimt, dat hij het in Nirvana vond --- het is er, in Liefde.

(*stilte*)

Sinds die ervaring kwam, is er zelfs in het bewustzijn niet langer die soort zorg geweest, die ik gedurende jaren nam om niet teveel Kracht of Vermogen te concentreren, of Licht of Liefde op wezens en dingen uit angst om hun natuurlijke groei in de war te sturen --- dat lijkt zo kinderachtig! Het is er, het is er, het is er --- het is er. En het is voor dingen zelf, dat het onmogelijk is om er meer van te voelen, dan zij kunnen dragen.

(*stilte*)

Zo gauw als ik een minuut heb om te mediteren, dat wil zeggen, zo gauw als ik niet van alle kanten aangevallen wordt door mensen, dingen, gebeurtenissen, zo gauw als ik eenvoudig dit kan doen (*gebaar van naar binnen trekken*) en kijken, wel, dan zie ik, dat de cellen beginnen de Vibratie te kennen.

Het is klaarblijkelijk de agens van de schepping.

En ik zei, dat die soort "regen van Waarheid-Licht," die een paar maanden geleden kwam⁵⁴, iets aankondigde --- het heeft waarschijnlijk deze soort doordringing voorbereid, begonnen van een superieure Harmonie in de materiële vibraties. Het heeft geen "nieuwe neerdaling" voorbereid, maar de mogelijkheid van een nieuwe perceptie, een perceptie, die een uitwendige en fysieke actie toelaat.

⁵⁴ Zie conversaties van Januari 29 en Maart 4, 1964

(*stilte*)

We zouden een ander woord moeten gebruiken, wat mensen “liefde” noemen, is zoveel verschillende dingen, met zulke verschillende mengsels en zulke verschillende vibraties, dat het geen “liefde” genoemd kan worden, het kan geen enkele naam gegeven kan worden. Het is dus beter om eenvoudig te zeggen, “Nee, dit is geen Liefde,” dat is alles. En het woord houden voor het Ware.... Het wordt *amour* [liefde] in het Frans heeft een zeker oproepend vermogen, omdat, wanneer we het ook uitspreken, het contact maakt; daarom hou ik het liever. Wat de rest betreft: nee, praat niet over liefde, het is geen liefde.

Ik zei en schreef ergens, “Liefde is geen seksuele geslachtsgemeenschap. Liefde is geen aantrekkingskracht.... Liefde is geen...” enzovoort, en aan het eind zei ik, “Liefde is een almachtige vibratie, die recht van de Ene komt...”⁵⁵ Het was een eerste perceptie van Dat.

Maar het is een fantastische ontdekking in de zin, dat als je het eenmaal ontdekt hebt, het je niet zal verlaten, wat er ook gebeurt. Je kan je attentie ergens anders op gericht hebben, terwijl je aan het werk bent, zoals bijvoorbeeld gisterenavond, toen ik een nogal symbolische activiteit had: gedurende een uur ging ik helemaal rond in de Ashram kamers en ik wilde een leuningstoel vinden in een hoek, waar ik kon gaan zitten en een zeker innerlijk werk doen --- het was onmogelijk! Ik ging van kamer naar kamer, en in iedere kamer was er een groep mensen, een of twee mensen, of verscheidene groepen mensen, ieder met een “wonderbaarlijke” ontdekking, een “wonderbaarlijke” uitvinding, een “wonderbaarlijk” project --- ieder had het wonderbaarlijkste ding gebracht, dat hij had! En ieder wilde het aan me laten zien en het demonstreren. Dus ik keek en keek (er waren mensen, die ik ken; het moet de uitdrukking zijn van hun beste gedachten: het was werkelijk vol van grootste goede wil [*Moeder lacht*]), maar er waren aantallen en aantallen van hen! Ik keek bijvoorbeeld eenvoudig, zei een of twee woorden, dan zou ik enkele stappen nemen in de hoop om een eenzame hoek en een leunstoel te vinden, waarin ik mijn werk zou kunnen doen; en ik ging van kamer naar kamer, van kamer naar kamer.... Het duurde een uur. Een uur van onzichtbaar leven is extreem lang. Ik werd wakker, met andere woorden, ik kwam tevoorschijn uit die staat... zonder in staat geweest te zijn om een leunstoel te vinden! Ik werd net op het moment wakker, toen ik tegen mijzelf zei, “Het heeft geen nut om het te proberen” (er waren hoeken met leunstoelen, maar met zoveel mensen, dat het onmogelijk was om er naartoe te gaan), “Geen nut om het te proberen,” het zal overal hetzelfde zijn, het is nutteloos, ik zal in mezelf teruggaan,” en zo gauw als ik besliste om terug in mezelf te gaan, was het voorbij.

Klaarblijkelijk heb ik in die activiteiten geen toevlucht tot Goddelijke Liefde om de oplossing te vinden van het probleem --- het is mij niet

⁵⁵ Zie *Agenda IV*, September 25, p. 319.

toegestaan om zo te doen. Dus begrijp ik, dat het dit is, wat vertaald was in mensen's denken door het idee, dat de goddelijke Liefde zich niet volledig kan manifesteren, omdat er anders catastrofes zouden zijn⁵⁶ --- dat is het helemaal niet, helemaal niet de manier, hoe het is. Maar het is duidelijk, dat in mijn bewustzijn het [allerhoogste] contact gemaakt is (met enige graad van beperking, maar het is toch gemaakt), en er vindt niets plaats --- niets, absoluut niets, zelf niet de meest totaal on-be-lang-rij-ke dingen --- waarzonder ik zelfs niet het "denken" of de "sensatie" kan zeggen kan zeggen (in het Engels zeggen zij *awareness* (gewaarzijn), maar het is veel voller dan dat), het gevoel (een ander onmogelijk woord), zonder het gevoel van de Heer's Aanwezigheid, de allerhoogste Aanwezigheid, die er vierentwintig uur per dag is. Gedurende die activiteit van de nacht, waarover ik je net verteld heb, was Hij er, de Heer's Aanwezigheid was er de hele tijd, iedere seconde, regelde alles, organiseerde alles --- MAAR DAT WAS ER NIET. En Dat, wat ik Liefde noem, die Manifestatie, is zo formidabel krachtig, dat, zoals ik eens gezegd heb, het intolerant is voor iets anders --- alleen Dat bestaat.... Dat bestaat, Dat is --- en het is klaar. Terwijl de Heer (de "Heer," wat ik de Heer noem) helemaal iets anders is; de Heer is alles, dat gemanifesteerd is, alles, dat niet gemanifesteerd is, alles, dat zal zijn, en alles, alles is de Heer --- het is de Heer. Maar de Heer (*lachend*) is noodzakelijkerwijze tolerant voor Zichzelf!... Alles is de Heer, maar alles wordt waargenomen door de Heer door de beperkingen van de menselijke perceptie!⁵⁷ Maar alles, alles is er --- alles is er; alles, omdat het iedere seconde is; en met de perceptie van tijd is iedere seconde verschillend, in een eeuwig worden. Dit is de allerhoogste Tolerantie: er is geen worsteling meer, geen strijd meer, geen destructie meer --- er is alleen Hij.

Diegenen, die deze ervaring gehad hebben, zijn daar over het algemeen gestopt. En wanneer zij uit de wereld willen gaan, kiezen zij het Heer's "aspect van vernietiging"; zij nemen daar toevlucht en blijven daar --- de hele rest bestond niet langer. Maar het andere aspect... het andere aspect is een niet uit te drukken glorie. Een zo al-krachtige glorie, dat het alleen bestaat.

Het is EEN manier van zijn van de Heer.

(*stilte*)

Deze ervaring is een mijlpaal op de weg.

Het resultaat van terugkomen naar de gewone wereld is de epidemie in de Ashram,⁵⁸ het is mensen, die hun zelf-controle verliezen, het is... enzovoort. Maar ik KAN dingen NIET zien op de manier, dat zij het doen --- ik kan het niet zo catastrofaal vinden! Het is als wanneer mensen hun

⁵⁶ Het was in feite Moeder, die deze gedachte had: zie *Agenda IV*. Augustus 24, 1963, p. 283-284.

⁵⁷ Moeder herhaalde later: "Het is de Heer, die Zichzelf waarneemt door menselijke beperkingen."

⁵⁸ Meer dan 300 gevallen van koorts

lichamen verlaten, zij in tranen zijn --- ik kan het niet! Ik kan het gewoon niet. Weet je, wanneer je iets in een pot stopt om het te koken, kookt het.

(stilte)

Maar het opmerkelijke ding is, dat je de enige persoon bent met wie ik kan spreken --- niet, dat ik het niet probeerde [gedurende Satprem's trip naar Frankrijk], omdat ik het gevoel had, dat wanneer zekere dingen weggingen, het jammer zou zijn. Ik probeerde het met Nolini en Pavitra: er komt niets uit, behalve een soort mentale transcriptie.

Toen ik je Satprem noemde, bedoelde ik dat: je moet zeker de capaciteit hebben om met Dat in contact te komen.

En Dat is... ik weet niet of deze wereld (ik spreek niet alleen over de aarde, maar over het huidige universum), wanneer deze wereld door andere gevolgd zal worden of wanneer het zelf door zal gaan, of wanneer... maar Dat, waar ik over spreek en "Liefde" noem, is de Meester van deze wereld.

De dag, dat de aarde (omdat het ons beloofd werd, en het waren geen vergeefse beloften), de dag, dat de aarde Dat manifesteert, zal er een glorie zijn.

Ik heb erg zwakke en momentane percepties gehad van wat het zou kunnen zijn --- het was mooi. Het was magnifiek.

En de fysieke wereld is gemaakt om Schoonheid uit te drukken; wanneer het harmonieus werd, in plaats van het onedele te zijn, dat het is, wanneer het harmonieus werd, zou het een exceptionele vibrerende kwaliteit hebben!... Het is nogal curieus: de vitale wereld is magnifiek, de mentale wereld heeft zijn prachten, de bovenmentale wereld met al zijn goden (die bestaande wezens zijn, ik ken hen goed) is waarlijk erg mooi; maar ik vertel je, omdat ik dat Contact had, vond ik dat alles hol --- hol en... het essentiële ontbrak.

En dat essentiële, is in zijn principe hier op aarde.

Juli 25, 1964

(Na het lezen van Sri Aurobindo's "Hour of God" voor een microfoon voor de Ashram mensen:)

... Ik weet niet, waarom zij wilden, dat ik dit las --- het is iets heel verschrikkelijks... heel verschrikkelijk.

Voor de 1ste December hebben zij een volledige uitvoering georganiseerd in het Theater, met voordracht, dansen, tableaux vivants (levende foto's) om het te illustreren [*The Hour of God*].

Wanneer dingen op die manier gebeuren, neem ik hen altijd als georganiseerd door het Goddelijke voor de algemene vooruitgang. Er komt zeldzaam een precieze aanwijzing: "Nee." Wanneer het "nee" is, is het categorisch. Maar ik zie altijd (*Moeder tekent in de lucht bewegingen van krachten*), dat dingen bewegen met een erg soepele beweging: zij lijken daar naartoe te gaan (*gebaar naar links*), maar het is om daar naar toe te gaan (*gebaar naar rechts*); zij lijken om op deze manier te gaan (*gebaar naar rechts*), maar het is om daar te komen (*gebaar naar links*) --- de hele tijd.

Juli 28, 1964

(Deze conversatie is over Dr. S., die naar de U.S.A. ging voor een hersenoperatie. De operatie bestaat uit het introduceren van een naald in de aangetaste spot en injecteren van vloeibare zuurstof om de groep van aangedane cellen te vernietigen. De eerste operatie voor drie maanden eerder plaats, en de tweede was gepland voor deze maand.)

Ik heb net een brief ontvangen van Dr. S.... Je weet, dat een kant geopereerd is en dat... Om het interessant te maken, zou ik je het hele verhaal van het begin moeten vertellen.

Voor zijn vertrek naar Amerika, toen hij met me sprak over de operatie, zag ik onmiddellijk, dat het niet alleen gevaarlijk was (dat lag voor de hand, hij wist het zelf), maar dat het niet afdoende zou zijn, en dat in ieder geval een operatie niet voldoende was. Toen hij met me sprak met het enthousiasme van iemand, die tenminste zijn redding ziet, vroeg ik hem, "Weet je zeker, dat het afdoende zal zijn? Dat een operatie genoeg zal zijn en de ziekte niet weer zal komen?" Hij werd bijna boos! Hij dacht, dat ik... (*lachend*) een atheïst van de medische wetenschap was!

Hoe dan ook, hij ging weg.

Toen hij daar eenmaal aankwam, vertelden zij hem onmiddellijk, dat omdat de ziekte beide kanten aantastte, beide kanten geopereerd moesten worden: zij zouden de eerste operatie aan de rechterkant uitvoeren om de linker te helen, en zes maanden tot een jaar later zouden zij de tweede operatie uitvoeren aan de linkerkant om rechter te helen --- de eerste klap.

Toen, de operatie was erg pijnlijk, duurde het vier uur, en het resultaat was, zoals ik al had waargenomen: het resultaat is verlamming. (Alles, wat zij kunnen doen, is verlammen, dan moeten zij revalideren.) Hoe dan ook, het lijkt, dat zijn revalidatie goed gegaan is. En de Amerikaanse dokter vertelde hem, dat het alleen een kwestie van wil is. Je ziet, hoe gevaarlijk die operatie is, waarvan geclaimd was, dat het definitief en absoluut was. Wel.

Hoe dan ook, de Amerikaanse dokter vertelde hem, "In ieder geval is er niets anders, dat ik kan doen binnen een andere drie maanden." Dus wachtte hij daar gedurende drie maanden. En ik zag die hele tijd --- de hele tijd, bijna constant --- ik bleef zien, dat dood geschreven werd over de tweede operatie. Maar ik wist, dat als ik een brief stuurde, het nutteloos zou zijn, het zou alleen een atmosfeer creëren van *wantrouwen*, dat is alles. Dus maakte ik formatie na formatie, formatie na formatie, op de Amerikaanse dokter. Uiteindelijk vroeg S. me een talisman voor de tweede operatie --- ik stuurde het onmiddellijk, met een grote concentratie van kracht, zodat er niets zou gebeuren, dat fataal was.

S. ging recent op Juli 20 het hospitaal in voor de tweede operatie. De Amerikaanse dokter houdt hem twee dagen, drie dagen en vertelt hem dan, "Ik kan het niet, ik ga dat risico niet nemen..." Het blijkt, dat gedurende die drie maanden hij verscheidene mensen geopereerd had, voor wie het ook de tweede operatie was, aan de andere kant, zoals voor S. en alle eindigden in een bloeding, verlamming of dood. Dus verklaarde de Amerikaanse dokter, "Ik ga dat risico niet nemen." S. antwoordde, "Het maakt me niet uit, ik sterf liever, dat kreupel te zijn. Maar de Amerikaanse dokter vertelde hem erg slim, "Ik zal niets doen zonder de toestemming van je 'Moeder'!" Dus stuurden zij mij een telegram, die zei, dat de Amerikaanse dokter weigerde om te opereren, omdat het te gevaarlijk was, en zij vroegen om mijn opinie. Ik antwoordde, *Geen operatie*.

Tegelijkertijd was er een telegram van E. (die aanwezig wilde zijn bij de operatie), een uitbundig telegram, dat voor haar (E.) het bewijs was, dat S. niet door chirurgie genezen zou worden, maar door een supramentale interventie. Dus zei ze het ook tegen S., die nogal ongelukkig was (!) Hoe dan ook, hij komt terug.

Maar in dit geval was er een precieze actie van de Kracht... En tegelijkertijd had ik een andere ervaring (maar een meer persoonlijke en subjectieve), die me confirmeerde in mijn perceptie... Heb je *Rodogune* gelezen door Sri Aurobindo? In *Rodogune* is er een scene, waarin een heremiet een jonge prins ontmoet en deze woorden uitbrengt, "Deze man heeft de atmosfeer om zich heen van iemand, die gaat sterven." (De prins had net een grote victorie gewonnen, hoe dan ook was alles voor het beste, en hij had beslist om naar zo en zo een plaats te gaan; toen uitte de heremiet die woorden.) Toen ik dat las, probeerde ik contact te maken met die vibratie, die de heremiet "de atmosfeer van een man, die gaat sterven" noemde. Toen ik S.'s brief ontving, die me vertelde, dat hij zeker was, dat het met de talisman alles goed zou zijn --- exact dezelfde vibratie. Dat

soort uitbundigheid, van verklaring van vermogen en kracht en er was erachter exact dezelfde vibratie. Dus confirmeerde het voor me, wat ik gezien had.

Maar ik was erg gelukkig met de Amerikaanse dokter's ontvankelijkheid.

En toen ik El's telegram ontving, die zei, dat het bewijs was, dat S. genezen zou worden door een supramentale interventie en niet door chirurgie, was er een licht in haar telegram --- E, is een erg gepassioneerd persoon, maar plotseling zag ik het licht van een openbaring. Dus dacht ik, "Daarom is het."

Maar (*lachend*) S. is niet al te enthousiast! Hij heeft geen vertrouwen, zie je. Hij zegt, dat hij "erg blij zal zijn... *om waardig te zijn voor deze Genade,*" in plaats van te zeggen, "Ik heb vertrouwen, dat de Genade zal..." Het is een beleefde manier om te zeggen (*Moeder lacht*), "Ik geloof er niet in."

Dus hij komt kreupel terug.

Een kant is genezen.

De linker kant. En de Amerikaanse dokter is niet erg gelukkig over de mate van de genezing.... Wat zoals altijd betekent, dat hoe dingen ook lijken te zijn in de wereld, wanneer zij in contact gebracht worden met het Licht, dat wil zeggen, een concentratie van de Waarheid, verschijnen zij in hun grimmige werkelijkheid: alle onzin over die operatie en alle illusie, die verzameld is rond dat wonderbaarlijke vermogen van chirurgische genezing verdween allemaal in het niets. De Amerikaanse dokter was zelf, volgens Dr. S.'s brief, geschokt en verloor vertrouwen in de absoluteheid van zijn systeem. Maar vanaf de eerste minuut, weet je, zag ik, dat er zelfs geen zestig procent waarheid in was. Er was een volledig obscuur gebied, die zij opzettelijk negeren en dat zichzelf liet zien in een helder daglicht om zichzelf bekend te maken. En voor Dr. S. is het hetzelfde: "Een dokter ZOU NIET misleid kunnen worden," en hij wilde het niet toegeven. Toen ik het hem vertelde, dat een operatie misschien niet genoeg zou zijn, werd hij bijna boos: "Waarom zegt u dergelijke dingen!" (*Moeder lacht*) Hij wist het zo goed, als ik deed, maar hij wilde het niet toegeven.

Hij zal door een verschrikkelijk ervaring gegaan zijn.

Oh ja, en erg, erg gevaarlijk --- hij wist het. Maar tot op zekere hoogte kan ik het begrijpen: een chirurg, die niet langer zijn handen kan gebruiken...

Maar vanaf het begin heb ik gezien, dat hij niet genezen kon worden, omdat hij er niet werkelijk vertrouwen in heeft. Hij heeft een soort van verdunde kennis, dat er "krachten achter" de materiële krachten zijn, maar voor hem is de concrete werkelijkheid Materie en haar mechanisme, en moeten remedies dus mechanisch zijn. Maar ik heb verscheidene keren

geprobeerd om hem te genezen, maar er was geen ontvankelijkheid, geen --- als een steen, weet je.

Misschien zal het nu beter zijn?...

In ieder geval voel ik me, wanneer hij genezen moet worden op een supramentale manier, niet geroepen om het te doen, omdat hij geen vertrouwen in me heeft --- hij vindt me leuk, hij heeft een soort... "aanbidding" is een te groot woord, een *aanbiddelijk gevoel* voor een god, die erg aardig is (!), maar (*lachend*) waarvan je niet teveel moet verwachten: "Hij is nogal onwetend over de dingen van deze wereld; nu en dan zou hij enige wonderen kunnen verrichten (*Moeder lacht luid*). maar dat is wonderbaarlijk!"

Het is vreemd, dat hij met die soort attitude hier kwam.

Oh, hij verliet alles om hier te komen.

Dat is vreemd.

Nee, het is erg sterk in hem; de innerlijke roep is erg sterk: het is de uiterlijke rede, die alles versluiert.

Hij verliet alles, maar hij weet verdomd goed, dat hij alles verliet! Hij is erg bewust van zijn "offer," wat betekent, dat er in zijn bewustzijn geen correspondentie is tussen wat hij geeft en wat hij ontvangen heeft --- wat hij gaf, als wanneer je alles inzet op een toekomstig voordeel.

Hoe dan ook, hij komt terug.

* * *

(Later plaatst Satprem enige losse papieren van Moeder's, fragmenten van notities, enz. in orde, en struikelt over deze zinnen:)

"Ieder moment bevat het evenwicht van alle simultane mogelijkheden."

Dat was een ervaring.

Het is hetzelfde als zeggen, dat op ieder moment je alles kan veranderen; wanneer een kracht komt en dat evenwicht verandert, worden alle consequenties veranderd.

Met andere woorden, er is noch determinisme, noch een wet van "oorzaak en gevolg" of iets daarvan --- er is een determinisme, maar extern.

(een ander fragment van een notitie)

"Sri Aurobindo vertelde N. in een droom, dat er

een grote verandering zou zijn op December 6.”

Juli 31, 1964

*(Satprem slaat allerlei soorten losse stukjes papier op --- Moeder's "notities"
--- en struikelt over deze, die hij luid opleest:)*

“Zij stemmen in om alleen een godheid te aanbidden, als die god voor hen lijdt.”

Dat was in connectie met de nieuwe Paus' verkiezing en met Christus op zijn kruis (*Moeder blijft stil*).

Zij [de Katholieken] zijn furieus actief in Frankrijk.

Ja...

Oh, maar er is hier iets nieuws geweest. Erg recent, drie dagen geleden, kwam een boodschapper van de Paus om Pondicherry te bezoeken, en natuurlijk om de aartsbisschop te bezoeken. Er was een publieke receptie --- en de aartsbisschop nodigde mensen uit de Ashram officieel!... Z was Katholiek en hij ging, en het lijkt, dat de afgevaardigde een grote speech leverde, waarin hij bleef herhalen, dat de tijd van verdeling voorbij is, dat de tijd gekomen is voor al diegenen, die van God houden om zich broederlijk te verenigen, enzovoort --- het is een stap voorwaarts.

Naderhand was er een receptie in het gemeentehuis. De afgevaardigde zat op het podium met de aartsbisschop en de Hoofdminister van Pondicherry --- niemand anders, alle anderen zaten op stoelen beneden. Toen dacht Z, omdat er niets gebeurde, dat het een verspilling van tijd was (!), hij ging naar boven op het podium en vroeg de minister om hem voor te stellen aan de Paus' vertegenwoordiger, wat hij deed. Toen zei Z, dat hij erg blij was met de vertegenwoordiger's speech en bedankte hem om dergelijke ideeën op te brengen --- je kunt het aartsbisschop's gezicht voorstellen!

Maar het is een kleine stap voorwaarts.

* * *

(Spoedig naderhand kwam Satprem bij een andere notitie, de voorlopige versie, die Moeder naar een leerling schreef, maar nooit verzond:)

“Er zijn teveel gidsen, oprichters van sekten, hoofden van tempels of kloosters, sadhus of heiligen, die tussenbeide komen tussen de mensheid en de allerhoogste Heer onder de pretext, dat zij intermediären zijn, en die voor hun verheerlijkte kleine personen de golven van dankbaarheid houden, die recht zouden moeten gaan, recht naar hun doel: de allerhoogste Heer. Ik laat altijd na om iets te maken te hebben met deze mensen, of zij nu op aarde zijn of in de subtiele wereld. Wat de Heer ook voor ons wil, zal Hij ons altijd geven, en ik prefereer om het eerder direct te ontvangen dan door intermediären, hoe groot zij ook mogen zijn.”

* * *

(Later, betreffende een recente notitie, waarnaar de Moeder tevergeefs gezocht heeft:)

...Weet je, vreemde dingen gebeuren hier. Er zijn zekere dingen, die letterlijk verdwijnen, en dan, na enkele dagen, verschijnen zij weer! *(Moeder zoekt weer naar haar notitie)* Ik prefereer om alle materiële verklaringen uit te putten voor we andere veronderstellingen maken. Maar zelfs iemand als Madame David-Neel (en God weet dat zij een positivist was tot in het extreme) vertelde me zelf een ervaring van die soort. Ik was iets aan het uitleggen aan haar en zij antwoordde, “Ik ben niet verrast, omdat hetzelfde met mij gebeurt...” Zij had een juweel (het was de tijd, toen zij gewoonlijk juwelen droeg), die zij gewoonlijk aan de top van een doos hield (in de doos, maar aan de top ervan). Het was een Chinese draak, en zij wilde het op een avond dragen, Zij opende de doos en het juweel was er niet meer (toch was de doos opgesloten binnen een kast en er was geen enkel teken van diefstal). Zij probeerde, zij zocht ernaar, zij kon het niet vinden. Toen opende zij vier of vijf dagen later de doos weer en daar was het juweel, precies waar het verondersteld werd te zijn!

Maar hetzelfde gebeurde met mij. In die tijd ging ik gewoonlijk naar boven naar het terras en in nam gewoonlijk een parasol (ik had een van die buizen, waarin paraplu's weggezet worden, en mijn parasol was er). Ik zocht ernaar en kon het niet vinden. Ik nam een andere en ging naar boven (ik keek zorgvuldig, onderzocht alle paraplu's, de een na de ander, niet gewoon oppervlakkig; mijn parasol was er niet). Toen kwam ik terug naar beneden en gaf er niet meer om --- twee dagen later was het er!

Dergelijke dingen gebeuren.... Waarschijnlijk hebben kleine wezens plezier. Ken jet het verhaal van Sri Aurobindo en de klokken?

Voor hij zijn been brak, wandelde Sri Aurobindo gewoonlijk van de straat daar tot de tuin hier, recht door de kamers gedurende een precieze lengte van de tijd. En om zeker te maken, dat hij niet een lange of een te korte tijd wandelde had hij vier muurklokken geplaatst op een zekere afstand van elkaar, allemaal gesynchroniseerd; de laatste was hier en de

eerste was in zijn kamer, dichtbij hem. Op een dag, toen hij als gewoonlijk wandelde, keek hij naar de eerste klok: gestopt; hij kijkt naar de tweede klok (hij wondt ze gewoonlijk zelf op): gestopt op dezelfde tijd; kijkt naar de derde klok: gestopt op dezelfde tijd; de vierde klok: gestopt op dezelfde tijd. Ik mediteerde in de tijd en ik hoorde hem uitbrengen, *Oh, dat is een slechte grap!* En... zij begon allemaal weer, de een na de ander.

Dat zag ik met mijn eigen ogen (en hij was niet onder enige illusies, noch was ik). Ik vroeg hem, "Wat gebeurde?" Hij vertelde me, "Zie, alle klokken zijn gestopt," en... alle klokken zijn weer begonnen.

Dus wat deze papieren betreft... Ik heb mijn twijfels.

* * *

(Satprem verklaart dan aan de Moeder het "mysterie" van de bandrecorder, die vier keer achter elkaar niet werkte in Moeder's kamer --- Moeder's opgenomen stem was erg zwak, alsof door iets gescreend --- terwijl het gedurende een onderzoek in de electricien's werkplaats vier keer op een rij volmaakt goed werkte.)

De vier keer, dat ik u kwam ontmoeten, was het hetzelfde. En iedere keer als we het beneden testen, werkt het goed!

(Moeder glimlacht geamuseerd)

Dat is mysterieus....

Het is mijn stem, die niet erg ver draagt.

Nee, nee! Wanneer de opname begint, is het helder, ik hoor uw stem erg helder, wanneer u een tijd spreekt, dan plotseling, hup! Ik kan niets meer horen, alsof het gesluierd werd. Ik kan het horen, maar erg, erg zwak.

Erg ver weg... *(Moeder knikt met haar hoofd).*

Het werkt, dan plotseling wordt het gesluierd.... De dag, dat u over uw ervaring van Liefde sprak, was het bijna helemaal gesluierd.

Maar toch heb je het erg goed opgehaald!

Ja, maar er is iets mysterieus daar.

Maar hoe verfijnder deze machines zijn, hoe gevoeliger zij zijn. Enkele jaren geleden, toen ik nog beneden was, brachten ze me een machine, die de vibratiegolven van de spraak maten. Zij gebruiken het, maar ik weet niet waarvoor. Zij brachten het om het aan me te laten zien. Ik zei. "Wacht, laten we een experiment doen." Ik herinner me het niet precies, maar ik herinner me, dat ik twee keer hetzelfde gezegd heb: eenmaal met mijn

gewone concentratie en eenmaal met de volle “lading” van de Heer’s Aanwezigheid.... Weet je, deze machines tekenen een soort grafieken --- het begon te dansen! Iedereen kon het zien, er was geen fout. En zover als het mij betrof, zei ik hetzelfde op dezelfde manier, alleen zei ik het in het eerste geval zonder speciale concentratie, terwijl ik in het tweede geval de volle lading en concentratie erop plaatste --- het begon te springen en springen! Ik zei, “Zie!”

Deze machines hebben een gevoeligheid.⁵⁹

* * *

*Net voordat Satprem weggaat,
Komt Moeder om over geld te praten:*

...Trouwens, zijn de financiën beter?

Zij zijn slechter!

We hebben enorme schulden. We hebben geld geleend van alle mensen, die ons iets konden geven.

Ik weet het niet....

We zullen zien! (*Moeder lacht*)

⁵⁹ Het mysterieuze deel ervan is, dat de opname van dit fragment van de conversatie overleefde, terwijl de hele rest verdween.... Was de machine gevleid?

Augustus

Augustus 5, 1964

(D., een discipel, stuurde Moeder een achttiende eeuwse rekenschap door een Japanse monnik van de Zen Boeddhisme sekte, die een methode beschrijft, die "Introspectie" genoemd, die iemand in staat stelt om kou en honger te boven te komen en fysieke onsterfelijkheid te verkrijgen.⁶⁰ Moeder leest enkele pagina's en geeft dan op.)

Het is beter om je EIGEN systeem uit te werken --- wanneer je er hoe dan ook een uit wil werken.

Dat hebben mensen Sri Aurobindo altijd verweten, maar hij vertelt je niet, "Doe dit op deze manier, en dat op die manier...." En dat is precies, wat me liet voelen, dat daar de Waarheid was.

Mensen kunnen niet leven zonder dingen te reduceren tot een mentaal systeem.

Zij hebben een mechanisme nodig.

Ja, maar zo gauw als er een mechanisme is, is het voorbij.

Het mechanisme zou erg goed voor de persoon kunnen zijn, die het gevonden heeft: het is ZIJN mechanisme. Maar het alleen voor hem goed.

Wat mij betreft, prefereer ik om geen mechanisme te hebben!

De verleiding komt soms, maar... Het is veel moeilijker zonder, maar oneindig veel levendiger. Dit alles [de Zen rekenschap] lijkt me... Ik voel onmiddellijk iets, dat dood en droog wordt --- droog, levenloos.

Zij vervangen het leven door een mechanisme. En dan is het voorbij.

(stilte)

De fout, die iedereen maakt, is te overwegen --- te geloven --- dat het doel onsterfelijkheid is. Terwijl onsterfelijkheid alleen EEN van de consequenties is. In dat Zen verhaal is het doel onsterfelijkheid, dus moet DE WEG gevonden worden --- vandaar al die methoden. Maar onsterfelijkheid is geen doel: het is alleen een natuurlijke consequentie --- wanneer je het ware leven leeft.

Zie je, ik ben zeker, dat D. (zij zegt het niet, maar ik ben er zeker van) zich voorstelt, dat mijn doel onsterfelijkheid is! Het is in ieder geval het doel

⁶⁰ Hermès magazine, Lente 1963

van veel menden hier (!)... Het is in feite iets secondairs. Het is EEN van de consequenties, het is het teken (het kan beschouwd worden als een teken), dat je de Waarheid leeft, dat is alles. Ofschoon dat zelfs niet zeker is!

Onsterfelijkheid in deze zak bonen, dat is geen lol!

(*Moeder lacht*) Oh, inderdaad!... Eerst zou het veranderd moeten worden.

Het zou niet de moeite waard zijn.

Augustus 8, 1964

...Er zijn enige vreemde dingen. Toen ik naar Japan ging, ontmoette ik een man daar, die een treffende reproductie was van mijn vader --- het eerste moment vroeg ik me af, of ik droomde, ik denk, dat mijn vader al dood was, maar ik ben niet zeker, ik herinner me het niet precies (mijn vader stierf, terwijl ik in Japan was, dat is alles, wat ik weet). Maar hij was van dezelfde leeftijd als mijn vader, wat betekent, dat zij samen geboren waren, tegelijkertijd. Mijn vader werd geboren in Turkije, terwijl deze in Japan geboren werd --- maar hoe dan ook, het WAS mijn vader! En deze man benaderde me met een vaderlijke passie, het was buitengewoon! Hij wilde me de hele tijd zien, hij overlaadde me met geschenken.... En we konden bijna niet met elkaar praten, omdat hij erg weinig Engels kende. Maar wat een gelijkenis! Alsof de ene de exacte replica was van de andere: dezelfde grootte, dezelfde kenmerken, dezelfde kleur (hij was buitengewoon blank voor een Japanner, en mijn vader was niet blank, zoals de Noordelijke mensen zijn: hij was blank zoals mensen van het Midden-Oosten zijn, net als ik).

Het heeft me altijd verrast. Weet je, mensen zeggen vaak, "Oh, zij lijken op elkaar," maar dat is het niet. Hij was als een exacte replica.

Maar ook inwendig, ook occult?

Er was een soort affiniteit.

Hij was een inventieve man --- mijn vader had ook een erg inventieve verbeelding. Maar mijn vader was een eerste klas wiskundige, terwijl ik het niet weet over deze man.... Hij had een "meditatiemachine" uitgevonden! Het was werkelijk erg interessant, ik bracht het zelfs mee terug; maar het werkte met batterijen en ik kon hen niet vervangen, dus het is nu onbruikbaar. Het moet nog ergens rondom zijn. Maar het is een machine... als een gebedenwiel, iets van die soort, maar het was een

“meditatiemachine”! Het was erg interessant. Er zijn enkele vreemde dingen....

* * *

(Betreffende een Italiaanse of Spaanse lezer van “Het Avontuur van Bewustzijn”):

Het is het beste voor hen om het zelf te vertalen. Dat is de beste manier van lezen, wanneer je werkelijk een boek wil begrijpen, zou je het moeten vertalen.

* * *

(Moeder neemt het opbergen van haar losse notities op en struikelt over twee stukjes papier, die twee nogal nabije versies van dezelfde ervaring zijn. De eerste “versie” is als volgt:)

“Verstikt door de oppervlakkigheid van de menselijke natuur Aspireren we naar de kennis, die werkelijk weet, het Vermogen, dat werkelijk kan, de liefde, die werkelijk liefheeft.”

April 24, 1964

Dezelfde ervaring kwam later bij me terug, het is geen andere “versie” of een andere manier van zeggen, het is de ervaring, die plotseling zo acuut , zo intens terugkwam *(Moeder leest haar notitie):*

“Menselijke wezens zijn zo krachteloos,
Zo onvolmaakt, zo onvolledig!

Het “onvolledig” was de sterkste van de drie --- zo onvolledig!

“Alleen de al-krachtige regel van de Waarheid en Liefde
Op aarde kan het leven draaglijk maken.”

Het is als een voortzetting --- maar het kwam niet als een voortzetting: het is de ervaring, die terugkwam. Alsof iets in het bewustzijn van DE AARDE een urgente en onherroepelijke behoefte voor deze verandering voelde --- voor de verandering, voor de nieuwe schepping. Alsof het bewustzijn van de aarde... De aspiratie wordt zo intens, weet je, zo acuut, zo constant, zo geconcentreerd --- onder druk --- dat iets moet barsten.

Dus dit zijn arme woorden. De ervaring vertaalt zichzelf in woorden op een gegeven moment: eerst is er de intensiteit van de ervaring, dan neemt het spontaan --- spontaan --- de vorm van woorden, dus schrijf ik ze op. Maar de woorden zijn dun en plat, zij zijn arm. Maar het is... als wanneer je op het punt staat om in contact te komen met je psychische wezen en je de ego's obstructie voelt; er komt een punt, wanneer je duwt en duwt om

erdoor te komen, het is zo acuut, dat je voelt, alsof alles gaat barsten. En in feite barst er iets.

Het is hetzelfde voor de aarde, dezelfde ervaring.

Het is het bewustzijn van DE AARDE, dat zo wegdrukt, absoluut walgend met wat er is, en de behoefte voelt voor... voor HETGEEN, dat moet komen.

* * *

*Spoedig naderhand bergt Moeder
een andere notitie op:*

“Je vraagt om het verhaal van hun dood --- maar sommige doden hebben geen verhaal.

Het is een kalme transitie van de ene toestand van bewustzijn naar een andere, die vredig een stille wachten binnengaat voor een andere periode van activiteit.”

Er zijn enige dingen, zoals deze, die ik schreef, maar nooit verzond. Ik herinner me, dat er mensen waren, die me gebombardeerd hebben met brieven; ik schreef dit onmiddellijk, en toen bleef het.

* * *

Een ander stukje papier:

“Ik heb geen vertrouwen in ceremoniën en rites.”

Augustus 11, 1964

(Over de Tantrische Goeroe, die zijn komende bezoek aankondigt:)

... Hij heeft mij zijn gebruikelijke boodschap gestuurd: het is een soort plaatje met alle kleuren. Je weet, dat Tantrisme een waarde toekent aan iedere kleur; zij maken een soort spel van krachten met al die kleuren, afhankelijk van wat zij willen zeggen of uitdrukken --- zij zijn lichten, erg heldere, gekleurde lichten. Het is erg bijzonder; de eerste keer, dat ik dat zag, was het verbonden met Tantrisme En 's anderdaags kwam tot me... *(op een licht ironische toon)* een erg mooi plaatje, zo groot *(gebaar: ongeveer 15 centimeter bij 30 centimeter)*. Dus wist ik dat het van hem kwam en hij gelukkig was!

* * *

Spoedig daarna:

Er was een ervaring in de nacht van de 8ste, die tenminste twee uur op de klok duurde, misschien meer. Een ervaring, die ik nooit eerder gehad had. Het was in feite helemaal geen ervaring van een "persoon," omdat ik erg bewust was van de terugkeer naar het persoonlijke bewustzijn, en op een erg interessante manier: alles werd gevoeld als een vermindering. De terugkeer duurde bijna een half uur. Het is niet uit te drukken met woorden.

Gedurende twee uur was het de ervaring van Almachtigheid --- van DE HEER'S Almachtigheid --- gedurende twee uur, met alle beslissingen, die toen gemaakt werden, dat wil zeggen, de uitdrukking van wat vertaald ging worden in het aarde-bewustzijn. Er was zo een eenvoud erover. Zo een klaarlijkheid --- die we gewoonlijk "natuurlijk" noemen. Zo klaarlijkheid, zo eenvoudig, zo natuurlijk, zo spontaan, zonder zelfs de herinnering van wat een inspanning zou kunnen zijn --- de constante inspanning, die je moet maken in het materiële leven om alleen maar te leven, om alleen maar al deze cellen bij elkaar te houden.

Het vreemde is, dat (ik was erg bewust, volmaakt bewust; het "Getuige" bewustzijn is nooit geannuleerd, maar staat niet in de weg) is dat ik wist, ik zag (toch waren mijn ogen gesloten, ik lag in mijn bed), ik zag mijn lichaam bewegen --- het had bewegingen van zo een Ritme!... Zie je, iedere beweging, ieder gebaar, iedere vinger, iedere attitude was iets, dat gerealiseerd werd. Toen was, wat ik bestudeerde, wat ik zag gedurende het half uur, dat volgde (met mijn ogen gesloten, terwijl ik veel helderder zie dan met mijn gewone ogen) het verschil in het lichaam --- het verschil in de lichaam's bewegingen tussen dat moment [gedurende de ervaring] en erna [toen Moeder terugkeerde naar het persoonlijke bewustzijn]. Op dat moment waren de bewegingen... het was een schepping! En met een EXACTHEID, een verhevenheid! (*Moeder strekt haar handen uit en beweegt hen langzaam in een uitgestrekt Ritme.*) Ik weet niet, wat mensen gezien zouden kunnen hebben, ik heb geen idee, maar wat mij betreft, zag ik mijzelf; ik zag in het bijzonder de armen, omdat het de armen waren, die handelden: zij waren als realiserende intermediairen... Ik weet niet, hoe ik het neer moet zetten. Maar het was zo uitgestrekt als de wereld. Het was de aarde (het is altijd het aarde-bewustzijn), niet het universum: de aarde, het aarde bewustzijn. Maar ik was toen bewust van het universum en van de actie op de aarde (beide dingen), van de aarde als iets erg kleins in het universum (*Moeder houdt een kleine bal in haar handen*). Ik weet het niet, het is moeilijk te zeggen, maar toen het zichzelf uitdrukte, was er ook een perceptie van het verschil in visie tussen dat moment [gedurende de ervaring] en naderhand.... Maar dit alles is niet uit te drukken. Toch is het een absolute kennis --- het is een andere manier van kennen. Sri Aurobindo heeft dit uitgelegd, dat alle mentale kennis een zoeken is: je zoekt; terwijl deze kennis een andere kwaliteit heeft, een andere smaak. En dan is het vermogen van Harmonie zo prachtig! (*Moeder beeldt weer*

een groot Ritme uit, haar armen uitgestrekt) Zo prachtig, zo spontaan, zo EENVOUDIG. En het blijft daar, alsof het de hele wereld ondersteunde, zoals het is; het is een soort innerlijke ondersteuning van de wereld --- de wereld steunt erop.

Maar uitwendig, dat soort film... het is als een dunne film van moeilijkheden, van complicaties, toegevoegd door het menselijke bewustzijn (het is veel sterker met de mens dan met het dier; het dier heeft dat niet, erg weinig --- het heeft het steeds meer door de mens, maar erg weinig; het is iets, dat specifiek voor de mens is en de mentale functie), het is iets, dat erg dun is --- zo dun als een uien-schil, zo droog als een uien-schil --- toch bederft het alles. Het bederft alles ALLEEN VOOR HET MENSELIJKE BEWUSTZIJN. In de tijd [van de ervaring] was het onbelangrijk. Onbelangrijk in de zin, dat het alle Schoonheid wegneemt, al het Vermogen, alle Grootseid ervan --- voor het menselijke bewustzijn. Voor de mens is het van doorslaggevend belang. Maar voor de Actie is het bijna verwaarloosbaar. Het is feitelijk eerder, dat het het moeilijk maakt voor de mens om bewust te worden en DEEL TE NEMEN; anders is mijn gevoel, dat de tijd waarlijk gekomen is om dingen te doen: die ervaring was een NIEUWE neerdaling, dat wil zeggen, iets nieuws, dat de aardse manifestatie binnenkomt; het was niet, dat ik bewust werd van hoe de wereld is: ik WAS de Heer's Wil, die naar de wereld kwam om het te veranderen. Dat was het. En die actie werd alleen erg weinig beïnvloed, (aangenomen, dat het hoe dan ook beïnvloed werd) door die stupide "uienschil" van de menselijke mentaliteit.

In feite was dat het interessante punt: wanneer je terugkomt naar de andere kant (het is zelfs niet "terugkomen naar de andere kant," het is iets curieus, dat gebeurt..), ik herinner me, toen ik weer bewust werd van dit lichaam, haar gebaren droog, steriel, dun waren geworden --- stupide. En toch was alles nog in een intense Zaligheid en een volledige zelf-gave: het was op de hoogte van zijn vreugde; en toch was, wat het deed, zijn verschijning, oh, het leek allemaal zo dwaas!

Die opposities zijn werkelijk, wat het bewustzijn een interessante kennis geeft. Omdat ik een gevoel heb, dat die Actie helemaal niet beperkt was tot het moment, toen het bewustzijn, dat hier handelt, er deel aan nam: het gaat de hele tijd door. Wanneer ik gewoon gedurende een seconde (*gebaar van naar binnen keren*) stop met spreken of handelen, voel ik die gouden Glorie erachter --- "erachter," het is niet erachter, niet vanbinnen, het is... alles ondersteunend --- het is er. Maar in die ervaring werd me twee uur gegeven van TOTALE deelneming: er was niet over dan Dat, niets bestond meer dan Dat. En aan alle cellen werd een onvergetelijke vreugde gegeven: zij waren Dat geworden.

Wat ik niet weet, is , wanneer iemand gekeken had, wat hij dan gezien had? Ik weet het niet.

Hoe dan ook, het werk wordt erg snel gedaan. Dat is waarlijk, wat Sri Aurobindo "het Uur van God" genoemd heeft: het wordt erg snel gedaan.

(stilte)

Ik herinner me juist de dag, toen Janina⁶¹ stierf (zij stierf rond 6 uur in de morgen, denk ik), rond 4 uur in de morgen maakte iets, dat ik plotseling interesse kreeg in deze vraag: Hoe zal de nieuwe vorm zijn? Wat zal het zijn? Ik keek naar de mens en het dier, en toen zag ik, dat er een veel groter verschil zou zijn tussen de mens en de nieuwe vorm dan tussen de mens en het dier. Ik begon zekere dingen te zien, en zo gebeurde het, dat Janina er was (in haar denken, maar materieel genoeg en erg concreet denken). Het was erg interessant (het duurde een lange tijd, bijna twee uur), omdat ik alle timiditeit zag van menselijke opvattingen, terwijl zij met iets contact gemaakt had: het was geen idee, maar een soort contact [met een toekomstige werkelijkheid]. En ik had het besef van een meer plastische Materie, voller van Licht, directer responsief op de Wil door variabele en veranderende vormen aan te nemen. En ik zag enige van haar eigen vormen, vormen, die zij bedacht (eerder als die wezens, die geen lichaam hebben, zoals wij doen, maar handen en voeten hebben als zij het willen, een hoofd als zij het willen, lumineuze kleren als zij het willen --- dat soort dingen), ik zag dat, en ik herinner me, dat ik haar feliciteerde; ik vertelde haar, "Het jouwe was een gedeeltelijke, maar gedeeltelijk erg heldere perceptie van een van de vormen, die de nieuwe Manifestatie aan zal nemen." En ze was erg gelukkig; ik vertelde haar, "Zie je, je hebt volledig voor de toekomst gewerkt." En toen zag ik plotseling een saffieren blauw licht, bleek, erg lumineus, met iets als de vorm van een vlam (met een nogal brede basis), en er was een soort flits --- pfft! --- en het was weg. Zij was er niet meer. Ik dacht, "Wel, dat is vreemd!" Een uur later (ik zag dat rond 6 A.M.; de hele rest had ongeveer twee uur geduurd), zij vertelden mij, dat ze dood was. Wat betekent, dat ze de laatste momenten van haar leven met mij doorgebracht had, en toen ging ze pfft! weg van mij naar... een leven ergens anders.

Het was erg abrupt. Zij was zo gelukkig, weet je, ik vertelde haar, "Hoe goed heb je gewerkt voor de toekomst!" En plotseling een soort flits (een saffieren blauw licht, bleek, erg lumineus, met de vorm van een vlam en een nogal brede basis), pfft! Zij was weg. En dat was precies de tijd, toen zij stierf.

Het is een van de meest interessante vertrekken, die ik heb gezien --- volledig bewust. En zo blij om deelgenomen te hebben!... Ik weet zelf niet, waarom ik het haar vertelde, "Ja, je hebt waarlijk deelgenomen in het werk voor de toekomst, je hebt de aarde in contact gebracht met een van de vormen van de nieuwe Manifestatie."

(stilte)

Heb je iets te zeggen?

⁶¹ Een vrouw van Poolse oorsprong, die een schideres was.

(lange stilte)

Ik zou bewuster willen zijn.

Natuurlijk!

Maar mon petit, al deze ervaringen zijn nogal recent voor me. Ik keek alleen daarnaar (het was gisteren): om de een of andere reden, bij een of andere gebeurtenis, werd ik in contact gebracht met zekere dingen, die ik net twee jaar geleden wist en zag en zei --- het leek me cycli geleden te zijn! Ik herinner me dat ik een zin las, die ik geschreven had... Ik voelde, alsof het in een ander leven geschreven was! Toch ben ik tweemaal je leeftijd, is het niet? Meer dan dat. Hoe oud ben je?

Veertig --- Eenenveertig!

Dat klopt, meer dan twee keer je leeftijd. Toen ik veertig was, wist ik niet alles, dat je hier geschreven hebt (*Moeder wijst op de Amerikaanse editie van "Het Avontuur van Bewustzijn"*). Waar, ik had ervaringen, maar wat betreft weten, wat jij weet, zeker niet!

Maar het is niet ik, die het weet!

Ik ben het nooit geweest, die deed! Dat is juist het punt. Alleen, volgens het instrument... Dat zij ik: wanneer je een piano neemt, die alleen drie toetsen heeft, kan je niets doen; de toetsen moeten ontwikkeld worden.

Ja, maar wat me verrast, is, dat ik niet bewust ben --- helemaal niet bewust.

Niet bewust? Niet bewust van wat?

...Van wat ik ben, van wat ik doe. Ik vertel u, ik ben niet bewust van wat gaande is, van de vooruitgang, die ik zou kunnen of niet zou kunnen maken.

Dat is nogal secundair.

Maar toch zie ik 's nachts, bijvoorbeeld niets.

Je vertelde me iets, dat je gezien had. Je vertelde me iets erg interessants, ik herinner het me nu niet....

??

Ik denk, dat je in een hoek van je wezen hebt... wat ik een *mopperaar* zou kunnen noemen. Ik werd daar gewaar van --- niet in het bijzonder voor jou, maar als een van de manifestaties van die "uienschil," die ik net een moment geleden noemde (!) Sommige mensen zijn op die manier *mopperaars*, voor hen is alles een gelegenheid om te mopperen en te

klagen. Het is erg interessant, weet je, omdat als gevolg van het werk, dat ik doe, al die manieren van zijn en reageren plaatsvindt BINNEN me, en ik vang van mezelf op, dat ik zus ben, dat ik zo ben, dat ik dit doe, dat ik dat doe, dat ik daar ben --- alle dingen, die men niet zou moeten zijn! Alles komt in die vorm naar me toe: alsof het in me plaatsvond. Ik zal mezelf vangen als zo te zijn en ik zou zeggen, "Wat!"... Enige tijd gelegen werd ik hierdoor een lange tijd opgejaagd: iets, dat altijd de slechte kant van dingen ziet, de moeilijkheid, die zelfs de moeilijkheid voorziet, die in contact is met alles, dat protesteert, klaagt en moppert --- ik zag dat erg sterk. Toen begon ik eraan te werken en werken, en wanneer ik me aan het werk zet, is er een soort gewaarzijn, dat tot me komt van de verschillende plaatsen of elementen, waar hetzelfde iets is: het laat zich erg helder zien, dus dan kan ik iets doen. Maar weet je, het is een niet calculeerbaar werk van iedere minuut, en voor een aanzienlijk aantal mensen! Nogal veel. Het grotere deel van het werk is onpersoonlijk in de zin, dat ik niet weet, naar wie of wat het toe gaat, maar het is vaak als een illustratie (weet je, zoals wanneer je een verhaal vertelt om het idee beter begrepen te maken; zij zijn illustraties om me het werk begrepen te maken), dan zie ik in iedereen de verschillende manieren van zijn en reageren. Maar het is zo onberekenbaar in de perceptie, zo constant, dat het erg moeilijk uit te drukken is --- ik zou veel dingen tegelijkertijd moeten zeggen, wat onmogelijk is.

Nee, maar er is klaarblijkelijk een missing link tussen iets, dat ik op de achtergrond voel en iets, dat ik hier ben.

Er is een deel van je wezen (niet ver: het is niet iets, dat ver weg is, het is erg dichtbij), een deel van je wezen, dat aan de andere kant extreem bewust is en LUMINEUS bewust, en niet alleen bewust, maar responsief: het ontvangt en reageert --- het vibreert. Ik kan erg duidelijk zien, dat je er niet bewust van bent --- oh, in de eerste plaats zou je dat zure gezicht niet trekken, je zou de hele tijd lachen, wanneer je er bewust van zou zijn! Omdat het erg lumineus is en gouden, erg vreugdevol. Het is juist het tegenovergestelde van de mopperaar! Maar het is niet ver weg! Het is niet kilometers weg: het is er. Maar het is een soort dunne film. Het is een "uienschil": alle moeilijkheden zijn uienschillen. Een uienschil, weet je: het is verschrikkelijk dun, maar er kan niets doorheen. We moeten geduldig zijn. Je kan je niet voorstellen, hoe, terwijl je vooruitgaat en terwijl al dat Bewustzijn in feite steeds levendiger wordt, waar en constant, hoe je eerst voelt als een rotte bundel van onoprechtheid, hypocrisie, gebrek aan vertrouwen, twijfel, stupiditeit. Omdat, terwijl (hoe kan ik het uitleggen?...) de balans verandert tussen de delen van het wezen en terwijl het lumineuze deel toeneemt, de rest steeds meer inadequaat en minder verdraaglijk wordt. Dan ben je werkelijk volledig in walging (er was een tijd, toen het me gewoonlijk pijn deed, lang geleden --- niet zo lang geleden, maar hoe dan ook lang genoeg, enkele jaren geleden), en er is steeds meer een beweging (een erg spontane en eenvoudige beweging, erg compleet): "Ik kan er niets aan doen. Het is onmogelijk, ik kan het niet, het is een dergelijk kolossaal werk, dat het onmogelijk is --- Heer, doe het voor me." En wanneer je dit doet met de eenvoud van een kind (*gebaar van*

offeren), werkelijk zo, weet je, werkelijk overtuigd, dat je het niet kan doen, "Het is niet mogelijk, ik zal nooit in staat zijn om het te doen --- doe het voor me," het is prachtig!... Oh, Hij doet het, mon petit, je bent naderhand stomverbaasd: "Hoe kan het!..." Er zijn veel dingen, die... prrt! verdwijnen en nooit terugkomen --- klaar. Na een tijd vraag je je af, "Hoe kan het zijn?! Het was er..."Gewoon zo, prrt! In een seconde.

Maar zolang als er een persoonlijke inspanning is, is het... oof! Het is als de man, die iedere minuut een vat de heuvel oprolt, en het weer naar beneden rolt.

Maar het moet spontaan zijn, niet als een berekening, het moet niet gedaan worden met het idee, "Het gaat werken." Het moet waarlijk gedaan worden met het besef van je volledige hulpeloosheid en van de zeer formidabele dimensie van de taak, dat... "Oh, doe het alstublieft Zelf; ik kan het niet --- het is niet mogelijk."

Natuurlijk zullen erg filosofische of geleerde mensen medelijden met je hebben, maar persoonlijk geef ik er niet om! Ik geef er niet om. Ik ben geen filosoof, ik ben geen scholier, ik ben geen geleerde, en ik verklaar het erg luid: noch een filosoof, noch een scholier, noch een geleerde. En geen pretentie. Noch een literator, noch een artiest --- ik ben helemaal niets. Ik ben er werkelijk van overtuigd. En het is absoluut onbelangrijk --- dat is perfectie voor menselijke wezens.

Er is geen grotere vreugde dan te weten, dat je niets kan doen en absoluut hulpeloos bent, dat je niet degene bent, die doet en dat dat kleine beetje, dat gedaan wordt --- klein of groot, het maakt niet uit --- gedaan wordt door de Heer; en de verantwoordelijkheid is volledig de Zijne. Dat maakt je gelukkig. Daarmee ben je gelukkig.

Voilà.

Maar er is een ding, dat je moet weten. Ik ben omgeven door mensen, zelfs mensen, die beschouwd worden als grote yogi's --- ik kan alleen met jou praten. Dus dit is niet om je te laten opblazen (!), het is eenvoudig om je te vertellen, dat er klaarblijkelijk iets is, dat kan ontvangen. En wanneer je dat vertrouwen hebt, het vertrouwen, dat ER iets IS en HET voor dit iets IS, dat je hier bent, dan is alles goed.

Het is een kwestie van aanpassing (*gebaar van verbinding*).

Er is geen noodzaak om je te haasten -- geen noodzaak om je te haasten, geen noodzaak om ongeduldig te zijn; het heeft geen nut. Geen nut om ongeduldig te zijn, het maakt alleen, dat je hart zuur wordt --- volmaakt nutteloos.

Wanneer de tijd gekomen is, zal het gekomen zijn; wanneer de Heer het wil, Zal Hij het willen: het zal zijn en dat is dat. We maken ons altijd teveel zorgen --- of al onze zorgen zijn eerder een uienchil over Zijn werk.

Augustus 14, 1964

Gisterenavond, en misschien de avond ervoor, oh, jij en ik praatten gedurende een erg lange tijd over allerlei soorten onderwerpen, en ik werd gewaar, dat er een plaats is, ergens in het fysieke Denkvermogen, maar erg dicht bij de aarde, waar mensen bijna onvermijdelijk 's nachts naartoe moeten gaan. Er zijn soorten grote ontmoetingsruimten, waar mensen komen en allerlei soorten problemen bespreken: zij ontmoeten, werken programma's uit en bespreken problemen. Ik weet niet, waarom ik daarheen ging gedurende de laatste twee nachten (ik ben bang, dat het komt door alle seminars en zaken, waar ze bandopnames van me afspelen⁶²), iets trekt me daar naartoe. En ik word letterlijk gebombardeerd met vragen door al die mensen (sommige ken ik, andere niet) en ik begin deze te antwoorden, die te beantwoorden, een menigte te adresseren, oh!... Wanneer ik eruit wakker wordt, zeg ik tegen mijzelf, "Wel, hoe dwaas kan het zijn!... Fysiek ben ik uit alles, maar nu doe ik het 's nachts!" Deze morgen walgde ik er grondig van: ik werd wakker, terwijl ik een toespraak leverde, oh!... Er was een menigte, en mensen stelden me vragen --- serieus, erg serieus!

Maar jij was er, je bent er altijd. Dus ik vraag me af, waarom je het je niet herinnert....

Ik vertelde je (en schreef je zelfs, toen je in Frankrijk was), dat ik je zag. Op een tijd ging ik gewoonlijk naar een plaats, waar de gebeurtenissen in verscheidene landen van de wereld worden voorbereid --- jij was er ook. En je leek erg geïnteresseerd te zijn. Er waren dingen gaande tussen China en Japan, en het was erg grappig, want men kon gebeurtenissen zien, mensen met nogal onverwachte kostuums en allerlei soorten dingen, manieren van leven enzovoort, en het correspondeerde niet met een actieve kennis: het wad een FEIT, dat ik daarheen gegaan was. En jij was er; je was daar met mij en je was geïnteresseerd.

Ik herinner me (ik schreef je erover), dat we er eenmaal veel tijd doorbrachten, een lange tijd, en keken naar wat de Chinezen wilden doen, en er waren twee soorten Chinezen: de Communistische Chinezen en de Formosa Chinezen. En zij deden dingen: er waren niet alleen ideeën, maar daden, hun acties konden gezien worden. Nu heb ik de details vergeten, maar het was werkelijk erg interessant. Er was een plaats (het was, waar ik naartoe wilde gaan, en ik ging er naartoe), de plaats, waar de ontmoetingsplaats van die Chinezen gevonden kon worden --- ik leidde

⁶² Om 15 Augustus te markeren, verscheidene groepen, die verbonden zijn aan de Ashram hebben elkaar ontmoet in Pondicherry.

altijd mensen en omstandigheden naar een vlak, waar harmonie uitgewerkt wordt.

Dat was interessanter dan de laatste twee nachten!

Deze laatste twee nachten (alleen aan het eind van de nacht, rond 3 uur), was het helemaal naar beneden.

Maar zeer vaak is de herinnering weg, maar een beeld blijft. Ik heb erg vaak een beeld van Pandit Nehru, een beeld van Chroesjtsjov, een beeld van een congres in Afrika, recent een beeld in Birma, een beeld van het Court of England....

Dat is het!

Het betekent niets, het is alleen een beeld --- van wat het doet, heb ik niet het flauwste idee.

Maar dat is het! Het moet betekenen, dat je naar die bijzondere plaats ga.

Maar wat precies plaatsvindt, ik heb geen idee.

Waar, men herinnert zich niet veel. Persoonlijk ben ik er aan gewend en wanneer ik (zelfs na opstaan), wanneer ik voldoende stil en geabsorbeerd blijf in het bewustzijn van mijn droom (niet "droom," maar hoe dan ook van mijn activiteit), vind ik iets, het komt terug --- ik herleef het. Maar gewoonlijk herinnert men alleen een beeld, zoals jij --- iets, dat raakte en doorkwam naar de andere kant.

In feite is men erg, erg actief. Om te slagen om nog een deel van de nacht te hebben (niet alleen mentaal: een allerhoogste Stilte in die grote universele Beweging) vereist heel veel werk, heel veel werk.

In feite heb ik deze laatste enkele nachten een soort onderzoek uitgevoerd van alle stadia, die mijn nachten doormaakte, voordat zij werden, wat zij zijn --- het is fantastisch! Ik begon met werken op mijn nachten aan het begin van de eeuw, precies in 1900, nu vierenzestig jaar geleden en het aantal nachten, waarin ik niet doorging met mijn training is absoluut minimaal --- minimaal.... Er moest iets onverwachts zijn of ik moest ziek zijn; en zelfs dan was er een ander soort studie gaande. Ik herinner me (Sri Aurobindo was hier), dat ik een soort koorts opving als griep door contact met de werkers, een van die koortsen, die ogenblikkelijk bruto een greep op je krijgen en in de nacht had ik een temperatuur van meer dan 40 graden. Hoe dan ook, het was... En toen bracht ik mijn nacht door met wat mensen een "delirium" noemen --- (*lachend*) het was erg interessant! Ik legde het uit aan Sri Aurobindo (hij was er: ik lag op mijn bed en hij zat naast mijn bed), ik vertelde hem, "Dit is gaande, dat is gaande... en dat (zo en zo iets) is wat mensen geeft, wat dokters delirium noemen." Het is geen "delirium".... Ik herinner me, dat ik gedurende uren bestormd werd door kleine entiteiten, vitale vormen, die verschrikkelijk

waren, verachtelijk en zo gemeen! Een ongeevenaarde wreedheid. Zij haastten zich naar me in een troep, ik moest vechten om hen af te stoten: zij trokken zich terug, kwamen naar voren, trokken zich terug, kwamen naar voren.... En zo gedurende uren. Ik had natuurlijk in die tijd Sri Aurobindo's volle vermogen en aanwezigheid, en toch duurde het drie of vier uren. Dus dacht ik, "Hoe verschrikkelijk moet het zijn voor de arme duivels, die noch de kennis, die ik heb, noch het vermogen, dat ik heb, noch Aurobindo's beschermende aanwezigheid --- alle beste condities." het moet beangstigend zijn, oh!... Ik heb nooit in mijn leven iets gezien, dat zo walgelijk is.

Ik heb het allemaal opgepikt in de werker's atmosfeer. Omdat ik niet voorzichtig geweest was, het was het "festival van wapens" en ik was in "communicatie" met hen geweest: ik had hen enig voedsel gegeven en iets genomen, dat zij mij gegeven hadden, wat betekent, dat het een verschrikkelijke communicatie was. En ik bracht dat allemaal terug.

Ik was gedurende een lange tijd ziek, verscheidene dagen.

* * *

(Spoedig daarna hervat Moeder het opbergen van haar oude notities, in het bijzonder het volgende in het Engels, die dateert van de Chinese aanval op India's noordse grenzen in 1962:)

Stilte, stilte. Dit is een tijd om energieën te verzamelen en niet om hen te verspillen in nutteloze en betekenisloze woorden. Iedereen, die zijn opinies luid verkondigt over de huidige situatie van het land, moeten begrijpen, dat opinies geen waarde hebben en niet in het minst Moeder India kunnen helpen om uit haar moeilijkheden te komen. Wanneer je nuttig wil zijn, controleer jezelf dan eerst en blijf stil --- stilte, stilte, stilte. Alleen in stilte kan er iets groots gedaan worden.

Dat was net, toen de oorlog begon; mensen bekritiseerden de regering , alsof... Aan een van hen schreef ik persoonlijk: "Wanneer je daar was, zou je dan weten, wat gedaan moest worden? Nee. Dus, wanneer je het niet weet, dan heb je geen recht om iets te zeggen --- blijf stil."

Maar weet u, ik maak er een punt van om iedere dag een Indiase krant te lezen.... Je krijgt een besef van een grote ontbinding.

Het land? Oh, maar het is verrot, mon petit! Oh, het is in een verschrikkelijke conditie.

Maar wat buitengewoon is, is dat er niemand is! Er is geen oppositie, er is niets.

(Na een lange stilte) Het is een onderwerp, waar ik er niet over spreek, eerst, omdat het begrepen is, dat we onszelf niet bezighouden met politiek; ik maakte de beslissing om mijzelf niet bezig te houden met politiek, totdat

WIJ het doen, dat wil zeggen, totdat wij aan de macht zijn. Maar ik heb, ondanks dit, sinds de dag van de bevrijding (al op de dag zeventig jaar geleden --- zeventig jaar!), onophoudelijk herhaald, "Deze mensen gaan het land ruïneren. Zij hebben noch bewustzijn, noch kennis, noch wil en zij gaan het land ruïneren." Iedere keer, dat zij een blunder maakten, herhaalde ik hetzelfde.

Nu is het land geruïneerd.

De hongersnood is veel erger dan het was, toen het zogenaamd "tragisch" was. Nu is het verschrikkelijk. Er is niet genoeg te eten, het land is zo groot, er is zoveel ongecultiveerd land, er zijn zoveel mensen zonder werk... en er is niet genoeg voedsel voor iedereen! En ze hebben de grenzen gesloten: zij stoppen voedsel van buitenaf, en er is niet genoeg voor iedereen om te eten.

Maar dan het aantal stupide ideeën, die deze mensen geprobeerd hebben om de situatie te herstellen --- het is ongelooflijk. En iedere blunder heeft de situatie slechter gemaakt. Nu is het extreem serieus.

Sri Aurobindo zei (hij zei het tegen mij op een absolute manier), dat er niets gedaan kan worden, zolang als WIJ niet de regering zijn --- niet, dat we persoonlijk een regering gaan beginnen (!), maar dat degenen, die regeren, de mensen zouden moeten zijn, die "ontvangen" en gehoorzamen. Hij zei ook, dat hij verwachtte, dat in '67, niet alleen in India, maar in de hele wereld, regeringen zouden beginnen met ontvangen van de supramentale invloed. En klaarblijkelijk verwachtte hij, dat dingen daarvoor EXTREEM slecht zouden worden,,, Zij zijn slecht genoeg in de wereld: mensen vechten overal, mensen worden overal vermoord --- in Indonesië worden menigten mensen gedood, op Cyprus zijn menigten mensen vermoord. Het is hoe dan ook een onverklaarde oorlog, maar het is overal.

En hier is er TOTALE corruptie --- totaal, tot een zodanig punt, dat... Ik zal je voorbeeld geven. De regering bemoeit zich met alles, je kunt geen vinger bewegen zonder haar permissie: je kunt het land niet verlaten, je kan het land niet binnenkomen, je kan geen geld wegsturen, je kan geen winkel openen, je kan niet... niets, niets, niets, zelfs je land niet ploegen zonder haar permissie. Zij bemoeien zich met alles, wat op zichzelf aardig stupide is. En zij maken regelgevingen --- hoe meer regelgevingen je maakt, hoe meer ongehoorzaamheid het creëert, natuurlijk.

Mensen laten niet langer gewassen groeien, omdat het veel te gecompliceerd is en met al die belastingen (zij moeten bergen belasting betalen), het kost hen veel meer dan zij kunnen verdienen. En omdat er niet genoeg voedsel is, zijn er natuurlijk individuen, die proberen zoveel mogelijk op te slaan als zij kunnen om het te verkopen voor een zo hoog mogelijke prijs.

De situatie, waarin we zelf zijn [in de Ashram], de moeilijkheid, komt niet van iets anders: de regering's tussenkomst in alles, de bemoeienis in

andere mensen's zaken en iets tussen de spaken van wielen zetten bij alles, maar dan ook alles. Ik heb een stapel voorbeelden, van bewijs voor iedere minuut --- al het bewijs.

Dus er zijn twee mogelijkheden: geweld of Transformatie. Geweld betekent invasie of revolutie --- het hangt in de lucht, het zou op ieder moment uit kunnen breken. De regering... Nehru was niet veel waard, maar voor de massa's vertegenwoordigde hij een zeker ideaal (waarvoor hij nogal incapabel was om ernaar te leven, maar hoe dan ook...). Na hem is het voorbij, de huidige Premier is een man met grote goede wil, die geen karakter heeft, in een dergelijke mate, dat hij in de aanwezigheid van moeilijkheden ziek wordt --- hij is ziek. Ziek, hij kan niet werken! Daar staan we.⁶³

Hier in Pondicherry is het dezelfde warboel.

Maar je krijgt het gevoel, dat in een land als dit, dat ondanks alles ontvankelijk is, wanneer een groot man (ik bedoel van grote spirituele waarde) opstond, iedereen hem zou volgen.

Exact! Zij sturen me afgezanten, zij sturen me mensen om te vragen, "Wat zullen we doen?"

Ik vertelde hen, "Ik mis een man."

Wanneer ik een man had, zou ik overal op toezien. Maar ik kan niet alles zelf doen.

Maar dat is juist de kwestie: hoe komt het, dat er in dit land geen man opgestaan is, een man die u vanachter zou steunen?

Ik denk, dat het resultaat is van onder de dominantie geweest te zijn van een ander land gedurende een zo lange tijd. Mensen zijn interesse verloren in de politiek (mensen van waarde, diegenen, die niet op persoonlijk voordeel uit waren). Ik denk, dat het daarom is.

Omdat ik erg helder voel, dat wanneer een man met een beetje oprechtheid opstond, het genoeg zou zijn.

Ja, ja!

...voor iedereen om te volgen.

Exact! Ik vertel je, wanneer ik een man had en ik mensen vertelde, die me vroegen, "Hier is hij, volg hem," dan zou het werk gedaan worden.

(stilte)

⁶³ Indira Gandhi zal aan de macht komen in 1966, na de dood van de huidige Premier, Lak Bahadur Shastri.

Er zijn twee plaatsen, waar het zo is: hier en in Afrika. Wanneer er in Afrika een man was, oh!... En hij hoeft geen Neger te zijn: hij zou in feite een Indier kunnen zijn, bijvoorbeeld (er zijn veel van hen daar, zij zijn degenen, die het land verrijkt hebben). Maar het is niet onmogelijk --- het is niet onmogelijk. Daar, ik verlies de hoop niet.

Maar ook hier niet.

Maar de situatie zou zelfs slechter moeten worden, totdat zij nogel wanhopig zijn.

Alles, wat ik nodig heb, is een man, die een absoluut vertrouwen heeft en ontvankelijk was, met een vermogen van uitvoering.

Diegenen, die ik heb, zijn te oud.

Maar, weet je, wanneer het nodig is, duikt de man op.

Onder de jongeren.

Het is niet onmogelijk.

We zullen zien.

Zij zijn in ieder geval bewust.... Een aanzienlijk aantal ministers, generaals, gouverneurs (zelf ministers van de Centrale Regering) schrijven, niet om positief om advies te vragen, maar om Hulp te vragen. Zij vragen nog niet om advies (en op het externe niveau kan je geen gedetailleerd advies geven, je kan alleen algemene ideeën geven). Maar er zijn enige dingen, die zij NIET ZOULDEN MOETEN doen.

Hoe eruit te komen? Zij hebben zichzelf vastgebonden in knopen....

Ja, het is algemeen --- alles is verrot.

Maar alles is verrot, omdat zij overal regelgeving gemaakt hebben! Overal, overal, voor alles. En vreselijke complicaties, ongelooflijk stupide. Het is ondenkbaar, je kan niet geloven, dat zij waar zijn. Regelgevingen, die veel strikter zijn dan ouders hun kinderen geven! Kinderen hebben een grotere vrijheid van beweging dan mensen hier. Er is een WIL om te controleren, die zo stupide is! Het is ondenkbaar.

En het wordt bijna openlijk gedaan. Zij hebben bijvoorbeeld miljoenen en miljoenen uit te geven, die hen gegeven zijn door de Amerikanen --- zij hebben de Amerikanen verboden om EEN ENKELE CENT te geven zonder hun permissie! En zij zullen hun permissie alleen geven, wanneer zij volledige controle hebben over de uitgaven. Hiet, in de Ashram, hebben de Amerikanen verscheidene keren niet alleen een wil uitgedrukt, maar een erg groot verlangen om een groot bedrag, verscheidene miljoenen roepies te geven voor het werk --- oppositie van de regering. Dus proberen

we een weg te vinden, maar zij geven antwoorden van deze soort: “Zolang als de Moeder absolute autoriteit heeft, kunnen we niet toestaan om geld te ontvangen, omdat we geen advies aan de Moeder kunnen geven”! In een officiële brief, mon petit!... Zo is het, daar staan we --- een officiële brief. Het is ongelooflijk.

Hoe dan ook... het betekent, dat het Moment gaat komen, en dan...

Een ding ligt voor de hand; het is, dat wanneer alles erg goed gegaan is, met goede resultaten, de behoefte voor een hogere Hulp hen nooit overkomen zijn; zij zouden opgeblazen met statistieken gekomen zijn en met de tevredenheid met hun capaciteiten.

Augustus 15, 1964

(Boodschap voor Sri Aurobindo's verjaardag)

Vermijd de verbeelding, dat het supramentale leven alleen een verhoogde bevrediging zal zijn van het vitale en het lichaam; niets kan een groter obstakel voor de Waarheid zijn in zijn neerdaling dan deze hoop op glorificatie van het dier in de menselijke natuur. Het denkvermogen wil, dat de supramentale staat een conformatie is van zijn eigen gekoesterde ideeën en vooroordelen, het vitale wil, dat het een glorificatie is van zijn eigen verlangens; het fysieke wil, dat het een rijke voortzetting is van zijn eigen comfort en plezieren en gewoonten. Wanneer het dat zou zijn, dan zou het alleen een overdreven en hoogst vergrote voltooiing zijn van het dier en de menselijke natuur, geen transitie van het menselijke naar het Goddelijke.

Sri Aurobindo

Augustus 19, 1964

Moeder ziet er erg moe uit:

Hoe gaat het met u?

Ik zou niet degene moeten zijn om het u te vragen. Er werd mij verteld, dat u niet erg lekker bent geweest.

Dat is het niet.

Er is teveel verwarring en wanorde.... Erg drukke nachten --- te druk. En teveel verwarring hier.

Misschien is het vermoeidheid.

Het is speciaal (voor mij, voor mijn bewustzijn) een lawine van verwarring op me, en niet genoeg tijd om... (hoe kan ik het neerzetten?) het allemaal te transformeren, terwijl het op me valt. Dus is het een beetje teveel.

En dan alles, dat men leest... ik heb enige dingen gehoord, die over me geschreven zijn, Ik heb de verhalen gehoord, die mensen over me verteld hebben in hun "seminars"⁶⁴ --- er is genoeg om iemand te begraven.

Zeker! Hun seminars zijn ridicuul, het is een kluwen van armzaligheid --- zij leren mensen Sri Aurobindo!

Dat klopt.

Zij gebruiken woorden zonder bewustzijn, zonder kennis en zonder vermogen, dus het is alleen geklets en onplezierig geklets.

Ja, dat klopt.

Zoals Bharatidi het neerzet, zij houden van het geluid van hun eigen stemmen.

Maar dat is precies het punt, zij heeft perfect gelijk.

Ik ben zelf nooit gestopt met hen vertellen (begrijp je, ik zie de kwaliteit van de atmosfeer [*Moeder brengt haar vinger in de lucht*], ik vertelde hen, dat al die mensen, die kwamen, de stupiditeit van de atmosfeer erg serieus verergerden.

Dan zijn er anderen, die Wereldunie --- wat hen betreft (er waren vijf leden), van de eerste dag hebben zij allemaal ruzie gemaakt met elkaar, zij zijn nooit gestopt met ruziemaken! Ik vertelde hen, dat het een vreemd begin was van een "Wereldunie" --- individueel waren zij het hiermee allemaal eens, maar zij gingen allemaal door met ruziemaken! En het gaat nog door.

⁶⁴ Bij de gelegenheid van 15 Augustus ontmoetten verscheidene groepen in Pondicherry.

Deze keer besloten ze om me als president te benoemen. Ik vroeg hen niets natuurlijk --- zij beslisten. En toen had M. zich teruggetrokken. Zij heeft me vandaag geschreven om me te vertellen, "Ik geloof, dat ik niets meer kan doen in de Wereldunie." Wanneer je de twee dingen samenneemt, is het nogal grappig: de anderen schrijven me om te vragen om president te zijn, en M. trekt zich terug --- "Ik kan niet meer voor de Wereldunie werken."

Hoe dan ook, het is een mengelmoes --- weet je, zoals puree voor kippen.

Maar wat het erger maakt, is, dat er teveel mensen waren, en teveel mensen vragen om me te zien --- honderden en honderden mensen, die vroegen om me te zien. Ik zei, "Het is niet mogelijk, het is materieel onmogelijk." En een minuscuul werk, dat bestaat uit tekenen en tekenen en "zegeningen" geven.... Dus gisteravond was moeilijk. Deze morgen was het niet briljant.

We moeten alleen stil blijven en de storm voorbij laten blazen.

(meditatie)

Augustus 22, 1964

Er gebeurde iets eigenaardigs met me.... Het was 's anderdaags, de laatste keer, dat je kwam. Ik zag er eigenaardig uit, is het niet?

U was vermoeid.

Dat is het niet! Het is nooit "vermoeid," nooit "ziek" --- dat is het nooit, het is iets anders. Meer het neemt me enkele dagen om uit te vinden, wat het is.

Het is, dat het centrum van het bewustzijn bewoog (gewoonlijk is het in het hoofd, in het brein). Het lichaamsbewustzijn, het cellulaire bewustzijn, hetgeen, dat reageert op de werkingen van de Natuur en het hele functioneren bestuurt --- plotseling bewoog het, het ging uit het lichaam.

Ik had de ervaring (ik wist, wat het was, maar ik kende de consequenties niet of hoe het uit te drukken), ik had de ervaring, dat mijn lichaamsbewustzijn volledig uit het lichaam ging (dat moet zijn, wat er gebeurt, wanneer men sterft, is het niet?), en gedurende... schijnbaar tien of vijftien minuten, ik weet het niet, was het voorbij, de fysieke wereld

bestond niet langer, het lichaam bestond niet langer. Maar ik was erg bewust van een beweging van krachten en van een actie; dat lichamelijke bewustzijn herhaalde zelfs haar mantra, dat was erg interessant: het herhaalde haar mantra en keek naar het effect van de mantra op de vibraties van krachten. Maar het bewustzijn verliet het lichaam daar (*gebaar naar de badkamer*) en kwam kwam er hier (*op het bed*) in terug. Ik werd gedragen.. en wat er gebeurde tussen de twee, weet ik niet. Maar wanneer je weer het lichaam ingaat (dat wil zeggen, wanneer het meest materiële deel van het bewustzijn het lichaam verlaten heeft, wanneer je flauwvalt of in een toestand van cataleptische trance gaat, en je dan weer in het lichaam binnengaat), is het erg pijnlijk, erg pijnlijk --- alle zenuwen doen pijn. Dus toen voelde ik plotseling veel dergelijke pijn (het duurde twee seconden, dat is niets), en toen voelde ik, dat ik op kussens lag! (*Lachend*) Mijn laatste indruk was van daar staan!

Het was de eerste keer in mijn leven, dat dat gebeurde. Ik zou altijd, wanneer ik ook flauwviel, bewust blijven, wat er met mijn lichaam gebeurde; ik zou het vaak zelfs zien --- ik zou het op de grond zien liggen, bijvoorbeeld, maar ik zou bewust blijven. Dit is de eerste keer.

Maar het effect naderhand was vreemd, als of alle werkingen hun (wat kan ik het noemen?) kapitein verloren hadden --- zij wisten niet langer, wat te doen. En in mijn hoofd voelde ik, alsof het erg, erg groot geworden was, en dan waren er vibraties... Weet je, ik noem vaak die Vibraties van Harmonie, die de vibraties van Wanorde proberen binnen te treden (het is iets, dat ik nu vaak zie, zelfs met mijn ogen open: zij komen door, gaan binnen, er zijn formaties, allerlei soorten dingen), maar dat was gaande in mijn hoofd. Mijn hoofd was groot (!), en vanbinnen waren er al die stippen van het witte licht van Harmonie, die rond bewogen met een grote intensiteit en vermogen, binnen een donkergrijs medium. Het was interessant. Maar ik was er alleen erg bewust van --- de volledige relatie met het lichaam was verdwenen. En de hele dag lang had ik het gevoel van een gebrek aan bestuur in het lichaam, alsof alles zijn eigen impuls volgde, het was heel moeilijk om het allemaal samen te houden.

Zo was het --- erg sterk. De tweede dag was het een beetje minder sterk; de derde dag... Maar er is iets, dat veranderd is en niet terugkomt. En dat iets geeft het besef van afstand (het is het woord *afstandelijkheid*) van het natuurlijke lichaamsbewustzijn, dat maakt, dat het lichaam alles doet, wat het moet doen. Het is, alsof dat bewustzijn nu op een afstand is, bijna de interesse verloren heeft in wat er gebeurt --- niet "interesse verloren," omdat het lacht! Ik weet niet waarom, het voelt, dat het lacht, alsof het me voor de gek houdt, dit lichaam --- het arme oude ding! (*lachend*) Het heeft veel moeilijkheden, het wordt aangezet om sommige vreemde dingen te doen.

En is het centrum niet naar zijn normale plaats teruggekeerd?

Nee, nee! Niets is teruggekeerd naar wat het eerst was.

Het is erg verschillend van wat het eerder was, gedurende zo veel jaren --- erg verschillend. Ik voel een soort van... Oh, het is een indruk, die equivalent is aan de ene, die ik had, toen Sri Aurobindo me mijn mentale stilte gaf. Het werd volmaakt blanco en leeg (*gebaar naar het voorhoofd*), blanco en leeg, en er was niets meer: ik kon niet meer denken, niet een idee, niet een systeem meer, niets --- in een woord, totale imbeciliteit! Het is nooit teruggekomen. Zie je, het ging naar boven en hier was er niets. Wel, deze keer was het hetzelfde voor het lichaamsbewustzijn: eerst was het overal als iets, dat alles bij elkaar hield (in een dergelijke mate, dat wanneer er een moeilijkheid was, ik alleen hoefde te stoppen met me overal zorgen over te maken en dat te laten handelen, en de moeilijkheid zou automatisch uitgezocht worden door dat lichaamsbewustzijn, dat veel beter weet dan ons actieve denken, wat het lichaam zou moeten doen), en op die dag ging het OPZETTELIJK weg. De beslissing was de nacht ervoor gemaakt, maar ik bood er weerstand tegen, omdat ik wist, dat de normale consequentie flauwvallen was. Maar "dat" wilde het zo en "dat" koos zijn eigen tijd (toen er geen gevaar was, toen er geen ongeluk kon gebeuren en er iemand was om me te helpen), "dat" koos zijn eigen tijd en "dat" deed het opzettelijk --- weg. En het is nooit teruggekeerd.

Dus de eerste dag was ik bijna verdwaasd; ik taste voortdurend naar de manier om dingen te doen. Gisteren was het nog sterk. En deze morgen begon ik het plotseling te begrijpen (wat ik "begrijpen" noem, is om controle te hebben) Ik begreep, "Ah, dat is het!" Omdat ik me afvroeg, "Maar wat betekent dat allemaal in hemelsnaam? Hoe kan ik mijn werk doen?"... Ik herinner me, dat ik gisteren een menigte mensen moest zien, mensen, die niet dichtbij staan en wiens atmosfeer niet goed is: het was erg moeilijk, ik moest greep op mezelf houden, en ik moet er vreemd uitgezien hebben, erg afwezig --- ik was erg ver weg, in een erg diep bewustzijn, zodat dat mijn lichaam niet... zou zijn, weet je, dat gaf het allerlei soorten ongemakken --- ongemak, ja --- het was moeilijk te dragen. Gisteren was het lichaam de hele morgen nog zo; tegen de avond werd het beter. Maar de nacht was niet goed, oh! In de nacht wordt mij altijd een menselijk bewustzijn gegeven om recht te zetten, de een na de ander --- er zijn miljoenen van hen. En er zijn altijd al de beelden en gebeurtenissen, die die bijzondere toestand van het bewustzijn illustreren. Bij tijden gaat het erg moeilijk: Ik wordt vermoeid wakker, als naar een lange periode van werk. En gisteravond was het zo; het zijn altijd de verscheidene, veelvuldige wegen, die mensen hebben om de oorspronkelijke Eenvoudigheid te compliceren; van een eenvoudige vibratie veranderen in extreem gecompliceerde gebeurtenissen --- waar het eenvoudig zou moeten zijn en natuurlijk stromen, zijn er eindeloze complicaties, en zo een moeilijkheden! Ondraaglijke en onoverkomelijke moeilijkheden. Ik weet niet, of je dat ervaren hebt: je wil ergens naartoe gaan, maar er zijn overal hindernissen; je wil uit een kamer gaan, maar er is geen uitgang, of er is er een, maar je moet over de grond kruipen onder een soort rotsen... en dan weigert iets in het wezen, "Nee, ik zal het niet doen." En met een besef van onzekerheid, alsof op ieder moment dingen zouden kunnen omvallen en je verpletteren.... Er zijn mensen, die je willen helpen, maar zij kunnen helemaal niets doen, zij kunnen de complicatie alleen gecompliceerder

maken; je begint op een weg met de zekerheid om een zekere plaats te bereiken en dan verandert de weg plotseling in het midden ervan, alles verandert, en je moet terug naar de plaats, waar je naartoe wilde gaan.... Allerlei soorten dergelijke dingen. De symboliek ervan is erg duidelijk. Maar het geeft dan veel werk.

Hoe dan ook, ik stond op in die toestand en begon me af te vragen, "Zal er geen eind aan komen?"... Het is altijd, altijd altijd zo. En ik heb steeds meer de innerlijke overtuiging, dat het niet iets is, dat je kan verkrijgen door inspanning en progressieve transformatie --- het zou miljoenen jaren duren! Het is alleen... de Genade. Wanneer de Heer beslist, "Het is klaar, nu zal het zo zijn," dan zal het zo zijn. Dan zal je rust en kalmte vinden.

Ik heb Hem mijn hele nacht aangeboden en alle moeilijkheden en alle complicaties, zoals ik altijd doe. Toen kwam er een soort Vrede in me, en in die Vrede zag ik, wat het was en zei, "Dat is vreemd! Het centrum van het lichaamsbewustzijn is er niet meer."

Vanaf dat moment werd het veel beter. Het soort vage onzekerheid, waarin dit arme lichaam was, verdween. Maar natuurlijk werd het centrum onmiddellijk vervangen door het heldere Bewustzijn van boven, en ik hoop, dat het beetje bij beetje volledige controle over het lichaam zal hebben.

In feite moet het zo zijn --- theoretisch moet het zijn om het natuurlijke, automatische bewustzijn te vervangen door een bewust bewustzijn.

Het is geen bewustzijn, dat de details ziet: het is een bewustzijn, dat Harmonie tot stand brengt en onderhoudt.

Daar. Ik dacht, dat het amusant was om te vertellen.

Anders is het eindeloos!...

Iedereen wordt ziek.⁶⁵ En wat mij betreft, is het geen ziekte, het is geen ziekte --- het is geen ziekte, het is een erg sterke actie op het bewustzijn.

Augustus 26, 1964

(Door een of andere gril van de bandrecorder (?) was de volgende conversatie, die zo belangrijk is, bijna onhoorbaar, alsof gesluierd, en Satprem was niet in staat om de opname te redden, ofschoon hij in staat

⁶⁵ Ongeveer 400 gevallen van koorts in de Ashram.

was om zijn notities te redden. Er zou gezegd moeten worden, dat zijn bandrecorder nogal opgelapt was --- Moeder wilde nooit, dat hij de Ashram's machines leende, behalve voor officiële opnames.”)

Ik wilde u wijzen op een artikel in de “Reader's Digest” over de structuur van de cel volgens de laatste wetenschappelijke ontdekkingen.⁶⁶ Ik dacht, dat het een licht zou werpen op zekere aspecten van uw ervaringen. Zij spreken in het bijzonder over het cellen's bewustzijn: zij hebben nogal mysterieuze dingen ontdekt... U zou de overeenkomst zien met uw eigen ervaringen.

De vraag, die ik mijzelf stel, is, of de cellen een autonoom bestaan hebben of dat zij samengevoegd moeten blijven op de manier, zoals zij dat zijn en een collectief bewustzijn gehoorzamen.⁶⁷ Ik bedoel niet het lichaamsbewustzijn, dat een entiteit is; ik bedoel: heeft de cel, als een individualiteit, de wil om in zijn huidige collectiviteit te blijven? Heeft de individuele cel, net zoals een individu gewillig meewerkt met een maatschappij, met een samenstelling, de wil om in zijn samenstelling te blijven, of is er alleen het centrale bewustzijn, dat die wil heeft?

Zij spreken over het bewustzijn van IEDERE cel, die zijn eigen “levenscode” heeft, en met de andere cellen communiceert voor een speciaal werk door boodschappen uit te sturen.

Wat ik bedoelde, was: wanneer je een cel neemt, heeft die cel een wil om in zijn huidige collectiviteit te blijven, dat wil zeggen, het lichaam?

Zij voerden een experiment uit en namen een stuk van het hartmembraan. De cellen, die zij namen van het lichaam, begonnen samen te komen, en... “Toen begonnen zij naar elkaar te bewegen, na verscheidene uren worden clusters gevormd en de cellen in iedere cluster pulseren in vereniging,” Alsof zij probeerden om weer een hart te vormen.

Ja, maar ik wilde ook weten, of bijvoorbeeld alle cellen, die het lichaam opmaken, de wil hebben om die samenstelling te preserven, of dat... Zijn zij alleen bewust van zichzelf?

Helemaal niet, zij zijn bewust van een collectief werk, dat gedaan moet worden. En zij communiceren onder henzelf om dat collectieve werk te organiseren.

Ja, ik begrijp dat erg goed; met andere woorden, de hartcellen neigen om weer een hart te vormen, de levercellen om weer een lever te vormen, enzovoort. Maar ik kom dit probleem tegen: hier is een samenstel van cellen, dat dit lichaam opmaakt; hebben zij een wil om dit lichaam voort te zetten, of...? Maar wanneer het lichaam uiteenvalt, blijven de cellen geen cellen; het einde is stof.

⁶⁶ *Reader's Digest*, Augustus 1964: “Innerlijke Ruimte van Levende Cellen,” door Rutherford Platt.

⁶⁷ De transcriptie van deze eerste zijn is nogal onzeker.

Alleen de het ouders' zaad wordt de cel weer gevormd. Na de dood wordt het lichaam gereduceerd tot stof.

Ja, dus dan is het voorbij.

Wat betekent, dat uiteindelijk... Zie je, er wordt gezegd, dat het werk, dat je doet om de cellen vooruit te laten gaan, nuttig is voor het geheel --- maar ik zie niet hoe? Het gaat over tot stof.

Klaarblijkelijk zou het vergankelijke wezen, het wezen, dat het Werk doet, in staat moeten zijn om een nieuw lichaam te bouwen, of om de cellen een nieuwe mogelijkheid van actie te geven.

Ja, maar die cellen gaan over tot stof.

Ja, er moet een nieuw lichaam gecreëerd worden.

Wel, ja! Maar stof is stof!

Gedurende het leven, gedurende het leven van degene, die werkt, zou je een lichaam moeten creëren, je zou een lichaam moeten emaneren, waarvan de eigenschappen verschillend zouden zijn van een zuiver dierlijk lichaam.

Ja, maar dat is voor de dood.

Ja, voor de dood.

Het is voor de dood.

Zie je, voor onze troost is ons verteld op iedere mogelijke manier, dat het werk, dat gedaan is, niet verloren is --- dat is niet waar, het is absoluut verloren! Veronderstel, dat ik morgen mijn lichaam verlaat, dan zou dit lichaam (niet onmiddellijk, maar na een tijd) overgaan tot stof; dan is alles, wat ik voor deze cellen gedaan heb volmaakt nutteloos! Behalve dat het bewustzijn uit deze cellen zal komen --- maar dat doet het altijd!...

Het moet werkelijk gedurende het Werker's leven gedaan worden.

Ja, natuurlijk!

Er is geen twijfel over.

Het is eerder. Er moet hier iets BINNENGAAN.

Ja, er moet in uw lichaam, door uw lichaam, een nieuwe vorm uitgewerkt worden, Maar op het moment dat de cellen bewust zijn, is er geen reden, waarom dat bewustzijn niet een verschillende koers wil volgen en een verschillend lichaam maken dan het dierlijke lichaam.

Ja, maar dat is mijn vraag niet.

Maar na de dood is het voorbij.

Het is voorbij.

Het is zeker voorbij!

Als consequentie is het een verspilling. We worden getroost door verteld te worden, "Nee, de dood is geen verspilling, omdat alles in algemeen werk opgaat" --- het is niet waar! Het is niet waar, het is zuivere verspilling.

Het is waar op het mentale en vitale niveau, maar op het fysieke niveau is het niet waar.

Op het fysieke niveau is het een pure verspilling. Het denkvermogen en het vitale zijn een andere zaak, dat is niet interessant: we hebben gedurende een lange tijd geweten, dat hun leven niet afhangt van het lichaam --- het hangt alleen van het lichaam af om zich te manifesteren. Ik spreek over het lichaam, dat interesseert me: de lichaam's cellen. Wel. Dood is een verspilling en dat is dat.

Ja. Ja, de transformatie moet gedurende een leven gedaan worden.

Ja.

Het is niet voor het volgende leven, het is een leven, een levensduur. De voortgang van de cellen zal niet doorgegeven worden aan een ander lichaam --- tenzij u een ander lichaam creëert.

Dat wil zeggen, voordat dit lichaam oplost, zou er een nieuwe schepping moeten zijn.

Ja, ofwel ons eigen lichaam moet getransformeerd worden, of anders zou u een ander lichaam op een andere manier moeten creëren. Maar gedurende uw leven.

Daar ben ik volmaakt van overtuigd.

Wat ik zei, is allemaal erg goed voor het denkvermogen en het vitale, omdat het denkvermogen en het vitale onsterfelijk zijn --- zij kunnen het in ieder geval zijn; zij hebben de mogelijkheid om onsterfelijk te zijn. Terwijl voor het fysieke die mogelijkheid nodig is: een bepaalde kwaliteit van cellen moet in staat zijn om de vorm toe te staan om anders te worden (de vorm kan veranderen, het verandert voortdurend, het is nooit hetzelfde), maar met de bewuste onderlinge relaties van de cellen, die volharden.⁶⁸

⁶⁸ De transcriptie van deze laatste zin is onzeker.

Maar dat is niet onmogelijk.

Het is meer dan mogelijk, maar we moeten leren, hoe we het moeten doen!

Wel, ja! Maar er is geen punt om zichzelf te troosten door te zeggen, "Het volgende leven" in het volgende leven moet alles opnieuw gedaan worden.

Alles moet helemaal overnieuw gedaan worden, alles overnieuw. Dat is verschrikkelijk.

Er is geen twijfel, de Transformerende moet de transformatie uitvoeren gedurende zijn leven.

Dus ik wil niet pessimistisch zijn, maar wanneer het met de dood eindigt, dan heb ik al mijn werk verspild.

Niet voor het bewustzijn natuurlijk --- alles, dat bewust is, blijft bewust, eeuwig bewust --- maar voor de cellen van het lichaam moet het werk helemaal overnieuw gedaan worden.

Op zijn best zou er een grotere nieuwe mogelijkheid kunnen zijn.

Hoe?

Wanneer je weer geboren wordt, is je denkvermogen meer ontwikkeld, je vitale is meer ontwikkeld; wel, het fysieke denkvermogen zal meer in staat zijn om het werk weer te doen.

Mits stof bewustzijn behoudt --- en het behoudt geen bewustzijn.

Nee, er is geen twijfel, het werk moet gedaan worden in een leven.

Natuurlijk!

Wel, Sri Aurobindo zei, dat om het werk te doen, er minstens 300 jaar nodig is. We zijn er nog ver van.

Men heeft een gevoel, dat het daar niet zoveel afhangt, als van het feit, dat de wereld of de omstandigheden niet klaar zijn, en dat, wanneer de omstandigheden klaar zijn, het misschien niet een "lang uitgetrokken werk" is, misschien is het iets, dat in een flits gedaan zal worden --- misschien wacht het op het moment.

(lange stilte)

Wel. We zullen het zien. Zou het in de richting zijn van een materialiserend vermogen?... Maar deze materialisaties zijn niet permanent, zij hebben geen permanentie.

Toch spreekt Sri Aurobindo niet over “materialisatie,” hij spreekt over transformatie.

(stilte)

Wel. We zullen zien.

Hoe dan ook hangt alles van u af.

Dank je! *(lachend)* Dank je voor de verantwoordelijkheid.

(stilte)

Maar de cellen zijn al een erg ontwikkeld iets in de zin, dat zij een vorm van LEVEN zijn in Materie, zij zijn een vorm van leven, zij zijn geen zuivere materiële, inerte Materie....

Zie je, zolang als al deze dingen op het psychologische vlak zijn, is het erg comfortabel; erg comfortabel in de zin, dat je sleutel hebt, niet alleen de sleutel tot begrip, maar de sleutel tot actie --- zolang als je op dat vlak blijft. Maar zo gauw het erg materieel wordt, voel je, dat je ABSOLUUT niets weet, dat met alles, dat ze weten, nog niets gevonden is --- hebben zij de manier gevonden om leven te creëren uit inerte materie?... Ik heb er niet over gehoord.

Sommigen claimen, dat ze het gedaan hebben.

Bah!

(stilte)

Dus dan zou dat het verschil zijn tussen het subtiele fysieke en het fysieke --- onsterfelijk in het subtiele fysieke is zelfs volmaakt voor de hand liggend: het is niet alleen gemakkelijk voor te stellen, het is een feit; maar de PASSAGE?... De passage, die voor de meeste mensen is als overgaan van het wakende bewustzijn naar het slaapbewustzijn en van het slaapbewustzijn naar het waakbewustzijn... De meest concrete ervaring, die ik gehad heb, was als een stap hier nemen en dan een stap daar nemen --- er is nog een stap; er is nog dit-dat *(gebaar van omkering)*.

Maar dit subtiele fysieke is erg, erg concreet, in de zin, dat je dingen weer vindt op dezelfde plaats en op dezelfde manier: JAREN LATER vond ik weer enige plaatsen, waar ik geweest was, met zekere “innerlijke” verschillen, wanneer ik het zo mag zeggen, maar het ding, bijvoorbeeld een huis of een landschap, blijft hetzelfde, met kleine verschillen in de opstelling --- zoals er in het leven zijn. Het heeft hoe dan ook een continuïteit, een soort permanentie.

(stilte)

Maar wanneer je absoluut oprecht wil zijn en jezelf niet voor de gek houden, met andere woorden, niet tevreden te zijn met verklaringen van verschijningen, dan realiseer je jezelf, dat je niets weet. Alle ervaringen, die ik heb met mensen, die hun lichamen verlaten, hoe meer ik ze heb, hoe... *raadselachtiger* het wordt. Ik had, bijvoorbeeld, niet erg lang geleden een ervaring met L. De nacht ervoor stierf zij officieel, zij kwam naar me toe op een absoluut concrete manier: zij was tot rust gekomen en wilde me niet verlaten --- waar ik ook ging, volgde zij mij. Zij leek zich aan me vast te klampen, met me te praten, me vragen te stellen --- officieel leefde zij nog. En er was een soort lang wezen (die wezens, die met de Dood verbonden zijn; ik weet hun exacte naam niet, in de tradities is aan hen allerlei soorten namen gegeven --- dit zijn dingen, die ik theoretisch helemaal niet weet). Deze keer was er een dergelijk soort wezen, en het was, alsof hij haar permissie gegeven had om daar te zijn gedurende een zekere tijd, alsof hij de leiding over haar had en haar weg zou nemen als de tijd op was (dit alles zonder woorden, maar "begrepen"). Toen vertelde ze me (na letterlijk aan me "vast te zitten": ik kon niets meer doen, zij gebruikte al mijn tijd), ze vertelde me, "Ik wilde mijn lichaam verlaten op..." (ik herinner het me niet precies, het was een Darshan dag, November 24 of Augustus 15, maar als het 15 Augustus was, kwam ze op de 14de om me te zien). Dus antwoordde ik haar, "Luister, vandaag is het nog niet de 15de; wanneer je op de 15de weg wil gaan, zou je nu terug moeten gaan." (Dat was om van haar af te komen! Het was zo concreet, weet je, zoals wanneer je iemand in je kamer hebt en niet van hem af kan komen.) Uiteindelijk keek ik naar dat lange individu, die daar volmaakt vredig stond en alsof onverschillig (hij was er als een actieve permissie), en ik... ik vertelde hem niet, maar "communiceerde" met hem, dat het misschien tijd was om haar weg te brengen. En prrt! zij vertrok onmiddellijk --- hij wachtte op mijn order. Niets van dit correspondeert met enige actieve kennis van mijn kant: zo gebeurde het precies. En toen zij terugkwam in haar lichaam in de morgen, vertelde zij diegenen, die op haar wachtte om haar heen, "Ik bracht de nacht door met de Moeder, ik was met haar, ik verliet haar niet. Zij stuurde me terug, maar nu ga ik naar haar terug." Dit werd mij deze morgen verteld. Enkele uren later stierf zij. Dus de overeenkomst is uitstekend, alles klopt. Maar haar intentie was niet om me te verlaten na de dood (zij kwam in de nacht met het idee, dat zij dood was en dat ze me ging verlaten). Wel, nadat zij werkelijk stierf, kreeg ik geen ENKEL teken van haar!...

Dus zat ik daar en vroeg me af, "Is er werkelijk een verschil van bewustzijn tussen de tijd, wanneer er leven in het lichaam is en de tijd, wanneer men weggaat?..." Het was gedurende dagen een probleem voor me.

Dit soort dingen, begrijp je!

En hoe meer ik in details gaan, hoe meer ik... Hoe meer je voelt, dat JE NIETS WEET. Wat mensen "weten" noemen, is dingen willen definiëren, reguleren en organiseren --- dat correspondeert NERGENS mee.

(*stilte*)

Ieder voorbijgaand jaar brengt mij dichterbij een zekerheid, dat we niets weten en toch blijft het bewustzijn groeien en groeien en groeien.... Alles wordt een LEVEND bewustzijn, ieder ding emaneert zijn eigen bewustzijn en BESTAAT erdoor. Bijvoorbeeld, zoals ik je al verteld heb, weten in zijn bewustzijn net een seconde of een minuut van tevoren: De klok gaat slaan, iemand gaat binnenkomen, iemand gaat bewegen....” En die dingen zijn niet mentaal, zij zijn deel van het mechanisme van dingen, toch zijn zij allemaal fenomenen van het bewustzijn. De dingen zelf LEVEN (ik zeg “leven,” maar dat is het niet), ze laten je weten, waar ze zijn, waar je hen zal vinden; andere dingen gaan plotseling UIT het bewustzijn en verdwijnen. Het is een hele wereld --- een wereld van kleine, microscopische fenomenen, die een andere manier van leven zijn, een wereld, die het resultaat lijkt te zijn van bewustzijn ZONDER de interventie van wat we “kennis” noemen: het is iets, dat niets te maken heeft met kennis of denken.

Er zijn ups en downs, momenten, wanneer het meer aanwezig is en momenten, waar het minder zo is; om exact te zijn: momenten, wanneer het actief is en momenten, wanneer het niet is. En wanneer er ook een periode is gedurende welke het niet actief is, wanneer het dan weer begint, doet het dat op een hogere sport, die intenser en helderder is. Het geheel volgt klaarblijkelijk een proces van ontwikkeling. Het is een soort van... het woord *gewaarzijn* zou het dichtsbij kunnen zijn; het is geen perceptie, die nog bij het denkvermogen hoort, het is een soort fenomeen van visie. En het heeft een absoluut karakter. Wanneer ik, bijvoorbeeld, van tijd tot tijd mensen hoor spreken over het een of ander en zeggen, “Het zal zus of zo zijn,” dan komt er ogenblikkelijk een “tactiele” visie... hoe kan ik dit uitleggen?... Het heeft overeenkomst met aanraking en zicht (toch is het noch aanraking, noch zicht, maar beiden samen): het is iets, zoals het is, dat is HET; en zij kunnen zeggen, wat zij willen, dat is HET en het is onweerlegbaar. En tot dusver is er nooit enige contradictie geweest.

Het is een bewustzijn, waarin het mentale element afwezig is. Het komt gewoon op zichzelf en het is zo helder! Het is als een onmiddellijk contact met het ding, zoals het is.

Het is een andere manier van leven.

En ik ben gewaar, dat wanneer ik in die toestand ben, ik er erg afwezig uitzie --- ik moet de verschijning van een automaat hebben; toch is in tegendeel het bewustzijn zo acuut, dat het het exacte tegengestelde is van afwezigheid! Het bewustzijn is zo wakker, zo wakker --- wakker --- maar niet gementaliseerd, zonder mentale interferentie.

(*stilte*)

Maar dit alles is op het psychologische vlak, het is erg comfortabel; zo gauw als je naar beneden komt naar de Materie... voel je dat het werk eindeloos is! Je voelt, dat je niet vooruitgaat en je weet zelfs niet, wat je

moet doen om vooruit te gaan. En wanneer het erg acuut wordt, erg gespannen, zoals dat, dan heb ik onveranderlijk een ervaring. Maar tegelijkertijd met de gewaarwording, dat Hij lacht, dat Hij mij belachelijk maakt: "Je bent nog een kind, je hebt nog enige speeltjes nodig!" Dus ben ik een braaf meisje.

Het is duidelijk een overgangperiode --- het is eindeloos! Wanneer ik begin te denken en herinneren, wat Sri Aurobindo gezegd heeft --- hij zei, dat het 300 jaar zou duren.... We hebben enige tijd om te wachten, we hoeven niet te haasten.

Het enige is, dat je noch een besef van vermogen hebt, noch een besef van kennis, noch zelfs een besef van ontspanning --- je houdt voor altijd greep op het lichaam, zodat er niets mee gebeurt. Zou gauw als het een ervaring heeft, zoals het 's anderdaags had,⁶⁹ is het aardig door elkaar geschud.

We weten niets, we weten niets, niets. Alle regels... Natuurlijk zijn de innerlijke ervaring en het innerlijk erg fijn, er is geen twijfel. Maar dat soort spanning ieder minuut in iedere beweging van je... Weet je, om EXACT te doen, wat gedaan moet worden, om precies te zeggen, wat gezegd moet worden --- het exacte in iedere beweging... Je moet aan alles aandacht schenken, gespannen zijn voor alles: het is een constante, constante spanning. Of wanneer je de andere attitude neemt, de goddelijke Genade vertrouwt en de Heer voor alles laat zorgen, is er dan geen risico, dat het zal eindigen in de lichaam's desintegratie? Rationeel weet ik het, maar het lichaam zou het moeten weten!

Wanneer er iemand is, die het experiment gedaan heeft en van nature Wijsheid heeft, is het zo simpel! Eerder, toen er wanneer dan ook de minste moeilijkheid was, hoefde ik zelfs niets te zeggen tegen Sri Aurobindo, alles zou vanzelf in orde komen. Nu ben ik degene, die het werk doet, ik heb niemand om naartoe te gaan, niemand heeft het gedaan! Dus geeft dit ook een soort spanning.

Men kan zich niet voorstellen --- men kan zich niet voorstellen, wat een genade het is om iemand te hebben, in wiens handen je jezelf volledig kan plaatsen! Door wie je jezelf kan laten leiden zonder de noodzaak te hebben om te zoeken. Ik had dat, ik was er erg, erg bewust van, zolang Sri Aurobindo er was. En toen hij zijn lichaam verliet, was er een verschrikkelijke ineenstorting.... Men kan zich het niet voorstellen. Iemand, waarnaar je kan refereren met de zekerheid, dat wat hij zegt, de waarheid zal zijn.

Er is geen pad, het pad moet gebaad worden!.

⁶⁹ Toen het centrum van het lichaamsbewustzijn zich verplaatste.

Augustus 29, 1964

(Betreffende de definitieve breuk tussen Satprem en zijn Tantrische Goeroe, waarmee hij zes jaar gewerkt had. De gelegenheid voor deze breuk was een soort herhaling van wat twee jaar eerder gebeurd was, d.w.z., een zwermende kleine horde zakenmensen en "leerlingen" op zoek naar kleinzielige vermogens, tegen wie Satprem X. nogmaals wilde waarschuwen, want hij hield ondanks alles van hem. De breuk kostte bijna Satprem's leven, zoals later gezien zal worden. Dus is het gezegd, dat deze dingen vuur zijn.)

...Ik zie op een erg heldere manier, dat zelfs in omstandigheden, waarin je een fout gemaakt lijkt te hebben, zelfs met dingen, die een hoop bedrogen en je bewijs geven, dat wat je verwachtte, niet legitiem was, zelfs in een dergelijk geval er niet een omstandigheid is, niet een ontmoeting, zelfs niet een gebeurtenis, die niet EXACT is, wat nodig is om je zo snel mogelijk naar de victorie te leiden.

Dit is voor mij een absoluut iets.

Ik heb opgemerkt, dat wanneer er ook iets gebeurt en ik tegen mijzelf zei (op dat moment), "Oh, ik had dit niet moeten doen --- ik had dat moeten doen" of "Ik had niet zo moeten voelen --- ik had op die manier moeten voelen... ," wanneer ik er naderhand zorgvuldig naar keek met een hogere kennis en een hoger bewustzijn, zag ik, dat het EXACT was, wat ik gedaan zou moeten hebben onder de omstandigheden! Maar in plaats van het met opzet en bewust te doen, deed ik het op de gebruikelijke onwetende manier van mensen. En wanneer ik de Kennis had gehad, zou ik exact hetzelfde gedaan hebben.

Dus ik WEET, dat dit hele verhaal [met X], de ontmoeting met deze man, zijn komst in ons leven, absoluut noodzakelijk was en en dat het een hele set omstandigheden met zich meebracht, die bijgedragen hebben aan het Werk. Men begint alleen met een zekere illusie en na een tijd verliest men het --- maar men wijzigt de loop van de omstandigheden niet, die gebeuren, zoals zij moeten gebeuren.

Voor mij is dit iets absoluuts, er is geen zweem van twijfel – geen zweem van twijfel.

En zoals altijd, wanneer er niets plezierigs te zeggen is, is het beter om stil te blijven. Men heeft geen recht om zijn Kennis te geven, die afstamt van een hoger Bewustzijn aan diegenen, die niet in staat zijn om het te hebben; dit is, waarom ik in feite van het begin besloten heb om nooit met X te praten: ik vertel hem nooit iets, ik zal hem nooit iets vertellen, omdat er dingen zijn, die ik weet en zie, en ik heb geen recht om ze te openbaren

aan diegenen, die niet in staat zijn om te zien en te voelen. Er worden veel meer complicaties en wanordes gecreëerd door woorden dan door stilte. Dus men zou niets moeten zeggen, men zou de dingen gewoon hun koers moeten laten volgen --- men weet, men WEET heel goed, dat men niet bedrogen wordt, men weet, wat wat is, maar men doet, wat men moet doen, zonder commentaar.

In jouw geval heb ik het vanaf het begin geweten. Ik heb vanaf het begin de proportie gezien, van wat overeenkwam met de waarheid en wat het product was... (hoe zal ik het neerzetten?) van de mentale hoop, die je op X geplaatst hebt, maar ik zei niets. Ik wist, dat deze passage door ons leven hier, dat contact van een moment, nodig was voor zekere dingen om gerealiseerd te worden --- en ik liet hem binnenkomen... en weggaan.

Het is zo amusant, wanneer je iedere minuut het WARE kan onderscheiden van wat toegevoegd is door het mentale functioneren, door de mentale creatie en activiteit --- de twee dingen blinken zo helder uit! Maar Wijsheid laat je weten, dat het zinloos zou zijn om een arbitraire zuivering te maken, dat omstandigheden overgelaten moeten worden om zich te onvouwen, zoals zij moeten, zodat je kennis WAAR zou kunnen zijn, niet arbitrair --- op de geschikte tijd, in de geschikte condities en met de geschikte ontvankelijkheid.

Men moet leren, hoe men moet wachten.

Sri Aurobindo zei, dat hij, die geleerd heeft, hoe hij moet wachten, de tijd *aan zijn zijde* plaatst.

* * *

(Spoedig daarna vraagt Moeder, wat het volgende aforisme voor haar zal zijn om commentaar te geven. Satprem antwoordt, dat het het verhaal is van Narada en van Janaka, die yoga beoefende, terwijl hij het gewone menselijke leven leidde.⁷⁰)

Dat is vreemd! Zeer recent kwam, enkele dagen geleden, nadat je de laatste keer kwam, terwijl ik weer wandelde voor mijn japa, dit hele verhaal van Narada tot me! Sri Aurobindo zei, dat Narada zelf bedrogen werd en herkende in Janaka geen ware spirituele man --- het kwam plotseling allemaal bij me terug. Ik vroeg me af, "Wel, wel! Waarom denk ik hieraan?"

Het is de hele tijd zo! De hele tijd, de hele tijd.

Ik ontvang de verklaring naderhand.

⁷⁰ Narada was een demigod, onsterfelijk als de goden, die het vermogen had om te verschijnen op arde, wanneer ook hij wilde. Janaka, Mithila's koning in de tijd van de Upanishads, was beroemd om zijn spirituele kennis en goddelijke realisatie, zelfs ofschoon hij een werelds leven leidde. Zo refereert Sri Aurobindo naar hem: -- "Sannyasa [verzaking van het wereldse leven] heeft een formele mantel en uiterlijke tekens; daarom denken mensen, dat zij het gemakkelijk kunnen herkennen; maar de vrijheid van Janaka verkondigt zichzelf niet en het draagt de mantel van de wereld; voor de aanwezigheid was Narada zelfs verblind."

Dus ik keek, en er kwamen allerlei soorten dingen....

* * *

(Toen las Satprem de eerste "Playground Talk" voor aan Moeder voor het volgende Bulletin en vertelt haar, dat het volgende gesprek over "uittreding" is.)

Weer! Dat is amusant... Niet alleen de herinnering van de tijd, toen ik daarmee bezig was, maar een volledige gedetailleerde kennis van de verschillende methoden en de visie van wat gedaan zou moeten worden en hoe --- dat alles is bij me teruggekomen deze laatste enkele dagen! Het kwam op dezelfde manier als het verhaal van Janaka (*Moeder toont een soort film aan, die geprojecteerd wordt*): het komt, dus ben ik de toeschouwer, ik kijk --- ik kijk naar allerlei soorten dingen --- totdat het werk voorbij lijkt te zijn, dan stopt het, en het gaat weg, zoals het kwam --- ik heb er absoluut geen deel in te spelen.

Het is vreemd

En het gebeurt iedere dag, voor allerlei soorten dingen. Bij tijden is het op die manier gebeurd, dat ik getuige was van zekere ongelukken, die correspondeerden met gebeurtenissen, die plaats vinden of bijna plaats gaan vinden in andere landen. Maar het komt zonder de precieze naam of detail, die je zouden toestaan om "de profeet te spelen." Vanuit dat gezichtspunt is het erg interessant. Verschillende gebeurtenissen, die plaatsvinden in verschillende landen, komen op dezelfde manier als dat verhaal van Janaka (*gebaar van een film, die geprojecteerd wordt*): het is een verhaal, "dat verteld wordt" (niet altijd mooie verhalen: oorlogen, ruzies, politieke worstelingen, allerlei dingen, die komen en zich ontvouwen). Maar er is geen naam van het land of het detail, dat toe zou staan om te zeggen, "Oh, weet je, zo en zo iets gaat gebeuren in zo en zo een land." Alleen, wanneer het nieuws van buiten komt, zeg ik tegen mijzelf, "Waarom, maar dat is, wat ik zag!"

Ik veronderstel, dat het gebrek aan precisie is om te beschermen tegen de verleiding om te spreken! Maar ik spreek nooit over die dingen, juist omdat zij niet interessant zijn: er zijn geen precieze details.

Maar wat interessant is, is de overeenkomst: het verhaal van Janaka en de andere, die op de exacte tijd komen.... Het is erg interessant.

September

September 2, 1964

Satprem bereidt zich voor om de bandrecorder te starten. Moeder stopt hem:

Er zouden teveel dingen zijn om te zeggen. Het is een soort WERELD, die uitgewerkt wordt.

(stilte)

Het is nog te gecompliceerd, het is onmogelijk om iets te zeggen.

Beter om te werken.

September 12, 1964

(Satprem leest aan de Moeder een oude "Talk" van Februari 24, 1951 voor, waarin zij refereert aan de herinnering van voorbije levens en de ongebreidelde voorstelling van zekere mensen.)

Ik noemde haar niet, maar het was Annie Besant. Zij vertelde al haar levens met alle details --- helemaal van de aap!

Ik las haar boeken niet, incidenteel.

Oh, ik probeerde het verscheidene keren, maar het zijn werkelijk allemaal verhalen, het werkt op je zenuwen.

Ja, dat noem ik "spirituele verhalenboeken." Erger dan dat: spirituele pulp novellen!

Het is oppervlakkig. En het wordt voor een groot gedeelte gedaan om de ware kennis te devalueren.

(Moeder knikt met haar hoofd)

* * *

(Dan leest Satprem een passage, waarin Moeder spreekt over jonge kinderen, die hun vorige levens herinneren, het dorp, waar zij woonden, enz., met precieze beschrijvingen.)

Dat is amusant: enkele dagen geleden zag ik, nadat ik je de laatste keer gezien had, op een dag een heel verhaal daarover, dat naar me terugkwam (het neemt de vorm aan van een herinnering, maar deze dingen komen van buiten). Het was over een zevenjarig kind, dat al zijn herinneringen vertelde over zijn vorige levens. Het kwam allemaal tegelijk, en ik dacht, "Maar waarom zie ik dit?" Ik keek er allemaal naar en hoe het gebeurde --- een lang verhaal. En toen ging het weg. Het moet zijn geweest, toen je de talk opschreef!

Het blijft zo de hele tijd gebeuren!

Ik vraag me nog steeds af, "Maar waarom is dit gekomen?" in plaats van tegen me te zeggen, "Oh, hier is hij het verhaal aan het schrijven!"

Amusant.

Het wordt steeds preciezer. Ik mis een erg klein iets in te ontvangende set... een erg kleine impersonalisatie. Maar misschien als het er was, zou de aandacht niet gevangen worden: het zou zich ontvouwen (*Moeder laat een film zien, die voor haar geprojecteerd wordt*), en dan zou het weggaan

Het neemt alleen de vorm van een herinnering, dus vraag ik me af, waarom ik me dat weer "herinner" --- het is een gebrek aan ware objectificatie. Zo verklaar ik het: anders zou het misschien niet gestopt zijn, het zou doorgaan.

Maar het is een volledige "reconstructie" van de mentale functionering.

* * *

(Van dezelfde talk uit het verleden leest Satprem een passage, waarin Moeder het verhaal vertelt van Koningin Elizabeth, die stervende een delegatie ontving van mensen, ondanks de protesten van haar artsen: "We zullen naderhand sterven.")

Is het recent?

Het is van 1951.

Weer kwam dit hele verhaal van Elizabeth tot me enkele dagen geleden! Sinds toen is een deel van het bewustzijn zelfverzekerder geweest, maar het heeft zijn attitude niet veranderd... (hoe kan ik het uitleggen?...). Zijn attitude naar het Goddelijke, naar het Werk en naar het leven, is hetzelfde, maar er is een grotere helderheid en een grotere zekerheid --- en een soort integraliteit in de ervaring.

Maar ik zei, "Het is recent," omdat de dingen, die voor mij oud zijn, die me het gevoel geven, dat ik mijn positie veranderd heb en een volledig tegengestelde uitkijk heb --- deze Talk is niet veranderd.

Deze opmerking, "We zullen naderhand sterven," is mijn eigen ervaring, het was geen "droom" --- in feite zijn het nooit dromen: het is een soort TOESTAND, die je ERG BEWUST binnengaat, en plotseling herleef je het.

Zelfs nu kan ik het beeld zien: ik zie het beeld van de mensen, de bevolking, mijzelf, de jurk, de persoon, die me verzorgde --- ik zie de hele scene. En ik antwoordde... Het lag zo voor de hand! Ik voelde zo sterk, dat dingen bestuurd worden door de wil, dat ik nogal eenvoudig antwoordde, "We zullen naderhand sterven,"

In het Engels, niet in het Frans!

* * *

*Net voordat Satprem weggaat,
Laat Moeder hem een stapel brieven zien:*

Er zijn de hele tijd veel grappige dingen: ik beantwoord brieven, die ik niet ontvangen heb! Dan ontvang ik ze naderhand --- mijn antwoord is al opgeschreven!

Dat soort dingen....

September 16, 1964

103 --- Vivekananda, een verheven Sannyasa,⁷¹ heeft gezegd, dat er in de hele Indiase geschiedenis alleen een Janaka is.⁷² Niet zo, want Janaka is niet de naam van een enkel individu, maar een dynastie van zelf-heersende koningen en de triomfshreeuw van een ideaal.

104 --- In alle honderdduizenden oker-beklede Sannyasins,⁷³ hoeveel zijn er perfect? Het zijn de enkele verwervingen en de vele benaderingen, die een ideaal rechtvaardigen.

⁷¹ *Sannyasa*: verzaking van werken en het wereldse leven.

⁷² Koning van Mithila in de tijd van de Upanishads, beroemd om zijn spirituele kennis en goddelijke realisatie, zelfs ofschoon hij een werelds leven leidde.

⁷³ *Sannyasin*: een ronddwalende monnik, die het werk en het wereldse leven verzaakt heeft.

105 --- Er zijn honderden volmaakte Sannyasins geweest, omdat Sannyasa weids geprekeerd geweest is en ontelbaar beoefend; laat het hetzelfde zijn met het ideaal van vrijheid en we zullen honderden Janaka's hebben.

106 --- Sannyasa heeft een formele mantel en uiterlijke tekens; daarom denken mensen, dat zij het gemakkelijk kunnen herkennen; maar de vrijheid van een Janaka verkondigt zichzelf niet en het draagt de mantel van de wereld; voor zijn aanwezigheid was zelfs Narada verblind.

107 --- Het is moeilijk om in de wereld te zijn, vrij, maar toch het leven te leven van de gewone mens.; maar omdat het moeilijk is, moet het gepoogd en volbracht worden.

Het lijkt voor de hand te liggen.

Het ligt voor de hand, maar het is ook moeilijk.

Zie je, om vrij te zijn van alle gehechtheden, betekent niet om weg te rennen van alle gelegenheden voor gehechtheid. Al die mensen, die hun ascetisme doen gelden, rennen niet alleen weg, maar waarschuwen anderen, dat zij het niet zouden moeten proberen!

Het lijkt me voor de hand te liggen. Wanneer je van iets weg moet rennen, om het niet te ervaren, betekent het, dat je er niet boven staat, je bent nog op dat niveau.

Alles, dat elimineert en vermindert, bevrijdt niet. Vrijheid moet ervaren worden in de totaliteit van het leven en de gewaarwordingen.

In deze connectie is er een hele periode van studie geweest over dit onderwerp op het zuiver fysieke niveau.... Om te stijgen boven alle mogelijke dwaling, neig je de gelegenheden tot dwaling te elimineren; wanneer je bijvoorbeeld geen onnodige woorden uit wil brengen, stop je met spreken; mensen, die eed van stilte afleggen, stellen zich voor, dat het controle geeft over de spraak --- dat is niet waar! Het elimineert alleen de gelegenheden om te spreken, en daarom van onnodige dingen zeggen. Voor voedsel is het hetzelfde probleem: hoe alleen te eten, wat nodig is?... In het overgankelijke stadium, waarin we ons bevinden, willen we niet langer dat hele dierlijke leven leven leven, dat gebaseerd is op materiële uitwisselingen en voedsel, maar het zou dwaas zijn om te denken, dat we het stadium bereikt hebben, waarin het lichaam helemaal door kan leven zonder enig voedsel (toch is er al een groot verschil, omdat ze proberen om de voedzame essentie te vinden in voedingsmiddelen om hun volume te reduceren); maat de natuurlijke tendens is vasten --- wat een vergissing is!

Uit angst om verkeerd te handelen, stoppen we met iets te doen; uit angst om verkeerd te spreken, stoppen we met iets te zeggen; uit angst

om iets te eten voor het plezier van eten, stoppen we met iets te eten --- dat is geen vrijheid, het is eenvoudig de manifestatie tot zijn minimum beperken. En de natuurlijke uitkomst is Nirvana. Maar wanneer de Heer alleen Nirvana wilde, zou er alleen Nirvana zijn! Hij bevat klaarblijkelijk de co-existentie van alle tegengestelden en dat moet voor Hem het begin zijn van een totaliteit. Dus natuurlijk zou je, omdat je voelt, dat je daarvoor bedoeld bent, alleen een van Zijn manifestaties kunnen kiezen, dat wil zeggen, de afwezigheid van manifestatie. Maar dat is nog een beperking. En het is niet de enige manier om Hem te vinden, verre ervan!

Het is een wijdverspreide tendens, die waarschijnlijk komt van een oude suggestie, of misschien van een armoede, een onvermogen: om te reduceren en te reduceren --- zijn behoeften reduceren, zijn activiteiten reduceren, zijn woorden reduceren, voedsel reduceren, zijn actieve leven reduceren en het wordt allemaal zo verkrampd! In de aspiratie om geen fouten te maken, elimineer je de gelegenheden om ze te maken --- dat is geen kuur.

Maar het andere pad is veel, veel moeilijker.

Ja, ik denk bijvoorbeeld aan diegenen, die in het Westen leven, die het Westerse leven leven: zij worden constant overspoeld met werk, met afspraken, met telefoons... zij hebben geen minuut om te zuiveren, wat constant op hen valt en zichzelf te verzamelen. Hoe kunnen zij in die condities vrije mensen zijn? Hoe is het mogelijk?

Dat is het andere uiterste.

(stilte)

Nee, de oplossing is om alleen uit de goddelijke impuls te handelen, alleen uit de goddelijke impuls te spreken, alleen uit de goddelijke impuls te eten. Dat is moeilijk, omdat je natuurlijk de goddelijke impuls verwacht met je persoonlijke impulsen!

Dat was het idee, denk ik, van alle apostelen van verzaking: elimineer alles, wat van buiten of van beneden komt, zodat je, wanneer iets van boven komt, in een geschikte toestand zal zijn om het te ontvangen. Maar vanuit het collectieve gezichtspunt is het een proces, dat duizenden jaren nodig zou kunnen hebben! Vanuit het persoonlijke gezichtspunt is het mogelijk; maar dan moet de aspiratie om de ware impuls te ontvangen intact gehouden worden --- niet de aspiratie voor volledige "bevrijding," maar de aspiratie naar de ACTIEVE identificatie met de Allerhoogste, met andere woorden, alleen te willen, wat Hij wil, alleen te bestaan door Hem, in Hem.

Dus de methode van verzaking zou geprobeerd kunnen worden, maar het is een methode voor iemand, die zichzelf wil afsnijden van anderen. En kan er in dat geval een integraliteit zijn?... Het lijkt onmogelijk voor me.

Publiek aankondigen, wat je van plan bent om te doen, helpt aanzienlijk. Het kan aanleiding geven tot bezwaren, minachting, conflicten, maar dat wordt grotendeels gecompenseerd door de publieke 'verwachting', als we het zo mogen zeggen: door wat anderen van je verwachten. Dat was zeker de reden voor die jurken: om de mensen te laten weten. Het is duidelijk dat je tegen de minachting en kwade wil van sommige mensen kunt oplopen, maar er zijn al diegenen, die het gevoel hebben: "Ik moet dit niet aanraken, ik moet er niets mee te maken hebben, het is mijn zorg niet."

Ik weet niet waarom, het leek mij altijd pronken te zijn --- het zou dat niet kunnen zijn, en in zekere gevallen is het het niet, maar het is nog een manier om mensen te vertellen, "Ah! Hier is, wat ik ben." En zoals ik zei, het zou kunnen helpen, maar er zijn nadelen.

Het is nog kinderachtig.

Al deze dingen zijn methoden, stadia op de weg, maar... ware vrijheid is vrij zijn van alles --- van alle methoden inbegrepen.

(stilte)

Het is een restrictie, een vernauwing, terwijl Het ware een bloesemen is, een verwijding, een identificatie met alles.

Wanneer je jezelf reduceert en reduceert en reduceert, voel je niet, dat je jezelf verliest, het neemt de angst weg van jezelf verliezen --- je wordt iets, dat solide en compact is. Maar de methode van verwijding --- maximaal verwijding --- daar moet je... je moet niet bang zijn om jezelf te verliezen.

Het is veel moeilijker.

Wat heb je te zeggen?

Ik vroeg me in feite af, hoe dit gedaan kan worden in een externe wereld, die je constant absorbeert.

Ah, we moeten pakken en kiezen.

Kloosters, toevluchtsoorden, wegrennen naar het bos of naar grotten, zijn zeker noodzakelijk om tegenwicht te geven tegen overactiviteit, en toch bestaat dat vandaag minder dan een of tweeduizend jaar geleden. Maar het lijkt me, dat het een gebrek aan begrip was --- het duurde niet lang.

Het is duidelijk het exces van activiteit, dat het exces van onbeweeglijk noodzakelijk maakt.

Maar hoe kan je de weg vinden om te zijn, wat je zou moeten zijn in gewone condities?

De weg om niet in een van beide excessen te vallen?

Ja, om normaal te leven, om vrij te zijn.

Mon petit, daarom startten we de Ashram! Dat was het idee. Omdat ik, toen ik in Frankrijk was, me altijd afvroeg, "Hoe kunnen mensen de tijd hebben om zichzelf te vinden? Hoe kunnen zij zelfs tijd hebben om de manier te begrijpen om zichzelf te bevrijden?" Dus dacht ik: een plaats, waar de materiële behoeften voldoende bevredigd zijn, zodat, wanneer je jezelf waarlijk wil bevrijden, je het kan doen. En op dit idee was de Ashram gesticht, geen enkele andere: een plaats, waar mensen's middelen van bestaan voldoende zou zijn om hen tijd te geven om aan het Ware te denken.

(Moeder glimlacht) De menselijke natuur is zodanig, dat luiheid de plaats ingenomen heeft van aspiratie (niet voor iedereen, maar redelijk in het algemeen), losbandigheid of vrijdenkerij heeft de plaats ingenomen van vrijheid. Wat neigt te bewijzen, dat de menselijke soort door een periode moet gaan van brute behandeling, voordat het klaar kan zijn om oprechter weg te gaan van slavernij naar activiteit.

De eerste beweging is inderdaad zo: "Om tenminste een plaats te vinden, waar ik kan concentreren, mijzelf vinden, waarlijk te leven zonder me druk te maken over materiële dingen..." Dit is de eerste aspiratie (zelfs op deze basis werden leerlingen --- tenminste in het begin --- gekozen), maar het duurt niet. Dingen worden gemakkelijk, dus laat je jezelf gaan. Er zijn geen morele beperkingen, dus doe je stupide dingen.

Maar er kan zelfs niet gezegd worden, dat het een fout was in rekrutering --- het zou aantrekkelijk zijn om dit te geloven, maar het is niet waar, omdat de rekrutering gedaan werd op de basis van een nogal precies en helder innerlijk teken.... Het is waarschijnlijk de moeilijkheid om de innerlijke attitude onvermengd te houden. Dat is precies, wat Sri Aurobindo wilde en poogde; hij zei gewoonlijk, "Wanneer ik honderd mensen kan vinden, zal het genoeg zijn voor mijn doeleinde."

Maar het was niet lang honderd, en ik moet zeggen, dat toen het honderd was, het al vermengd was.

Veel mensen kwamen, aangetrokken door het Ware, maar... men verslapt. Met andere woorden, een onmogelijkheid om ferm te blijven in zijn ware positie.

Ja, ik heb opgemerkt, dat in de extreme moeilijkheid van wereld's uiterlijke condities, de aspiratie veel intenser is.

Is het niet!

Het is veel intenser, het is bijna een zaak van leven en dood.

Ja, dat klopt. Wat betekent, dat de mens nog zo ruw is, dat hij extremen nodig heeft. Dat zei Sri Aurobindo, "Om Liefde waar te laten zijn, was Haat noodzakelijk; ware Liefde kon alleen geboren worden onder de druk van haat.⁷⁴ Dat is het. Wel, we moeten dingen accepteren, zoals zij zijn en proberen verder te gaan, dat is alles.

Het is waarschijnlijk, waarom er zoveel moeilijkheden zijn (moeilijkheden stapelen zich hier op: moeilijkheden van karakter, moeilijkheden van gezondheid, en moeilijkheden van omstandigheden), het komt, omdat het bewustzijn ontwaakt onder de impuls van moeilijkheden).

Wanneer alles gemakkelijk en vredig is, val je in slaap.

Zo verklaarde Sri Aurobindo ook de noodzaak van oorlog: in vrede worden mensen slap.

Het is te erg.

Ik kan niet zeggen, dat ik het erg mooi vind, maar het lijkt zo te zijn.

Dat zei Sri Aurobindo feitelijk in *The Hour of God*: "Wanneer je de Kracht en de Kennis hebt, maar niet de gelegenheid aangrijpt, wel... wee voor jou."

Het is niet allemaal wraak, het is niet allemaal straf, het is gewoon, dat je een noodzaak aantrekt, de noodzaak van een gewelddadige impuls --- van een reactie op een geweld.

(*stilte*)

Het is een ervaring, die ik steeds duidelijker heb: om het contact met die ware goddelijke Liefde in staat te stellen om zich te manifesteren, dat wil zeggen, dat wil zeggen, om zichzelf vrij uit te drukken, heeft het een Vermogen nodig in wezens en in dingen... wat nog niet bestaat. Anders breekt alles uit elkaar.

Er zijn twintigtallen erg overtuigende details, maar omdat zij natuurlijk "details" of erg persoonlijke dingen zijn, kan ik er niet over praten.

Maar op de basis van bewijs of bewijzen van herhaalde ervaringen, wordt ik gedwongen om dit te zeggen: wanneer dat Vermogen van ZUIVERE Liefde --- een prachtig Vermogen, voorbij enige uitdrukking --- zo gauw als het volledig, vrij begint te manifesteren, lijken een groot aantal dingen ineens te storten: zij kunnen het niet volhouden. Zij kunnen niet volhouden, zij worden opgelost. Dan... dan komt alles tot een stop. En die stop, waarvan we zouden kunnen geloven, dat het een schande is, is integendeel een oneindige Genade!

⁷⁴ Zie *Aforismen* 88 tot 92.

Alleen de enigszins concrete en tastbare perceptie van het verschil tussen de vibratie, waarin we normaal en vrijwel continu leven en die Vibratie, gewoon de realisatie van die ziekte, die ik misselijk noem – je krijgt er echt een misselijk gevoel van – is genoeg om alles te laten stoppen.

Niet later dan gisteren, deze morgen... zijn er lange momenten, wanneer dat Vermogen zich manifesteert, en dan is er plotseling een Wijsheid --- een onmetelijke Wijsheid --- die alles laat ontspannen in een volmaakte rust: “Wat er moet zijn, zal er zijn, het zal de tijd nemen, die het zal nemen.” Dan is alles goed. Hiermee is alles onmiddellijk goed. Maar de Pracht gaat.

We kunnen alleen geduldig zijn.

Sri Aurobindo schreef ook: “Aspireer intens, maar zonder ongeduld....” Het verschil tussen intensiteit en ongeduld is erg subtiel (alles is een verschil van vibratie); het is subtiel, maar het maakt het hele verschil.

Intens, maar zonder ongeduld.... Dat is het: dat is de toestand, waarin we moeten zijn.

En dan zouden we gedurende een lange, zeer lange tijd, tevreden moeten zijn met de innerlijke resultaten, dat wil zeggen, de resultaten van persoonlijke en individuele reacties, van innerlijke contacten met de rest van de wereld en niet hopen of willen, dat dingen te snel materialiseren. Omdat die hoop, die mensen hebben over het algemeen dingen vertragen.

Wanneer dit de manier is, waarop dingen zijn, is het de manier, waarop dingen zijn.

Wij --- mensen bedoel ik --- leven in een gehaast leven. Het is een soort semibewust gevoel van tekort aan hun leven; zij denken er niet over, maar zij voelen het semibewust. Dus zij willen voor altijd gaan --- snel, snel, snel --- van het ene naar het andere, het ene snel te doen om naar het volgende te gaan, in plaats van ieder ding te beleven in zijn eigen eeuwigheid. We willen voor altijd voorwaarts gaan, voorwaarts, voorwaarts... en we bederven het werk.

Daarom hebben sommigen gepreikt, dat het enige belangrijke moment het huidige moment is --- wat in de praktijk nietwaar is, maar vanuit psychologisch gezichtspunt zou het waar moeten zijn. Met andere woorden, laat ons iedere minuut leven tot het opperste van onze mogelijkheid, zonder vooruit te zien, of iets te willen of te verwachten of de volgende minuut voor te bereiden. Omdat we voor altijd haast-haast-haast hebben... en we alles verkeerd doen. We leven in een innerlijke spanning, die volledig vals is --- volledig vals.

Al diegenen, die geprobeerd hebben om wijs te zijn, hebben het altijd gezegd (de Chinezen hebben het gepreekt, de Indiërs hebben het gepreekt): leef met het besef van Eeuwigheid. Ook in Europa hebben ze gezegd, dat je zou moeten contempleren op de hemel, de sterren, identificeren met hun oneindigheid --- waarvan alles je wijd en vredig maakt.

Zij zijn methoden, maar zij zijn onmisbaar.

En ik heb het geobserveerd in de lichaam's cellen: zij lijken voor altijd haast te hebben om te doen, wat zij moeten doen uit angst om niet genoeg tijd te hebben om het te doen. Dus doen zij niets op de juiste manier. Onhandige mensen (er zijn mensen, die tegen alles botsen, hun gebaren zijn bruusk en onhandig) hebben dit in hoge mate --- dit soort haast om dingen snel, snel, snel te doen.... Gisteren klaagde iemand over reumatische pijnen in zijn rug en zei tegen mij, "Oh, het maakt, dat ik zoveel tijd verspil, ik doe dingen zo langzaam!" Ik zei tegen hem (*Moeder lacht*), "Ze wat!" Hij was niet gelukkig. Begrijp je, klagen als je pijnen hebt, betekent, dat je zacht bent, dat is alles, maar om te zeggen, "Ik verspil zoveel tijd, ik doe dingen zo langzaam!" was een erg duidelijk beeld van de haast, waarin mensen leven --- zij vliegen door het leven... waarnaartoe?... om te eindigen in een crash!

Wat is het nut?

(*stilte*)

Feitelijk is het moraal van al deze aforismen, dat het veel belangrijker is om te ZIJN, dan om gezien te worden om te zijn --- je moet leven, niet pretenderen --- en dat het veel belangrijker is om iets volledig, oprecht, volmaakt te realiseren dan anderen te laten weten, dat je het realiseert!

Het is weer hetzelfde: wanneer je de behoefte voelt om aan te kondigen, wat je doet, bederf je de helft van je actie.

En toch helpt het je tegelijkertijd om de balans op te maken en precies te weten, waar je aan toe bent.

Het was Boeddha's wijsheid, toen hij zei, "Het middelste pad": niet teveel aan deze kant, niet teveel aan die kant --- een beetje van alles, en een gebalanceerd... maar ZUIVER pad.

Zuiverheid en oprechtheid zijn hetzelfde.

September 18, 1964

Ik sta op de grens van een nieuwe perceptie van het leven.

Mensen's gewone reactie op de activiteit van anderen, op alles om hen heen, hun algemene en gewone manier van dingen zien, dat alles vertegenwoordigt een zekere attitude van bewustzijn: het wordt gezien van een zeker niveau. En toen ik 's anderdaags commentaar gaf op die aforismen, merkte ik plotseling op, dat het niveau verschillend was en de hoek zo verschillend, dat de andere attitude, de gewone manier van dingen zien, onbegrijpelijk bleek --- je vraagt je af, hoe je het kan hebben, zo verschillend is het. En terwijl ik sprak, had ik een soort gewaarwording of perceptie, dat deze nieuwe "attitude" tot stand gebracht werd als een natuurlijk, spontaan iets --- het is niet het resultaat van een inspanning voor transformatie: het is een al tot stand gebrachte transformatie.

Het is niet totaal, omdat beide werkingen waarneembaar zijn, maar ik heb vertrouwen, dat het op weg is. Dan zal het interessant zijn.

Alsof zekere delen van het bewustzijn in een metamorfose waren van een rupstoestand naar een vlindertoeestand, iets als dat.

Het is net op weg. Maar ver genoeg op weg om het verschil waarneembaar te maken. Als dit eenmaal gedaan is, zal iets tot stand gebracht worden.

(stilte)

Uit de noodzaak van bepaalde omstandigheden gebeurt het, dat mij dingen worden voorgelezen, die ik tien jaar geleden heb gezegd (uitspraken of opmerkingen die ik heb gemaakt): Ik heb echt het gevoel, dat het iemand anders is! Ik vind het vreemd.

Toch was het in die tijd de meest oprechte uitdrukking van het bewustzijn.... Nu voel ik, "Ah, ik was daar niet voorbij gegaan...." Een vreemd gevoel.

En voor Sri Aurobindo's geschriften (niet alle) is het hetzelfde; er zijn enkele dingen, die ik waarlijk begrepen had, in het besef, dat zij al veel dieper en waarlijk begrepen waren dan zelfs een verlichte mentaliteit hen begrijpt --- zij werden al gevoeld en geleefd --- en nu nemen zij een volledig verschillende betekenis aan.

Ik las enige van die zinnen of ideeën, die in enkele woorden uitgedrukt worden, drie of vier woorden, waarin hij dingen niet volledig zegt: hij lijkt hen eenvoudig te laten vallen als druppels water, toen ik ze in die tijd las (soms niet lang geleden; soms alleen twee of drie jaar geleden), had ik een ervaring, die al veel dieper en uitgebreider was dan die van intelligentie,

maar nu... een vonk van Licht verschijnt plotseling in hen, en ik zeg, "Oh, maar ik had dat niet gezien!" en het is een heel begrip of CONTACT met dingen, dat ik nooit eerder gehad had.

Het gebeurde gisterenavond weer met me.

En ik zei tegen mijzelf, "Maar dan... maar dan zijn er zekere dingen in... we hebben nog een lange, lange weg te gaan om hen werkelijk te begrijpen." Omdat die vonk van Licht iets is, dat erg, erg zuiver is --- erg intens en erg zuiver --- en het bevat een absoluut. En omdat het dat bevat (ik heb het altijd gevoeld, ik heb andere dingen gevoeld, ik heb een groot licht gevoeld, ik heb een groot vermogen gevoeld, ik heb iets gevoeld, dat alles al verklaard heeft, maar dit is iets anders, het is iets, dat verderop ligt), dus concludeerde ik (*lachend*), "Wel, we hebben nog een lange weg te gaan, voordat we Sri Aurobindo kunnen begrijpen!"

Het was nogal geruststellend.

Het besef van een soort zekerheid, die de deuren geopend heeft, en dat, wanneer we in staat zijn, we door deze deuren zullen gaan.

Net gisteren. Het is interessant.

Maar dan verlaat het je... sprakeloos.

* * *

(Een weinig later, betreffende het laatste aforisme, waarover Moeder sprak over de haast, waarin mensen leven.)

Ik heb dit ook opgemerkt (ik weet niet, of je het opgemerkt hebt): hoe meer je kalm en stil binnen jezelf hebt en hoe meer je die haast geëlimineerd hebt, waarover ik sprak, hoe verder de tijd voorbijgaat. En hoe meer je in die steilheid bent, hoe langer de tijd is, hoe meer het voortsleept en voortsleept.... Het is vreemd.

Jaren en maanden gaan voorbij met duizelingwekkende snelheid --- en zonder een spoor achter te laten (dat is interessant). Dus, wanneer je er naar kijkt, begin je te begrijpen, hoe je bijna voor onbepaalde tijd kan leven --- omdat er niet langer die frictie van tijd is.

* * *

*Omdat Satprem bijna weggaat,
Betreffende zijn volgende roman,
"The Sannyassin":*

Heb je iets te zeggen?

Er is een vraag, die ik me gedurende enige tijd gesteld heb, en ik zou willen, dat u het voor me oploste.... er wordt verondersteld, dat ik een vervolg schrijf op "The Gold-Washer" --- of ze verwachten het eerder en ik dacht ook, dat ik het zou moeten doen. Maar ik hou er werkelijk niet van om het te doen vanuit een arbitraire beslissing. Ik zou willen... begrijpt u, ik zou willen dat "ik" het was, die beslist.

Je vertelde me dat enige tijd geleden! [in de "droom" staat]

(Schertsend) Ik nam een kijk en zag, wat je wilde schrijven, maar ik zal het je niet vertellen!

Ik zag twee dingen, die, zo te zeggen, gelijktijdig of over elkaar heen geplaatst waren (zij namen dezelfde ruimte in). Een leek me, wat je wilde schrijven, de andere leek me, wat je zal schrijven. Het was hetzelfde boek, maar het was erg verschillend --- erg, erg, verschillend. Toch was het hetzelfde boek. Ik zag zelfs beelden, ik zag scenes, ik zag zinnen en ik zag bijna het hele verhaal (wanneer het een verhaal genoemd kan worden). Het was erg interessant, omdat de ene mat was en de andere concreet (er was een soort hardheid in, het was precies), terwijl de andere levendig was en nog onzeker, en er waren vonken licht in, die iets naar beneden riepen, dat zij probeerden om iets te laten "neerdalen." En de ene streefde om de plaats van de ander in te nemen.⁷⁵

Dus volgde ik dat van erg nabij, en toen, toen het werk klaar was (*gebaar van een scherm, dat opgetrokken wordt*), ging het weg, zoals altijd.

Maar ik noemde het niet tegen je, omdat ik niets wilde zeggen; ik wilde zien, wat zou gebeuren.

Ik heb het gevoel, dat je het boek alleen zal schrijven, wanneer dat... dat gouden gewaad afgefallen is --- wanneer het ander zijn plaats ingenomen heeft.

Ik weet niet, het was enkele dagen geleden, niet erg lang geleden, misschien een of twee weken, ik herinner het niet (ik houd nooit tijd in de gaten), maar hoe dan ook had ik het gevoel, dat er iets voorbereid werd in je subtiele atmosfeer, en dat, wanneer de tijd gekomen is, het gewoon zo zal gaan (*gebaar van een verticale val*), het zal naar beneden vallen op je hoofd (!), En dan zal je de drang voelen om te schrijven.

En ik wachtte daarop.

Ik voel niet, dat het werkelijk erg onmiddellijk zal zijn, maar het is duidelijk op de weg naar realisatie. Dat is alles, wat ik je kan vertellen over het onderwerp.

⁷⁵ In feite Schreef Satprem *By the Body of the eart or the Sannyasin* twee jaar later, in 1966. De eerste Sannyasin, die hij ontving, was als een Griekse tragedie --- heel onverbiddelijk en natuurlijk tragisch.

Ik zag zelfs nogal interessante dingen, omdat er gebeurtenissen waren, die als overblijfselen waren van je voorbije levens, en zij vonden een plaats in je boek. Die dingen zijn nog hoofdzakelijke in je sublieme. (Zij noemen het "subliem," is het niet? Het is iets, dat noch het onderbewuste, noch het heldere suprabewuste is; het is een soort subliminaal bewustzijn.) Zij zijn er, zij zijn gebleven als een herinnering en het is duidelijk. En die overblijfselen zijn als... weet je, wat zij in een beeld van klei stoppen om het rechtop te houden?

Een armatuur.

Zij zijn het armatuur van het boek.

Maar een armatuur, dat waarschijnlijk zichzelf niet zal openbaren, het is alleen iets, dat cohesie zal geven --- maar geen zichtbare, een niet uitgedrukte cohesie.

Dat is alles, wat ik zag.

Maar het is interessant, omdat toen ik klaar was met al die dingen zien, ik tegen mezelf zei, "Wel, wel, zou hij er toevallig aan denken om zijn boek te schrijven?"

Ik dacht eraan, maar ik wilde niet, dat het een arbitraire beslissing zou zijn.

Dat is het. Het is nog niet klaar; wanneer het klaar is, zal het op je hoofd vallen.

*(Moeder kijkt boven
Satprem's hoofd)*

Het is goed tot stand gebracht, daarboven --- het is erg, erg... het wordt in toenemende mate precies en helder. Het is goed tot stand gebracht. Het is boven je hoofd, krachtig tot stand gebracht.

September 23, 1964

(Betreffende een leerling, die een Tantrische discipline volgt:)

..."Hij" heeft hem volledig verbijsterd. Hij moet zes tot zeven uur japa per dag doen.

Vanuit een zeker gezichtspunt is het goed, omdat W. nooit in staat geweest is om iets tot het einde te brengen, het is de eerste keer, dat hij doorgezet heeft. Vanuit dat gezichtspunt is het goed voor zijn karakter. Maar ik vond het aantal toch fantastisch! Hij moet drie lakhs van dit doen, vier lakhs⁷⁶ van dat, een zes of zeven uur van recitatie per dag.... Het is veel. En dan moet je de hele dag in dezelfde positie blijven zitten --- het zou hem tenminste toegestaan worden om het lopend te doen.

Ja, er was een tijd, toen ik het vijf of zes uur per dag deed.

Maar had het een effect op je zelfcontrole?

Ik weet het niet.

Ik ook niet!

Ik weet niet, wat de vrucht van de japa is en wat eenvoudig de vrucht van bezinking is: ik kan het niet vertellen. Ik weet, dat wanneer ik japa doe, er een nogal geconcentreerde kracht is, maar ik weet niet, of dat komt door de japa of, nogal eenvoudig, van het feit, dat ik concentreer. Ik kan het vertellen.

Oh, je bedoelt de woorden van japa --- die woorden hebben alleen het vermogen, dat gegeven is door de generaties, die hen herhaald hebben.

(stilte)

Er is EEN geluid, dat voor mij een buitengewoon vermogen heeft --- buitengewoon en UNIVERSEEL (dat is het belangrijke punt): het hangt niet af van de taal, die je spreekt, het hangt niet af van het onderwijs, dat je gekregen hebt, het hangt niet af van de atmosfeer, die je inademt. En dat geluid, dat ik gewoonlijk zei, zonder iets te weten, toen ik een kind was (je weet, hoe ik in het Frans zei, "Oh!"; wel, ik zei gewoonlijk "OM," zonder iets te weten!) En ik deed allerlei soorten experimenten met dat geluid --- het is fantastisch, zelfs, fantastisch! Het is ongelooflijk.

Dus, wanneer je dan hieromheen iets bouwt, dat correspondeert met je eigen aspiratie --- zekere geluiden of woorden, die VOOR JOU een zielstaat oproepen --- dan is het erg goed.

Dat alles zijn traditionele voordelen van het vermogen van traditie, dat spreekt vanzelf, maar het is noodzakelijkerwijze erg beperkt --- persoonlijk geeft het me het gevoel van iets verschrompeld en verdord, alsof al het sap, dat het kon bevatten, eruit geperst was (!) Behalve wanneer de geluiden corresponderen met een zielstoestand in je.

⁷⁶ Een lakh = 100.000.

Ik heb opgemerkt, dat deze japa automatisch het fysieke denkvermogen geactiveerd heeft tot een grotere activiteit.
Het fysieke denkvermogen!

Ja, dat wil zeggen, wanneer ik japa begin, word ik bestormd door een aantal materiële kwesties, nietige kleine materiële dingen, die gebeurden gedurende dag en terugkomen. Oninteressante dingen. De japa lijkt te handelen op dat denkvermogen, op dat beetje van het fysieke denkvermogen

Ja, het WIL daar handelen. Daarom is het verbijsterend --- het is bedoeld om dat denkvermogen te verbijsteren. Maar er zijn mensen, die niet verbijsterd kunnen worden, mon petit!... Het is erg goed voor de gemiddelde mensheid, het kan de gemiddelde mensheid helpen, maar op diegenen, die een intellect hebben, kan het niet handelen.

*(Hier maakt Moeder verscheidene opmerkingen
Over de Tantrische Goeroe en beschrijft
Zekere dingen, die zij over hem zag:)*

...Het komt met beelden, het is een soort perceptie als een bewegend beeld....

(Dan gaat zij door:)

... Er is een heel deel van het meest materiële bewustzijn, het volkomen fysieke bewustzijn (precies hetgeen, dat deelneemt in een onberekenbare, minuscule activiteit van iedere dag), dat natuurlijk erg moeilijk te dragen is. In het gewone leven is het te tolereren, het is dragelijk, omdat je er interesse in hebt en soms plezier --- al het leven aan de oppervlakte, dat je... maakt, je ziet iets moois, het geeft je plezier; je hebt iets in je mond, dat smakelijk is, het geeft je plezier; al deze kleine pleziertjes, die hoe dan ook zo futiel zijn, maar mensen helpt om het bestaan te dragen. Diegenen, die het innerlijke bewustzijn niet hebben en het contact met wat achter alles is, zouden niet in staat zijn om te leven, wanneer zij geen kleine pleziertjes hadden. Dus komen een menigte kleine problemen naar boven, problemen van het materiële bestaan, wat volmaakt goed verklaart, dat diegenen, die niet langer enig verlangen hebben, en daarom nergens plezier in hadden, een enkel idee hadden: "Wat is het nut van alles!" En als we inderdaad het gevoel niet hadden, dat dat alles gedragen moet worden, omdat het leidt naar iets anders van een geheel andere natuur en uitdrukking, dan zou het zo smakeloos en kinderachtig zijn, zo kleinzielig, dat het heel ondraaglijk zou worden. Dat verklaart zeker de aspiratie voor Nirvana en de vlucht uit deze wereld.

Er is dus een probleem, het probleem van iedere seconde, dat ik iedere seconde moet oplossen door de corresponderende attitude, die leidt naar het Ware; en tegelijkertijd is er de andere attitude van aanvaarding van alles, dat er is --- bijvoorbeeld van wat tot desintegratie, nederlaag, decompositie, verzwakking, achteruitgang leidt --- alle dingen,

die natuurlijk voor de gewone mens verfoeilijk zijn en waartegen hij met geweld reageert. Maar omdat je verteld is, dat alles de uitdrukking van de goddelijke Wil is en geaccepteerd moet worden als de goddelijke Wil, komt er dit probleem, dat bijna constant naar boven komt en iedere minuut: als je die dingen accepteert als de uitdrukking van de goddelijke Wil, dan zullen heel natuurlijke dingen hun gewoonlijke koers naar desintegratie volgen, maar wat is de WARE ATTITUDE, die je het gevoel kan geven van ware gelijkmoedigheid in alle omstandigheden, en tegelijkertijd een maximum aan kracht en vermogen en wil voor de Perfectie, die gerealiseerd moet worden?

Zo gauw als we omgaan met het vitale vlak, zelfs het lagere vitale, dan komt het probleem niet op, het is erg gemakkelijk; maar hier, in de cellen van het lichaam, in dit leven? In dit leven van iedere minuut, dat zo ingesnoerd, zo verschrompeld, zo microscopisch is.... Wat zouden we moeten doen, wanneer je weet, dat je geen wil in het spel moet betrekken, om alles te weigeren, dat een achteruitgang is, en wanneer je tegelijkertijd geen achteruitgang kan accepteren, omdat je het niet ziet als een perfecte uitdrukking van het Goddelijke?

Het is erg subtiel... er moet iets gevonden worden; en het is iets, dat ik klaarblijkelijk nog niet gevonden heb, omdat het steeds weer terugkomt.... Bij tijden zeg ik zelfs, "Oh, voor Vrede, Vrede, Vrede...", maar dan voel ik, dat het een zwakte is. Ik zeg, "Mijzelf laten gaan, aan niets denken, niet proberen iets te weten," maar dan komt er ergens onmiddellijk iets omhoog, en zegt, *Tamas*.⁷⁷

(*stilte*)

Zie je, op het mentale niveau is het geen probleem, dat is allemaal opgelost en het is erg goed. Maar het is HIER, hier binnen --- ik kan zelfs niet zeggen in de gewaarwordingen, want ik leef niet in de gewaarwordingen. Het is een probleem van bewustzijn, van het bewustzijn van dit lichaam.

En ik voel duidelijk, dat het probleem alleen zou kunnen verdwijnen, wanneer het allerhoogste Bewustzijn waarlijk bezit nam van de cellen en hen liet leven, handelen, bewegen, zoals dat, zodat zij het besef hadden van een Almacht, die greep op hen kreeg; dan zou het voorbij zijn, dan zouden zij niet langer voor iets verantwoordelijk zijn. Dit lijkt de enige oplossing. Dan komt het gebed, "Wanneer zal het komen?"

"Aspireer intens, maar zonder ongeduld...."

Het is zelfs niet, dat ik het gevoel heb, dat jaren voorbijgaan --- er is niets als dat, dat is het niet! Het is het probleem van leven van seconde naar seconde, van minuut naar minuut. Ik denk helemaal niet, "Oh, de jaren gaan voorbij...", het is een lange tijd, sinds dat voorbij geweest is. Dat

⁷⁷ *Tamas*: Inertie.

is het niet, het is... het gemakkelijke pad van passieve aanvaarding, dat evident leidt (met "evident" bedoel ik niet door redeneren, maar DOOR ERVARING), wat leidt naar toegenomen achteruitgang; of anders die intensiteit van aspiratie voor de Perfectie, die moet manifesteren, voor alles, dat er moet zijn, een aspiratie, die alles in een stilstand houdt in die verwachting. Het is de oppositie tussen deze twee attitudes.

Het probleem wordt erger gemaakt door het feit, dat de goede wil van de cellen (een noodzakelijk onwetende goede wil) niet weet, of de ene attitude beter is dan de andere, of het tussen de twee zou moeten kiezen, of beiden geaccepteerd zouden moeten worden --- zij weten het niet! En omdat het niet gementaliseerd is of geformuleerd of met woorden, is het erg moeilijk. Oh, zo gauw als de woorden er zijn... alles, wat gezegd is, komt terug, en het is voorbij. Dat is het niet, dat is het niet meer. Zelfs wanneer sterke gewaarwordingen of een vitale kracht opkomen, is het geen probleem meer. Het probleem is alleen HIER, hier in. (*Moeder strijkt over haar lichaam*).

Nachten zijn bijvoorbeeld een lang gewaarzijn, een grote actie, een ontdekking van allerlei soorten dingen, inventariseren van de situatie, zoals het is --- maar er zijn geen problemen! Maar op het moment, dat het lichaam ontwaakt (ik kan niet "ontwaakt" zeggen, omdat het niet in slaap is: het is alleen in een toestand van rust, die voldoende compleet is, zodat haar persoonlijke moeilijkheden niet tussenbeide komen), maar van tijd tot tijd vindt, wat we "ontwaken" noemen, plaats, dat wil zeggen, het zuiver fysieke bewustzijn komt terug --- en het hele probleem komt onmiddellijk terug. Onmiddellijk is het probleem er. En zonder dat je het je herinnert: het probleem komt niet terug, omdat je je het herinnert, het probleem is er, juist in de cellen.

En in de morgen, oh!... Alle morgens zijn moeilijk. Het is vreemd: het leven als geheel gaat voorbij met een bijna verbijsterende snelheid --- weken en maanden gaan zo voorbij --- en morgens, ongeveer drie uur iedere morgen duren als een eeuw! Iedere minuut wordt gewonnen ten koste van een inspanning. Het is de tijd van het werk in het lichaam, voor het lichaam, en niet alleen voor een lichaam: bijvoorbeeld alle vibraties van zieke mensen, al die problemen van het leven komen overal vandaan. En gedurende die drie uur is er een spanning, strijd, acuut zoeken naar wat gedaan moet worden of naar welke attitude, die ingenomen moet worden.... Het is in die tijd, dat ik het vermogen van de mantra getest heb. Gedurende die drie uur herhaalde ik mijn mantra automatisch zonder te stoppen, en iedere keer neemt de moeilijkheid toe, er komt een soort Vermogen in die woorden en dat handelt op de Materie. En zo weet ik: zonder mantra zou het werk niet gedaan kunnen worden. Maar daarom zeg ik, dat het JOUW mantra moet zijn, niet iets, dat je van wie dan ook ontvangen hebt --- de mantra, die spontaan uit je diepere wezen verrees (*gebaar naar het hart*), van je innerlijke gids. Dat houdt het uit. Wanneer je het niet weet, wanneer je het niet begrijpt, wanneer je het denkvermogen niet tussenbeide wil laten komen en je bent... DAT is er; de mantra is er; en het helpt je erdoor

te komen. Het helpt je erdoor te komen. Het redt de situatie op kritische momenten, het is een aanzienlijke ondersteuning, aanzienlijk.

Gedurende die drie uren (*drie of drieënhalve uur*), is het constant, constant, zonder stop. Dus dan wellen de woorden op (*gebaar van het hart*). En wanneer de situatie kritisch wordt, wanneer die wanorde, die desintegratie in vermogen lijkt toe te nemen, is het alsof de mantra gezwollen werd met kracht, en... het herstelt orde.

En het was niet eenmaal, of voor een maand, of voor een jaar, het is zo gedurende jaren geweest, en het blijft toenemen.

Maar het is moeilijk werk.

En naderhand, na die uren, begint het contact met buiten weer: ik begin weer mensen te zien en uiterlijk werk te doen, luisteren naar brieven, antwoorden, besluiten nemen, en iedere persoon, iedere brief, iedere actie brengt zijn volume van wanorde, disharmonie en desintegratie. Het was of dat alles gedumpt werd door een wagenlading op je hoofd. En je moet het volhouden.

Dan wordt het bij tijden erg moeilijk. Je moet volhouden.

Wanneer je stil en kalm kan blijven, is het goed, maar wanneer je beslissingen moet nemen, naar brieven luisteren, antwoorden... Dus, wanneer het teveel ineens is en wanneer mensen, die het allemaal brengen, hun eigen wanorde als toevoeging brengen, is het bij tijden een beetje veel.

Maar het is zo subtiel in zijn natuur, dat het onbegrijpelijk is voor mensen om je heen; je lijkt veel ophef te maken over niets. Dat zijn dingen, die zij in hun bewustzijn helemaal niet voelen, helemaal niet --- het neemt bijna schreeuwen en ruzies en gevechten om hen te laten merken, dat er wanorde is!

Voilà.

Ik had niet de bedoeling om je dit allemaal te vertellen, omdat het... het nutteloos is.

September 26, 1964

Ik kan beter niet praten, omdat...

Het is een verschrikkelijk duister werk en zonder duidelijk zichtbare effecten. Er zijn mensen, die verkondigen, dat zij wonderen verrichten met mijn naam en mijn kracht --- stervende mensen terug naar leven brengen, wonderbaarlijke dingen, hoe dan ook. Voor mij riekt het onmiddellijk naar het ego van een kilometer afstand; en het ego betekent vitale entiteiten, die ervan profiteren. Daar hou ik niet van.

Het is het werk van iedere minuut, zonder een onderbreking, dag en nacht.

Gisterenavond weer... Ik ging door vreemde plaatsen met mensen, die ik erg goed ken en die ik op die manier voor de eerste keer zie. Alsof ik naar allerlei soorten plaatsen ging, waar ik nooit eerder geweest was, waar fantastische dingen gebeuren: waarin mensen, die ik fysiek erg goed ken, daar verschijnen in een licht en met activiteiten, die waarlijk onverwacht zijn --- het is verbijsterend.

Gisterenavond duurde het uren.

Ongelooflijk.

Dus vraag ik me af, "Wanneer zal het tot een eind komen?" Er is altijd meer en meer en meer ervan.... Het is een actuele demonstratie van nieuwe wanordes, een nieuwe manier van dingen zien. Het is als nieuwe aspecten van de wereld.

Ik ga daarheen met vol bewustzijn, ik ben volledig bewust, bewust van de totaliteit van mijn bewustzijn, en ik ben een uitwendig krachteloze getuige van veel ongelooflijke dingen.

Het resulteert materieel in allerlei soorten van waarlijk onverwachte en nogal chaotische omstandigheden, alsof Wanorde doorging met toenemen.

Het is onmiskenbaar een voorbereiding, maar hoe lang zal het duren?... Het is, alsof er een wil was om me een demonstratie te geven --- een demonstratie in detail --- van hoe absoluut gesloten de wereld is voor de hogere Invloed: alles, dat naar beneden komt naar de wereld, is op het moment, dat het de wereld raakt, verwrongen. Verwrongen, vervormd voorbij herkenning.

Bijna alsof ik aangezet werd om de rotsbodem van krankzinnigheid aan te raken, in de grondzin van het woord.

Wel... zodat je iets zou kunnen hebben, dat een beetje meer geruststellend is? (*Moeder lacht*)

Ik weet niet, of dit U zal interesseren, maar iemand heeft me een probleem gepresenteerd.

Oh, wie?

Een probleem van een "spirituele" orde.

Oh!... Wie gaf het aan je?

Mijn broer.

Oh, erg goed dan.

Zou het u interesseren?

Ja, het interesseert me. Je broer, ik heb de laatste tijd veel aan hem gedacht, nogal veel, dat wil zeggen, om dingen correct te zeggen, hij heeft zeker aan me gedacht ("me" ik bedoel niet hier in het lichaam --- je weet, wat ik bedoel). Vertel me.

Hij is een dokter, weet u.

Ja, dat verrast me niet!

Dus hier is, wat hij schrijft: "... Er is ook iets, dat uitputtend is in dit beroep, het is de Valsheid..."

(Moeder knikt goedkeurend met haar hoofd.)

"... wanneer je, dag na dag, een wezen moet vergezellen naar de dood, die bang is van de dood en die uit je hand een altijd gepolijste leugen komt drinken. Dokters zeggen, dat de grootsheid van de professie daar ligt --- dat is niet mijn opinie. Toch ben ik een verdomd goede leugenaar --- daarom houden mensen van me --- maar ik kan niet langer deze zogenaamd liefdadige bedrieger uitstaan, die zelf-verachtelijk is en verachtelijk van anderen. En die met het recht gaf om te beslissen, dat deze of die niet gerechtigd is om de Waarheid te kennen, zijn of haar laatste waarheid?... Laten we het daarbij laten --- noch religie, noch de wetenschap hebben me een antwoord op deze vraag gegeven."

Er kon klaarblijkelijk alleen een oplossing zijn: het mentale bewustzijn verliezen, dat je de perceptie of gewaarwording geeft, dat je een "leugen" of een "waarheid" vertelt; en dat kan je alleen verkrijgen, wanneer je naar een hoger bewustzijn gaat, waarin onze notie van valsheid en waarheid verdwijnt. Omdat, wanneer we spreken vanuit het gewone mentale bewustzijn, zelfs wanneer we er overtuigd van zijn, dat we de hele waarheid vertellen, we dat niet doen; en zelfs als we denken, dat we een leugen vertellen, is het er niet een. We hebben de capaciteit niet om te

onderscheiden, wat waar is en wat niet --- omdat we leven in een vals bewustzijn.

Maar er is een toestand, waarin je eerst niet langer “persoonlijke” beslissingen maakt, en dan ben je als een spiegel, die de exacte BEHOEFTE reflecteert, de ware (dat is spirituele) behoefte van de patiënt, bijvoorbeeld, en wat hij exact nodig heeft om te weten, zodat de rest van zijn leven (welke tijd hij ook nog over heeft om te leven) hem de maximale mogelijkheden van vooruitgang brengt.

En wanneer je dit waarneemt, zie je ook, dat de menselijke manier (de menselijke dokter's manier) van de ziekte zien niet in overeenstemming is met de hogere visie van DEZELFDE conditie van het lichaam; en dat in ieder en elk geval (niet op een algemene manier voor alle gevallen) , er in ieder geval EEN ding is, dat verteld moet worden, dat het Ware is, zelfs wanneer het bijvoorbeeld aan de patiënt het besef geven is van een voortdoring van het leven. Je kan je bewustzijn verschuiven en het plaatsen in het deel van het patiënt's wezen, dat duurt.... Het is moeilijk uit te leggen, maar ik zeg dit uit ervaring, omdat het een probleem is, dat ik zeer vaak tegengekomen ben. Net nu is er een persoon hier die verscheidene kankers had, die eraan geopereerd was en gemaakt was om jaren voort te gaan met operaties en behandelingen; Er wordt haar alleen de gebruikelijke leugens verteld; maar ze vraagt me, ze vraagt me, wat ik zie en wat ik weet. Dus had ik gelegenheid om het antwoord te zien, dat gegeven zou moeten worden....

Het is, om zo te zeggen, het praktische middel om de dokter te dwingen om een hoger bewustzijn binnen te gaan. Dat moet de crisis zijn, die tot je broer moet komen; hij is tot een punt gekomen, waar hij imperatief verplicht is --- professioneel verplicht --- om een hoger bewustzijn binnen te gaan.

Omdat hij in zijn huidige toestand erg slecht moet liegen --- hij zegt, dat hij een goede leugenaar is, maar met de perceptie, die hij nu heeft, moet het resultaat zijn, dat samen met zijn leugen twijfel binnengaat in het patiënt's bewustzijn. Dus doet hij niet wat als het nuttige beschouwd wordt.

In mijn opinie heb ik, vanuit een praktisch en extern standpunt, vaker gevallen gezien, waarin de leugen een slecht effect had, dan gevallen, waarin de waarheid een slecht effect had. Maar alles hangt af van het dokter's bewustzijn.

Ik weet, en met zekerheid, dat wanneer je in dat heldere bewustzijn kan zijn je ziet, dat de toestand van de ziekte zeker een noodzaak was, vaak een GEWILDE noodzaak (niet alleen gewild en ondergaan, maar gewild) door de ziel om sneller op het pad te gaan --- om tijd te besparen, om levens te verwerven. En wanneer je het kan, wanneer je het vermogen hebt om die ziel in contact te brengen met de kracht, die zijn bestaan bestuurt, en het leidt naar vooruitgang, naar de Realisatie, dan doe je een werk van een nogal superieure kwaliteit.

Je weet dit: de ZELFDE woorden, de ZELFDE zinnen, gesproken door iemand, die ziet en weet, en gesproken door de gewone onwetende persoon, veranderen volledig in natuur en vermogen --- en in actie. Er is een manier van dingen zeggen, die de ware manier is, welke woorden je ook spreekt. En dat is de oplossing: het moet in zichzelf, in de diepten van zijn wezen, dat licht vinden --- het licht, dat weet, wat gezegd zou moeten worden en hoe het gezegd zou moeten worden. En dan is dat gevoel van verantwoordelijkheid en medeplichtigheid met valsheid voorbij, het verdwijnt volledig. En hij zal noodzakelijkerwijze, onvermijdelijk, absoluut zeggen, wat gezegd zou moeten worden, en zoals het gezegd zou moeten worden, op de manier, zoals het gezegd zou moeten worden.

Oh, wat een mooie realisatie om te bereiken! Er kan een mooi werk op die manier gedaan worden.... in staat te zijn om te voelen en ZIEN, wat gezegd moet worden, en DAT IS, wat gezegd moet worden --- niet met het denken, "Deze man gaat sterven, ik zou hem niet te ongelukkig moeten maken, ik zou...", dat alles is volmaakt nutteloos. Volmaakt nutteloos, en je plaatst jezelf in een mentale warboel; bovendien werkt het niet werkelijk, het heeft niet het verwachte effect. Terwijl deze innerlijke visie... te zien, waarom dat wezen ziek is en wat die fysieke wanorde uitdrukt in de bestemming van de ziel van die man en deze vrouw --- het is prachtig, prachtig!

En uiteindelijk zeggen, "Je zal genezen worden," is net zo nutteloos als zeggen, "Je zal niet genezen worden," beiden zijn op gelijke wijze incorrect vanuit het gezichtspunt van de ware Waarheid, en onbevredigend voor iemand, die het eerste contact gehad heeft met een leven, dat anders is dan het fysieke leven.

Zelfs, wanneer de patiënt je vraagt, "Ik zal genezen worden, is het niet?" of wanneer hij vraagt, hoelang hij nog zal duren, is er een manier van antwoorden, zelfs materieel, die noch ja, noch nee is, maar WAAR is en een vermogen heeft van innerlijke opening.

Gedurende een lange tijd, zou je het geloven, ben ik op zoek geweest naar een dokter, een man met volledige medische kennis, die alles weet, dat ze nu weten over het menselijke lichaam en de manier om het te genezen, EN in staat om contact te hebben met het hogere bewustzijn. Omdat men door een dergelijk instrument erg, erg interessante dingen zou kunnen doen --- erg interessant.⁷⁸

(stilte)

⁷⁸ Moeder zei vaak, dat zij over de hele wereld op zoek was naar mensen met een perfecte basis van materiele kennis (industriëlen, financiers, schrijvers ...), maar die toestemden om hun werk op een andere manier te doen, zichzelf te openen naar een andere kracht --- dit is het veld van experiment van morgen's wereld. Door hun instemming en roep kon de Moeder, wanneer zij afgestemd zijn, een ander werkend proces in het spel brengen.

Er is een domein, waarin “ziekte” en “genezing” niet langer bestaat, maar alleen wanorde, verwarring, en harmonie en organisatie. Een domein, waarin alles, maar alles, dat plaatsvindt in het lichaam, op die manier werkt en ten eerste, noodzakelijkerwijze, alles, dat het functioneren van de organen zelf omvat (wanorde in de organen zelf). En hier is een hele weg van dingen zien, die je erg nabij de Waarheid leidt.... Daar blijft alleen de ziekte, die vanbuiten komt, als ziekten, die besmettelijk zijn door ziektekiemen, microben, bacillen, al dat gedoe, virussen --- dat is nog onder het aspect van “aanvallen van adverse krachten,” het is een ander vlak van actie. Maar er is een punt, waar alles samenkomt.... Ik zou graag, oh, ik zou erg graag zekere dingen of zekere details bediscussiëren van het lichaam’s functioneren en de lichaam’s organisatie met een man, die anatomie, biologie, fysieke en lichamelijke chemie grondig kent --- al die dingen grondig --- en die BEGRIJPT, die klaar is om te begrijpen, dat al die dingen een projectie zijn van andere krachten, subtielere krachten; die in staat is om dingen te voelen, zoals ik hen voel in mijn eigen lichaam. Dat zou erg interessant zijn.⁷⁹

(stilte)

Dat is de eerste stap. Zie je, hij zet het probleem neer vanuit een zuiver mentaal standpunt: te vertellen, wat conventioneel de “waarheid” genoemd wordt (wat niet waar is), of vertellen, wat conventioneel een “leugen” genoemd wordt (wat helemaal niet zou kunnen zijn, wat je denkt, dat het is: het is geen leugen, het is eenvoudig een contradictie of tegengestelde van wat je beschouwt als de “waarheid” --- hetzelfde). Maar om de oplossing te vinden, moet je daar naartoe klimmen --- waar je ZIET, waar je op een volledig concrete manier kan zien, dat die “waarheid” niet absoluut is, dat er iets anders is --- een andere manier van zien --- waarin dingen niet langer zo zijn.

En dan... wanneer je dan spreekt over het Ware, het juiste woord (woord of zin), de gedachte hebben, die de WARE gedachte is in ieder geval --- wat een wonderbaarlijk vermogen zou je hebben over je patiënt! Het zou prachtig zijn.

Begrijp je, al het materiaal kennen, cellulaire vragen met de volledige kennis van alle details, en om dezelfde tijd die visie te hebben --- wanneer je beiden samenbrengt, zou je... een goddelijke dokter zijn. Het zou wonderbaarlijk zijn.

Kom tevoorschijn uit het morele probleem om het een spiritueel probleem te maken. En dan is het niet langer een “probleem.”

⁷⁹ De Moeder wordt geleid om allerlei soorten experimenten uit voeren in het lichaam voor het werk van Transformatie. En van hen bestaat uit ontvangen of op zichzelf nemen van elke mogelijke wanorde gedurende verscheidene uren, verscheidene dagen of verscheidene minuten in haar lichaam om op hen te handelen, en vervolgens om te handelen op wanordes van dezelfde natuur in de wereld --- of op DE Wanorde. Moeder wordt zo voortdurend geleid om te werken op het ontmoetingspunt tussen de subtiele krachten achter en de lichamelijke of materiele mechanismen. In haar lichaam vindt een ongewone chemie plaats, de subtiele elementen, die zij beter kent dan de grove.

Daar, mon petit.

(lange stilte)

Maar ik denk vaak aan je broer.

Wanneer ontving je die brief?

Enige tijd geleden in feite, bijna een maand geleden.

Nee, niet lang geleden. Net deze laatste enkele dagen dacht ik aan hem. Heeft hij misschien nogmaals geschreven?...

(stilte)

Vraag je broer, of hij de verschillende gevallen gezien heeft: bijvoorbeeld het geval, waarin hij het eind voorzien had, maar de patiënt genezen werd, of anders het tegengestelde geval, waarin hij erop rekende, dat de patiënt genezen zou en hij zijn lichaam verliet; maar speciaal het geval (het meer interessante), waarin de medische wetenschap verklaart, dat je ongeneeslijk bent en je genezen wordt --- of hij deze soort gevallen geobserveerd heeft en of hij voorbeelden kan geven. Natuurlijk zonder jargon, eenvoudig beschrijven, wat hij gezien heeft; ik bedoel, wat met de patiënt gebeurde en hou hij genezen kwam te worden (dat kan hij niet weten, maar UITWENDIG kan hij zien, wat gebeurde).

Gelooft hij in een mogelijkheid van een interventie van een andere orde?

Oh, ja, zeker. Integendeel, hij probeert greep te krijgen op...

Om greep te krijgen op dat... Ja, dat is mijn indruk.

(stilte)

Er zijn twee dingen.... Een, bijvoorbeeld, die ik vaak geobserveerd heb: er wordt een ziekte veroorzaakt, of een wanorde veroorzaakt, en er is een soort van... het is geen besmetting (hoe kan ik het uitleggen?), het zou bijna zijn als een "imitatie," maar dat is het niet helemaal. Laat ons zeggen, dat een zeker aantal cellen toegeven; om de een of andere reden (er zijn ontelbare redenen), geven zij zich over aan de wanorde --- gehoorzamen de wanorde --- en een bijzonder punt wordt "ziek" volgens de gewone kijk van ziekte. Maar die indringing van Wanorde maakt zichzelf overal gevoeld, het heeft overal repercussies: waar er ook een zwakker punt is, dat niet zo goed weerstand biedt aan tegen de aanval, manifesteert het zich. Neem iemand, die de gewoonte heeft hoofdpijn te krijgen, of tandpijn, of een hoest, of zenuwpijnen, wat dan ook, een menigte kleine dingen van die soort, die komen en gaan, toename en afname. Maar wanneer er ergens een aanval is van Wanorde, een serieuze aanval, dan verschijnen al die

kleine moeilijkheden ogenblikkelijk opnieuw, hier, daar, daar.... Het is een feit, dat ik geobserveerd heb. En de tegengestelde beweging volgt hetzelfde patroon: wanneer je in staat bent om de ware Vibratie naar de aangevallen plaats te brengen --- de Vibratie van Orde en Harmonie --- en je stopt de Wanorde... dan worden alle andere dingen teruggezet in orde, alsof automatisch.

En dat gebeurt niet door besmetting, zie je; het is niet, dat het bloed, bijvoorbeeld, de ziekte hier of daar draagt, dat is het niet: het is... bijna als een geest van imitatie.

Maar de waarheid is, dat de Harmonie, die alles bij elkaar houdt, aangevallen is, het heeft toegegeven, en dus wordt alles onderbroken (ieder ding op zijn eigen manier en volgens zijn eigen gewoonte).

Ik spreek hier over de lichaam's cellen, maar het is hetzelfde met de externe gebeurtenissen, zelfs met de wereldgebeurtenissen. Het is zelfs opmerkelijk met betrekking tot aardbevingen, vulkaan uitbarstingen, enz.: het zou lijken, dat de hele aarde als het lichaam is; dat wil zeggen, wanneer een punt toegeeft en Wanorde zich manifesteert, lijden alle gevoelige punten onder hetzelfde effect.

Vanuit menselijk standpunt, in een menigte, is het buitengewoon precies: de besmetting van een vibratie --- speciaal vibraties van wanorde (maar ook de andere).

Het is een absoluut concrete demonstratie van Eenheid. Het is erg interessant.

Het is iets, dat ik honderden en honderden keer geobserveerd heb op het niveau van de lichaam's cellen. En dan heb je helemaal niet langer die mentale indruk van een "wanorde, toegevoegd aan een andere, die het probleem moeilijker maakt" --- dat is het helemaal niet, het is... wanneer je bij het centrum komt, zal de hele rest natuurlijk hersteld worden naar orde. En dat is een feit: wanneer orde hersteld wordt in het centrum van wanorde, volgt alles natuurlijk, zonder er enige speciale attentie aan te geven.

Vanuit het menselijke standpunt, vanuit het standpunt van revoluties, vanuit het standpunt van gevechten, vanuit het standpunt van oorlogen, is het buitengewoon accuraat en precies.

Een absoluut concrete demonstratie van Eenheid.

En deze kennis van Eenheid geeft je de sleutel.

Mensen vragen zich af, hoe, bijvoorbeeld, de actie van een man of een gedachte de orde kan herstellen --- dit is hoe. Niet dat je hoeft te denken aan alle gestoorde plaatsen, nee: je moet naar het centrum gaan. En alles zal automatisch hersteld worden naar orde,

(stilte)

Daar, je moet genezen worden, mon petit.

* * *

(Naar het einde van de conversatie wordt een "urgente" brief van een leerling naar de Moeder gebracht. Moeder lacht en pent zonder de brief te lezen haar antwoord:)

Zij schreef me al 's anderdaags, zij is boos, omdat ik niet meer kan lezen! (Ik las *Savitri* gewoonlijk hardop en zij wilde me opnemen.) Ik vertelde haar, "Ik kan niet meer lezen, het is niet mogelijk." Dus schreef ze me, dat ik "gebruik moet maken van mijn Genade" om mijn ogen te genezen!

Ik antwoordde haar niet. Maar net nu, terwijl ik klaar was met je te spreken, kwam het --- mijn antwoord. Het kwam, dat wil zeggen, Hij vertelde me, "Schrijf dit aan haar." Dus schreef ik dit:

Er is geen ik om een beslissing te nemen,
Er is alleen de Heer's Wil,
Die alles beslist.
En wanneer Hij beslist, dat mijn ogen
Het leesvermogen zullen herstellen,
zal ik herstellen.

Dat is dat, klaar, geen probleem meer!

Nu moet ze ondersteboven zijn, omdat ik nog niet geantwoord heb!

Zij kunnen het niet in hun hoofden krijgen! Weet je, voor hen is, wanneer zij zeggen, dat "er een Genade is," het doeleinde van Genade te doen, wat zij willen en wanneer het niet doet, wat zij willen, is er geen Genade! Het is hetzelfde met diegenen, die het idee van God alleen accepteren, wanneer God precies doet, wat zij willen, en wanneer Hij niet doet, wat zij willen, is er geen God: "Het is niet waar, hij is een bedrieger!"

Het is komisch.

September 30, 1964

W, is teruggekomen van zijn "Tantrische cursus" --- nadat hij ziek geworden is! Het lijkt, dat X hem een nieuwe mantra gegeven heeft, die herhaald moet worden in drie perioden van verscheidene lakhs ieder, en hij vertelde hem, "Tot zover is geen van diegenen, die ik deze mantra gegeven heb, in staat geweest om het einde te bereiken." En hij

waarschuwde hem, “Je zult aangevallen worden in je denken, je gevoelens, en je lichaam. W. kreeg zeker genoeg een koorts, een soort ongemak overal, en allerlei suggesties, die opsprongen van beneden. Ik moet zeggen, dat het me peinzend achterliet.... De strijd aan te gaan met adverse krachten in hun eigen domein, hen op te roepen, is inderdaad een bijzondere methode.... Ik vertelde W (en ik zal er in ieder geval op toezien, dat de andere twee perioden niet op dezelfde manier gaan), dat ik deze heer op een afstand zou houden.

Hen gaan uitzoeken in hun eigen plaats, op hun eigen grond, en hen bevechten, lijkt me...

Maar zij zijn de bewakers van een zeker vermogen, dus wanneer je dat vermogen wil, moet je hen gaan bevechten, is het niet?

Het had mij eerder geleken, dat zij op een afstand gehouden zouden moeten worden. Met Théon werden de adverse krachten en vijandige wezens vaak genoemd, zij namen een grote plaats in bij zelfontwikkeling en in actie. Wat Sri Aurobindo betreft, zei hij gewoonlijk, dat de notie hoofdzakelijk nuttig was voor vanuit psychologisch en persoonlijk standpunt, omdat strijd met moeilijkheden gemakkelijker is, wanneer je hen ziet, alsof zij van “buiten” komen, als een aanval van buiten, dan wanneer je denkt, dat ze een deel zijn van je eigen natuur. Niet, dat hij hun bestaan ontkende, ver ervan, maar het pad hangt veel af van de attitude, die je inneemt en van de mentale constructie, die je hebt natuurlijk.

Sri Aurobindo stond eerder op Eenheid: hij zei gewoonlijk, dat zelfs wat we beschouwen als de ergste tegengestelden, nog een vorm zijn van de Allerhoogste, die, opzettelijk of niet, bewust of niet, helpt in de algemene transformatie. Dit lijkt me uitgestrekter, dieper, veelomvattender.

En ik probeerde actie eerder hierop te baseren dan op strijd met tegenwerkende krachten. Omdat, wanneer dit idee wordt toegestaan, het zinvol is, dat wanneer je de noodzakelijke vooruitgang maakt, wanneer je de goddelijke kennis en het goddelijke bewustzijn hebt, juist het doeleinde van die krachten verdwijnt en kunnen zij vervolgens niet blijven.

Op het praktische niveau heb ik voor de hand liggende voorbeelden hiervan gezien; het was zelfs mijn grote argument met Durga (ik vertelde je, is het niet, dat zij gewoonlijk kwam op de tijd van de puja's en dat zij twee jaar geleden “zich overgaf”), dat was mijn grote argument, ik zei tegen haar, “Maar het doeleinde van je bestaan in deze vorm --- in deze vorm van strijdlustige actie --- zou verdwijnen, wanneer je door identificatie de vermogens verwierf, die deze krachten onnodig maken.” En nadat ik haar deze dingen vertelde, gaf zij zich over aan de allerhoogste Wil; zij zei, “Ik zal doen, wat de Allerhoogste wil, dat ik doe.”

Het was inderdaad een erg interessant resultaat.

Maar, wanneer we het vanuit een ander gezichtspunt bekijken, had ik opgemerkt --- of eerder hadden WIJ [Moeder en Satprem] opgemerkt, dat X's aanwezigheid of contact altijd conflicten, moeilijkheden bracht, een soort strijd met de Natuur (persoonlijke of omgevende Natuur). Maar beoordeelend door het effect van zijn mantra's, zou dat corresponderen met zijn lijn van actie; en door wat hijzelf is, is zijn lijn van actie gelokaliseerd in een relatief erg materieel domein: het fysieke, het onmiddellijk vitale en het fysieke denkvermogen --- niet het hogere speculatieve of intellectuele denkvermogen, nee: het fysieke denkvermogen, degene, die een actie heeft op de Materie, dan het vitale met alle vitale's entiteiten (hij noemt ze altijd, en hij geeft ook de manieren om ze te beheersen of ze te boven te komen), en dan het fysieke. En wanneer de mensen om hem heen klaagden over hoofdpijnen of moeilijkheden, zoals hij eens tegen me zei (hij zei het zelf tegen me, het was beneden, herinner ik me), "Ik breng hen in contact met de ongewone Natuur." Daarom is het deel van zijn modus van actie. En het raakte me, herinner ik me, het raakte me, omdat ik verscheidene keren, toen ik een druk voelde, een ongemak, iets onplezierigs, mezelf afvroeg, "Komt het, omdat de lichaam's cellen niet gewend zijn aan de kracht, die handelt?" Dus zou ik een werk doen van opening, van verbreding en het slaagde inderdaad altijd: het ongemak stopte altijd.

Sri Aurobindo zij, dat alle Tantriks van beneden beginnen; zij beginnen helemaal beneden, en zo helemaal beneden, dat dingen klaarblijkelijk zo moeten zijn. Terwijl je met hem van boven naar beneden ging, zodat je de situatie domineerde. Maar wanneer je helemaal beneden begint, ligt het voor de hand, dat helemaal beneden dingen zo zijn: alles, dat een beetje sterker is, of een beetje uitgestrekter of een beetje meer waar of een beetje zuiverder dan de gewone Natuur, brengt een reactie teweeg, een opstand, een contradictie en een strijd.

Ik prefereer de andere methode. Ofschoon het waarschijnlijk niet binnen ieder's bereik is.

(stilte)

W vertelde me, dat daar, gedurende een van zijn momenten van strijd, terwijl hij zich werkelijk 's nachts niet goed voelde, "iemand" naar hem toekwam en met haar hand over zijn hoofd ging, en hij zich heel goed voelde, het maakte hem weer goed. Dus vroeg hij X (wat mij betreft, was ik bewust naar hem toegegaan, omdat ik een S. O. S. van hem ontving en ik daar bewust naar toeging en hem verlichting bracht), maar hij vertelde X, wat er gebeurd was, en... *(lachend)* X antwoordde hem, "Het is een godin"! Ik lachte en zei tegen hem, "Wat noemt hij een godin?..." Waarschijnlijk is, wat er ook in het lichaam is, een godin!

Maar in dit geval had het bewust plaatsgevonden, ik was bewust naar hem toegegaan, zie je, om hem verlichting te brengen. Ik vroeg hem, "Zag je niet, wie het was?" Hij zei, "Nee, alleen een deel van een arm en een sari."

Ik heb niet aangedrongen.

* * *

Spoedig daarna:

Het is als het begin van een nieuwe fase.

Eerder kwam de hele actie altijd gewoonlijk van hier (*stralend gebaar boven het hoofd*), in het hoogste, uitgestrektste en zuiverste Licht, maar nu gedurende enkele dagen, wanneer er ook het een of ander verkeerd gaat, wanneer bijvoorbeeld mensen niet doen, wat zij moeten doen of hun reacties verkeerd zijn, of wanneer er moeilijkheden in omstandigheden zijn, hoe dan ook, wanneer dingen “knarsen” en de Wanorde erger wordt, komt er nu een soort Vermogen in me, een ERG MATERIEEL Vermogen, dat zo gaat (*gebaar van beuken*), dat naar dingen gaat en verschrikkelijk hard duwt --- oh, wat maakt het een druk!... En het komt zonder dat ik het wil, het gaat zonder dat ik het weet.

Natuurlijk wordt het innerlijke Vermogen in actie gebracht (dat Vermogen, dat klaarblijkelijk altijd toeneemt), maar eerder nooit op die manier, in detail, toegepast op dat soort kleine dingen, zoals iemand's verkeerde attitude of een handeling, die niet in overeenstemming is met de Waarheid, in ieder geval veel dingen... beklagenswaardige dingen, waar ik gewoonlijk altijd naar keek: ik glimlachte, legde het Waarheidslicht op hen (*gebaar van boven*), en liet hen achter. Maar nu is het niet zo: "dat" komt, en het is als iets dat komt en tegen mensen, dingen, omstandigheden en individuen zegt (*op gebiedende toon*): “Je zult doen wat de Heer wil – je zult doen, wat Hij wil. En pas op! jij zult doen wat Hij wil.” (*Moeder lacht*)

Het maakt me aan het lachen, maar het moet enig effect hebben!

Het is erg materieel, het is in het subtiel fysieke. En het neemt altijd die vorm aan; het zegt niet, “Je zou dit moeten doen” of “Je zou dat moeten doen,” of “Je zou dit niet moeten doen”... --- niets als dat: “Je ZAL doen, wat de Heer wil,” gewoon zo, “Je ZAL doen... en, weet je, je zal het doen, dus pas op!”

Het is een sterk Licht met wat eruitziet als precieze kleine details (die waarschijnlijk vertaald moeten worden als details van actie, ik weet het niet): zij zijn als lijnen, die zo kleine markeringen maken (*gebaar*). Het is een formatie.

Het is een kracht, die er gewoonlijk niet is in de materiële wereld.

Herinner je, dat ik dat in het verleden had (enkele maanden of een jaar geleden), ik vertelde je, dat het iets was, dat me plotseling met mijn vuisten

liet slaan... het was zo verschrikkelijk, dat ik voelde, alsof alles kapotgeslagen zou worden --- het is hetzelfde, maar nu georganiseerd voor een definitief doel: het komt volledig klaar, dan handelt het, en wanneer het klaar is, gaat het weg. Het komt en blijft soms lang genoeg: het volhardt en volhardt, alsof het de weerstand aan het beuken was, en dan stopt het plotseling, het is klaar, het is weg. Het komt spontaan in het bewustzijn, het gaat er spontaan uit, en ik ben als een getuige. Gewoon een getuige, die als een verbinding gebruikt wordt --- een elektrische stekker.

Het gaat naar de persoon (ik zie het met een innerlijke visie, begrijp je) of naar de omstandigheden of naar de gebeurtenissen, en het beukt het zonder het te laten gaan: "Je zal doen, wat de Heer wil, het zal zijn, zoals de Heer wil."

Ik plaats het in woorden, maar...

En het is volledig buiten --- buiten --- menselijke gevoelens, menselijke gedachten, menselijke percepties, wat betekent, dat het kan gaan naar iemand, die erg nabij, erg intiem is, net zoals het kan gaan naar iemand, die erg veraf is; het kan gaan naar iemand, die van goede wil is, zoals het kan gaan naar iemand, die vol van slechte wil is --- met volmaakte onpartijdigheid. Het is erg interessant, er zijn geen nuances in zijn actie, geen nuances. Er kan een dosering zijn, maar de dosering lijkt afgemeten te zijn volgens de weerstand. Maar geen nuances, wat betekent, dat voor zijn actie iedereen en alles IDENTIEK is --- absoluut identiek; er zijn niet diegenen, die "voor" zijn en diegenen "tegen," dat bestaat niet meer; er is alleen iets, dat niet is, zoals het zou moeten zijn: het is niet, zoals het zou moeten zijn --- bang! (*Moeder lacht*)

Het kwam net gisteren weer.

Over het algemeen zou ik moeten rusten of in ieder geval stil om het te laten komen (of misschien voor me om het waar te nemen).

Voilà, mon petit.

Oktober

Oktober 7, 1964

Dingen hebben (niet vanuit het gewone gezichtspunt, maar vanuit het hogere gezichtspunt) duidelijk een ommezwaai naar het betere genomen. Maar de materiële consequenties zijn er nog: alle moeilijkheden lijken erger te zijn geworden. Het vermogen van het bewustzijn is alleen groter --- helderder, preciezer. Ook de actie op diegenen, die van goede wil zijn: zij maken een nogal aanzienlijke vooruitgang. Maar de materiële moeilijkheden lijken slechter te zijn geworden, wat betekent... het is om te zien of we het kunnen dragen.

Vanuit het standpunt van geld is het serieus, de situatie is serieus. Vanuit het standpunt van gezondheid is iedereen ziek. En vanuit het standpunt van ruzies (!), de ruzies zijn bitterder, maar zij zijn "indicatief," in de zin, dat diegenen, die ruziemaken, zich realiseren, dat zij een blunder gemaakt hebben, dat het iets is, dat serieus is.

Recent (het begon gisteren) is er iets opgeklaard in de atmosfeer. Maar er is nog een lange weg te gaan --- een lange, lange weg. Ik voel zeker, dat het erg lang is, we moeten volhouden. Volhouden en volhouden. Dat is de hoofdimpressie: we moeten volhouden. En een doorzettingsvermogen hebben. De twee absoluut onmisbare dingen: houd een vertrouwen, dat niets kan schudden, zelfs niet een schijnbaar volledige ontkenning, zelfs wanneer je lijdt, zelfs wanneer je miserabel bent (dat wil zeggen, het lichaam), zelfs wanneer je moe bent --- houd vol. Hou stevig vast en houd vol --- heb uithoudingsvermogen. Daar. Daarmee is het goed.

Sommige brieven beschrijven erg interessante ervaringen... Mensen, die opzettelijk geweigerd hadden om het te begrijpen --- zij hebben toegegeven. Dat soort dingen. Dingen, die niet bewogen, die halsstarrig vast zaten, die je voelde, alsof zij nooit zouden bewegen --- plotseling, pop! weg. Alleen... wat alles bederft, is de soort haast, die mensen hebben om een zichtbaar resultaat te krijgen. Dat bederft alles. Men zou niet aan resultaten moeten denken.

(stilte)

Maar volgens wat mensen me vertellen, die naar de radio luisteren of de kranten lezen (waarvan ik niets doe), ondergaat de hele wereld een actie... die op het moment veronrustend is. Het lijkt, dat het aantal van ogenschijnlijk "gekke" mensen aanzienlijk toeneemt. In Amerika, bijvoorbeeld, lijkt de hele jeugd gegrepen te worden door een soort curieuze onbezonnenheid, die voor redelijke mensen nogal verontrustend zou zijn, maar die een zekere aanwijzing is, dat een ongewone Kracht aan het werk is. Het is de ontwrichting van alle gewoonten en alle regels --- het is goed.

Op het moment is het een beetje “vreemd” (!), maar het is noodzakelijk.

De actie is niet beperkt. Dat wil zeggen, het is waarschijnlijk beperkt tot de aarde... ofschoon manifestaties van andere planeten of andere werelden zich ook lijken te vermenigvuldigen. En er zijn de laatste tijd ervaringen geweest, nogal curieuze.

Andere fysieke planeten?

Fysiek. Ja, fysiek.

Ik weet niet of je dit gehoord hebt, het is iets, dat P. me vertelde. Zij was nog in Zwitserland, en kort, voordat ze hier terugkwam, had zij een visioen (zij was in haar huis en mediteerde eenvoudig, en zij had een visioen), en in haar visioen zag zij vijf grote “lumineuze sigaren” zo voorbijgaan, langzaam, de ene na de andere, in een enkele rij. Toen zij wakker werd, vroeg zij zich af, wat het was.... En enkele dagen later (misschien de volgende dag of de dag erna, ik weet het niet), las zij in een krant de rekenschap van mensen in Zuid Frankrijk (ik herinner me niet in welk deel), die boven de zee vijf “lumineuze sigaren” voorbij zagen gaan, in een enkele rij, met exact dezelfde kleur als diegenen, die zij gezien had. Maar in hun geval zagen zij het met hun fysieke ogen. Dus dat lijkt interessant.

Het was duidelijke een fenomeen van subtiele fysieke orde (in zijn oorsprong) of materieel vitaal (in zijn oorsprong), maar dat zich fysiek manifesteerde, en dat heel goed gekomen zou kunnen zijn van andere planeten, die een beetje subtieler zijn dan de aarde.

Er zijn veel andere ervaringen, deze herinner ik me duidelijk. De Actie is wijdverspreid.

Nu, wat over jou? Wat heb je te zeggen?

Wat heb je gebracht? Niets? Heb je een vraag te stellen?

Nee... een vraag over de sadhana misschien.... is het heden niet de ware attitude om te proberen om zo transparant mogelijk te zijn?

Transparant, ontvankelijk.

Ik stel mijzelf de vraag, omdat je voelt, dat de transparantie inderdaad transparant is, maar het is een beetje... niets --- een niets, dat vol is, maar nog niets: je weet het niet. Je weet niet of het een soort hoger “tamas” is of...

Bovenal zou men vertrouwen moeten hebben.

De grote moeilijkheid in Materie is, dat het materiële bewustzijn, dat is te zeggen, het mentale in de Materie, gevormd werd onder de druk van

moeilijkheden --- moeilijkheden, obstakels, lijden, strijd. Het was, zogezegd, "uitgewerkt" door die dingen en dat gaf het bijna een inprenting van pessimisme en defaitisme, dat zeker het grootste obstakel is.

Dit is, waar ik bewust van ben in mijn eigen werk.

Het meest materiële bewustzijn, het meest materiële mentale heeft de gewoonte om in actie geslagen te moeten worden, in inspanning doen en voorwaarts bewegen, anders draait het. Dus dan, wanneer het zich verbeeldt, verbeeldt het altijd de moeilijkheid --- altijd het obstakel, altijd de oppositie, altijd de moeilijkheid... en dat vertraagt de beweging verschrikkelijk. Dus heeft het erg concrete, erg tastbare en ERG HERHAALDE ervaringen nodig om overtuigd te worden, dat achter alle moeilijkheden er Genade is, achter al haar mislukkingen er Victorie is; achter al haar pijn en lijden en contradicties er Ananda is. Van alle inspanning is dit degene, die het vaakst herhaald moet worden: je wordt voortdurend gedwongen om te stoppen, er een eind aan te maken, weg te gaan, een pessimisme, een twijfel of een volledig defaitistische verbeelding te converteren.

Ik spreek exclusief over het materiële bewustzijn.

Wanneer iets van boven komt, gaat het vrrm! Zoals dat, dus wordt alles stil en wacht en stopt. Maar... ik begrijp heel goed, waarom de Waarheid, het Waarheidsbewustzijn zich niet constanter uitdrukt: het komt, omdat het verschil tussen zijn vermogen en het vermogen van de Materie zo groot is, dat het vermogen van de Materie is, alsof gecanceld --- maar dan betekent dat niet Transformatie: het betekent een verpletteren. Het betekent geen transformatie. Dat werd gewoonlijk in het verleden gedaan: zij verpletterden het hele materiële bewustzijn onder het gewicht van een Vermogen, dat niets kan bevechten, niets kan bestrijden; en dan voelen zij, "Hier staan we! Het is gebeurd!" Het was helemaal niet gebeurd! Omdat de rest beneden bleef, zoals het was, onveranderd.

Nu is er een wil om het de volle mogelijkheid te geven van verandering; wel, daarvoor moet het vrij spel gegeven worden, zonder een verpletterend Vermogen in te brengen --- dit begrijp ik erg goed. Maar het heeft de obstinaatheid van stupiditeit. Hoeveel keer is er op het moment van een lijden, bijvoorbeeld, wanneer er een acuut lijden is en je voelt dat het onverdraaglijk wordt, in de cellen een kleine beweging van een Roep: de cellen sturen hun S.O.S. uit. Alles stopt, het lijden verdwijnt. En vaak (nu wordt het steeds meer zo), het lijden wordt vervangen door een gevoel van zaligvol welzijn. Maar de eerste reactie van dat stupide materiële bewustzijn, haar eerste reactie: "Ha! Laat ons zien, hoe lang het zal voortduren." Dus vernietigt het met die beweging natuurlijk alles. Alles moet weer begonnen worden.

Ik denk, dat om het effect blijvend te laten zijn (niet, zoals ik zei, een wonderbaarlijk effect te zijn, dat komt, verbijsterd en weggaat), om het werkelijk een effect te zijn van een TRANSFORMATIE, moet men erg, erg,

ERG geduldig zijn. We gaan om met een erg langzaam, erg zwaar, erg obstinaat bewustzijn, dat niet snel kan bewegen, dat zich er stevig vasthoudt aan wat het heeft, aan wat ervoor een "waarheid" leek te zijn zelfs, wanneer het een erg kleine waarheid is, dat bewustzijn houdt zich er erg sterk aan vast en wil niet meer toegeven. Dus om dat te helen, is er een grote hoeveelheid geduld nodig --- een grote, grote hoeveelheid geduld.

Het geheel is om vol te houden ---volhouden en volhouden.

Sri Aurobindo zei het verscheidene keren, op verschillende manieren: *Hou vol en je zal veroveren.... Draag --- draag en je zal overwinnen.*

De triomf behoort tot degenen, die het meest volhouden.

En dan (*Moeder wijst op haar eigen lichaam*), dit lijkt de les te zijn voor deze aggregaten (lichamen, weet je, lijken me eenvoudige aggregaten te zijn). En zolang al erachter een wil is om dit om de een of andere reden bij elkaar te houden, blijft het bij elkaar, maar... Deze laatste enkele dagen (gisteren of de dag ervoor) was dit er: een soort volledig gedecentraliseerd bewustzijn (ik refereer altijd naar het fysieke bewustzijn natuurlijk, helemaal niet naar het hogere bewustzijn), een gedecentraliseerd bewustzijn, dat hier toevallig was, daar, daar, in dit lichaam, in dat lichaam (in wat mensen "deze persoon" en "die persoon" noemen, maar die notie bestaat helemaal niet meer), en toen was er een soort interventie van een universeel bewustzijn in de cellen, alsof zij deze cellen vroegen, wat hun reden was om deze combinatie te houden (wanneer we het zo kunnen zeggen) of dit aggregaat... terwijl in feite hen de moeilijkheden laten begrijpen of voelen, die bijvoorbeeld van het aantal jaren slijtage, externe moeilijkheden komen --- van alle achteruitgang, die veroorzaakt wordt door frictie, slijtage. Maar zij leken er volmaakt onverschillig voor!... De respons van de cellen was interessant genoeg, in de zin, dat zij ALLEEN belang leken te hechten AAN DE CAPACITEIT OM IN BEWUST CONTACT TE BLIJVEN MET DE HOGERE KRACHT. Het was als een aspiratie (niet in woorden geformuleerd natuurlijk), en als een... wat ze in het Nederlands *hunkeren* noemen, *een verlangen* naar dat Contact met de goddelijke Kracht, de Kracht van Harmonie, de Kracht van Waarheid en... de Kracht van Liefde, en [de cellen's respons was] dat zij daardoor de huidige combinatie waardeerden.

Het was alles bij elkaar een verschillend gezichtspunt.

Ik druk het uit met de denkvermogen's woorden, omdat er geen andere manier is, maar het was eerder in het gebied van gewaarwording dan iets anders. En het was erg duidelijk --- erg duidelijk en erg continu zonder fluctuaties. En toen kwam op dat moment het universele Bewustzijn tussenbeide en zei, "Maar hier zijn de obstakels...." En die obstakels werden duidelijk gezien: dat soort pessimisme van het denkvermogen (een vormloos denkvermogen, dat begint geboren te worden en georganiseerd in deze cellen). Maar de cellen zelf geven er geen snars om! Voor hen was

het als een ziekte, zij zeiden, "Oh, dat..." (het woord vervormt, maar het werd gevoeld als een soort "ongeluk" of een "onontkoombare ziekte of iets, dat GEEN NORMAAL DEEL VORMDE van hun ontwikkeling en hen was opgelegd), "Oh, dat , we geven er niet om!" En toen was op dat moment een soort LAGER vermogen om te handelen op dat denkvermogen geboren; het gaf de cellen een MATERIEEL vermogen om zich daarvan te scheiden en het te weigeren.

Vanuit dat gezichtspunt was het interessant. En daarna was er het keerpunt in dingen, waarover ik je vertelde, een keerpunt in dingen als een geheel, alsof er iets beslissends had plaatsgevonden. Er was een soort vertrouwende vreugde: "Ah! We zijn vrij van die nachtmerrie."

Gewoonlijk zeg ik niets, totdat het vast gevestigd is, omdat... Maar hoe dan ook, dat is, hoe het was.

En tegelijkertijd een opluchting --- een fysieke opluchting --- alsof de lucht gemakkelijker te ademen was.... Ja, het was een beetje als opgesloten worden in een schelp --- een verstikkende schelp --- en... in ieder geval is er een opening in gemaakt. Ik weet niet, of het meer dan dat is, maar in ieder geval is er iets geweest alsof opengescheurd, en je adem kan halen.

Het was een volledig, volledig materiële en cellulaire actie.,

Maar zo gauw als je neerdaalt in die werkelijkheid, de werkelijkheid van de cellen en zelfs van de cellen's constitutie, hoe minder zwaar lijkt het! Dat soort zwaarte van de Materie verdwijnt: het wordt weer vloeibaar en levendig. Wat zou neigen te laten zien, dat de zwaarte, de dikheid, de inertie, de onbeweeglijkheid, iets is, dat TOEGEVOEGD is, het is geen essentiële kwaliteit van Materie --- het is valse Materie, Materie, zoals we denken of het voelen, maar niet Materie zelf, zoals het is.

Dat was erg waarneembaar.

(stilte)

Het beste, dat men kan doen, is om geen vooroordelen te hebben of vooropgezette ideeën of principes --- oh, morele principes, vaste gedragscodes, "wat gedaan moet worden" en "wat niet gedaan moet worden," en vooropgezette ideeën met betrekking tot moraal, en dan alle sociale en mentale conventies --- er zijn geen ergere obstakels dan die. Ik ken mensen, die dozijnen jaren verspillen met proberen om een van die mentale constructies te boven te komen!

Wanneer men zo open kan zijn, open --- waarlijk open in eenvoud... weet je, de eenvoud van onwetendheid, die weet dat het onwetend is... zoals dit (*gebaar, handen open*), klaar om alles, dat komt, te ontvangen... dan zal er misschien iets gebeuren.

Natuurlijk de dorst naar vooruitgang, de dorst om te weten, de dorst om jezelf te transformeren, en bovenal de dorst naar Liefde en Waarheid --- wanneer je dat houdt, dan ga je sneller. Werkelijk een dorst, een behoefte, weet je, een behoefte.... De hele rest maakt niet uit, wat je nodig hebt, is DAT.

(stilte)

Vasthouden aan wat je denkt te weten, vasthouden aan wat je voelt, vasthouden aan wat je leuk vindt, vasthouden aan je gewoonten, vasthouden aan je zogenaamde behoeften, vasthouden aan de wereld, zoals het is, bindt je met handen en voeten. Je moet dat alles ongedaan maken, het een na het ander. Maak alle bindingen ongedaan.

Dat is duizend keer gezegd, maar mensen gaan door met hetzelfde doen.... Zelfs diegenen, die erg welbespraakt zijn, die dit tegen anderen preken, zij KLAMPEN VAST --- zij klampen zich vast aan hun eigen manier van zien, hun eigen manier van voelen, hun eigen gewoonte van vooruitgang, die voor hen de enig mogelijke is.

Geen bindingen meer --- vrij, vrij, vrij! Altijd klaar om alles te veranderen, behalve EEN ding: te aspireren. Die dorst.

Ik begrijp het heel goed: sommige mensen houden niet van het idee van een "Goddelijke," omdat het onmiddellijk vermengd wordt met alle Europese of Westerse concepten (die verschrikkelijk zijn), en dus maakt het hun leven een beetje meer ingewikkeld --- maar dat hebben we niet nodig! We hebben het "iets" nodig, we hebben de Perfectie nodig --- we hebben het Licht nodig, we hebben de Liefde nodig, we hebben de Waarheid nodig, we hebben de allerhoogste Perfectie nodig --- en dat is alles. De formules... hoe minder formules, hoe beter. Een behoefte, een behoefte, een behoefte... die alleen Het kan bevredigen, niets anders, geen halve maatregel. Alleen dat. En ga dan door! Ga door. Je pad zal je pad zijn, het maakt niet uit, ieder pad, welk pad dan ook, zelfs de dwaasheden van de hedendaagse Amerikaanse jeugd kunnen een pad zijn, het maakt niet uit.

En Sri Aurobindo zei, wanneer je God's liefde niet kan hebben, (ik vertaal het), wel, vind dan een weg om met God te vechten en heb een worstelaar relatie met Hem.⁸⁰

(meditatie)

⁸⁰ Aforisme 418: "Wanneer je God niet van je kan laten houden, laat Hem je bevechten. Wanneer hij je de omarming van een minnaar niet geeft, dwing Hem dan om je de omarming van een worstelaar te geven."

Oktober 10, 1964

(Gedurende de laatste enkele maanden heeft Moeder vaak opgemerkt, dat zij niet langer kon zien en haar antwoorden schreef zonder te kunnen zien. Eenmaal zij ze zelfs, "Ik ben blind.")

Dat is een ander vreemd iets. Plotseling zie ik, door geen klaarblijkelijke reden, zelfs niet door een klaarblijkelijke psychologische reden, helder, precies --- het duurt enkele seconden, en dan... is het voorbij. En het gebeurt met me in volledig verschillende omstandigheden. Ik pak bijvoorbeeld een stuk papier op: ik zie zo helder als ik eerder deed; ik merk op, dat ik helder zie --- en het is voorbij!

Het gebeurde de laatste een beetje meer.

Bij tijden probeer ik integendeel; er is bijvoorbeeld niemand hier om een papier voor me te lezen en ik zou het willen lezen --- onmogelijk; en hoe meer ik het probeer, hoe meer het vervaagt in de mist. Bij tijden WIL ik iets zien (met een zekere wil), en zie ik het erg helder. Het is een klaarblijkelijke incoherentie.... Het moet van een andere wet afhangen, die ik op het moment niet ken, en die het Fysieke beheerst. Maar ik heb nu bijvoorbeeld gedurende enige tijd (een nogal lange tijd) 's nachts gelezen in mijn "slaap", en ik zie erg helder: wanneer ik wakker wordt, lees ik iets, dat ik in mijn hand hou en ik zie erg helder. Het is daarom niet de fysieke toestand, die de nacht's conditie beïnvloedt, het is iets anders.

Gedurende een erg lange tijd zag ik gewoonlijk --- zag beelden, scenes, enzovoort --- ik zag gewoonlijk, maar ik hoorde niet. Toen begon ik plotseling te horen; en ik hoorde het kleinste geluid, ik hoorde op een coherente en natuurlijke manier. Het was, alsof het zintuig zich plotseling ontwikkeld had. Wel, er is een zekere toestand van visie als resultaat waarvan ik lees --- ik lees geschreven dingen, nu dat ik niet langer fysiek lees, lees ik 's nachts. Wat betekent, dat al deze innerlijke ontwikkeling van het fysieke en subtiel fysieke nog een hele onbekende wereld is, die geleerd moet worden.

Ik ken haar wetten niet, ik ben alleen een toeschouwer. Het gehoorzaamt een wil van een absoluut verschillende orde van de wil, die aan het werk is in de fysieke wereld.

(stilte)

Maar begrijp je, wanneer je een pad bewandelt als deze, zou het honderd jaar kunnen duren! En meer.

Daar moet je alles leren, je weet niets.

Ik weet het niet, maar het gevoel blijft erg sterk naar me toekomen, dat het niet afhangt van een heel gedetailleerd werk op dit punt, dat punt, dat punt...

Nee, nee.

...en dat in feite op een dag iets plotseling zal plaatsvinden.

Ja, dat klopt. Aanwijzingen van deze soort komen en vertellen je, "Dingen zullen zo zijn, en dat zal dat zijn," en dan gaat het weg. En wanneer dingen op die manier zijn, zullen zij gewoon zo zijn. Ja, je hebt gelijk. Je hebt gelijk, dat is correct.

Hoeveel keer, weet je, komt het, zwelt op als een getijde, als een rijzende golf, die aspiratie van het hele materiële wezen, van alle cellen, naar de Allerhoogste: "Alles hangt van U af --- alles hangt van U af." Een besef van totale hulpeloosheid en totaal onvermogen, dat in een seconde getransformeerd kan worden door een Interventie in een totale Wijsheid.

En de cellen voelen dit --- het denken heeft gezegd... het zegt allerlei dingen, waar de aarde vol van is (wanneer je het in zijn totaliteit ziet, is het werkelijk interessant), de aarde is van alle menselijke voorstellingen (die veranderd zijn in "verklaringen van feiten"), zelfs de meest fantastische, de meest tegengestelde, de meest onverwachte --- het is vol van dat alles, het leeft daarop, het wemelt daarvan --- en het resultaat is, dat de materiële wereld ervan overtuigd is, dat het helemaal op zichzelf niets kan doen! Niets. Niets, niets dan dat: dat onontwarbare en ogenschijnlijk zinloze allegaartje, dat niets is, waar een ongebreidelde verbeelding is in vergelijking met wat kan zijn.

En toen dit vertrouwen (het is een vertrouwen in de Materie), dat in een flits (een "flits"... we weten het natuurlijk niet, het is geen kwestie van "tijd," zoals we het materieel kennen), een trigger --- en alles kan veranderd worden. Veranderd in een harmonieus Ritme van een Wil, die zichzelf uitdrukt, en een Wil, die een Visie is: een Visie, die zichzelf uitdrukt, dat is het werkelijk; het harmonieuze Ritme van een Visie, dat zichzelf uitdrukt.

En alles, dat we erover kunnen bedenken, erover kunnen voorstellen, eruit kunnen deduceren, dat alles is niets, niets --- het is niets, het leidt je niet DAAR. Wat je DAAR leidt, is de zekerheid, het innerlijke vertrouwen, dat wanneer de allerhoogste... (allerhoogste wat? We kunnen Waarheid, Liefde, Wijsheid, Kennis, zeggen, dat alles is niets, het zijn woorden --- het "lets"), wanneer Dat zichzelf uitdrukt, zal alles goed zijn.

En al die coherentie --- valse coherentie --- zal verdwijnen.

(stilte)

Wat ook vreemd is, is dat deze overtuiging, deze zekerheid noodzakelijkerwijze uitgedrukt wordt in helemaal verschillende acties in

overeenstemming met de persoon: het is HETZELFDE als verschillende kleuringen aannemen in de aspiratie van verschillende bewustzijnsvormen.

Ik zag bijvoorbeeld recent een soort exhibitie of processie van alle mogelijke theorieën van de mensheid, die de schepping verklaarden (de wereld, het leven, het bestaan). Al die opvattingen kwamen de een na de ander voor me, van de ogenschijnlijk meest primitieve en meest onwetende tot de meest wetenschappelijke --- en zij waren allemaal (*lachend*) op hetzelfde niveau van onbegrip... maar ALLE hadden hetzelfde RECHT om de ware aspiratie uit te drukken, die erachter was. En het was miraculeus! Zelfs het vertrouwen van de wilde, zelfs de meest primitieve religies en meest onwetende overtuigingen hadden achter zich hetzelfde recht om die aspiratie uit te drukken. Het was prachtig. En toen viel het besef van de “superioriteit van intelligentie” ogenblikkelijk volledig weg.

Het is hetzelfde voor die opposities, die contradicties, die “gewelddadig en vulgair” genoemd worden tussen de intellectuele (en speciaal de wetenschappelijke) vooruitgang van de menselijke soort en door contrast de klaarblijkelijk dwaze stupiditeit van diegenen, die tegen conventies reageren⁸¹; wel, dat gevoel van inferioriteit of superioriteit, dat je vindt onder zogenaamde redelijke wezens, dat alles verdwijnt ogenblikkelijk in een perceptie van HET GEHEEL, waarin ALLES --- alles --- hetzelfde resultaat was van dezelfde Druk (*neerwaarts gebaar*) naar vooruitgang. Het is als een druk, die uitgeoefend wordt op Materie (*zelfde gebaar*) om de respons eruit te trekken. En welke vorm die respons ook zou kunnen nemen, het is een deel van algemene Actie.

Ik vertelde je de laatste keer, wat gebeurd was: dat besef van bevrijding; ja, een bevrijding van verstikking, en een soort opening en welzijn --- dat tot stand gebracht geworden is. En het begrip (zoals het begrip van een onthechte getuige), dat alles, al die moeilijkheden, die komen en zich opstapelen, absoluut onmisbaar zijn, zodat niets vergeten wordt in de mars voorwaarts --- zodat ALLES samengaat; en dat is alleen de visie van de details, die de visie van het geheel vervaagt.

Voilà.

Het zal zijn, zoals het kuiken helemaal onmiddellijk uit het ei springt: zolang het binnen is, is er voor de oppervlakkige visie geen kuiken; en helemaal onmiddellijk, pop! komt het eruit.

Laten we het hopen!

* * *

⁸¹ Moeder zou in het bijzonder kunnen zinspelen op de dwaasheden van de Amerikaanse jeugd.

*Omdat Satprem zich voorbereidt om weg te gaan,
Informeert Moeder naar zijn gezondheid:*

...Nu is het laatste stadium, dat het lichaam zou moeten vergeten, dat het ziek is geweest; dat is erg belangrijk.

Erg moeilijk

Het is erg belangrijk.

Ik vecht constant tegen verderfelijke suggesties. Het fysieke denkvermogen geeft me veel problemen --- veel problemen. Het heeft verschrikkelijke angsten en vrees.

Oh, absoluut.

Begrijpt u, het heeft zoveel klappen ontvangen...

Exact!

... dat het in angst leeft, wat alles bederft.

Ja, ja.

Wat kan ik doen?!

Doorzetten.

Ik zag het in mijn eigen geval. Het was interessant genoeg, omdat ik van mijn vroegste kindertijd in contact was met het hogere bewustzijn (*gebaar boven het hoofd*) en in een werkelijke verbijstering over de toestand van de aarde en de mensen --- toen ik erg klein was. Ik was de hele tijd in een verbijsterende verbazing. En de slagen, die ik ontving!... Constant. Ieder ding kwam naar me toe als een steek of een slag of een hamerslag, alle hypocrisie, dat alles is onoprecht, alles dat de stroom van de Kracht vervormd en ongedaan maakt. En ik zag het in mijn ouders, in omstandigheden, in vrienden, in alles --- een verbijstering. Het werd niet intellectueel vertaald: het werd vertaald door die verbijstering. En toen ik erg klein was, was de Kracht er al (*gebaar boven het hoofd*); ik heb een heldere herinnering aan de leeftijd van vijf jaar: ik hoefde alleen een moment te gaan zitten om het te voelen, dat de Kracht zou komen. En ik ging zo door het hele leven tot de leeftijd van twintig of eenentwintig (toen ik Kennis tegen begon te komen en iemand me begon uit te leggen, wat het allemaal was) in die verbijstering: "Wat --- is dat, wat mensen zijn? Wat...? En ik was alsof bont en blauw geslagen, mon petit!

Toen begon vanaf de leeftijd van twintig of vijfentwintig dat pessimisme. Het nam de hele tijd al die slagen om te komen.

Maar wat gezondheid betreft, wanneer ik ook een ziekte had (voor mij was het nooit een "ziekte," het was nog deel van de slagen), had ik een vertrouwen, een complete verzekering, dat het geen werkelijkheid had. En erg jong (erg jong, misschien rond de leeftijd van dertien of veertien), vertelde ik iedere keer, dat er een slag kwam, tegen mijn lichaam, "Maar wat is het nut van ziek zijn, omdat je alleen weer beter moet worden!" En dat bleef, totdat ik boven de dertig was": wat is het nut om ziek te worden, omdat je alleen weer beter moet worden? En het vervaagde alleen beetje bij beetje, met dat groeiende pessimisme.

Nu moet al dat werk ongedaan maken.

Maar met jou is het hetzelfde, omdat je al bewust was, toen je klein was (zonder er bewust van te zijn), en toen al die verschrikkelijke dingen⁸² met je gebeurden, was er iets, dat bewust bleef, maar die dingen "cultiveerden" het pessimisme --- dat pessimisme van het fysieke denkvermogen. En nu moet je al dat werk ongedaan maken. En wat een werk is het, pfff!...

Begrijp je, het was ONMOGELIJK, onmogelijk voor me om te geloven in ("geloven" --- zelfs begrijpen) al die bewegingen van verraad, van jaloersheid, alle bewegingen van ontkenning van het Goddelijke in menselijke wezens en dingen --- het was onmogelijk, ik begreep het niet! Maar het kwam van alle kanten, en het raakte en raakte en raakte.... Dus dat alles moest ongedaan gemaakt worden.

En met jou was het hetzelfde --- ik weet het erg goed. Ik weet het erg goed. En voor jou nam het wrede vormen aan.

Maar we moeten het uithouden, dat is alles.

We moeten de inprenting beetje bij beetje uitwissen. En in feite is de enige manier om de inprenting uit te wissen contact maken met de Waarheid. Er is geen andere manier --- alle redenering, alle intelligentie, al het begrip, dat alles is volledig nutteloos met het fysieke denkvermogen. Het enige is contact maken. Dat is juist, wat de cellen waarderen: de mogelijkheid om contact te maken.

Contact maken.

Op het materiële niveau is japa daar erg goed voor. Wanneer je hoofd vermoeid is en je een beetje moe bent om dat pessimisme tegen te werken, dan moet je alleen japa herhalen en dan maak je automatisch contact. Contact maken. Dat is iets, dat de cellen erg waarderen. Erg. Het is een erg goede manier, omdat het een manier is, die niet mentaal is, het is een mechanische manier, het is een kwestie van vibratie.

Daar, mon petit, we moeten volharden.

⁸² Moeder zinspeelt op de concentriekampen.

Oktober 14, 1964

U lijkt een behoorlijke verkoudheid te hebben!

Ja! (*Moeder lacht*) Het is vreemd, ik ben bij mensen geweest, die allerlei soorten dingen hadden, koorts inbegrepen, en ik kreeg niets;, en 's anderdaags kwam Z....

Ze hebben er weer een puinhoop van gemaakt op de School, ze worden overvallen door zulke vreselijke grillen van onafhankelijkheid! Ken je het verhaal?... Zij hebben een groot display bord samengesteld over "slaap" voor de kinderen's opvoeding (dat is hun zaak), maar zij hebben aan de onderkant zonder om mijn permissie te vragen, een quote van mij geplaatst, die ik verondersteld word geschreven te hebben in 1952 en waarin ik verondersteld word gezegd te hebben, dat kinderen om 9 uur in bed moeten zijn. Nu laten zij films zien tot 9:30 of 10. Dus ontving ik een waterval van brieven van kinderen, die me vroegen, "Wat moeten we doen?..." Wat mij betreft, begrijp ik er niets van, en vraag ik, wat die "quote" is. Toen leerde ik, dat zij het niet alleen op de onderkant van hun display bord plakten, maar zij hebben ook een notitie van mij gecirculeerd, waarin ik zeg, "Kinderen zouden om 9 uur naar bed moeten gaan." Ik zei, "Wat!" Ik heb dat nooit laten circuleren! Misschien zei ik het jaren geleden, maar ik zei het "gewoon zo," als een opmerking, dat "het beter zou zijn".... Het veroorzaakte nogal een drukte, ik ben overvallen met protesten. Dus toen Z kwam, vroeg ik hem om deze zaak uit te leggen. Hij vertelde me, wat zij gedaan hadden; het lijkt erop, dat de onderwijzers, die die poster zagen met mijn quote (waarschijnlijk onderwijzers, die niet van films houden of die "tegen" deze of die zijn en het een goede gelegenheid vonden om herrie te schoppen), zeiden en STEMDEN onder henzelf, dat er een circulaire van gemaakt moest worden! Zij vergaten eenvoudig om mijn permissie te vragen.

Ik vertelde Z, "Wel, dat gaat werkelijk een beetje te ver!" En hij was waarschijnlijk boos, omdat er plotseling iets door hem heen kwam: het was als zwarte pijltjes (zij kwamen niet direct van hem --- misschien kwamen ze van de onderwijzers!), kleine zwarte pijltjes, die naar mijn keel snelden. Ik voelde het: het ging ztt! Ik zei, "Oh, wat is dat?" En ik worstelde; maar ik worstelde tegen een zere keel, en het gebeurde inderdaad niet --- het veranderde in een verkoudheid!

In deze school hebben zij een verschrikkelijke tendens om alles in een systeem te veranderen.

Ja, systemen, regels....

Zij maken een systeem, een formule van alles, zij hebben allemaal hun "ideeën"...

Ja, ja.

... En zij maken zich druk. De subtiele indruk, die ik krijg, is niet goed.

*(Hier overhandigt de Moeder aan Satprem een brief
Van de verklaring van de auteur van de poster.
De brief geeft de referenties van de Moeder's
Quote: een persoonlijke brief van Moeder aan
Een leerling... tien jaar eerder geschreven)*

Dat is het! Een volledig privé brief! Welk recht hebben ze om het te vertonen?

Maar dat doen ze constant, met alles --- ze snijden Sri Aurobindo in stukjes, zij snijden Moeder in stukjes, en daar ben je: het is de Wet, de Regel, het Principe.

Exact, exact!

Zij hebben geen gezond verstand. Gezond verstand ontsnapt hen volledig.

Ja. En nu heeft hij [de auteur van de poster] gelijk en ik heb het verkeerd!

(stilte)

Toen ik er was op de Playground⁸³ na 10 minuten (dat was waarschijnlijk door mijn aanwezigheid) waren alle kleine kinderen in een diepe slaap, en omdat het niet koud is en zij op matten lagen, sliepen zij daar stilletjes tot het einde van de show.

Waar, dat in die tijd filmen alleen eenmaal per week getoond werden. Heden ten dage is het, je weet, hoe het is, het concurrentievermogen: iedereen wil filmen brengen. Dus richtte een zich op de Franse ambassade, een ander richtte zich op de Britse ambassade, een ander op de Amerikaanse ambassade, een ander op de Russische, Duitse, Italiaanse ambassaden.... Van alle ambassades stromen zij binnen. En hoe maak je een keuze? Hoe beslis je zonder de een of ander pijn te doen? Eerder was er overeengekomen, dat films alleen op Zaterdag getoond werden, zodat zij op Zondagmorgen een uur later op konden staan, wanneer zij zich slaperig voelden. Nu vindt het in feite twee of drie keer in de week plaats. Maar dat is de schuld van deze mensen! Iedereen was er trots op om

⁸³ Waar filmen getoond worden.

filmen van zijn ambassade mee te brengen. Hoe kun je sommigen weigeren en anderen accepteren?

Maar voor mij zijn die filmen niet het grootste obstakel, ik denk het niet. Wat veel erger is, zijn de strips, die zij lezen --- zij brengen hun tijd door met het lezen van die dingen.

En het ergste van alles --- het ergste van alles --- is, wanneer de familie arriveert! Oh!... Die ouders zijn verschrikkelijke wezens, zij vertellen net het tegenovergestelde van wat wij hen vertellen en zij argumenteren en maken ruzie voor hen, zij vertellen hen alle kleine familieverhalen.

Ik denk, dat het nutteloos is om een kind naar bed te brengen als hij niet gaat slapen --- hij moet vredig zijn voor het slapengaan. Als hen een beetje vreedevolle atmosfeer gegeven zou worden, zouden zij in staat zijn om te slapen....

Dit bracht allerlei soorten dingen terug naar mijn denkvermogen uit mijn kindertijd, uit mijn kleutertijd. Mijn grootmoeder leefde naast ons, en 's avonds (in de avond na het eten) bezochten we haar gewoonlijk voor het naar bed gaan. Ik kan niet zeggen, dat het erg leuk was, maar zij had erg goede leunstoelen (!), en dus, terwijl mijn moeder met haar kletste, had ik een van die prachtige slapen daar, liggend in die leunstoel --- een zalige soort slaap. Maar wanneer iemand van buitenaf gekeken had, zonder iets te weten, dan zou hij gezegd hebben: "Kijk gewoon! Zij dwingen dit kind om op te blijven tot 10, in plaats van haar te laten slapen." Maar ik rustte heerlijk!

Dus het hangt van het kind af. Wanneer hij zich werkelijk slaperig voelt, wat houdt hem dan tegen om te slapen? Wat is nodig om hem een vreedevolle atmosfeer te geven, zoveel vrede als mogelijk.

Maar ze proberen constant om algemene wetten te maken, terwijl het altijd een individuele kwestie is.

Absoluut

En een kwestie van ervaring --- vanuit iemand's ervaring spreken. Maar zij willen een Wet, een constante Wet in alle details.

Het is gemakkelijker! Ja, wetten, wetten, wetten. Zij hebben het nog niet begrepen.

Ik zou niets te zeggen hebben tegen die poster, wanneer er verscheidene quotes geweest waren, met de mijne tussen de andere, maar waar ik tegen opkwam, is, dat zij het als een circulaire gebruikten, die zij naar alle Afdelingen stuurden! En het was een privébrief.

Wanneer de quote tenminste onder verscheidene andere geweest was... maar met zou ALTIJD aanvullende quotes erbij moeten zetten --- en dat doen ze nooit.

Ik herinner me, dat zij eens een exhibitie hielden over Duitsland in de Bibliotheek. Zij plaatsten een lange quote van Sri Aurobindo, waarin hij zei, Hier is, wat de Duitsers OVER ZICHZELF DENKEN... en toen volgde een hele quote --- oh, wat een quote! Hoe dan ook, zij waren het ras van de toekomst, van geniën, zij zullen de wereld redden, enzovoort. Maar zij plaatsten het hele ding... zonder de eerste zin! Dus ik kom daar aan (in de tijd, dat ik helder kon zien), en wat zie ik! Ik herinnerde me, wat Sri Aurobindo geschreven had,

Hier is, wat de Duitsers OVER ZICHZELF DENKEN, DUS vertelde ik hen, "Maar je vergat het belangrijkste, je moet dit toevoegen." Je had hun gezichten moeten zien, mon petit!...

Deze oneerlijkheid is beangstigend --- zij knippen uit en verwijderen alles, dat hen stoort en laten alleen over, wat hen goed uitkomt.

Ik heb het veel keer gezegd: wanneer je een quote van Sri Aurobindo plaatst, plaats je ook altijd de tegengestelde quote om te laten zien, dat hij alles gezegd heeft en alles voorzag en hij alles op de juiste plaats zette.

Maar zij houden er niet van!

Er is ook het verhaal van de arme T. Hij verzamelde uit Sri Aurobindo's boeken alle passages, waarin hij zegt, dat het denkvermogen onmisbaar is voor de mens (*Moeder lacht*), dat het denkvermogen het middel is voor vooruitgang, dat zonder het denkvermogen het leven onvolledig is, enz. --- er zijn natuurlijk veel dergelijke passages!... En hij vergat alle andere. Dus, omdat ik vol van *baldadigheid* ben, verzamelde ik (*lachend*) alle andere passages en bombardeerde hem met hen.

Hij nam het als een persoonlijke belediging!

En tegen al diegenen, die me komen vertellen, "Maar u zei dit twee jaar geleden, en dat drie jaar geleden en dit..." Ik vertel hen, "Ja, en nu zeg ik het tegengestelde!... En ik zou heel goed hetzelfde kunnen zeggen over enkele jaren!"

Het is moeilijk om het in hun hoofden te duwen.

Ja, hun hoofden zijn als dit (*hangslot gebaar*).

Dat is het werkelijke kwaad in de School en er is er een: een neiging om alles in een systeem te veranderen.

Ja. Dogmatisme.

Maar dat is, wat leringen overal veranderd heeft in religies --- overal.

Wanneer u weg zou gaan, zou het verschrikkelijk zijn...

Zij hadden een ontmoeting met mensen van Engeland of Europa, waarin ze zeiden, "Oh, de wereld heeft een nieuwe religie nodig, nu is het tijd om het een nieuwe religie te geven...." En zij wilden Sri Aurobindo's naam geven en er een nieuwe religie mee maken! Dus antwoordde ik hen, "De tijd van religies is voorbij." Zij begrepen het niet, mon petit, zij waren geschokt! Ik schreef het hen zonder verklaring, op de manier, waarop je iets slingert om dingen op te schudden: "De tijd van religies is voorbij, dit is het tijdperk van universele spiritualiteit" ("universeel" in de zin van ALLES bevatten en zich aanpassen aan alles). Dus antwoordden zij mij, "Wij begrijpen het niet, maar hoe dan ook... (*lachend*), omdat u het ons vertelt, accepteren we het." Dus voegde ik een verklaring toe in het *Bulletin* (de verklaring is niet sterk, maar ik moest het proberen en mezelf begrepen maken), ik zei, dat de religies, die gebaseerd zijn op spirituele ervaringen, naar beneden gebracht zijn naar een niveau, waar het denkvermogen hen kan omvatten, en dat de nieuwe fase die moet zijn van spirituele ervaring in zijn zuiverheid, niet naar beneden gebracht naar een lager niveau.⁸⁴

Maar dit is moeilijk te begrijpen.

Hoe dan ook... het geeft me verkoudheden!

Ja, dat is waar, dat geeft me verkoudheden, het dogmatisme ervan, dat verstart, verhard, het leven wegneemt.

Zij zijn ervan overtuigd, dat zij gelijk hebben en ik het verkeerd heb en het is uit een soort "welwillend respect" voor me (*Moeder lacht*) en uit beleefdheid, dat zij me niet vertellen, "Werkelijk, je overdrijft, we hadden gelijk."

Ah, laten we werken!...

* * *

Ik heb een brief van mijn broer ontvangen.... Onder andere dingen zegt hij: "Ik ben in feite te "dood" om te schrijven.... Mijn dagen worden lastiggevallen... Zij zijn een wervelwind van antwoorden, die ogenblikkelijk gegeven moeten worden aan diegenen, die hun lijden, hun blik, of hun vraag op me werpen. Ik moet de draad vasthouden van mijn grote vrede door dit alles om niet uit elkaar gescheurd te worden."

⁸⁴ Hier is Moeder's exacte tekst, zoals het gepubliceerd werd in de Augustus uitgave van het Ashram's *Bulletin*: "Waarom klampen mensen zich vast aan een religie? Religies zijn gebaseerd op geloofsovertuigingen, die spirituele ervaringen zijn, die naar beneden gebracht zijn naar een niveau, waar ze gemakkelijker te bevatten zijn, maar ten koste van hun integrale zuiverheid en waarheid. Se tijd van religies is voorbij. We zijn het tijdperk binnengegaan van universele spiritualiteit, van spirituele ervaring in zijn oorspronkelijke zuiverheid."

...Deze laatste paar nachten heeft een ervaring zich ontwikkeld. Er is een soort objectificatie, als scenes, die zich onvouwen, waarin ik een van de karakters ben; maar "ik" ben het niet, het is een of ander karakter, dat ik speel om het dubbele bewustzijn te hebben, het gewone bewustzijn en het ware bewustzijn tegelijkertijd. Er was een hele serie van ervaringen om tegelijkertijd het Ware te laten zien en het soort half dode (dit woord laat me hieraan denken --- "ik ben te dood..."), de halve dood van het denkvermogen. In die ervaringen is de toestand van de gewone geestesgesteldheid iets, dat droog is (niet exact hard, omdat het kruimelig is), levenloos, zonder vibratie --- droog, koud; en als een kleur is het altijd grijsachtig. En er is een maximum spanning, een inspanning om te begrijpen en te herinneren en te weten --- weten, wat je zou moeten doen; wanneer je ergens naar toe gaat, weten, hoe je daar naartoe zou moeten gaan; weten, wat mensen gaan doen, weten... Alles, zie je, is een eeuwigdurende vraag van het denkvermogen (het is onderbewust in het denkvermogen --- enkelen zijn zich er bewust van, maar zelfs in diegenen, die ogenschijnlijk stil zijn, is het er constant --- die spanning om te weten). En het is een soort oppervlakkig iets, oppervlakkig, koud en droog, ZONDER VIBRATIE. Tegelijkertijd komt, alsof in vlagen, het ware bewustzijn als een contrast. En het gebeurt in bijna cinematografische omstandigheden (er is altijd een verhaal, om het levendiger te maken). Gisteravond bijvoorbeeld (het is een verhaal onder vele, vele anderen), moest het "ik," dat toen bewust was (dat ik niet ben, begrijp je), het "ik," dat speelde, ergens naartoe gaan: het was bij andere mensen op een zekere plaats en moest door de stad gaan naar een andere plaats. En ze wist niets, nog de weg, noch de naam van de plaats, waar ze naartoe ging, noch de persoon, die ze moest ontmoeten --- ze wist niets. Ze wist niets, maar ze wist, dat ze moest gaan. Dus toen die spanning: hoe, hoe kan je het weten? Hoe kan je het weten? En mensen ondervragen, vragen stellen, proberen uit te leggen, "Weet je, het is zoals dit of het is als dat..." onnoembare details (het duurt uren). En nu en dan, een vloed van licht --- een warm, gouden, levend, comfortabel licht --- en het gevoel, dat alles vooraf geregeld is, dat alles dat geweten moet worden, geweten zal worden, de weg is vooraf voorbereid --- dat alles, wat je moet doen, is jezelf laten leven! Het komt zo, in vlagen. Maar er is dan een intensiteit van contrast tussen die constante inspanning van het denkvermogen, wat een enorme inspanning is van spanning en geconcentreerde wil, en dan... en dan die glorie. Die comfortabele glorie, weet je, waarin je jezelf laat gaan in vertrouwend geluk: "Maar alles is klaar, alles is lumineus, alles is bekend!... Alles, wat je moet doen, is jezelf laten leven." Alles, wat je moet doen, is jezelf laten leven.

Het is, alsof een spel opgevoerd werd om het levendiger te maken, meer werkelijk --- een onderwerp, een ander onderwerp, dit, dat... Wanneer je een zekere toestand binnengaat, dan een andere keer een andere toestand binnengaat, kan je het verschil herinneren en het is nuttig, maar in deze vorm van een spel, met het dubbele bewustzijn, wordt de tegenstelling werkelijk, zo concreet, dat... je eruit komt en je afvraagt, "Hoe kan je verder gaan met leven in deze aberratie, wanneer je eenmaal het ware AANGERAAKT hebt --- aangeraakt, ervaren?"

Het is, alsof met het lichaam omgegaan werd als een kind, dat onderwezen moet worden. Omdat het denkvermogen, waarover ik spreek, het fysieke denkvermogen is, het materiële denkvermogen (niet het speculatieve denkvermogen: de vibratie is helemaal niet hetzelfde), het is het denkvermogen VAN DE AARDE, het denkvermogen van het alledaagse leven, het denkvermogen, dat je meedraagt in iedere beweging van je en die het lichaam zo vermoeien!... Zo een spanning, een angst --- leven is een angst. Ja, het gevoel van een levende dood.

Deze morgen, toen ik eruit kwam, zei ik tegen mijzelf, "Dat is vreemd...." Maar het lichaam leert haar les; op die manier leert het haar les. En toch gaat het door met die vervelende gewoonte van regels willen, van tevoren willen weten, wat het zou moeten doen, van tevoren willen weten, hoe het het zou moeten doen, van zijn leven organiseren met een dwangbuis, in plaats van zichzelf laten leven.

Exact hetzelfde verhaal met de School.

Het is een ijzeren kooi voor zichzelf bouwen en er ingaan.

Dat was het exact.

Aan iemand proberen te verklaren, "Weet je, het is een plaats als dit of dat, en de persoon daar is als dit --- weet je, de persoon, die zo en zoiets deed...."

Je probeert een aantal oriëntatiepunten uit... om jezelf een kooi te bouwen. En dan plotseling een adem --- een lumineuze, gouden, warme, relaxte, comfortabele adem: "Oh, maar het ligt voor de hand, dat is, hoe het is! Maar ik zal nogal natuurlijk naar de plaats GEDRAGEN worden --- wat is alle complicatie!?"

Het is het lichaam, dat haar les leert. Het leert haar les.

Het leert ook de les van "ziekte" --- van de illusie van ziekte. Oh, dat is erg, erg amusant. Erg amusant. Het verschil tussen het ding zelf, zoals het is, het bijzondere soort wanorde, wat het ook is, en de oude gewoonte van gevoel en het ontvangen, de gewone gewoonte, die mensen een ziekte noemen: "Ik ben ziek." Dat is erg amusant. En ALTIJD, wanneer je waarlijk stil bent (het is moeilijk om werkelijk en waarlijk stil te zijn --- in het vitale en het denkvermogen is het erg gemakkelijk, maar om in de lichaam's cellen volmaakt stil te zijn ZONDER TAMASISCH TE ZIJN is een beetje moeilijk, het moet geleerd worden), maar wanneer je in staat bent om waarlijk stil te zijn, is er ALTIJD een klein licht --- een warm klein licht, erg helder en wonderbaarlijk stil erachter; alsof het zei: "Je hoeft alleen te willen." Dan panikerende de lichaam's cellen: "Wil, hoe? Hoe kan ik? Deze ziekte is over mij, ik ben overwonnen. Hoe kan ik willen? Het is EEN ZIEKTE" --- het hele drama (en dat was niet in de slaap: ik was volledig wakker, het was deze morgen), het is "een ziekte." Dan zegt iets met een algemene wijsheid,

“Kalmeer, kalmeer, (*lachend*) blijf niet gehecht een je ziekte! Kalmeer. Alsof je ziek wilde zijn! Kalmeer.” Dus zij stemmen toe --- “stemmen toe,” weet je, als een kind, dat uitgescholden is, “Oké, goed dan, ik zal het proberen.” Zij proberen --- onmiddellijk komt dat licht weer: “Je hoeft alleen te willen.” En een of tweemaal, om de een of andere reden (omdat de Wanorde iets algemeen is: je zou kunnen lijden op iedere plaats, een kwaal kunnen hebben op iedere plaats, wanneer je een zekere vibratie accepteert), op DIT PUNT geef je toe --- de volgende minuut is het voorbij. Niet de volgende minuut: een paar seconden en het is voorbij. Dan herinneren de cellen: Maar hoe komt het? Ik had een pijn hier... --- pop! Het komt allemaal terug. En het hele drama ontvouwt zo, constant.

Dus als zij werkelijk de les leerde...

Dingen komen vanbuiten, je kan hen altijd stoppen om te komen, het is als wat ik je vertelde, die kleine zwarte pijlen (je blijft niet waakzaam, je brengt niet al je tijd door met jezelf beschermen!) Maar als je op dat moment de ware attitude had... Het was curieus genoeg, omdat het naar de keel kwam, en viel me nogal lastig, ik hou er niet van, wanneer het daar komt; dus ik concentreerde, zodat het er niet zou zijn, en het kwam er niet... (*lachend*) het veranderde in een verkoudheid!

Oh, zij leren hun les de hele tijd, de hele tijd. Alles, alles, dat gebeurt, is ALTIJD een les --- altijd. Altijd, altijd: alle ruzies, alle moeilijkheden, alle problemen, alle zogenaamde ziekten, alles, alle ziekten zijn om je een les te laten leren --- zo gauw als je de les geleerd hebben, is het voorbij! Maar dan ben je langzaam en zwaar, je neemt zoveel tijd om te realiseren, dat het een les is, dat het voortsleept en voortsleept en voortsleept.

En voor alles, zoals die kwestie van geld van deze morgen, was het een les om geleerd te worden. Maar het is geen individuele les, begrijp je; het probleem is, dat het niet afhangt van een individu: het hangt af van groepen, of van een zeker type individu, of een manier van bestaan van het menselijke leven, of... Het is het GEHEEL, dat de les moet leren.

Misschien... misschien, wanneer er een symbolisch wezen is (het is, wat ik mezelf begin af te vragen), wanneer er een symbolisch wezen is, die het vermogen heeft (het heeft een veel van doorzettingsvermogen nodig!), het vermogen om de vertegenwoordiging te BEVATTEN van al die wanordes en te werken aan die symbolische vertegenwoordiging, moet het het geheel helpen. Omdat, wanneer een volledige manier van bestaan veranderd moet worden om de Victorie te laten winnen, het miljoenen jaren zal duren! Daarom zijn er waarschijnlijk symbolische wezens.

Dat vraag ik nu mezelf af.

In de werkelijkheid van ideeën zijn er geen problemen, alles was lang geleden opgelost --- het probleem is in het feit, in het materiële feit van het lichaam.... Het is begonnen om haar les te leren. Het is begonnen met leren. En toen, in plaats van een zelfzuchtig antwoord, dat bestaat uit

zeggen, “Ah, nee! Ik wil dat niet, ik wil er niets van! (*Lachend*) Ik sta boven die zwakheid en wanorde,” laat het komen, accepteer het en zie, wat de oplossing is. Met andere woorden, in plaats van het oude probleem --- weigering van het leven, weigering van de moeilijkheid, weigering van de wanorde en de vlucht naar het Nirvana --- is het de aanvaarding van alles --- en Victorie.

Dit is werkelijk (zover als ik weet) het nieuwe, dat Sri Aurobindo gebracht heeft. Niet alleen het idee, dat het mogelijk is, maar dat het de ware oplossing is, en het idee, dat we nu kunnen starten. Ik zeg niet, dat we nu het einde zullen bereiken, ik weet het niet, maar het idee is, dat we nu kunnen beginnen, de tijd is gekomen, wanneer we kunnen beginnen, en het is de enige ware oplossing, de andere oplossing is geen oplossing --- wel, het was een noodzakelijk experiment in de universele mars, maar vlucht is geen oplossing: de oplossing is Victorie. En de tijd is gekomen, wanneer we het kunnen proberen.

Al het gewone gezonde verstand (dat nog triomfantelijk is in deze wereld) vertelt me, “Welke illusies koester je, mijn kind! Je arrangeert dingen voor je bevrediging, je verhult de pil voor jezelf,” enzovoort, het komt zo, regelmatig in golven. Wel, het is ook het deel van het probleem. Maar er zal een tijd komen, wanneer zekere waarheden erkend zullen worden als waar en niet langer tegengesproken; dan zal het Werk gemakkelijker zijn. Maar om daar te komen, moet er tenminste een begin van ervaring zijn, een begin van realisatie, die je in staat stelt om te zeggen, “Maar hier is het bewijs.”

Dit lijkt me het proces, dat onderweg is.

Het is een nogal obscuur werk, dat er op het moment gaande is.... Ik herinner de dag, toen Sri Aurobindo me vertelde (we waren nog in het andere huis), hij vertelde me, “Ja, je doet een bovenmentaal werk, een creatie van het Bovenmentale, je zal stapels wonderen uitwerken en de hele wereld zal je bewonderen!... Maar dat is niet de waarheid, die we willen.” Ik heb je het verhaal verteld. Wel, deze herinnering komt me vaak te hulp. Ik zei, “Dat klopt, we geven niet om de fanfare van populaire victorie!”

Het is zonder glorie. Maar het heeft helemaal geen glorie nodig! Ik zei tegen hem, “Ik heb geen glorie nodig en geef geen snars om publieke bewondering! (*Lachend*) Dat heeft geen plaats in mijn bewustzijn.”

Maar ik begrijp het.... Oh, hoe er diepere manieren zijn om dingen te begrijpen!

Het lichaam leert haar les.

(Satprem bereidt zich voor om te vertrekken)

Met deze verkoudheid kan ik helemaal niet meer zien, zelfs niet om te schrijven.

Maar stel je voor, dat ik enkele belangrijke "verjaardagskaarten" moet schrijven en ik een maand van tevoren gewaarschuwd was, er werd mij herhaaldelijk verteld, "Schrijf deze dingen op." Dus zegt het gezonde verstand, "Maar er is tijd!" --- "Schrijf deze dingen op." Dus schreef ik ze op. En nu zou het, wanneer ik ze moest schrijven, nogal een last zijn!

De hele tijd, de hele tijd, krijg ik aanwijzingen, die zo afgezaagd lijken!... En voor alles, het kleinste ding: "Zet dit voorwerp niet zo neer, maar zet het zo" (*Moeder beweegt een voorwerp op haar tafel*), en plotseling gebeurt er iets, en breekt het of valt het.... Het is werkelijk erg interessant.

(Moeder consulteert haar agenda) Stomen, dozijnen mensen schrijven me, "Ik WIL u zien, ik WIL u zien...." Zo is het: "Ik WIL u zien voor mijn verjaardag, ik WIL..." Nu antwoord ik erg bot, "Onmogelijk, geen tijd," zonder enige verklaring. Maar op sommige dagen ben ik vrij, dus wordt de lijst langer, er zijn vijftien, twintig, vijfentwintig mensen. Wanneer je erover nadenkt, lijkt het onmogelijk; je gaat er naartoe, je brengt jezelf in een zekere toestand, je roept de Heer en leeft in Zijn Eeuwigheid --- en het is voorbij, voordat je het zelfs weet!

Het leven staat op de grens om prachtig te worden --- maar we weten niet, hoe we het moeten leven. We moeten het nog leren. Wanneer we werkelijk leren, zal het iets zijn.

Oktober 17, 1964

Jij?

Ik, ik ga door alle fasen, maar gelukkig erg snel, in enkele uren --- twee, drie uren --- met nieuwe fasen.... Hoe dan ook, nogal onplezierige dingen.

* * *

(Betreffende de kaarten, die Moeder stuurt aan de leerlingen op hun verjaardagen. Die kaarten bevatten over het algemeen een aanwijzing van de inspanning of realisatie, die gedurende het nieuwe jaar verworven moet worden.)

Wat een werk is het, weet je!

Je begrijpt, met mensen van buiten (ongeveer 200 mensen, naar wie ik ook kaarten stuur, misschien een beetje meer), en alle Ashram mensen (behalve voor erg zeldzame uitzonderingen), maakt het ongeveer 1500 kaarten per jaar. Er zijn 365 dagen, dus kan je erachter komen, hoeveel kaarten er ieder dag geschreven moeten worden... D. komt iedere morgen met mijn ontbijt en een lijst van alle verjaardagen, en voor mensen te zien of mijn werk te beginnen moet ik al die verjaardagen tevreden stellen!

Het houdt je bezig!

Maar nu heb ik een nieuwe tactiek: er zijn aan mij enkele van die alcohol [vilt tip] pennen gegeven, die als schilderskwasten zijn; ik schrijf met ze --- het neemt veel ruimte in! Dus hoef ik niet veel te zeggen. En mijn hand is gebleven, zoals het was, toen ik gewoon was te schilderen, erg zelfverzekerd, maar mijn ogen zijn niet langer de begeleiding, dus mijn pen is de gids.

* * *

Spoedig daarna:

De nachten worden steeds ongelooflijker.

Iedere nacht ontmoet ik tientallen mensen, die ik fysiek helemaal niet ken, maar met wie ik een relatie heb van... een soort intimiteit van werk, zoals met iemand, die je dagelijks ontmoet. En het gaat door, elke nacht zijn het verschillende mensen. Dus het zijn honderden en honderden mensen, waarmee ik werk.

Het is erg concreet: concreet als het fysieke leven (het is in het subtiele fysieke). Concreet in de zin, dat wanneer je eet, je de smaak ervan hebt; wanneer je aanraakt, je er het gevoel van hebt, je hebt de reuk. En wat een verhalen! Verhalen... fantastische uitvindingen! Ik schrijf dat allemaal niet op, omdat het uren nodig zou hebben en ik het hoe dan ook niet waard vindt, maar wat een verhalen zou het maken!

Fantastisch.

Gisterenavond... Ik herinner me het helemaal niet, alleen de impressie; en de impressie is zo sterk, dat het me na het opstaan tenminste een half uur neemt om uit de atmosfeer te komen, waar ik in was!

Allerlei soorten mensen. Ik ken hun namen niet, ik ken hun landen niet, ik ken hun talen niet, toch communiceren we erg goed.

En in de wereld zijn dingen chaotisch, lijkt het.

Ja, wat zal dit "aftreden" van Chroetsjov gaan doen?⁸⁵

⁸⁵ De volgende dag, Oktober 16 explodeerden de Chinezen hun eerste atoombom.

Het ziet er serieus uit. Het lijkt een opstand te zijn, want zijn zoon is er ook uitgeschopt.⁸⁶

Betekent het een tegenslag?

Oh, een GEWELDDADIGE tegenslag.

Het is serieus.

De zaken tussen Amerika en Rusland waren aan het beteren (ten koste van China! Het was erg grappig).

Dit gaat alles vernietigen.

(stilte)

Je krijgt een impressie (het is precies de impressie, die ik terugbreng van die activiteiten van de nacht), de impressie van een gebouw, dat barst --- helemaal. Exact zoals voor de ineenstorting, het barst overal.

Bovendien, als je volledig buiten je normale bewustzijn bent, je gewone reacties, je onmiddellijke cirkel en je dagelijkse activiteit, wanneer je volledig uit dat alles gaat, en een kijkje neemt en je afvraagt, "Wat gaat er gebeuren?" --- een zwart gat, je kan niets zien.

En wanneer ik zeg, "Wat gaat er gebeuren?" bedoel ik niet, wat er op de aarde gaat gebeuren, maar door welke combinatie van omstandigheden of volgorde van gebeurtenissen de nieuwe schepping plaats gaat vinden?

Er is een volledig deel van de aarde's geschiedenis, die uiteindelijk volledig onbekend is voor ons. Zij hebben inderdaad zogenaamde ontdekkingen gedaan, maar... al die verhalen, ik weet niet, hoeveel van hen waar is.

Hebben zij het werkelijk ontdekt? Ik weet het niet. Weet jij het?

We weten waarschijnlijk een klein beetje van de geschiedenis, die beginnen uit een bijzonder cataclysm. Maar hoeveel cataclysmen zijn er geweest?...

Ja, hoeveel cataclysmen zijn er geweest?

(stilte)

Nu willen mensen voor grote omwentelingen het zonder Natuur's hulp doen. Het lijkt, dat vijf naties atombommen hebben, en de bommen van alleen een van die naties is genoeg om ... vrrf! de aarde te vernietigen. Dus,

⁸⁶ Zijn schoonzoon, Alexis Adzubel, editeur van de *Izvesta*.

wanneer dit alles (omdat het hoe dan ook nieuw is) plotseling onbeheerst wordt... Zij weten niet, hoelang deze ding in de wacht kunnen blijven: wanneer zij plotseling beginnen te exploderen --- kun je dat zien! (*lachend*) In alle landen gaan alle bommen tegelijkertijd af!

Arme aarde.

Het is erger dan een Zondvloed. Alles bij elkaar waren de wegen van de Aarde zachter, de Natuur was redelijker.

(*stilte*)

Uiteindelijk is er alleen een gemak, het is, dat niets ooit zal gebeuren, behalve wat moet gebeuren, dus... Dit is het bewustzijn, waarin ik leef --- Ik maak me geen zorgen, niet in het minst. Maar ik bedoel, dat we in feite op een objectieve manier niets weten.

Is het in de nasleep van rampen dat het dier mens werd? Dat lijkt niet erg nodig te zijn.

Nee, het onderbrekende element is het Denkvermogen.

Ik ben niet gewaar van wat mensen hedendaags denken te weten, maar toen het dierenrijk de aarde domineerde, waren er voor het verscheen of het te laten verschijnen ooit enige catastrofes?... Natuurlijk kan je vagelijk een aarde voelen, die langzaam kouder wordt en eerst zuiver mineraal is, dan verschijnen planten beetje bij beetje --- je ziet dat erg goed (Ik heb interessante foto's gezien), maar is het feit van kouder worden dat zelf catastrofes veroorzaakte? Aardbevingen, overstromingen, zondvloed(en)?...

Ja, er was een periode van groot ontvouwen.

Er was een beweging van continenten, en dus smolten noodzakelijkerwijze de ijsslagen en werd de aarde overstroomd. Maar deze beweging van de continenten was waarschijnlijk een consequentie van de afkoeling.

Nu zeggen zij, dat zij instrumenten hebben, om het feit te meten, dat de continenten nog bewegen. Zij zeiden zelfs enkel jaren geleden, dat veel delen van Siberië, die gewoonlijk zo koud waren, dat er niets gedaan kon worden, begonnen gecultiveerd te worden, en dat noodzakelijkerwijze de tropen niet zo warm meer zijn.

Maar deze dingen moeten erg geleidelijk tot stand komen, zodat het mogelijk is om zich aan te passen, mensen kunnen naar andere plaatsten gaan.

Ja, het gebeurt gedurende miljoenen jaren.

Er is tijd om te verhuizen, om gewoonten te veranderen.

(stilte)

De historische periode is erg kort, zoals het is, is het al erg onzeker, maar erg kort.

Kwam de bewuste inspanning van de Veda's misschien na duizenden en duizenden jaren van onderzoek, studies, beschavingen, die geen spoor nalieten? Omdat zij meer of minder de tijd berekend hebben van de komst van de mens op aarde --- enkele miljoenen jaren, niet? Hoeveel?

*Een miljoen, denk ik.*⁸⁷

Uit die miljoen weten we 5000 jaar, zie je dat!

Arme kleine bal! Hoe ijdel zijn we! We denken, dat we alles weten.

(stilte)

Dwaal ik misschien in het verleden? Het zou in het verleden kunnen zijn, het zou in de toekomst kunnen zijn, het zou in het heden kunnen zijn. Ik heb opgemerkt, dat de kostuums helemaal niet als de heden ten daagse zijn of als iets, dat we kennen. Maar wanneer ik er ben, in de activiteit, is het perfect natuurlijk, je merkt het niet op: het is als iets, dat je iedere dag ziet, je merkt het niet op. Alleen wanneer ik terugkom en een beetje objectiveer, zeg ik tegen mijzelf, "Wel, hoe vreemd!" (voor mezelf en voor anderen). En ik ben helemaal niet, zoals ik nu ben, helemaal niet. Bovendien denk ik, dat ik wat "verschillende personen" genoemd wordt, geweest ben op verschillende tijden. Er was een tijd, toen ik keek om te zien, of het het niet was, dat ik mezelf identificeerde met verschillende personen, maar er is geen identificatie, ik voel niet, dat ik "iemand binnenga," niets als dat. Maar in verschijning ben ik niet altijd dezelfde persoon: soms ben ik erg lang, soms ben ik klein, soms ben ik jong, soms ben ik niet oud, maar *opgegroeid*. Erg, erg verschillend. Maar er is altijd hetzelfde centrale bewustzijn, er is altijd... (*Moeder verzamelt zichzelf*) de Getuige, die toekijkt namens de Heer en beslist namens de Heer. Dit is de attitude: de Getuige, die toekijkt --- dat wil zeggen, die alles ziet, alles observeert, en die beslist, ofwel voor zichzelf of voor anderen (gelijkmoedig), altijd. Dat is het vaste punt. Namens... het "iets," dat eeuwig is --- eeuwig, eeuwig waar, eeuwig krachtig en eeuwig wetend. Dat is er, door alles. Anders zijn er de hele tijd verschillende dingen, verschillende omstandigheden, verschillende omgevingen; er zijn manieren van leven, die erg, erg verschillend zijn. En ook, wanneer wakker wordt aan het begin van de nacht is het een bijzonder type ding; wanneer ik wakker wordt in het midden van de nacht, is het een ander type ding; wanneer ik wakker wordt... "wakker wordt," laat ons helder zijn, het is niet uit de slaap komen, het is terugkeren naar het huidige bewustzijn. En iedere keer is het verschillend, alsof het komt uit verschillende werelden, verschillende tijden, verschillende activiteiten.

⁸⁷ Sommigen zeggen twee of drie miljoen jaar. De eerste gewervelden verschenen 400 miljoen jaar geleden, en de eerste zoogdieren, lijkt het, zedertig miljoen jaar geleden.

En het is helder, dat “men” niet verwacht, dat ik het herinner --- dat maakt helemaal niet uit. Het is een ACTIE. Het is een actie, het is geen kennis, die me gegeven is --- een actie. Ik werk. Is het “Ik heb gewerkt”? Is het “Ik ga werken”? Is het “Ik werk”? Ik weet het niet. Waarschijnlijk alle drie.

En of ik het herinner of niet, maakt helemaal niet uit.

(stilte)

Maar er zijn enige punten, die men desalniettemin zou moeten weten... en waarvoor er geen zekerheid is. Bijvoorbeeld in welke mate de aanwezigheid van een fysiek lichaam [Moeder's lichaam], in de wereld, zoals het nu is, handelt op het Werk, zoals het nu is? In welke mate?... Is het onmisbaar? Is het werkelijk onmisbaar? En wanneer het is, wat is het effect en de omvang? Met andere woorden, zijn de dingen, die men kan doen, alleen in het fysieke lichaam, of kunnen dezelfde dingen hoe dan ook gedaan worden (behalve dat we geen gelegenheid om erover te praten, dus!...)?

Zeker, er zijn dingen, die men alleen kan doen in een lichaam.

Kletsen!

Nee, niet kletsen!... Anders zou er geen behoefte aan Avatars.

Ja... zo lijkt het.

(stilte)

Maar wanneer de verhalen, zoals ons verteld wordt, meer of minder waar zijn, ik bedoel, wanneer zij enige waarheid hebben, is er geen GEEN Avatar, die bleef --- zij gingen allemaal weg. Of anders verbergen zij zich goed, omdat... Niemand heeft ooit er een van hen ontmoet, zie je. Er zijn mensen, die naar hen op zoek gaan, maar niemand heeft hen ooit ontmoet. En over hun dood is veel gesproken en lijken vaak een nogal belangrijke rol gespeeld te hebben.

Hoe bedoel je, dat niemand hen ooit ontmoet heeft?

Fysiek

Zie je, er wordt gezegd, dat Shiva op aarde leefde, dat Krishna op aarde leefde. Wat Boeddha en Christus betreft, weten we, dat ze op aarde leefde --- het bracht een enorme rompslomp naar boven! Mensen hebben zelfs meer ophef gemaakt over Christus' dood dan over zijn leven. Wat Boeddha betreft, beleed hij zichzelf ten gunste van voorgoed weggaan (ofschoon hij het niet werkelijk deed). Maar de anderen...? Zij hebben

natuurlijk het verhaal verteld van Krishna's dood --- maar zij hebben veel verhalen verteld.

Het is te "oud."

Maar het is niet oud, mon petit!

Oud voor onze geschiedenis.

Het is niet oud. Er was klaarblijkelijk geen cinema en geen kranten! Maar kranten en alle papieren dingen blijven niet erg lang. In Amerika hebben ze ondergrondse bunkers gemaakt voor boeken --- zij nemen alle beste, dan slaan ze ze op onder zekere condities. Maar wat als de aarde en de continenten bewegen!... En wie zal hoe dan ook in staat zijn om ze te lezen? Zelfs de Assyrische inscripties, die niet oud zijn, zijn nog een raadsel. Zij weten het werkelijk niet: zij beelden zich in, dat zij het weten. De namen, die ons onderwezen werd, toen we klein waren en de namen, die aan hedendaagse kinderen verteld werden, zijn volledig verschillend, omdat zij de fonetische notatie niet gevonden hadden.

Wanneer we uiteindelijk naar dingen kijken met de geringste zorg, zelfs UITWENDIG, weten we niets.

*(Moeder gaat in
Een diepe meditatie)*

Oktober 21, 1964

Op de 18de had ik een interessante ervaring. Het was de dokter's verjaardag en ik gaf hem een meditatie, en na de meditatie vroeg hij me om voor hem te schrijven, wat ik gedurende de meditatie had gezien. Ik had geen intentie om zo te doen, maar een uur later, dat wil zeggen, bij de lunchtijd...

Om helder te zijn zou ik het hele verhaal van het begin moeten vertellen.

Voor de meditatie vertelde ik hem, "Je zal me laten weten, wanneer je klaar bent --- ik wil het je niet laten weten." Dus maakte af, wat ik moest doen, toen keek ik en zei tegen mijzelf, "Laar ons nu zien, laat ons proberen." En ik maakte eenvoudig een formatie en plaatste het op hem,

en zei, "Nu is het voorbij." Toen bewoog ik niet, ik bleef erg stil. Het duurde ongeveer een halve minuut, zelfs minder; hij opende zijn ogen, en toen was het voorbij. Maar toen ik hem weer in de lunchtijd zag, vroeg ik hem, "Toen je me aangaf, dat het voorbij was, wat voelde je"? Hij vertelde me, "Ik voelde, (*Moeder lacht*) dat de Kracht wegging, dus dacht ik, dat het voorbij was..." Wel, zijn antwoord liet me het exacte verschil zien... Hij zou gevoeld moeten hebben, "Moeder roept me, Moeder vertelt me, dat het voorbij is," maar hij voelde, dat de Kracht wegging.

Toen nam hij, toen hij zag, dat ik met hem praatte, de gelegenheid om me te vragen, "Ik zou werkelijk graag visioenen willen hebben." Ik antwoordde hem alles, dat beantwoord moest worden, en ik vertelde hem, dat in de laatste analyse het alleen de Heer is, die beslist, wanneer we visioenen zouden moeten hebben, wanneer we ze niet zouden moeten hebben, wanneer we vooruitgang maken, wanneer we het niet doen, enzovoort. Toen zei hij, op de meest hypocriete toon (*gelach*), als iemand, die iets zegt om beleefd te zijn, maar er geen woord van gelooft, "Oh, dan zijn we inderdaad gelukkig, omdat we de Heer onder ons hebben." Ik deed, alsof ik geloofde, dat hij oprecht was en ik antwoordde hem, "Nee, nee, nee! Dat kan je niet zeggen, het is onmogelijk --- IK BEN de Heer NIET!" En ik verklaarde een beetje het bewustzijn, dat ik van de Heer heb, ik zei, "Je zou niet moeten denken, dat ik de Heer ben..." (in mijn denken was het: "Ik ben de Heer niet, zoals JIJ Hem voorstelt). "omdat als ik de Heer zou zijn (*Moeder lacht geamuseerd*), dan zou je visioenen hebben en zou je genezen zijn."

Dit vond plaats rond 11:30. In de middag neem ik gewoonlijk mijn bad en sterk me daar een tijdje uit. Ik zei tegen de Heer, "En waarom (*lachend*) kan ik uiteindelijk niet iets zoals dit voor mensen doen, die werkelijk erg aardig zijn? Waarom kan ik geen wonderen doen?" Ik vroeg Hem dit half serieus, half voor de grap? Toen werd het plotseling erg serieus. Plotseling werd de Aanwezigheid erg intens en het was erg serieus. Toen voelde ik iets, dat op een absoluut positieve manier zei (het werd vertaald in woorden), "Je MOET GEEN vermogens hebben." En het totale begrip.

Je moet geen vermogens hebben.

En het was een wereld van... Incidenten van deze soort brengen een wereld van parallellen voort, van ervaringen, enzovoort. Dus begon ik te schrijven (het kwam, zoals altijd, door successieve "afzettingen"). De eerste afzetting gaf dit:

*Wanneer je me benadert in de hoop
Om gunsten te verwerven, dan zal je
Gefrustreerd zijn, omdat ik geen
Vermogens tot mijn beschikking heb.*

Het kwam ook in het Frans:

“Ceux qui s’approchent de moi avec
L’intention d’obtenir des faveurs
Seront déçus, parce que je ne
Dispose pas de pouvoirs.”

Maar de ware versie is deze (ik verving *s’approchent* door *viennent* en *dispose* door *détiens*, en ik zette ze in de tegenwoordige tijd), het is uit de laatste afzetting:

“Ceux qui viennent de moi avec
L’intention d’obtenir des faveurs
Sont déçus, parce que je ne détiens
pas de pouvoirs.”⁸⁸

En het was bijna fantastisch, dat een heel LEGER VAN NADELIGE KRACHTEN GEREDUCEERD WERD TOT STILTE --- onmiddellijk. En de atmosfeer werd opgehelderd, bevrijd.

Toen, terwijl ik goed keek, begreep ik, dat het dat mengsel is in mensen’s gedachten, in mensen’s gevoelens, in hun benadering naar het spirituele leven, dat catastrofaal is --- zij “willen” altijd iets, zij “eisen” altijd iets, zij “verwachten” altijd iets. In feite is het een eeuwigdurende koehandel. Het is niet de behoefte om zichzelf te geven, geen behoefte om met het Goddelijke te versmelten, om in het Goddelijke te verdwijnen --- nee: zij proberen te nemen, te verkrijgen, wat zij willen.

En gedurende verscheidene uren (het duurde verscheidene uren, van dat moment tot de avond) was de atmosfeer helder, licht, lumineus --- en mijn lichaam, mijn lichaam was in zo een vreugde! Alsof zij dreven in de lucht.

Naderhand kwam alles terug --- niet “alles”: iets kwam niet terug, dat definitief gesetteld was, maar een deel van de aanvallen werd opgehelderd.

Het was zo concreet! Ik heb het nooit zo concreet gevoeld, iets leek volledig weggeveegd te zijn.

⁸⁸ Een letterlijke vertaling in het Engels van deze twee Franse versies geeft:

"Those who approach me with
the intention of obtaining favors
will be disappointed, because I
have no powers at my disposal."

"Those who come to me with
the intention of obtaining favors
are disappointed, because I possess
no powers."

Maar hoe is uw verzaking of geen vermogens hebben, die voldoende zijn om de nadelige krachten weg te vegen?

Nee, het is een feit, dat ik het AANGEKONDIGD heb.

Dat U het aangekondigd hebt.

Geen vermogens --- ik wist heel goed, dat ik geen vermogens had! En had er niet minder om kunnen geven, omdat ik volmaakt goed begreep, dat wat geprobeerd wordt, nu helemaal geen wonderbaarlijke gebeurtenis is, maar de LOGISCHE en normale en onvermijdelijke CONSEQUENTIE van de supramentale transformatie --- dat is het hele punt. Dat weet ik en wist ik en daarom gaf ik zelfs niet om vermogens; hoe dan ook, het was zelfs niet bij me opgekomen, dat ik een wonder zou kunnen doen voor de dokter of voor deze of die persoon, die me benadert --- ik dacht er niet aan, het kwam mijn bewustzijn niet binnen, en dus stelde ik de vraag om uit te vinden, waarom ik er nooit aan dacht: "Waarom?" En er werd mij positief verteld: "Je MOET GEEN vermogens hanteren, omdat dat niet de manier is, waarop dingen gedaan zouden moeten worden."

Ik begrijp het, maar...

Maar er was een hele massa nadelige krachten (ik zag allerlei soorten dingen, ik wil niet in details gaan), die probeerden te VOORKOMEN, dat ik het zou verklaren. En ik moest een inspanning maken (*Moeder maakt een gebaar van het terugdringen van een tegenwerkende massa*)... geen inspanning om te vechten, maar een inspanning om iets te boven te komen, alsof waar je in ingesloten bent, een inspanning om de schaal te breken om zo in staat te zijn om het te verkondigen. En de minuut, dat ik dat deed, de minuut, dat ik mijn papier pakte en begon te schrijven --- pfft! Het ging allemaal weg, alsof weggevaagd!... Dat, ja, dat begrijp ik! Dat is het Heer's Vermogen. Geen tussenliggend vermogen kan dat doen --- het was een pracht, weet je! Alsof plotseling de fysieke wereld een zonnewereld geworden was, prachtig en stralend, en zo licht, zo harmonieus! Het was een wonder. Gedurende uren.

En het liet me begrijpen, dat een van de meest aanzienlijke obstakels die afwijking van aspiratie is naar een dorst voor iets. Maar wie wijkt niet af?... Zie je, ik begin altijd met naar mezelf te kijken en naar alles, wat ik weet van dit wezen's bewuste leven (dat is mijn eerste observatie), en al de beelden komen; wel, het zelf-offeren, de volmaakt zuivere aspiratie, die geen enkel resultaat verwacht --- absoluut vrij van het minste idee van resultaat --- de aspiratie in zijn essentiële zuiverheid... dat is niet frequent. Het is niet frequent.

Nu zijn de condities volledig verschillend, maar ik zie de massa aspiraties, van benaderingen, en ik vergelijk altijd met mijn attitude naar Sri Aurobindo in die tijd, toen hij het voor me was, die het Tussenliggende vertegenwoordigde; wel, ik begrijp... ik begrijp het absoluut zuivere, dat wil

zeggen, vrij van alle vermenging met het egobewustzijn (het is het egobewustzijn), vrij van alle vermenging met het egobewustzijn, is... het is nog zeldzaam.

En dit mengsel met het egobewustzijn (ik spreek hier niet vanuit het persoonlijke, maar vanuit het algemene standpunt) werd, toen de woorden geschreven werden, weggevaagd door iets, dat zo krachtig was als een wervelstorm, zonder het geweld van een wervelstorm --- verbrijzeld, opgelost, weggevaagd! Al die dingen, die druk uitoefenden, tegen welke ik constant moest strijden om door te gaan --- weggevaagd! En zijn kwamen volledig niet terug.

Die toestand bleef niet (die toestand was een toestand van Victorie). Maar dingen zijn niet teruggekomen, zoals zij waren. Iets is werkelijk opgehelderd. En het is geen persoonlijke, individuele kwestie: het is iets algemeen.

Moeder begint een getrouwe kopie te maken van de laatste "afzetting":)

Begrijp je, het woord "favor (gunst)" is opzettelijk. Het is heel opzettelijk, het betekent werkelijk een gunst --- om geholpen te worden om de noodzakelijke vooruitgang te maken is allemaal prima, maar wat zij willen is het resultaat ZONDER HET PAD TE BEWANDELEN, en dat is onmogelijk, dat moet het niet zijn.

In feite is het dat wat mensen van religies vragen; de "God" van de religie is een god, die hen gunsten moet verlenen: "Ik geloof in U, daarom moet U dit voor me doen" (het wordt niet botweg zo geformuleerd, maar het is zo), Het is geen aspiratie om op het pad begeleid te worden om precies te doen, wat gedaan zou moeten worden om de Transformatie plaats te laten vinden. En daarom werd mij helder verteld: "Het MOETEN GEEN wonderbaarlijke vermogens zijn." Het vermogen van de Hulp is er volledig natuurlijk, maar het wonderbaarlijke vermogen, dat dingen doet zonder dat zij het resultaat zijn van een bereikte vooruitgang, moet er niet zijn.

(Moeder gaat door met haar notitie kopiëren)

En ik verving de toekomstige tijd door de tegenwoordige, ook opzettelijk, maar het is niet iets nieuws: het is altijd zo geweest; het is niet, omdat ik het nu aankondig, dat zij teleurgesteld zullen zijn --- zij zijn altijd teleurgesteld geweest. En fit feit beweren is, wat het vermogen had om een hele massa formaties te verdrijven: niet alleen formaties van wezens of het vitale of vijandige wezens, maar de valse mentale formaties van menselijke wezens.

En hier schreef ik: *Je ne détiens pas de pouvoirs* ["Ik bezit geen vermogens"], wat beter is dan *Je ne dispose pas de pouvoirs* ["Ik heb geen

vermogens tot mijn beschikking”]. Ik had het woord *dispose* gekozen in het Frans (gekozen bedoel ik niet mentaal), maar het woord *dispose* kwam samen met de betekenis, dat het vermogen niet tot mijn beschikking was --- er is een nuance. Ik bedoel, dat wanneer er door een of andere afwijking (het zou werkelijk een afwijking zijn), wanneer ik door een of andere afwijking het verlangen had om een wonder te doen, ik er niet toe in staat zou zijn --- het zou tegengesteld zijn aan de allerhoogste Wil. Het is niet, dat ik opzettelijk de keuze maak, “Nee, ik zal geen wonderen verrichten”--- ik kan het niet, dat is niet de manier, het MOET NIET zo zijn.

U zal veel moeilijkheden hebben om dat in mensen's hoofd te stampen!

Oh, maar er is een verschrikkelijke opstand geweest in de Ashram's atmosfeer! Niet in hun bewuste denkvermogen, maar in het onderbewuste --- een verschrikkelijke opstand. Om mijn verklaring op te schrijven, om het te formuleren, moest ik een hele massa dingen te boven komen, het was buitengewoon! Er zijn zelfs individuele reacties geweest: “Dan ga ik weg.” Ik zei, “Goed dan, hier is het exacte bewijs.”

Het was interessant.

De dokter ontving het zelf als een slag --- hij trilde vanbinnen.

Nee, wat gevraagd zou moeten worden, omdat we altijd om iets vragen, is dat de substantie bewust genoeg zou worden om de Kracht te ontvangen en zelf te werken aan haar eigen “wonder,” genezen te worden, of dit of dat, hoe dan ook het werk te doen.

Ja, het moet geen “gunst” zijn. “Geef me de Kracht om te zijn, wat ik zou moeten zijn,” dat, ja.

Wat de hele ervaring veroorzaakte (ik had vergeten om je dat te vertellen). toen ik de Heer vroeg, “Waarom? Waarom zou ik niets kunnen doen voor deze mensen, die werkelijk aardig zijn?” is, dat het verhaal van het verleden terugkwam, toen Sri Aurobindo me vertelde, “Je doet het werk van het Bovenmentale, je zal wonderen doen, die de wereld zullen vullen met bewondering...”enzovoort, ik heb je het verhaal verteld. Het kwam massief terug, exact hetzelfde: “Dat is niet de waarheid, die we willen...” En daarom stopte ik ook al die puja's van de Moeder in Oktober - November, omdat zij gewoonlijk allemaal met het idee kwamen om iets te krijgen: wonderen, wonderen, wonderen, nooit voor het Ware. En dat verwachten zij van God natuurlijk, wonderen of gunsten, onlogische en onredelijke dingen, in plaats van de Goddelijke's progressieve vooruitgang te willen.

Dat is klaarblijkelijk moeilijker.

Oktober 24, 1964

Moeder geeft weer commentaar op haar verklaring: "Ik bezit geen vermogens."

Oh, het heeft een algemene onrust veroorzaakt in de atmosfeer! Ik heb zelfs gedachten van deze soort ontvangen: "Zo dan, Sri Aurobindo heeft ons misleid!" Zij zijn woedend, woedend.

Zij hebben het niet begrepen.... Maar hoe dan ook, het gaat door in het onderbewuste.

Nee, nee! Zij hadden het OPZETTELIJK niet begrepen voor mijn verklaring, omdat Sri Aurobindo nooit gezegd heeft, dat we wonderen zouden doen! Zij hebben het opzettelijk niet begrepen. Dus zijn zij natuurlijk woedend. Maar het zou beter zijn om niet uitwendig te volharden door dit te publiceren.⁸⁹ Het zal op zijn eigen tijd komen.

* * *

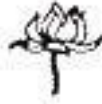
(Terwijl Satprem de laatste conversatie aan de Moeder terugleest, stopt zij hem bij de volgende passage: "Het was een pracht! Alsof de fysieke wereld plotseling een zonnewereld geworden was, prachtig en stralend, en zo licht, zo harmonieus! Het was een wonder.")

En de ervaring heeft een stabiliteit gebracht, die eerder niet bestond --- een stabiliteit en een zekerheid, een Verzekering, dat alles goed zal zijn.

Omdat het lichaam gedurende maanden, bijna jaren, geleefd heeft in een constante spanning, het wachtte voor altijd op de volgende minuut, de volgende seconde, voor altijd naar voren gespannen in een soort haast of onzekerheid, alsof de volgende maand beter zou zijn. Er was een constante instabiliteit, die een groot obstakel creëerde voor de Vibratie om tot stand gebracht te worden (Ik spreek over de lichaam's cellen natuurlijk). Wel, op de 18de, was er met die ervaring een verzekering van Triomf.

En de lichaam's toestand keerde niet terug naar wat het eerder was, ver ervan: er is een soort vredevolle rust, die niet langer voelt, niet langer het besef heeft van een constante onzekerheid --- dat is afgelopen.

⁸⁹ Satprem had gesuggereerd, dat sommige extracten uit de laatste conversatie in het Bulletin gepubliceerd zouden worden.

Oktober 28, 1964

De nachten gaan door met buitengewoon te zijn. Vannacht was het fantastisch, maar... ik stuur het terug, omdat het me teveel bezig houdt, een deel van het bewustzijn is ermee bezig, dat is moeilijk --- ik stuur alles terug.

Het is, alsof een fantastische hoeveelheid van dingen bekend aan me werden gemaakt: mensen, die ik fysiek niet ken, dingen, die ik fysiek niet ken. En met de heldere visie van het ware Bewustzijn achter alles: de werkingen van het Bewustzijn. Het is interessant, maar hoe dan ook... Het zou prachtig zijn voor een schrijver, hij zou boeken en boeken hebben om te schrijven! Ik hoor zelfs zinnen; wanneer dingen geschreven worden, zie ik ze geschreven --- het is zelfs preciezer dan in een film. En alle antwoorden. En dan de twee bewustzijnen naast elkaar: het oppervlakkige bewustzijn, en de manier, waarop het werkt in mensen, en het ware Bewustzijn, dat het allemaal beweegt zoals het marionetten zou doen. Het is klaarblijkelijk interessant.

En gedurende een lange tijd, nadat ik wakker wordt in de morgen, hoef ik alleen gedurende een seconde te stoppen, gedurende een seconde stil te blijven, en het komt terug, alsof een deel van het bewustzijn nog daar bleef --- het komt terug. En het gaat door. Dan zeg ik na een tijd, "Dat is genoeg, ik heb andere dingen te doen!"

En de aarde's politieke atmosfeer? Rusland? Ziet u iets?

Nee, niets in het bijzonder... Ik had eerder een erg strenge aanwijzing, dat het een reactie was in de verkeerde richting.

Heeft u de foto gezien van de man [Suslov], die achter Chroesjtsjov's ondergang stond? Oh!...

Ik zou zijn foto willen zien.

Ik heb nog nooit een verschrikkelijker gezicht gezien.

Ik heb een sterk gevoel, dat het --- ja --- een diabolische reactie is.

Het lijkt, dat zij Chroesjtsjov willen berechten?...

Zij worden teruggehouden door alle andere Communistische partijen, die Chroesjtsjov in hoge mate bewonderden en nu protesteren. Dus denk ik, dat zij niet kunnen doen, zoals zij zouden willen doen.

Oktober 28, 1964

Ik voel, dat we een hoek omgaan.

Het is erg nauw. Ken je bergwegen?... Plotseling kom je bij een hoek, een scherpe bocht, en je kan de andere kant niet zien --- beneden is er een afgrond, achter is de rots --- en het pad... het lijkt nauwer geworden te zijn om de hoek om te gaan, het wordt nogal nauw. Ik ben dat tegengekomen in de bergen --- vaak. En nu voel ik, dat we de hoek omgaan; we beginnen er om te gaan in de zin, dat we beginnen om de andere kant te zien, en het bewustzijn (altijd het lichaamsbewustzijn) staat op de rand van verblinding, zoals de eerste glimpen van iets wonderbaarlijks --- niet positief onverwacht, omdat we dat wilden, maar waarlijk wonderbaarlijk. En tegelijkertijd is er die oude gewoonte van bij iedere stap moeilijkheden tegenkomen, bij iedere stap slagen ontvangen, de gewoonte van een pijnlijk werk, dat de spontaniteit wegneemt van een onvermengde vreugde; het geeft een soort van... geen twijfel, dat dingen zo zullen zijn, maar je vraagt je af, "Is het al gekomen? Hebben we het einde bereikt?" en je durft niet te denken, dat je het einde bereikt hebt. Die attitude, is natuurlijk niet gunstig, het behoort nog tot het domein van de oude rede; maar het ontvangt ondersteuning van de gebruikelijke aanbevelingen: "Je zou geen vrije teugel moeten geven aan wilde voorstellingen en hoop, je zou erg nuchter, erg geduldig, erg langzaam moeten zijn om meegesleept te worden." Dus is er een afwisseling van een soort hurkend, schuchter stap voor stap voorwaarts bewegen om niet naar beneden te glijden in het gat, en een glorieus besef van verwondering: "Oh, zijn dingen werkelijk op die manier?!"

Dit is het lichaam's gevoel geweest gedurende drie of vier dagen.

Maar het blijft toenemen en dat soort "hurken" wordt zeer verminderd door de kennis en ervaring, dat wanneer je per-fect kalm bent, alles goed gaat --- altijd, zelfs in de ergste moeilijkheden.... Erg recent, eergisteren, was er (altijd op het fysieke niveau; het kan geen "gezondheid" genoemd worden, maar het is het lichaam's functioneren) een nogal serieuze aanval, die uitdrukking vond met nogal onplezierige pijn, het kwam met ongebruikelijke wreedheid. Toen herinnerde het lichaam zich onmiddellijk en zei, "Vrede, vrede... Heer, Uw vrede, Heer, Uw vrede..." en het relaxte in Vrede. En op een objectieve waarneembare manier ging de pijn weg.

Het probeerde terug te komen en ging dan weg, probeerde terug te komen en ging dan weg.... Het proces duurde de hele nacht.

Maar het lag buitengewoon voor de hand! De fysieke condities waren absoluut hetzelfde, en een minuut eerder was er een bijna ondraaglijke pijn, die zo wegging in de Heer's Vrede.

Het is al twee dagen, sinds het wegging, en het is niet teruggekomen. Ik weet niet of het terug zal komen.

Maar dan leert het lichaam een ding, en het niet leren als een inspanning, die gedaan moet worden, maar als een spontane conditie: het is, dat ALLES, dat gebeurt, voor vooruitgang is. Alles, dat gebeurt, is om de ware staat te bereiken, degene, die verwacht wordt van de cellen, zodat de Realisatie tot stand gebracht zou kunnen worden --- zelfs de slagen, zelfs de pijnen, zelfs de klaarblijkelijke wanordes, dat alles is met opzet. En alleen, wanneer het lichaam het op de verkeerde manier opneemt, als een dwaas, dan wordt het erger en volhardt, terwijl als het lichaam onmiddellijk zegt, "Heel goed, Heer wat moet ik leren?" en reageert met een kalmte, kalmte, de ontspanning van de kalmte, dan wordt de moeilijkheid onmiddellijk draaglijk, en na een moment wordt het beter.

(stilte)

Wanneer het werk beperkt was tot een enkel lichaam, een enkele massa of hoeveelheid, een enkele samenstelling van cellen, dan zou het in vergelijking erg gemakkelijk zijn, maar de uitwisseling, de vereniging, de interactie is automatisch en spontaan en constant. Je voelt, dat het effect, dat hier doorgaat [in Moeder's lichaam] natuurlijk, noodzakelijkerwijze en spontaan zeer ver en wijd zijn consequenties heeft; het maakt moeilijkheden slechter en daarom heeft het veel tijd nodig. Er is een correspondentie, zie je: er gebeurt iets nieuws in het lichaam, een nieuwe pijn, een nieuwe wanorde, iets onverwachts, en na enige tijd leer ik, dat deze of die persoon juist hetzelfde heeft!

Dat weet het lichaam ook en het protesteert niet --- dat spreekt vanzelf, zo zijn de dingen. Maar dat prolongeert het werk aanzienlijk.... Waarschijnlijk zal er een corresponderend doorzettingsvermogen zijn. Omdat er noch spijt, noch opstand, noch vermoeidheid is; het lichaam is klaar om werkelijk erg gelukkig te zijn, alles, wat het wil, is erg gelukkig zijn --- het durft het nog niet te zijn, dat is het enige punt. Het is iets, dat het niet durft te zijn: "Zijn dingen... zijn ze werkelijk zo goed!" Het durft het niet. Maar het is erg gelukkig: "Ik heb geen oorzaak voor een klacht, alles is goed; er zijn moeilijkheden, maar zonder moeilijkheden is er geen vooruitgang."

Ja, wat het nog heeft, is angst voor vreugde --- niet positief "angst," maar een schroom in het gezicht van vreugde. Soms komen golven van intense Zaligheid naar haar toe, golven van Ananda, waarin alle cellen beginnen te zwellen met een vreugdevol gouden licht, en dan... is het, alsof het niet durft --- men durft niet. Dat is de moeilijkheid.

De mensen om me heen helpen niet. Diegenen, die onmiddellijk om me heen zijn, hebben geen vertrouwen.

Dus dat helpt niet, omdat de mentale atmosfeer niet gunstig is. Je kijkt er mentaal naar en je glimlacht; maar het lichaam voelt het een beetje, het voelt een beetje druk van de defaitistische formaties rondom. Maar het weet, waarom diegenen om haar heen zo zijn --- vanuit het materiële gezichtspunt zijn diegenen rondom juist wat nodig is, juist wat nodig is; het lichaam heeft een dergelijke atmosfeer nodig, zodat de materiële moeilijkheden niet erger gemaakt worden. Het is dus volmaakt gelukkig, maar het durft niet vreugdevol te zijn; het zegt onmiddellijk, "Oh, het is een te mooi iets voor het leven, zoals het is!"

Ik weet niet, hoe lang het zal duren.

(stilte)

Nu en dan, wanneer ik volmaakt in ruste ben en volmaakt stil (wanneer ik bijvoorbeeld weet, dat ik een half uur heb van volmaakte stilte en niemand me zal storen), in een dergelijke tijd wordt de Heer erg nabij, erg nabij, en ik voel vaak, dat Hij zegt (niet met woorden), tegen mijn lichaam zegt, "Laat jezelf gaan, laat jezelf gaan; wees vreugdevol, wees vreugdevol, laat jezelf gaan, relax," en dan is het onmiddellijke resultaat, dat het volledig relaxt, en in een zaligheid gaat --- maar ik heb niet langer enig contact met de buitenkant! Het lichaam gaat in een diepe trance, denk ik, en ik verlies alle contact; de klok slaat bijvoorbeeld, maar ik hoor het niet.

Men zou in staat moeten zijn om die zaligheid te behouden, terwijl men heel actief is of hard aan het werk. Ik refereer niet naar de innerlijke vreugde, helemaal niet, daar is geen sprake van, het is uitgesloten, het is onveranderlijk gevestigd: ik refereer naar die Vreugde IN HET LICHAAM ZELF.

Die soort stille bevrediging, die het voelt, voelt het nu zelfs, wanneer er scherpe pijnen zijn, met het vertrouwde gevoel, dat het alles is met zicht op transformatie en vooruitgang en de toekomstige Realisatie. Het maakt zich niet langer zorgen --- het maakt zich helemaal niet langer zorgen, het tobt helemaal niet langer, het heeft zelfs niet langer het besef van de inspanning, die gemaakt moet worden om het vol te houden: er is een glimlach.

Maar de glimpen van het Ware zijn plotseling zo prachtig, dat... Alleen de opening tussen de huidige toestand en DIE is nog wijd, en het lijkt, dat om DAT zich voor eens en voor altijd te laten settelen, het natuurlijk moet worden.

Voilà.

Nu, hoe zit het met jou? Is er nog iets gebeurd de laatste enkele dagen?

Wanneer?... Eenenveertig jaar geleden!

Dat is alleen een manier om de tel bij te houden!

Vandaag?

Wat er gebeurd is sinds de laatste keer, dat ik je zag? Niets?

Maar met betrekking tot je gezondheid, gaat het beter? Of niet?

Ik ben okay.... Maar ik heb een erg sterk gevoel, dat ik omgeven ben door dreigingen.

Dreigingen? De hele tijd.

Ja, zoals dat.

Je hebt me dit eens verteld.

Het is oppervlakkig, maar zo gauw als ik naar achter sta, dan maakt niets meer uit --- het gaat naar Muttialpeth [het crematiegebied] en het maakt niet uit. Maar wanneer ik in dit lichaam ben, heb ik helemaal geen besef van stilte. Ik weet niet waarom.

Je hebt me dit al verteld, en ik heb er veel naar gekeken.... Het treft me als een formatie (die een lange tijd terug zou kunnen gaan), die je op een bepaald moment geaccepteerd moet hebben, ik weet niet waarom, en die om je heen gebleven is. Maar het lijkt voor me niet met een waarheid te corresponderen. Ik heb er aardig vaak veel naar gekeken, en ik zag nooit, dat het een expressie was van een waarheid. Ik zag, wat we een "nadelige formatie" zouden kunnen noemen, niet noodzakelijk vijandig, maar nadelig in de zin, dat het niet voordelig is. Maar het is geen uitdrukking van iets, dat waar is. En dat zou heel goed het punt kunnen zijn: wanneer je de onwerkelijkheid ervan zou kunnen ervaren, dat wil zeggen, zijn valse karakter, dan zou dat veel helpen.

Maar het is iets, dat helemaal beneden is, dat niet afhankelijk is van een redelijk bewustzijn. Omdat het me anders niet uitmaakt, ik sta boven dat alles. Het is er alleen, op het materiële niveau.

Weet je niet, hoelang het daar geweest is?

Ik denk, dat ik daar gedurende jaren leefde in drama, tragedie, ongelukken, dus er is een oude gewoonte: "Het zal weer terug gaan komen." Het gevoel, dat dingen niet kunnen gebeuren zonder drama, een tragedie, zonder iets verschrikkelijks.

Ja, dat moet het zijn.

Ik voel, bijvoorbeeld, erg sterk de behoefte... Ja, er MOET iets gebeuren --- er moet iets gebeuren, een verandering, een opening; wel, tegelijkertijd heb ik onmiddellijk het gevoel, dat er een tragedie moet zijn om het te laten openen, dat er niets kan gebeuren zonder...

Dat is niet waar. Dat is precies, wat het lichaam ook voelt, alsof het niet vooruit zou kunnen gaan zonder lijden.

Dat is het.

Maar dat is niet waar, het is niet waar!

Ja, het is een smaak voor drama, die gerechtvaardigd is door het feit, dat men deelnam in het drama. Maar nu begin ik helder te zien: die deelname is het resultaat van een stilzwijgende instemming, en die stilzwijgende instemming geeft die innerlijke overtuiging en dan alles, dat de atmosfeer creëert, waarin het drama zich afspeelt.

Maar weet je, gedurende uren, soms gedurende uren wordt iets gefixeerd, werkelijk geconcentreerd (in de ware zin van het woord) op de relatie tussen de Eeuwigheid en het Ontvouwen. Er komt steeds meer een visie, een zekerheid, dat het niet alleen EEN manier van zien is, aangepast aan ons vermenselijkte bewustzijn, en er een soort onbeweeglijke perceptie is (die meer te maken heeft met gewaarwording dan met denken) een perceptie, dat wat is --- wat waarlijk is --- alles bij elkaar iets anders is: noch het Ontvouwen, zoals wij het opvatten en het waarnemen, noch de Eeuwigheid (co-existente Eeuwigheid zou men kunnen zeggen) zoals wij het kunnen begrijpen. En het komt door ons onvermogen om het Ding waarlijk te kunnen vatten, dat we zo zijn, moeite hebben om deze twee dingen juist te combineren.

Ik zet het echt slecht in woorden, maar het is geen visie, in de zin, dat het geen objectieve perceptie is: het is een vibratie, een manier van zijn, die je WORDT gedurende enkele seconden, en dan begrijp je het, maar je kan het niet in woorden zetten.

Het is vreemd; vanuit het gezichtspunt van Waarheid is dit het probleem, dat uitgewerkt wordt. En wanneer de concentratie erg acuut wordt en erg intens, lijkt er iets binnen het bewustzijn te barsten, en spreidt dan uit --- spreidt uit --- in de intensiteit van een Liefde. En dan is het als een antwoord, niet op een vraag, omdat het niet geformuleerd is, maar op de wil om te zijn.

(lange stilte)

Liefde is het enkele, allerhoogste middel van manifestatie.

En Manifestatie impliceert automatisch ontvouwen. En deze opvatting (omdat dit alles de weg is, waarin het menselijke bewustzijn in staat is om dingen te benaderen), deze opvatting van een eeuwige gelijktijdigheid ---

een eeuwige, co-existente gelijktijdigheid --- is een erg onhandige en menselijke vertaling van de toestand van niet-manifestatie. Omdat Manifestatie automatisch ontvouwen impliceert: zonder ontvouwen is er geen Manifestatie. Maar het menselijke denken, zelfs speculatief denken, is zo onhandig en kinderachtig; het verwacht altijd de twee noties: de notie van ontvouwen en de notie van het onvoorziene of het onverwachte; de notie van ontvouwen en de notie van de "nieuwe" schepping, van iets, dat geschapen is en niet was --- dit alles is zo... (*Moeder slaat haar papieren over de tafel*). Zie je (*lachend*), mijn dingen protesteren!

In dit "probleem" heb ik deze laatste enkele dagen geleefd. En let wel, het is helemaal geen speculatie van een hoger wezen of een wezen, dat bij andere werelden hoort: het is de substantie van het fysieke leven, dat haar eigen innerlijke, diepe wet wil kennen.

(*stilte*)

Het is amusant: alle mentale constructies, die mensen hebben geprobeerd te leven en te realiseren op aarde, komen tot me, zoals dit, van alle kanten, om geordend, verhelderd te worden, op hun eigen plaats gezet, gearrangeerd, georganiseerd, gesynthetiseerd. Dus al die zogenaamde "grote" problemen komen tot me, en onmiddellijk is er een toegeeflijke glimlach, als een kind's onhandigheden; maar helemaal niet met een besef van superioriteit, niets als dat, er is alleen het gevoel, dat een instrument gebruikt wordt, dat het probleem niet kan oplossen. Een soort zekerheid, diep beneden in de Materie, dat de oplossing DAAR ligt --- dit is erg sterk, erg sterk. Oh, wat een ophef, wat een ophef, hoe vergeefs heb je het geprobeerd! --- ga diep genoeg naar binnen, blijf stil genoeg, en dan zal DAT zijn. En je kunt het niet begrijpen: het hoeft alleen te ZIJN.

Je kunt het niet begrijpen, omdat je instrumenten gebruikt, die niet kunnen begrijpen. Maar het kan niet begrepen worden: het moet ZIJN.

Wanneer je dat bent, dan zal je het zijn, dat is alles, er zal geen probleem meer zijn.

En alles is daar beneden, op het grondniveau.

Maar alle grote Scholen, de grote Ideeën, de grote Realisaties, de grote... en dan de religies --- dat is nog verder naar beneden; het allemaal, oh, wat een kinderachtigheid!

En die wijsheid!... Het is bijna een cellulaire wijsheid (het is vreemd). Ik keek bijvoorbeeld naar de relatie, die ik had met al die grote wezens van het Bovenmentale en hoger, de volmaakt objectieve en erg familiale relatie, die ik had met al die wezens en de innerlijke perceptie van de eeuwige Moeder zijn --- dat alles is erg goed, maar voor mij is het bijna oude historie! Het mij, dat nu bestaat, is HIER, het is op grondniveau, in het lichaam, het is het lichaam, het is Materie; het is op grondniveau; en om de waarheid te vertellen, geeft het niet veel om de interventie van al die

wezens... die uiteindelijk helemaal niets weten! Zij kennen het ware probleem niet: zij leven in een plaats, waar geen problemen zijn. Zij kennen het ware probleem niet --- het ware probleem is hier.

Het is een amusante manier om naar religies en alle goden te kijken op de manier, waarop je ernaar zou kijken... zij zijn als theateroptredens. Zij zijn een tijdverdrijf; Je moet helemaal naar de bodem gaan.

En het is deze, deze neerdaling naar juist de bodem, op zoek naar... maar het is niet bekend --- een uitbarsting (het is werkelijk een uitbarsting), die wonderbaarlijke uitbarsting van de Vibratie van Liefde; dat is... het is de herinnering. En de inspanning is om het te veranderen in een actieve werkelijkheid.

(stilte)

Misschien is dat gevoel van bedreiging de expressie van de weerstand en de slechte wil van alles, dat niet wil veranderen --- het is mogelijk. Het is mogelijk. Er is alles, dat niet wil veranderen, alles, dat alleen bestaat door en voor de Valsheid, en niet wil, dat dingen veranderen. Het is als die plotselinge pijnen in het lichaam, wanneer je naar hen kijkt, zie je altijd iets zwarts, een soort zwarte draad of zwarte punt --- het is iets, dat onwillig is: "Ik wil er niets van! Ik wil niet, dat dingen veranderen, ik ben GEHECHT aan mijn Valsheid." Dus de bedreiging zou kunnen zijn van alles, dat niet wil veranderen.

Uiteindelijk glimlachen we gewoon. En op een dag zal het hoe dan ook veranderen --- we hebben het genoeg tijd gegeven, we hebben het genoeg teugel gegeven, niet?

Voilà, mon petit, dus je hebt een gelukkig jaar!

We zouden hen niet serieus moeten nemen: zij zouden kunnen schreeuwen, zij zouden kunnen protesteren, zij zouden kunnen mopperen, zij zouden kunnen dreigen, zij zouden allerlei vervelende trucjes met ons kunnen uithalen --- zij duren alleen een tijd, en wanneer hun tijd op is, zal het voorbij zijn, dat is alles. We moeten alleen langer duren dan zij doen, dat is alles. En het is erg gemakkelijk om vol te houden, wanneer we ons vasthouden aan dat wat Eeuwig is: het heeft zelfs geen inspanning nodig. En het staat ons toe om er met een glimlach naar te kijken.

November

November 4, 1964

(Moeder wijst naar een stapel papieren op haar tafel:) Zie je, het is allemaal zo, het is een sneeuwbal. Mijn hele leven is het zo geweest, dat met alles, dat ik aanraak, alles, dat ik aanraak: het sneeuwballt. Dus, wanneer het op materiële dingen aankomt, wordt je absoluut overstroomd! En nu wordt mijn tijd zo besteed. Iedere dag vragen tien, twintig mensen om me te zien --- het is onmogelijk. En toch doe ik het, zover als ik het kan.... Die *verjaardag* kaarten... hier alleen zijn er 1200 of 1300 (in een jaar, dat zijn er nogal wat per dag), maar dat is niets, er zijn alle mensen van buiten, hele families! Dus ik schrijf elke dag twintig, vijfentwintig kaarten....

Maar men kan niet zeggen, het is goed. Het is goed in de zin, dat er een grote verandering is in mensen, zij zijn allemaal veel meer geïnteresseerd in de Yoga, veel meer, en op een onverwachte manier. Maar dan nemen de moeilijkheden in proportie toe, en de uitgaven nemen ook in proportie toe --- dat sneeuwballt ook!

Ik heb het opgemerkt sinds ik erg klein was, dat het zo werkt.... Wanneer ik bijvoorbeeld iets eet (mensen zijn werkelijk erg aardig, zij laten me dingen proeven, zij sturen me allerlei soorten voorbereidingen --- zij denken, dat het me erg interesseert! --- maar zij zijn erg aardig), en wanneer ik per ongeluk zeg, "Oh, het is goed, krijg ik er in plaats van een vijftig!

Het maakt klaarblijkelijk niet uit, er is een uitstroom: alles, dat ik geef, is dingen, die ik ontvangen heb; al het geld, dat ik heb, is geld, dat me gegeven is. Dat is, hoe het is, ik handel als tussenpersoon.

We zouden een manier moeten vinden om de tijd elastischer te maken --- oh, het kan gedaan worden, het kan gedaan worden. Het probleem is klaarblijkelijk, dat we nog gebaseerd zijn op de denkvermogen's mechanische organisatie, maar wanneer we de soepelheid hadden gehad om iets te doen, wanneer het gedaan moet worden...

De moeilijkheid is, dat men met anderen leeft --- ik begrijp erg goed, dat diegenen, die de innerlijke wet wilden volgen, de Impuls van vanboven iedere seconde, waren verplicht om zich terug te trekken, omdat zij dan alleen afhangen van zichzelf (zij hangen af van zichzelf, van de Natuur, dat wil zeggen, van het opkomen en ondergaan van de zon, en dan van de planten en dieren --- maar deze stellen geen eisen). Maar in het menselijke leven moet je de klok zetten om op te staan, om naar bed te gaan, om te eten; speciaal voor voedsel: er zijn degenen, die koken... Het heeft zijn voordelen: er waren perioden in mijn leven, toen ik helemaal alleen leefde (geen lange, niet gedurende een lange tijd, maar ik had enkele) wel, gedurende deze perioden, vergat ik vaker dan niet om te eten en vergat te slapen. Dat is een nadeel.

Maar er is een groot voordeel....

* * *

*(Moeder gaat in een diepe meditatie,
die vijfenveertig minuten zal duren,
dan spreekt zij:)*

De tijd gaat voorbij als een seconde!

Er is een soliditeit in de atmosfeer, niet? Voel je het? Als een soliditeit van een aanwezigheid.

Als een seconde.

Voor de eerste keer had ik gisteren in een flits --- het duurde alleen een flits --- voor de eerste keer in mijn leven had ik de FYSIEKE ervaring van de Allerhoogste's aanwezigheid in een persoonlijke vorm.

Het was geen gedefinieerde vorm, maar het was een persoonlijke vorm. En het kwam in het kielzog van een serie ervaringen, waarin ik verschillende attitudes zag van verschillende categorieën van mensen of denkers, volgens hun overtuiging. En het kwam, alsof die vorm tegen mijn lichaam zei (het was een FYSIEKE aanwezigheid). alsof het zei, werkelijk met woorden (het was een vertaling; de woorden zijn altijd een ervaring --- ik weet niet, welke taal de Allerhoogste spreekt (!), maar het is vertaald, het moet vertaald worden in ieder's brein volgens zijn eigen taal), alsof Hij me aan het vertellen was, "Door jou" (dat is, door dit, het lichaam) "val ik aan..." (het was als een verovering, een strijd), "Ik val aan om de fysieke wereld te veroveren." Zo was het. En de gewaarwording was werkelijk van een almachtig Wezen, wiens proporties als de onze waren, maar die overal tegelijk was, en werkelijk van een fysieke "aanval" om alle kleine demonen van de Onwetendheid weg te jagen, en die kleine demonen waren als zwarte vibraties. Maar Hij had iets als een vorm, een kleur... en boven alles was er een contact --- een contact, een gewaarwording. Dat is de eerste keer.

Ik heb nooit geprobeerd om een persoonlijke vorm gezien, en het leek altijd een onmogelijkheid voor me, alsof het een kinderachtigheid was en een vermindering; maar dit kwam nogal onverwacht, spontaan, verbluffend: een flits, ik was zo verbaasd.... De verbazing maakte, dat het wegging.

De eerste keer in mijn leven.

Het was een fysieke aanwezigheid, met een vorm, maar een vorm... Het was vreemd, het was een vorm... Zo gauw als het probeert om het te beschrijven, lijkt het moeilijk. Maar ik heb nog de herinnering, dat ik een soort vorm gezien heb met een heel speciaal --- maar MATERIEEL --- licht

en heel speciale kwaliteit, en die... Ja, misschien is het (*Moeder kijkt stil*)... misschien is dat de vorm van het supramentale wezen?... Het was erg jong, maar met zo een vermogen! Een vermogen, bijna een gespierd vermogen (maar er waren geen "spieren"), en er was een aanval: hij viel letterlijk mensen en dingen aan, en alles werd onmiddellijk verbrijzeld en in de war gestuurd. En hij lachte! Hij lachte, er was zoveel vreugde! Een vreugde, een gelach, en ja, hij zei, "Door jou..." (het was door mijn fysieke aanwezigheid), "Ik val aan..." , "Ik val aan op de Duisternis of Valsheid, of wat dan ook --- woorden komen naderhand en bederven alles --- maar het idee was... (nee, het was geen idee, het was iets, dat gezegd was). Het duurde net lang genoeg voor me om het op te merken --- een flits. Toen zei ik, "Ah!..." Ik had, weet je, die reactie van verbazing.

De eerste keer --- volledig onverwacht.

En nu was gedurende de hele meditatie de aanwezigheid er, de aanwezigheid was er, maar zo concreet! Zo concreet, zo krachtig. Misschien is het... misschien is er een wil om me de supramentale vorm te laten zien? Het is mogelijk. Het was FYSIEK --- het was fysiek. En er was dat CONTACT, het fysieke contact. Maar het contact heb ik de hele tijd --- zo gauw als ik stop, is er een massief contact, en tegelijk gewichtsloos.

Voelde je iets in het bijzonder?

Ja, ik voel dat massieve iets aanwezig.

Een aanwezigheid.

Ja, erg sterk.

Dat klopt. Oh!

Ja, het is als wat je ziet in een flits. Het was een vorm --- een vorm, betrokken van de menselijke vorm; het was niet iets, dat scherp contrasteerde met de menselijke vorm, maar het had iets, dat de menselijke vorm niet had: een soepelheid en vermogen in de beweging. En het was stralend, een beetje stralend, alsof het een beetje licht emanerde; maar niet iets, dat je het gevoel geeft van het supernatuurlijke: niet zoals verschijningen in schilderijen, niet dat --- het was materieel, het was...

Het is de eerste keer. Ik zat zo, zoals ik net deed, hetzelfde, niets in het bijzonder. En het vulde me met iets, dat niet uit te drukken was, een besef van volheid, van vreugde --- van triomf, weet je.

Het was zo kort, dat ik niet bedoelde om erover te praten, omdat woorden... Je bent altijd bang om toe te voegen aan de ervaring. Maar deze aanwezigheid was net zo concreet, gedurende de meditatie, en de tijd ging zo snel voorbij, als een flits. En ik had hetzelfde gevoel, oh, zo een volheid!...

Hij zei (het werd vertaald in woorden: ik hoorde hen, ik weet niet in welke taal, maar ik begreep het erg goed), ik hoorde de woorden en hij zei tegen mij: "Door jou val ik aan...." Ik val aan, alsof hij een strijd lanceerde tegen de wereld's Valsheid. "Door jou val ik aan...", dat is volmaakt helder, en het was tegen... Ik zag kleine samenstellingen van zwarte stippen, die verbrijzeld werden.

Maar op dat moment voelde ik iets als de representatie van zekere toestanden van het denkvermogen, zekere intellectuele condities, een hele serie dingen, die twijfel, negatie, onwetende attitudes, opstanden vertegenwoordigden... en dit kwam allemaal tegelijk.

En ik zie de vorm nog, die ik zag: zo, alsof hij een strijd lanceerde --- maar alleen, wat je in een flits kan zien.

November 7, 1964

Moeder ziet er erg bleek uit.

Gedurende de laatste drie dagen is er een constant fenomeen geweest: iets... Ik weet niet, wat het is... alsof het hele hoofd leeggemaakt werd (*Moeder laat zien, dat het bloed naar beneden gaat*). Fysiek voel je dat, voordat je flauwvalt, alsof al het bloed het hoofd verliet: het hoofd leegt zich en dan val je flauw.

De eerste keer, dat het kwam, was eergisteren; ik rustte (na de lunch rust ik gedurende een half uur), en aan het einde van mijn rust zie ik plotseling mijzelf --- ik zie mijzelf nabij mijn bed staan, erg lang, met een prachtige jurk, en met iemand in het wit gekleed naast me. En ik zag dit net, toen ik bijna flauw leek te vallen: Ik was tegelijk de persoon, die stond en de persoon op het bed, die keek, en tegelijkertijd voelde ik dat naar beneden stromen, naar beneden stromen uit het hoofd --- het hoofd leegt zich volledig. En de staande persoon glimlachte, terwijl de persoon in het bed zich afvroeg, "Wat! Ik val flauw --- maar ik ben in mijn bed!" Daar. En omdat het tijd was voor me om "wakker te worden" (dat is, om naar het uiterlijke bewustzijn terug te keren), kwam ik terug.

En ik werd achtergelaten met dit probleem: wie stond daar?... Erg lang, met een prachtige jurk, en dan een persoon (die een menselijk persoon was, maar veel korter), een witte persoon naast me, helemaal wit. En net, wanneer ik hier bewust van wordt, wanneer ik dit zie, leegt het hoofd zich volledig van iets, en het gezicht van de persoon, die staat (die mij was) glimlacht. En het andere deel van mij dat op het bed lag, zei dan, "Wat! Het

is vreemd, ik val flauw; hoe komt het, dat ik flauwval? --- ik ben in mijn bed!”

Ik stond op en voelde fysiek niets, het correspondeerde nergens mee.

Ik heb geen enkele verklaring gehad. Ik heb geen enkele aanwijzing. Wat betekent het? Ik weet het niet.

Het is klaarblijkelijk iets!

Maar sinds toen is het zo geweest, en in het bijzonder vannacht, toen het verschrikkelijk koud was [moesson + windstorm], ik was volledig stil in mijn bed, met een bijna constant gevoel van dat “iets,” dat naar beneden stroomt --- van het hoofd legen.

Het ging deze morgen door, een erg bizarre impressie. Toch voelde ik me fysiek fijn, ik nam voedsel, ik...

Maar u ziet erg bleek.

Erg bleek?

Ja, het viel me op. U bent erg bleek, alsof u niet veel bloed had.

Maar in het begin, toen je arriveerde en ik neerzat, werd het erg sterk --- erg sterk, alsof alles... vrrt! wegging.

Dus ik ben bleek, ben ik het?

Ja, u was het meer tien minuten geleden.

Omdat ik geconcentreerd heb.

Het is altijd hetzelfde, weet je: ik voel sterk, dat de verklaring, of zelfs het fysieke fenomeen, de vertaling is van iets, dat ergens anders gaande is. Maar ik weet niet, wat het is.... Het is een nieuw proces.

Maar eens had u een overeenkomstige ervaring met alle symptomen van flauwvallen: toen het centrum van uw fysieke bewustzijn je verliet.

Ja, maar dat is niet...

(lange stilte)

Ik voel het als iets, dat verbonden is met de bloedsomloop, maar...

*(Moeder gaat in meditatie,
om te kijken naar de werkelijke oorzaak)*

Ik begrijp het niet.

En die dingen blijven terugkeren, totdat je het begrepen hebt...

Dus dat is lastig.

* * *

*Aan het eind van de conversatie
Consulteert Moeder haar afsprakenboek:*

Er is een toeloop van mensen.... Ik zou enige vrede moeten hebben.

Wanneer ik enige vrede heb, ben ik volmaakt goed. Maar...

Er is klaarblijkelijk iets gaande, maar ik weet niet, wat het is.... Het lijkt nu snel te gaan, een beetje sneller.

Maar het denkvermogen (wanneer we dat "denkvermogen" kunnen noemen), de fysieke stupiditeit kan het proces niet begrijpen, wat er gebeurt, wat er gaande is, het begrijpt het niet. Het lichaam heeft alleen, zo gauw als het in vrede is, het gevoel van baden in de Heer. Dat is alles. Maar in het lichaam (niet in haar attributen, ik bedoel, wanneer noch kracht, noch energie, noch vermogen, of wat dan ook, dat er is), erin is, niet iets krachtigs, maar een tedere kalmte. Maar zelfs niet het gevoel van een zekerheid, niets. Het is eerder negatief: de gewaarwording van een afwezigheid van grenzen, iets, dat erg uitgestrekt is, erg uitgestrekt, erg rustig, erg rustig --- erg uitgestrekt, erg rustig. Een soort van --- ja, als een teder vertrouwen, maar niet de zekerheid van transformatie, bijvoorbeeld, niets van die soort.

Het is vreemd, het is geen passiviteit; het is niet passief, maar het is zo rustig, zo rustig, met een soort van --- ja --- tederheid.

Ik weet het niet. We zullen zien, zal ik het misschien de volgende keer uitgevonden hebben?

November 12, 1964

Is er iets nieuw?

U zou iets vinden. U zei, dat u zou kijken naar de oorzaak van dit soort flauwvallen.

Er is iets interessants (niet het flauwvallen!). Weet je, Z is begonnen met een yoga in het lichaam (ik heb haar niet gevraagd om iets te doen, zij

deed het spontaan); zij schreef me haar eerste ervaringen, en er waren observaties, die nogal overeenkwamen met degene, die ik gemaakt had en met een nauwkeurigheid, die me interesseerde --- ik heb haar aangemoedigd. Zij gaat ermee door. Ik heb geen tijd om haar brieven te lezen: zij stapelen daar op. Maar ik vond het erg interessant, dat gisteren een brief aan me voorgelezen werd van een Engelse schrijfster (een vrouw): zij heeft daar een kleine groep, zij mediteren samen, en zij hadden een soort Indiase goeroe (ik weet niet wie), die hen meditatie leerde. Toen kwamen zij Sri Aurobindo's geschriften tegen, en zij begonnen te studeren en zijn aanwijzingen te volgen en te proberen om ze te begrijpen. Het gebeurde (ongeveer een jaar geleden) gedurende hun meditatie, dat in plaats van een inspanning te doen van opstijgen om de Kundalini te laten ontwaken en naar de hoogten te stijgen, plotseling de Kracht --- het vermogen, de Shakti --- neer begon te dalen van vanboven naar beneden. Zij informeerden hun goeroe, die hen vertelde, "Erg slecht! Erg gevaarlijk, stop ermee, er gaan verschrikkelijke dingen met je gebeuren!" Dat was ongeveer een jaar geleden. Zij waren niet helemaal zeker, dat de heer gelijk had en zij gingen door met erg goede resultaten. Toen schreef die dame gisteren en gaf een gedetailleerde notitie van hun ervaringen --- bijna DEZELFDE WOORDEN als Z! Nu begint dat interessant te worden. Omdat het een impersonalisatie vertegenwoordigt van de Actie, met andere woorden, het drukt zichzelf niet subjectief uit volgens ieder individu: het heeft een MANIER van handelen.

Ik was erg gelukkig, ik schreef haar een notitie om haar te feliciteren.

En ik merk op --- van de brieven, die ik ontvang, van de opmerkingen die naar me gemaakt worden --- dat de Actie waarlijk algemeen wordt over de hele aarde, met OVEREENKOMSTIGE effecten (een lichte inkleuring volgens ieder individu, maar dat is niets), overeenkomstige effecten. En het is een hele discipline, een sadhana van het lichaam --- geen mentale: van het lichaam. Dus het is concreet.

(stilte)

Er is dit fenomeen: zo gauw als het fysieke mechanisme, met haar kristallisatie en gewoonten, in de aanwezigheid gebracht wordt van een nieuwe ervaring zonder vooraf zorgvuldig gewaarschuwd te zijn ("Wees nu gewaarschuwd, dit is een nieuwe ervaring!"), is het bang. Het is bang, het raakt in paniek, het maakt zich zorgen. Het hangt van de persoon af, maar het creëert op zijn minst, in het meest moedige, in het meest vertrouwende, een ongemak --- het begint met een lichte pijn of een klein ongemak. Sommigen worden onmiddellijk bang; dan is het helemaal voorbij: de ervaring stopt, het moet helemaal overnieuw begonnen worden; anderen (zoals die Engelse mensen, waar ik over sprak, of zoals Z) houden vol, observeren, wachten, en dan zou men kunnen zeggen, dat de "onplezierige effecten langzaam afsterven, stoppen en veranderen in iets anders, en de ervaring begint zijn eigenwaarde of kleur aan te nemen.

Met dat soort flauwvallen, waar ik je 's anderdaags over sprak, observeerde ik (het ging de hele dag door), en ik zag (zag met de innerlijke visie): het is als de reis --- bij tijden zo snel als een flits, op andere tijden langzaam en erg afgemeten --- van een kracht, die bij een punt begint om een andere te bereiken. Die kracht reist langs een precieze route, die niet altijd hetzelfde is en zekere cellen lijkt te omvatten op zijn weg: het beginpunt en het aankomstpunt (*Moeder tekent een curve in de lucht*). Wanneer je niet waakzaam bent, wanneer je verrast wordt, gedurende de doorgang van de kracht (of het nu lang of kort is) voel je dezelfde gewaarwording ("je" betekent het lichaam), dezelfde gewaarwording als voor flauwvallen: het is het fenomeen dat aan flauwvallen voorafgaat. Maar als je aandachtig bent, wanneer je stil bent en kijkt, dan zie je, dat het bij een punt begint, een ander punt bereikt, en dan is het voorbij --- wat die kracht moest doen, is gedaan, en er is geen KLAARBLIJKELIJKE consequentie in de rest van het lichaam.

Ik noemde (niet met zoveel details) het feit tegen de dokter, niet in de hoop, dat hij het zou weten, maar omdat (het is amusant), wanneer ik met hem spreek, hij het probeert te begrijpen, natuurlijk, en dan is er een spiegel van zijn mentale kennis, en in die spiegel vind ik soms de sleutel! (*Lachend*) Begrijp je, de wetenschappelijke sleutel van wat er gaande is.

In feite was het, nadat ik met hem sprak (ik vertelde aan hem een soort duizeligheid), dat ik in staat was om precies die "routes" waar te nemen. Ik vroeg me af, of het geen projectie was op een vergrotend scherm van fenomenen, die plaatsvonden tussen de verschillende hersencellen? Omdat dat soort duizeligheden altijd volgen (vandaag is er helemaal geen geweest), zij volgen altijd op een moment of een dag van intense aspiratie voor de transformatie van het brein. Het zou kunnen zijn.... Weet je, al die hersencellen daarin zijn aan elkaar gekoppeld en wanneer deze "koppelingen" verstoord worden, worden mensen over het algemeen gestoord; en het gaf me de indruk van een vergrotende projectie, die me in staat stelde om de verbindingen te volgen, die tot stand gebracht werden tussen de zekere hersencellen, zodat het functioneren niet meer het automatische, halfbewuste functioneren zou kunnen zijn van de oude toestand, en het brein waarlijk een instrument zou kunnen worden van de hogere Kracht. Omdat de formule van mijn aspiratie altijd is, "Heer, neem bezit van dit brein," en altijd na deze intense aspiratie gebeuren dit soort fenomenen. Dus het is om het brein voor te bereiden om een directe expressie te zijn van de hogere Kracht.

Dat is wat ik deze laatste enkele dagen geleerd heb.

Ik heb ook iets opgeschreven, een ervaring, die ik deze morgen had. Het duurde een half uur, en gedurende dat half uur... (*Moeder zoekt naar haar notities onder een serie kleine stukjes papier*)... Je weet, dat met mensen, die een openbaring hebben, hun toestand van bewustzijn tegelijk verandert, en zij op dat moment het gevoel hebben, dat alles veranderd is; dan realiseren zij zich op het volgende moment of na een zekere tijd, dat al het werk... (hoe zal ik het neerzetten?) van het uitwerken van de ervaring

nog gedaan moet worden; dat het alleen als een flits was, die een zekere lengte van tijd duurde en dat zij het *uit moeten werken* door een proces van transformatie. Dat is het gebruikelijke idee.

En plotseling zag ik --- dat is het helemaal niet! Wanneer zij de ervaring hebben, is het op het moment van de ervaring het ding ZELF, de perfectie ZELF, die bereikt is, en zij zijn in een toestand van perfectie; en doordat zij er UITGEKOMEN zijn, voelen zij, dat zij zichzelf langzaam moeten voorbereiden op het resultaat.... Ik weet niet, of ik mij helder uitdruk, maar mijn notitie was als dit: perfectie is er altijd, en co-existeert met imperfectie --- perfectie en imperfectie zijn altijd co-existent en niet alleen simultaan, maar op DEZELFDE PLAATS (*Moeder drukt haar twee handen samen*), ik weet niet, hoe ik het neer moet zetten --- co-existent. Wat betekent, dat je in iedere seconde en in iedere conditie perfectie kan verwerven: het is niet iets, dat beetje bij beetje verworven kan worden, door successieve vooruitgang; perfectie is ER, en JIJ verandert toestanden, van de toestand van imperfectie naar de toestand van perfectie; en de capaciteit om in die toestand van perfectie te blijven, groeit om de een of andere reden en geeft je het gevoel, dat je jezelf moet "voorbereiden" of jezelf "transformeren."

Dat was erg werkelijk en erg concreet.

*(Moeder geeft de tekst
Van haar notitie:)*

*De perfectie is er co-existent
met de imperfectie en bereikbaar
op ieder en elk moment.*

Ja, het is niet iets, dat wordt: perfectie is een absolute toestand, die op ieder moment bereikt kan worden.

En dan is de conclusie erg interessant (*Moeder zoekt naar een ander stukje papier*).... Herinner je, ik heb je verteld, dat voor het lichaamsbewustzijn het probleem, dat moeilijk op te lossen blijft, die notie is (voor mij is het alleen een notie geworden, het is geen waarheid), van het voorbestaan van alle dingen: van een toestand, waarin ieder ding IS, zelfs in zijn ontvouwen.... Begrijp je, het zou zijn, alsof alle PUNTEN van het ontvouwen voorbestaand waren.

Ik was op de drempel van een begrip (een "begrip": ik praat niet over een mentaal begrip, ik praat over de ervaring van het feit). De ervaring van het feit is de ervaring van de co-existentie van de statische toestand en de toestand van ontwikkeling --- van de eeuwige statische toestand en de toestand van eeuwig ontvouwen (eerder onbepaald, om niet hetzelfde woord te gebruiken). Toen was er op dat punt een visioen (*Moeder laat een notitie zien*):

“Wanneer de waarheid manifesteert,
verdwijnt de valse vibratie...”

Verdwijnt, het wordt GEANNULEERD (“GEANNULEERD” is het woord).

“... alsof het nooit bestaan had,
voor de vibratie van de waarheid, die
het vervangt . Dit is de werkelijke basis
van de theorie van Illusie.

Ja, plotseling begreep ik, wat zij werkelijk bedoelden, toen zij zeiden, dat de fysieke wereld, zoals het is, illusoir is.

Je kan alleen zeggen, dat het illusoir is, wanneer het geen blijvend bestaan heeft, natuurlijk. En deze ervaring --- die ik zag, voelde, leefde --- is, dat de vibratie van de waarheid letterlijk de vibratie van de valsheid ANNULEERT, die niet bestaat --- het bestond alleen als een illusie voor het valse bewustzijn, dat we hebben.

Ik weet niet, of ik mijzelf begrepen maakt, maar het is erg interessant.

Het is de wereld niet, die illusoir is, het is de perceptie...

De perceptie van de wereld is illusoir --- de perceptie van de wereld, de perceptie, die we ervan hebben, is illusoir. De wereld heeft een concreet, werkelijk bestaan in wat we het Eeuwige's Bewustzijn noemen. Maar wij, het menselijke bewustzijn, heeft een illusoire perceptie van deze wereld.

En wanneer de Vibratie van de Waarheid triomfeert, zie je en heb je het besef van de ware werkelijkheid van de wereld; en zoals ik zei, die illusoire perceptie verdwijnt onmiddellijk. Het wordt geannuleerd.

Wat betekent, dat hun manier van zeggen of denken of begrijpen, dat “alles, dat is, heeft bestaan in alle eeuwigheid” het niet is... het is niet “alles, dat is,” zoals zij het zien en het opvatten, het is zelfs niet het principe van alles, dat is, het is... het is de ENE Waarheid, die eeuwig is, en het ontvouwen... Het is moeilijk te zeggen.... Het ontvouwen volgt een wet en een proces, die nogal verschillend zijn van wat we opvatten of wat we waarnemen.

Het is weer hetzelfde iets: de Waarheid is er, de Valsheid is er (*Moeder drukt haar twee handen samen*): perfectie is er, imperfectie is er (zelfde gebaar); zij zijn volmaakt co-existent, op dezelfde plaats --- op het moment dat je perfectie bereikt, verdwijnt imperfectie, de Illusie verdwijnt.

Ik spreek hier alleen niet over een mentale opvatting van een of andere vage en algemene toestand: ik refereer naar die toestand van de oneindig kleine vibratie (die zij ontdekten, toen zij probeerden om de opmaak te vinden van de Materie: daar proberen zij Materie naar te reduceren), in die toestand van vibratie, is het ER, in die toestand van vibratie moet voor de

concrete wereld imperfectie vervangen worden door perfectie. Begrijp je, wat ik zeg? Of slaat het nergens op?

Ik zie het niet. U bedoelt, dat het in die toestand is, op dat niveau, dat...

Ja, op dat niveau moet de verandering plaatsvinden. Op het mentale of zelfs het vitale niveau is het een psychologische kwestie, het is niets, het is niet werkelijk HET DING (het is het ding, dat uitgedrukt wordt in een MENSELIJK bewustzijn) Omdat de andere dag,, de andere dag, ik plotseling uit de mensheid ging. Mijn bewustzijn ging helemaal uit het menselijke bewustzijn. En ik zei tegen mijzelf, "Maar... alles, wat zij zeggen, alles, wat zij weten, alles, wat zij geprobeerd hebben, alle zogenaamde kennis die zich op aarde opgestapeld heeft, het is niets! Het is iets, dat bij de MENS hoort --- elimineer de mens... en alles bestaat! En alle verklaringen, die de mens gegeven heeft over dingen zijn als een nul." Dat is het: alles bestaat.

Ik had de ervaring van het universum buiten de menselijke perceptie van die ervaring; en toen was de ijdelheid van de menselijke ervaring zo voor de hand liggend, weet je, dat op dat punt een deur begon te openen naar iets anders.

Is dit alles misschien de Heer, die bezit neemt van het brein?

Het is moeilijk uit te leggen, maar als een ervaring was het buitengewoon. Zie je, we leven BINNEN een formatie,⁹⁰ die de menselijke --- menselijke --- formatie was, alle menselijke kennis.... Omdat ik begonnen was om te proberen uit te vinden, wat we weten over het menselijke leven en het leven op de aarde: het is bijna helemaal niets, iets erg kleins (Sri Aurobindo schreef ergens dat er miljarden jaren EERDER waren⁹¹ Dus wat we weten, is praktisch nihil. Okay. Dus om daar uit te komen. En het leidde me heel natuurlijk om uit de mensheid te gaan --- uit de aarde, het universum; uit de aarde, die het product geweest is van alles, dat we weten (in ieder geval verklaren we, wat gebeurde, wat er was). En toen verscheen plotseling, ja, de futiliteit, de ijdelheid van de kennis erg duidelijk, en was er een soort flits van iets anders.

*(Moeder gaat in die flits
en blijft in contemplatie)*

⁹⁰ "Formatie" in de zin van de "vissenkomp," het "milieu," waarin we leven.

⁹¹ Moeder refereert misschien naar de volgende passage van *The Hour of God*: "Het experiment van het menselijke leven op aarde wordt nu niet voor de eerste keer opgevoerd. Het is een miljoen keer eerder uitgevoerd en het lange drama zal weer een miljoen keer herhaald worden. In alles, dat we nu doen, onze dromen, onze ontdekkingen, onze snelle of moeilijke verworvenheden profiteren we onderbewust door de ervaring van de ontelbare voorlopers en ons werk zal vruchtbaar worden in planeten, die onbekens voor ons zijn en in werelden, die nog niet geschapen zijn...." (XVII.149)

November 14, 1964

...Er werd mij een brief voorgelezen van een jonge Italiaanse jongen, veertien of vijftien jaar oud, die opmerkelijke ervaringen had over stilte, hoe hij stilte krijgt en wat er in hem omgaat --- werkelijk opmerkelijk. Ik heb je ook verteld, dat ik een brief ontvangen had uit Engeland en de analogie met Z's ervaringen, met hoofdzakelijk de nuance, die spontane oprechtheid geeft. Dan zijn er hier enkele mensen die zich niet gedurende jaren verroerd hadden: plotseling bewegen zij, zij beginnen ervaringen te hebben. Maar het is werkelijk interessant, dat diegenen, die ervaringen hebben, voor het grootste deel Westerlingen zijn, in het bijzonder Europeanen, alsof hun verleden van negatie de aspiratie geïntensifieerd had en iets voorbereid had in hun ontvankelijkheid --- het trof me. Niet de Amerikanen... de Amerikanen zijn nog zo frivool als kinderen (*Moeder lacht*). Maar de Indiërs... klaarblijkelijk liggen zij voor, maar zij zijn niet, waar zij zouden moeten zijn: het is, alsof de mensheid een curve gevolgd had en diegenen, die op het hoogtepunt zijn (of eerder waren), gaan naar beneden, en dan moeten zij weer omhoog klimmen. De anderen, de Westerlingen, lijken een verleden te hebben, dat samengedrukt was, dat was alsof gecompriemd, en dat plotseling opengebarsten is.

* * *

Spoedig daarna:

Ik heb V. ontmoet, hij had twee of drie dagen geleden een visioen. Hij zag een pauw, die naar beneden kwam, en op de pauw zat iemand, rechtop, die niet Kali was, maar als Kali (de naakte Kali) en in haar hand het afgehakte hoofd had van een man.

Zag hij, wiens hoofd het was?

Nee, ik vroeg hem of het een Westers hoofd was, of een Chinees, hoe dan ook wat het was. Hij vertelde me, dat het er eerder uitzag als een Aziatisch hoofd.

Aziatisch, dat is vaag.

Hij vertelde me, "Ik voelde, dat het een teken was van een catastrofe of een oorlog."

Het zou een teken kunnen zijn van een victorie.

Ja, hij zei, "Naderhand was er vrede,"

V. Is een erg goede helderziende.

Toen je tegen me sprak, zag ik het verdraaide gezicht van een Chinees.

Maar het kan een eerdere formatie geweest zijn.

(stilte)

De Chroesjtsjov affaire is iets slechts geweest. Maar over het algemeen bewegen dingen in de uiterlijke wereld in een zigzag; in plaats van recht te gaan, gaan ze zo (*zigzag gebaar*): actie, reactie, actie, reactie.... Dat zei Théon altijd: in de uiterlijke wereld betekent een victorie voor de ene kant een soort RECHT op de victorie aan de andere kant; en hij voegde toe, "Diegenen, die weten, moet altijd waakzaam zijn en op de hoogte, zodat wanneer de vijanden een kleine victorie winnen (die een volmaakt oppervlakkige en onbetekenende victorie kan zijn), zij onmiddellijk een grote victorie winnen!" (*Lachend*) Hij zei dat met grote humor. En ik merkte op, dat het op individueel niveau waar is. Op het niveau van landen... zijn de mensen, die de bestemming bepalen van landen (de uiterlijke bestemming) jammer genoeg incompetent en stupide, en zij missen de gelegenheid. Maar die Chroesjtsjov affaire gaf een recht op een victorie, begrijp je. Het gaf de andere kant een recht op victorie.

Ik vertelde u, dat ik een foto zou laten zien van de man [Suslov], die achter Chroesjtsjov's ondergang zat.

(Moeder kijkt naar de foto) Hij is alleen een instrument, ik bedoel, dat hij geen Asurische incarnatie is. Maar een sterke wil. Hij is geen wezen, dat bewust handelt voor de Tegenstander: hij denkt, dat hij het juiste doet.

Hij is een "theoreticus."

Ja.

Oh, hij zou gewelddadige passies en reacties kunnen hebben, en ook ambities, maar hij is niet een van die wezens, die weten, dat zij instrumenten zijn van de grote Asura --- dat is hij niet. Hij is minder gevaarlijk dan dat. Niet zoals Hitler --- die het natuurlijk wist.

Hitler beweerde, dat Valsheid de wereld zou moeten regeren, en dat het het ook regeerde. En hij was er erg bewust van, dat hij een instrument was van de Asura, die zichzelf "de Heer van de Naties" genoemd had, die precies de huidige, actuele vertegenwoordiging is van de Asura van Valsheid (degene, die geboren was als "de Heer van de Waarheid" --- een mooi verhaal...)

Daarom nam Sri Aurobindo duidelijk en openlijk de kant van de Geallieerden --- het was niet uit liefde voor de Britten!

(lange stilte)

Waar zat Kali op?

Op de pauw. Het was Kali niet, maar als Kali, naakt.

Het is duidelijk een victorie door de verdwijning van een man of een land.

Ik weet niet waarom, toen ik met je sprak, ik het verdraaide gezicht zag van een Chinees.

Er is iets anders. Onlangs plotseling op een dag... ik ben extreem gevoelig voor de compositie van de lucht vanaf mijn vroegste kindertijd: "luchten," , als ik het zo mag zeggen, hadden ieder hun eigen smaak, hun eigen kleur en kwaliteit, en ik kon ze herkennen tot een dergelijke mate, dat ik zou zeggen, "Oh, de lucht van..." (ik was een kind natuurlijk), "de lucht van dit land of lucht van die plaats is hier gekomen." Zo was het. Ik was extreem gevoelig voor de kwaliteit van zuivere lucht, dat wil zeggen, zonder de elementen, die komen van de decompositie van het leven en speciaal van plaatsen, waar mensen samengepakt zijn. Het was zo tot een extreem scherpe graad: wanneer ik bijvoorbeeld verplaatst werd van de ene naar de andere plaats, kon ik plotseling genezen worden van een ziekte door de verandering van de lucht. Toen ik Théon ontmoette, werd het bewust, een onderwerp van studie, en... het gaat nog steeds door. Misschien enkele dagen geleden (ik kan het niet zeggen, tijd heeft geen betekenis), maar niet erg lang geleden, zei ik, "Er is iets nieuws in de lucht." En iets, dat erg onplezierig was, extreem verderfelijk is; ik voelde, dat dat iets (ik zei natuurlijk niets tegen iemand) een bijzondere, extreem subtiele geur had, geen fysieke, en het vermogen had om om vitale vibraties te scheiden van fysieke vibraties. --- dat wil zeggen, een extreem verderfelijk element.

Ik ging onmiddellijk aan het werk (het duurde uren), en de nacht werd doorgebracht om het tegen te gaan: ik probeerde uit te vinden, welke hogere vibratie het kon tegenwerken, totdat ik slaagde om de atmosfeer op te helderen. Maar de herinnering bleef erg precies. En zeer recent (misschien een of twee dagen) vertelden ze mij, dat de Chinezen een Indiaas territorium in het Noorden hadden uitgekozen om een zekere soort atoombom te testen, en dat ze de bom daar geëxplodeerd hadden. Toen ze me dat vertelden, kwam herinnering aan de geur abrupt terug.⁹²

Wat betekent, dat die vibraties erg ver reizen --- de fysieke vibraties stoppen op een zekere afstand (ofschoon zij veel verder gaan, dan wordt geloofd), maar de vitale vibraties, die erachter zijn (de "zenuw" vibraties, wanneer men het zo zou kunnen zeggen) moeten zich ENORM ver uitstrekken.

Weet je, wanneer er een vulkaanuitbarsting is in Martinique (het is iets, dat veel materiëler is), werd het stof na enige tijd opgepikt in Marseille ---

⁹² De Chinezen explodeerden hun bom op Oktober 16, de dag na Chroesjtsjov's ontslag.

wat ver weg is. Exact hetzelfde stof, dat gedragen wordt door de wind. Dus een bom van dat soort moet aanzienlijke effecten hebben.

Maar de vibraties, waarover u spreekt, worden niet geëmaneerd door menselijke wezens --- door een bom, bedoeld u?

Door de bom.

Kan een bom een niet-fysieke actie hebben, een vitale of subtiele actie?

Het handelt alleen, omdat het een subtiele actie heeft --- niets zou bewegen, alles zou inert zijn, wanneer het geen subtiele actie had.

Het is het vitale, dat vervat is in de Materie --- het is als het fenomeen van straling. Het is een gewelddadige bevrijding van iets, dat vervat is in de Materie. Als straling. En het verspreidt zich. Zij hebben het inderdaad opgemerkt, maar zij willen het niet weten: toen ze de bom in Japan explodeerden, gingen de consequenties veel, veel verder dan zij verwachtten, zij waren oneindig serieuzer en langduriger dan verwacht door de plotselinge bevrijding van die krachten... Zij nemen alleen een zekere hoeveelheid waar, maar er is alles, dat erachter is, dat zich uitspreidt en zijn actie heeft. Zie je, zij observeren bijvoorbeeld, dat koeien vergiftigd zijn en hun melk ondrinkbaar is gedurende een zekere tijd (het gebeurde in Engeland), maar dat is het meest ruwe en uiterlijke fenomeen --- er is een andere, diepere, die VEEL serieuzer is.

Dus toen ik dat zei [“het gedraaide gezicht van een Chinees”], leek het er naast te zijn, maar dat komt, omdat toen deze twee dingen samenvielen,⁹³ Kali plotseling furieus werd --- ik zag Kali furieus, zoals wanneer zij beslist, dat er “voor betaald” zal worden. Dus V.’s visioen voegt enkele oriëntatiepunten toe.

Oh, weet je, wanneer zij in een vlaag van vermogen gaat... voel je werkelijk, dat de aarde schudt.

(stilte)

Goed dan, we zullen zien.

Ik zeg altijd, “we zullen zien,” omdat... ik in werkelijkheid niet bezorgd ben, helemaal niet bezorgd, ik ben erg zeker --- erg zeker. Ik heb zo een absolute zekerheid, dat de Wijsheid, die handelt in de wereld, oneindig superieur is aan alles, dat we ons kunnen voorstellen. We zijn als onwetende en stupide kinderen voor “iets,” dat handelt met een ZEKERHEID, en zo lumineus, zo lumineus. Met een superharmonie, die de dingen in harmonie verandert, die voor ons het meest tegenstrijdig lijken.

⁹³ Moeder refereert waarschijnlijk naar de Chinese explosie en Chroesjtsjov’s ontslag.

Dus wanneer ik de angstige menselijke gedachten zie, die proberen te weten (*Moeder glimlacht*) --- “Maak je geen zorgen, we zullen zien.” En wanneer ik zeg, “We zullen zien,” heb ik de vreugde van een zekerheid, dat wat we zullen zien, duizend keer mooier zal zijn dan iets, dat we ons voor kunnen stellen.

Ik lees een zin in “Savitri,” die me erg getroffen heeft, omdat ik een connectie zag met wat u ‘s anderdaags zei over de co-existentie van de Valsheid en de Waarheid: “En de aarde zal onverwacht goddelijk worden.”⁹⁴

Dat klopt! Dat klopt... *onverwacht goddelijk*.

En zelfs de meest sceptische zal gedwongen worden om te zien, dat er iets verandert, dat het niet meer hetzelfde is.

Sri Aurobindo zei (hij zei het persoonlijk tegen me en hij schreef het), *De tijd is gekomen*. Omdat hij wegging, dachten mensen, dat hij het fout had; dat was het algemene effect, zij zeiden tegen zichzelf, “Hij dacht, dat de tijd gekomen was, maar hij ging weg, omdat hij zag, dat hij fout was.” --- Dat is onzin.

(Glimlachend) Bovendien ging hij niet ver weg! Ik breng mijn nachten met hem door, en met de meest volledige verscheidenheid van het werk --- het is een veelvuldig, ontelbaar “Hem”... en zo prachtig aangepast aan alle noodzakelijkheden: aardse noodzakelijkheden en individuele noodzakelijkheden.

En wat hem betreft, is het alleen een klein deel van zichzelf, omdat ik met hem (ik heb je het verhaal ‘s anderdaags verteld) die ervaring had van uit de mensheid gaan, uit de materiële wereld gaan: het was met hem, in zijn “gezelschap,” wanneer ik het zo mag zeggen!

Ik vind het leuk, wanneer het met hem is, omdat het me een soort zekerheid geeft, dat het geen ervaring is van mijn subjectiviteit --- het is onpersoonlijk, volledig onpersoonlijk. Zelfs, wanneer mijn subjectiviteit wereldwijd is, wil ik niet, dat mijn ervaring subjectief is: ik wil ieder

⁹⁴ “Wanneer de duisternis zich verdiept, en de aarde’s borst wurgt
En mensen’s lichamelijke denkvermogen de enige lamp is,
Als een dief’s in de nacht zal de verborgen tred zijn
Van iemand, wiens stappen ongezien zijn in zijn huis.
Een slecht gehoorde Stem zal spreken, de ziel gehoorzamen,
Een Vermogen binnensluipen in denkvermogen’s innerlijke kamer,
Een charme en lieflijkheid leven’s gesloten deur openen
En schoonheid de verzettende wereld veroveren,
Het Waarheidslicht door verrassing de Natuur veroveren,
Een sluipegang van God het hart dwingen tot zaligheid
En de aarde onverwacht tot goddelijkheid groeien.
(Savitri, I.IV.55)

bewustzijn, wat het ook mag zijn, menselijk of niet menselijk, ieder bewustzijn, dat ontwaakt in dat gebied, om een identieke ervaring te hebben, wanneer het werkelijk objectief is. Dus, wanneer hij het is, ben ik heel zeker.

(stilte)

Hij blijft gelukkig met je boek en haar effecten --- bovendien is het net zoveel zijn boek (*lachend*) als het jouwe!

Oh, ja, ik heb geen gewaarwording van een "schrijver" zijn!

Hij is gelukkig.

November 21, 1964

Moeder ziet er vermoeid uit. Ze houdt haar palmen voor haar ogen:

...Ze verbijsteren me met materiële, mechanische dingen, die gedaan moeten worden, en omdat zij allemaal haast hebben en slecht georganiseerd, komen ze op het laatste moment, en moet het "onmiddellijk" gedaan worden. Dit alles verklaart aan je, dat ik volledig verbijsterd ben.

Wanneer je wil, kunnen we enige vertaling doen, omdat jij het bent, die dan werkt, niet ik!

Maar heb je iets te zeggen?... Wanneer je het hebt, vertel het me.

Oh, er zijn altijd dingen, die gezegd moeten worden, maar...

Ah, vertel het me dan.

Het zijn persoonlijke dingen.

Ja, goed, vertel het me.

Ik begrijp mijn positie nu niet heel goed. Ik heb het gevoel, dat mijn bestaan dun geworden is, dun, dunner en dunner --- het is dunner geworden tot bijna niets.

Oh, erg goed!

Behalve voor mechanismen is er niets.

Het is goed, het is een erg goed teken, het betekent, dat je vrij wordt van je ego.

Maar wanneer er in deze nietsheid tenminste ervaringen waren...

Luister, gisteren of de dag ervoor (hoe dan ook, nadat ik je de laatste keer zag), had ik gedurende een hele dag exact de gewaarwording, die je me net verteld hebt. Ik herinnerde me plotseling gewaarwordingen of impressies of ervaringen, die ik had, toen ik hier of daar was, in Frankrijk, in Japan, en ik had die impressie... ja, van een verdunnen, een krimpen tot het punt van niet-bestaan.

Ja, exact.

Absoluut niet-bestaan. En ik vroeg me af, "Maar waar is die persoon, die ik gewoonlijk "mij" noemde?... Waar is ze, wat doet ze?" --- Het was verdampt (*Moeder blaast lucht tussen haar vingers*), absoluut verdampt. Oh, hoe lachte ik, mon petit, hoe verheugd was ik! Gedurende een half uur lachte ik vanbinnen. Ik zei tegen mijzelf, "Wel, het is een succes!" Toen keek ik naar dat arme lichaam en dacht, "Wanneer dit ook in iets anders veranderd zou kunnen worden, zou het geweldig zijn!"

(Kijkend naar Satprem uit de hoek van haar ogen) Het is erg goed --- het is erg goed, het is een zeker teken, dat men tevoorschijn gekomen is uit zijn ego.

Ja, maar in dat niet-bestaan blijven alleen dingen zonder belang: het lichaam, de mechanismen.

Omdat dat is, wat blijft. Maar wat te doen?... Ik vertel je, de impressie was, dat er alleen bleef, wat dit direct betreft.

Wel, ja.

Met andere woorden, niets; het is bijna nihil.

Dus het probleem kwam op: "hoe kan DIT veranderen?"

Natuurlijk had ik het antwoord....ik heb een kalender met citaten van Sri Aurobindo, en ik had 's avonds het antwoord. Ik herinner me niet de exacte woorden, maar hij zei, "De Geest zal ook dit menselijke lichaam veranderen in een goddelijke werkelijkheid." Dat was het antwoord, hij zei, DE GEEST. Ik zei tegen mijzelf, "Klaarblijkelijk, maar hoe kan DIT getransformeerd worden?..."

Dat is het probleem.

En het antwoord is altijd hetzelfde: het KAN NIET afhangen van onze inspanning. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat we onszelf zo plastisch en goed gezind moeten maken als mogelijk (ik spreek over het lichaam), maar de verandering KAN er NIET van afhangen, het heeft de kennis niet en het heeft het vermogen niet, daarom kan de verandering alleen afhangen van de goddelijke Wil.

Dat is het precies. Dit is de ervaring geweest van de laatste enkele dagen.

Maar je krijgt het gevoel, dat zelfs aspiratie... Ik kan niet zeggen, dat het verdwijnt in niet-bestaan, maar er is niets, er is bijna niets over.

Mon petit, dat komt, omdat wat je "aspiratie" noemt, een beweging is van je psychische bewustzijn, mentaal geformuleerd en ondersteund door het vitale --- maar het IS JE LICHAAM NIET. En alleen, wanneer je erg aandachtig bent voor de vibratie van de cellen, wanneer je eraan gewend bent om hen te observeren en hen te voelen, kan je het zien. Wel, ik weet het niet, maar ik kan niet klagen over mijn lichaam's cellen.... Weet je, het is geen perceptie, het is geen gewaarwording, het is... een LEVEND VERTROUWEN in het bestaan van alleen de Allerhoogste --- weet je, een vertrouwen, dat het de enige Werkelijkheid is en het enige Bestaan. Het neemt alleen geen vorm aan van een gevoel, zelfs niet van een gewaarwording, zelfs nog minder van een gedachte, dus als je niet erg aandachtig bent, merk je het niet op. Maar, wanneer ik bijvoorbeeld een mantra herhaal, wordt het herhaald door dat beroemde fysieke denkvermogen, dat zo stupide is (de mantra is het enige, dat het kan beteugelen), en nu is het zo geïdentificeerd geworden, dat de mantra haar hele leven is, het is als een pulsatie van haar wezen; maar wanneer ik dan bij de aanroeping kom (er is een serie aanroepingen: elke heeft zijn eigen effect op het lichaam), wanneer ik kom bij "Manifesteer Uw Liefde," dan zie ik een soort twinkeling van een gouden licht, dat een intense vreugde vertegenwoordigt in alle cellen.

Het is niet gemakkelijk te observeren, je moet erg, erg, erg onthecht zijn van de beweging van denken, anders merk je het niet op. Maar wanneer je het ziet, dan zie je, dat zelfs die cellen wachten op het Ding.

Ik denk niet, dat meer van hen verwacht kan worden, behalve misschien om beetje bij beetje af te komen van de verkeerde gewoonten en valse vibraties (die natuurlijk de oorzaak zijn van wat we "ziekten" noemen).

Maar we kunnen zeggen, wanneer we vanuit een extern standpunt kijken, onze taak een nogal ondankbare is!... De glorie zal naderhand komen, maar zullen deze lichamen het zien? Ik weet het niet. Er is zo een enorm, ontzettend verschil tussen wat moet zijn en wat is. Deze arme dingen, weet je, er is geen ontkomen aan, zij zijn arme dingen.

Men zou kunnen zeggen, samen met populaire voorstelling, de smaak voor het wonderbaarlijke en alle legenden, zou men kunnen zeggen, “Ja, een plotselinge transformatie,” maar, maar, maar... het zijn alleen woorden.

(*stilte*)

Ik herinner me, dat ik ongeveer tien jaar geleden ergens geschreven heb, dat ik het als een teken zou nemen, wanneer mijn rug weer recht zou worden.⁹⁵ In die tijd was het niet veel, maar het verafschuwde me diep, en ik deed het als een *uitdaging*. Natuurlijk is het nu ver weg van mijn bewustzijn en mijn denken, ik vind het kinderachtig, maar ik herinnerde het ook enkele dagen geleden, en ik zei tegen mijzelf, dat ik er nu helemaal niet om gaf, omdat het niets voor me is! De hele rest... heel de rest is op gelijke wijze inadequaet, onvolledig en miserabel, weet je --- miserabel. Wanneer je denkt over een goddelijk leven is het miserabel.

En vreemd genoeg komt alles en presenteert zichzelf als beelden en mogelijkheden; dus zeg ik tegen mijzelf, “Maar na een tijd stopt dit alles plotseling met functioneren, wat zal het nut zijn van al dit werk doen?” En er is altijd iets --- iets, dat komt uit een erg absoluut gebied --- dat me de nutteloosheid van de dood laat voelen of begrijpen of bevatten.

Waarom laat men mij zo de nutteloosheid van de dood voelen?...

God weet, dat nooit, geen minuut in mijn leven, zelfs wanneer dingen het meest duister waren, het zwartste, het meest negatief, het pijnlijkste, de gedachte opkwam, “Ik zou willen sterven.” En altijd sinds ik de ervaring had van psychische onsterfelijkheid, de onsterfelijkheid van het bewustzijn, dat is, in 1902, of 3, of 4 op zijn laatst (nu zestig jaar geleden), alle angst van de dood weging. Nu hebben de lichaam's cellen het besef van hun onsterfelijkheid. Er was ook een tijd, toen ik bijna een soort nieuwsgierigheid had over de dood; het werd bevredigd door mijn twee ervaringen, waarin mijn lichaam, volgens de oppervlakte illusie, dood was, terwijl ik vanbinnen een prachtig intens leven had (de eerste keer was in het vitale, de andere keer helemaal boven⁹⁶). Zodat zelfs die nieuwsgierigheid (ik kan het geen “nieuwsgierigheid noemen), zelfs die kwestie niet langer gevraagd werd door de cellen. Maar de mogelijkheid presenteert zichzelf: het moet, volgens de gewone uiterlijke logica, wanneer het niet getransformeerd is, noodzakelijkerwijze tot een einde komen. En altijd, altijd ontvang ik hetzelfde antwoord, dat geen antwoord is met woorden, maar een antwoord met kennis (hoe kan ik het neerzetten?...) een FEITELIJKE kennis: “Het is geen oplossing.” Om dingen op een nogal banale manier te zeggen, is dit het antwoord, “Het is geen oplossing.”

⁹⁵ Zie *Agenda I*, Maart 19 en 20, 1956

⁹⁶ Toen de Moeder met Théon in het vitale zocht naar de mantra van het leven, sneed Théon in een vlaag van woede de “draad” door. Helemaal boven met Sri Aurobindo.

Dus zijn we op zoek naar een andere oplossing, omdat de dood niet beschouwd wordt als een oplossing. En het ligt voor de hand, dat het geen oplossing is.

Ja, het is een mislukking.

Nee, het zou geen mislukking kunnen zijn, wanneer het de Heer's Wil is. Het is niet langer de onze. Het is niet, dat we wegrennen, begrijp je: Hij beslist, dat het voorbij is.

Dus het antwoord komt (niet van mij, het komt van erg ver en het is heel ABSOLUUT als een vibratie): "Het is geen oplossing." Het betekent, dat het in het huidige geval niet beschouwd wordt als de oplossing te zijn.

Er moet een andere zijn.

Ja, zeker.

Ons voorstellingsvermogen is erg slecht. Wat mij betreft, kan ik me niet voorstellen, hoe het zou moeten gebeuren! Ik kan me romans voorstellen, wat ik de pulp romans van het spirituele leven noem, maar dat is niets, het is kinderachtig.

(stilte)

Wat ik opgeschreven had, was inderdaad dit: "Wanneer mijn rug recht wordt, zal ik begrijpen, dat er iets sterkers is dan de materiële gewoonte."

Nu zijn er nog wat andere dingen naast mijn rug, die gestrekt moeten worden! Het leven, gezien vanuit het externe, oppervlakkige --- erg oppervlakkige --- standpunt, vanuit het standpunt van verschijningen, het leven van dit lichaam is erg, erg precair, in de zin, dat de activiteiten erg beperkt zijn --- erg beperkt --- en ondanks dit voel ik vaak de natuurlijke behoefte (het is een natuurlijke behoefte) voor stilte en contemplatieve onbeweeglijkheid (de cellen hebben dat: de behoefte voor contemplatieve onbeweeglijkheid), dat die behoefte ontkent wordt door de omstandigheden. Dus gezien vanaf de buitenkant is het een zwakte, met andere woorden, gewone menselijke wezens met het gewone denken zouden zeggen, "Zij wordt gemakkelijk moe, zij kan niets meer doen, zij..." --- het is niet waar, het is een verschijning. Maar het is waar, dat de Harmonie niet gevestigd is, er is nog een verschil tussen de lichaam's gewaarwording en dat soort... *opwinding*... het is als een innerlijke glorie.

(stilte)

Het is nog een conditie, waarin dingen niet aangepast zijn, er is een gemis aan aanpassing, en ook, wat zou kunnen lijken een onvermogen voor manifestatie te zijn (?). Toch heeft het lichaam niet het gevoel of de gewaarwording van niet in staat zijn om te doen, wat het wil doen --- het heeft het nooit; het vermogen om te handelen blijft, maar de wil om te

handelen is er niet. En wat dat soort zieke gevoel nog geeft (een fysiek pijnlijk ziek gevoel) is de frictie tussen de lichaam's spontane beweging en wat van buiten komt: de oplegging van willen buiten.

Dit zieke gevoel neemt toe in scherpste. Het is waar, dat een seconde van isolatie (geen fysieke), van een pauze in het contact [met anderen], genoeg is om de Harmonie te herstellen; maar anders, wanneer je er niet voor zorgt om jezelf vanbinnen te isoleren, dan creëert het een soort desorganisatie.

En het lichaam vindt niet langer plezier in enige van deze dingen, die gewoonlijk plezierig zijn voor een lichaam: het is volmaakt gelijkmoedig voor hen. Maar langzaam onderwijst iets, of iemand het om geen plezier te hebben of iets, dat lijkt (zelfs van afstand) op opwinding, maar een comfortabele vibratie in zekere dingen van de zintuigen. Maar dat is erg, erg verschillend van wat het eerder was.

Het is helder, dat om haar eigen ritme te volgen, het lichaam haar activiteiten tot een minimum zou moeten reduceren; niet exact "reduceren," maar de vrijheid van keuze hebben van haar bewegingen: er zou haar niets van buiten opgelegd moeten worden --- wat heel ver is van de werkelijkheid. En toch is er, wanneer men naar het geheel kijkt, een absolute overtuiging, zelfs in het lichaam, dat niets gebeurt, dat geen effect is van de allerhoogste Wil. Daarom zijn de condities, waarin het zichzelf bevindt, de condities, die Hij gewild heeft en wil --- die Hij wil --- in iedere seconde. Dus moet de conclusie zijn, dat er in het lichaam een weerstand moet zijn of een onvermogen om de Beweging te volgen.

Wanneer het probleem dat punt bereikt, is er altijd een gelijkkluidend antwoord: "Houd jezelf daar niet mee bezig!" Ik denk, dat dit wijsheid is. Alsjeblieft.

We moeten leren om onszelf te laten leven, dat is het belangrijke: "Reageer hier niet constant tegen, terwijl je dit probeert... --- laat jezelf leven."

In werkelijkheid is de wil om vooruit te gaan nogal geïmpregneerd met verlangen: er is geen glimlach van de Eeuwigheid achter.

Het antwoord is altijd hetzelfde, dat zo vertaald kan worden, (maar er zijn geen woorden): "Houd jezelf daar niet mee bezig."

Het is nog een overblijfsel van de oude spanning.

(Moeder gaat in contemplatie)

Er is in ieder geval een soort gewaarwording of perceptie, dat je op het moment de enige hier bent, die werkelijk begrijpt, wat er met me gebeurt. Dat is iets. Ik ben erg *dankbaar*, zoals zij zeggen, dat ten minste vanuit een extern standpunt, wat gaande is, niet volledig nutteloos zal zijn. Omdat,

zoals gezegd, de tekenen van het Vermogen, dat aan het werk is dag na dag, dag na dag toenemen; alleen, wanneer dit gekristalliseerd wordt rond een ervaring, die waarneembaar gemaakt wordt voor anderen, denk ik, dat het helderder wordt, is het niet, in plaats van heel diffuus te zijn. Daarom kan je, zelfs vanuit dit externe standpunt van de externe realisatie, tevreden zijn. In dit grote universele werk heeft je bestaan zijn plaats en zijn nuttigheid.

Vanuit het persoonlijke standpunt... is mijn eigen gevoel, dat je NIETS ANDERS KAN dan na enige tijd ervaringen te hebben; zij moeten komen, omdat dat gebied, degene is, die open is. Dit lichaam veranderen is iets nieuws; maar ervaringen hebben bestaat al, dus gebeurt het met jou, het kan niet anders dan met jou gebeuren. Maar ik geloof, dat je ervaringen van een erg bijzonder karakter zijn, in de zin, dat zij erg positief zullen zijn.

Je hebt categorisch de ervaringen geweigerd, die bestaan in uit het huidige bestaan gaan op zoek naar een ander --- je bent daar niet voor gekomen en je wilt dat niet. Wat je wil, is iets, dat erg concreet is --- het is een beetje moeilijker om te hebben. Maar het zal komen.

Ik vertel dit niet om je op je gemak te stellen, maar omdat ik het op deze manier ZIE: het zal komen. En het is interessant, dat er een identiteit is in de beweging⁹⁷: wat de laatste tijd met je gebeurd is, dat dunner worden, is nog een ander voorbeeld; dat is precies, waar ik mee bezig geweest ben deze laatste enkele dagen --- dat betekent iets.

Misschien zal er op een dag aan ons een kleine lekkernij gegeven worden.

November 25, 1964

(De volgende conversatie is over de collectieve meditatie van de dag ervoor, November 24, een darshan dag.)

Dus, hoe zit het met jou? Wat is nieuw? Niets nieuws? --- en wat is oud?!
(gelach)

(stilte)

Gisteren, gedurende de meditatie, weet ik niet, wat er gebeurde, maar toen ze de gong lieten klinken voor het einde, had ik absoluut het gevoel, dat het net begonnen was!

⁹⁷ Moeder's beweging en Satprem's.

Zo gauw toen de meditatie startte, daalde iets neer: een stilte, maar een erg comfortabele stilte, buitengewoon comfortabel, en toen... klaar, niets, blanco --- volledig *blanco*. Ik was zo de hele tijd aan de tafel,⁹⁸ toen plotseling (de gong klonk) bong! bong! het was voorbij.

De tijd ging voorbij buiten de tijd.

Het is de eerste keer, omdat zelfs wanneer ik een ervaring heb, zelfs de eerste keer, herinner ik me, toen we collectieve meditaties begonnen en Sri Aurobindo naar beneden kwam en letterlijk op de [Ashram] grond zat, het erg interessant was en erg dwingend,⁹⁹ maar ik was bewust van de tijd. En deze keer... Er zijn ups en downs geweest, goede ervaringen en slechte, allerlei soorten dingen, maar ik ben altijd bewust geweest van de tijd, terwijl gisteren... ik was zelf verbaasd. Ik hoorde de gong en ik had het gevoel, dat het net begonnen was. Er was zelfs iets in het lichaam, dat juichend was als een kind: "Het gaat een half uur duren, het zal zo zijn gedurende een half uur" (het was grappig, weet je)... "ah, eindelijk het ware leven!" Dat was het lichaam's gevoel en het ging een half uur duren.... Bong! Bong!... Alsof het beloofd werd van haar vreugde!

Het is curieus.

Het begon op een vreemde manier: ik heb een bijenwas kaars, die ruikt naar honing, wanneer het brandt, een grote kaars, die me gestuurd is uit Zwitserland. Ik heb de helft ervan al gebrand: ik steek het aan voor de meditaties. Maar er was een defect in de lont, het was verkoold, en gisteren weigerde het om te branden. We staken het aan --- staken het twee keer aan net ervoor --- en het ging uit net aan het begin van de meditatie, toen zij de gong lieten klinken. Dus het lichaamsbewustzijn zei, "O Heer, we zijn zo onzuiver, dat we zelfs niet voor U kunnen branden!" Het was vol van een spontane eenvoud: "O Heer, we zijn zo onzuiver..." En onmiddellijk het antwoord (*gebaar van een massieve nederdaling*): alles stopte.

Misschien was het die erg kinderlijke, maar erg spontane en eenvoudige beweging van het lichaam, bewust van de Materie's imperfectie, "We zijn zo onzuiver, dat we niet voor U kunnen branden!" --- misschien lokte dat dat antwoord uit.

Het is een wonder --- een kort wonder!

Mediteer je thuis?

Nee, in Sri Aurobindo's kamer --- in zijn gang.

Het is fijn daar....

⁹⁸ Moeder blijft zitten voor haar tafel gedurende de meditaties.

⁹⁹ Zie *Agenda III*, Augustus 18, 1962.

(*stilte*)

Naderhand was het gedurende de rest van de dag, alsof het lichaam vroeg of aangemoedigd om te vragen (gewoonlijk vraagt het niet, het vraagt zelfs niet om gezondheid of wat dan ook), en voor de eerste keer leek het gisteren in de middag te zeggen met een bijna een soort aspiratie, die niet geformuleerd is in woorden, maar met het gevoel en de impressie, "Zal ik niet klaar zijn voor U om te leven in deze cellen? Voor deze cellen om U te zijn?..." Woorden bederven het, omdat zij een ietwat grove en harde precisie te geven, maar het was, alsof cellen zeiden, "We zullen nooit die wonderbaarlijke Vrede hebben..." Het was een vrede, maar een vrede vol creatief vermogen, en zo rijk, die een oneindig vermogen bevatten, rijk van vreugde; en het gaf het lichaam de moed om te zeggen, "We zullen alleen DAT zijn, wanneer U hier bent, en U alleen."

Sri Aurobindo schreef, "Iedere gebeurtenis (zoals ieder moment van het leven) zal een wonder zijn, wanneer het een wonderlijk Geheel is, dat leeft" --- dat leeft in het lichaam. Dit was werkelijk als een expressie van wat het lichaam voelde. En het is haar ENIGE raison d'être --- er is geen andere, de hele rest... Het ging door iedere walging, ieder ongenoegen, iedere onverschilligheid, tot het punt waar het vroeg, "Maar hoe kunnen we leven? Waarvoor? Waarom, waarom bestaan we, waarom werden we geschapen? Waarom?... Dat alles is niets!" En vreemd genoeg was er een soort herinnering van de eeuwen tijd, gedurende welke de mensen leefden in deze onwetendheid van het waarom en in een soort verbijstering... Dat zoveel tijd doorgebracht is om het enige ding te vinden... het enige, dat bestaat! En waarom dat alles, waarom? Dat alles, eeuwen van absurde gewaarwordingen... Het was curieus: als een langzame herinnering van een futiel en nutteloos leven --- absurd --- en zo pijnlijk! "waarom dat alles om DAT te vinden?"

Het is curieus.

Ik weet niet, of het een antwoord is op deze vraag, maar vandaag kwam er een soort filmshow: een lange processie van alle verhalen, die vertellen, hoe mensen vernietigen, wat hoger is dan zij, niet kunnen tolereren, wat hoger is dan zij: de martelaren, de moorden, de tragische einden van al diegenen, die een vermogen of waarheid vertegenwoordigden, die hoger is dan de mensheid. Alsof dat de verklaring was --- de symbolische verklaring --- van de reden van de bijna oneindige tijd, die het nam voor de Materie om te ontwaken --- ontwaken tot de heerszuchtige behoefte voor de Waarheid.

Het was, alsof me verteld werd, "Zie je, er was een tijd, toen ze je verbrandden op de brandstapel, je martelden..." herinneringen aan voorbije levens. En die herinneringen werden geassocieerd met het recente verhaal van een Protestante missionaris, die zei, ofschoon niet in zoveel woorden, "We aanbidden Christus alleen, omdat hij STIERF voor mensen, omdat hij gekruisigd werd voor mensen."

Dit alles lijkt nodig geweest te zijn om de Materie te kneden.

November 28, 1964

Ik ga door met vergeten aspecten herleven van dit leven, die geweigerd werden uit de natuur, die terugkomen in de vorm van herleeftde herinneringen, alsof iemand, weet je, aan het proberen was om “gaten te prikken” (!) in alle mogelijke bewegingen, die zich voorgedaan hebben in dit lichaam, niet alleen om dingen schoon te vegen, maar ook om te zuiveren, corrigeren, en verlichten --- alle lichaam's herinneringen (ik spreek niet over het denkvermogen of het vitale)... buitengewoon!

En tegelijkertijd komt het begrip van alle mensen, die ik ontmoette in mijn leven en met wie ik geleefd heb gedurende een zekere tijd: met welke redenen, met welk doel, voor welk doeleinde zij hier waren en welke actie zij hadden en hoe zij het Heer's werk deden (onwetend, God weet het!) om dit lichaam te leiden om zichzelf voor te bereiden en klaar te zijn voor de transformatie.... Het is verbazingwekkend volmaakt in haar opvatting! Het is prachtig! En zo “onmenselijk”! Tegengesteld aan alle morele en mentale noties van de menselijke wijsheid --- alle dingen, die het meest krankzinnig, het meest absurd, het meest irrationeel, het meest onredelijk en het meest “vijandig” leek, dat alles gecombineerd, oh, zo PRACHTIG...om dit lichaam te dwingen om zichzelf te transformeren

En met zo een heldere visie van het waarom --- waarom is het nog niet getransformeerd. Oh, er is werk, dat gedaan moet worden....

Maar het is geen zuiver individuele kwestie.

Inderdaad, nee! Oh, nee, het is onderling afhankelijk van zoveel dingen.

Wel, ja!

Dit lichaam is REPRESENTATIEF: als een individu is het representatief voor de aardse modi van zijn.

En ik zag het erg helder: enige tijd geleden (een jaar, of misschien meer) geloofde ik, dat het denken en de attitude en de overtuigingen van zekere mensen [rond de Moeder] gedeeltelijk de oorzaak waren van zekere moeilijkheden (speciaal met betrekking tot de leeftijd), maar dat is niet waar! Wat mensen denken en wat zij voelen, is exact, wat nodig is om hierop te handelen! Dat alles wordt GEBRUIKT om het lichaam te leren, wat het moet weten: waar haar gebrek aan ontvankelijkheid is, waar haar inertie is,

waar... Oh, de slavernij aan de gewoonte van vibratie is iets verschrikkelijks, verschrikkelijk!

Vanuit het standpunt van gezondheid is het verschrikkelijk. En "gezondheid" bestaat niet, het betekent niets; het betekent niet langer iets. "Ziekte" betekent niet langer iets, het doet het werkelijk niet: het zijn verstoringen van vibraties en verschuivingen van vibraties, en... (wat kan ik het noemen?) korstvormingen --- vanuit het gezichtspunt van beweging zijn het kleine knelpunten, en vanuit het gezichtspunt van de cellen is het als korstvormingen: het is, wat overblijft van de oude Inertie, waar we uitkwamen.

Maar het is dubbel: er is Inertie aan de ene kant, en aan de andere vitale perversies --- de ZENUW perversie van de vitale wereld, van de vitale invloed. Er is niet alleen inertie: er is een soort geperverteerde slechte wil. Je kan het gemakkelijk (relatief gemakkelijk) uitdrijven en het volledig elimineren uit het bewuste mentale en vitale leven; dat werk, dat in het verleden beschouwd werd als, oh, een enorm moeilijk iets --- een individu's natuur veranderen --- is relatief gemakkelijk; alles in de natuur, dat afhangt van het vitale of het denkvermogen, is relatief gemakkelijk te veranderen, erg gemakkelijk. Ik zeg niet, dat het erg gemakkelijk is voor de gewone mens, maar erg gemakkelijk in vergelijking met het werk in de Materie, in de cellen van het lichaam. Omdat, zoals ik je de laatste keer vertelde, hun goodwill onmiskenbaar is en hun vertrouwen naar het Goddelijke is absoluut spontaan geworden: alles, dat bewust is, is lumineus --- maar het lastige is, dat het nog niet bewust is! Het is de massa van alles, dat nog niet bewust is, en dan is, heen en weer geslingerd tussen de twee invloeden, de een net zo verfoeilijk als de andere: de invloed van Inertie (*gebaar van verdoofde traagheid*), van de MASSA, die je stopt met voorwaarts bewegen en de invloed van de vitale perversie en slechte wil --- deze invloed maakt alles *onoprecht*, verdraait alles.

En het is erg subtiel, erg verborgen, moeilijk om uit te vissen. Wanneer bijna alles zo was, dan was het zichtbaar, was het opvallend; maar de toestand veranderde erg snel: de moeilijkheid is eronder verborgen en is niet "volumineus" genoeg om de aandacht naar zichzelf te trekken. En, oh, die gewoonten, die gewoonten.... Bijvoorbeeld (vergroten maakt het gemakkelijker zichtbaar), de gewoonte van catastrofes voorzien....

En alles, dat de Inertie verstoort, is voor de Inertie een catastrofe. In de wereld, de aardse wereld (het is de enige, waar ik met competentie over kan spreken; van de andere heb ik alleen algemene visioenen), in de aardse wereld is voor Inertie (die de basis is voor de schepping en noodzakelijk is om dingen te fixeren, te concretiseren), alles, dat het verstoort, een catastrofe. Dat wil zeggen, de komst van het Leven was een monsterlijke catastrofe, en de komst van intelligentie in het Leven een andere monsterlijke catastrofe en nu is de komst van het Supramentale de uiteindelijke catastrofe! Dat is, hoe het is. En voor het onverlichte denkvermogen is het werkelijk een catastrofe. Ik ken gevallen, bijvoorbeeld, van mensen, die ziek zijn: wanneer zij de routine volgen van de dokter en

de medicijnen en de behandeling en de ziekte, worden zij beter; wanneer zij door een een of ander ongeluk (!) de Kracht aanroepen en het toepassen, hoe meer zij het toepassen, hoe banger zij zijn! Zij voelen absoluut onverwachte fenomenen en zij zijn doodsbang: "Wat gebeurt er met me! Wat gebeurt er met me!" Alsof het absoluut catastrofaal zou zijn. Op het moment, dat de Kracht komt en zij voelen er alleen een beetje van, als een druppel, spannen zij zich, zij bieden weerstand, zij raken in paniek, zij worden absoluut *rusteloos*. Dat klopt: zij worden zo rusteloos, zo absoluut rusteloos! Dat wil zeggen, het hele systeem brengt haar tijd door met alles te weigeren en te weigeren, dat komt.

Het is erg interessant.

En ik heb ook opgemerkt, dat het op die manier was met het lichaam in het begin: iedere onverwachte vibratie, die krachtiger, dieper, sterker, WAARDER was, dan de individuele vibratie, en ogenblikkelijk is er een paniek in de cellen: "Oh, wat gaat er met me gebeuren!..." Nu is die periode Goddank voorbij, maar er was een tijd, toen het zo was.

Dus je begrijpt, hoe lang de weg is.... Alles, dat er gebeurt in het denkvermogen, is kinderspel ermee vergeleken, al hun mentale moeilijkheden zijn... voor mij is het theater --- een drama, weet je, een drama om het publiek te interesseren.

Wel, ik weet het niet, maar er is een lange, lange weg te gaan --- een lange weg --- om dit te veranderen in een substantie, die plastisch genoeg is, ontvankelijk genoeg, sterk genoeg om het allerhoogste Vermogen uit te drukken. Er moet veel gedaan worden, heel veel.

(*stilte*)

En het populaire denkvermogen is simplistisch, het ziet het finale resultaat als een natuurlijke en bijna spontane expressie; dus je bent niet zo zeker, je zegt tegen jezelf, "Ten slotte..." Maar dit is ook (*Moeder glimlacht*) de Allerhoogste's manier om dingen te doen --- ik kan dat erg duidelijk zien.

* * *

(*Een beetje later, betreffende de muziek, die gecomponeerd is door Sunil over het thema "The Hour of God":*)

Het begint met iets, dat hij "aspiratie" noemt --- oh, het is mooi!... Ik heb zelden iets gehoord met een zo zuivere en zo mooie aspiratie. Plotseling komt er een "geluid," dat exact het geluid is, dat je boven hoort. En het is niet te vermengd (de fout, die ik vind in klassieke muziek, is alle begeleiding, die er is om meer "substantie te geven, maar die de zuiverheid van inspiratie bederft: voor mij is het opvulling), wel, bij Sunil is er geen opvulling. Hij claimt niet, dat hij muziek maakt, natuurlijk, en de opvulling is er niet, dus is het waarlijk mooi.

Ik heb besloten om dit jaar niet voor de 1ste Januari te spelen. Zelfs vorig jaar aarzelde ik zeer veel, omdat ik absoluut bewust was van de ontoereikendheid --- de armoede en de ontoereikendheid --- van het fysieke instrument; maar er was een soort redelijke wijsheid, die wist, hoe een weigering om te spelen, geïnterpreteerd zou worden [door de discipelen], dus speelde ik --- zonder tevredenheid, en het was niet veel waard. Maar de muziek, die ik gisteren hoorde, was zozeer DAT, ZOZEER, wat ik zou willen spelen, dat ik tegen mijzelf zei, "Wel, het zou nu onredelijk zijn om iets te willen houden voor een persoonlijke manifestatie, dat een veel beter middel van expressie heeft [Sunil]." Dus heb ik besloten om "Nee" te zeggen voor de 1ste Januari. Maar ik zal zien, of Sunil iets kan voorbereiden op het thema van de volgende jaar's boodschap, iets, dat opgeslagen wordt en afgespeeld voor iedereen op een anonieme manier --- het is niet nodig om te zeggen, "Het is door deze of die persoon," het is muziek, dat is alles.

Je weet, dat zij twee kalenders drukken, een hier en een in Calcutta. In de Calcutta kalender zie ik er gelukkig uit en groet ik met gevouwen handen, dus schreef ik eronder, *Salut à Toi, Vérité* [Groet aan u, O Waarheid]. In het Engels (zij zijn een beetje langzaam, weet je!) wilden zij iets, dat meer "expliciet" was, dus schreef ik, *Salute to the advent of the Truth*. (Groet aan de komst van de Waarheid) Ik ga het onderwerp aan Sunil geven: "Maak hier wat muziek op."

Maar toch, het is jammer, dat u de muziek opgeeft.

Mon petit, ik zou moeten spelen met twee of drie mensen aanwezig, die een aspiratie hadden --- een bewuste en vertrouwende aspiratie --- naar het Geluid. Toen ik bijvoorbeeld voor jou en Sujata speelde, was het veel beter. Wanneer ik alleen zou zijn, zou het goed kunnen zijn... ofschoon wanneer ik alleen ben, is er een risico, dat ik ergens anders naartoe zou kunnen gaan (wat gemakkelijk met me gebeurt)! Maar wanneer ik met iemand ben, die het vervelend vindt, of geen vertrouwen heeft, of zich dood verveelt (aangenomen dat verveling je dood maakt!), of die zich afvraagt, wanneer het voorbij zal zijn, of iemand, die begint te bekritisieren, "Wat betekent die muziek? Het slaat nergens op," dan...

Ja, het is niet gunstig.

De atmosfeer is niet gunstig, en er komt niets. Dat is alles.

Of anders zal ik beginnen te denken, "Hoe lang heb ik gespeeld? Misschien zou ik nu moeten stoppen?..."

Hoe kan er iets komen in dergelijke condities?

Maar het zou jammer zijn, wanneer u het helemaal op zou geven.

Ik heb geen gelegenheid om te spelen. Nu en dan zou het leuk zijn, maar ik kan het niet. Ik zou het willen, ja, ik zou nu en dan in staat willen zijn

om hier te zijn en mijn handen te laten gaan... geleid door iets anders dan het gewone bewustzijn. Maar daar zou ik enige tijd nodig hebben. Ik zou tijd nodig hebben. En dan niet gevangen worden in de tandwielen van een gereguleerd leven.

Maar dat ligt voor de hand, muziek bestellen is bijna niet het juiste!

Maar NIETS te bestellen, mon petit!

Het is als die boodschappen, die mensen me iedere andere minuut vragen: "Stuur me een boodschap." Dat is het: je gooit twee munten in de doos en het moet eruit komen! "Ik heb niets voor de eerste pagina van mijn magazine, stuur me een boodschap," of anders, "Mijn dochter gaat trouwen, stuur me een boodschap," of anders, "Het is de verjaardag van de opening van mijn school, stuur me een boodschap." Het is met een hoeveelheid van drie of vier per dag.... Dit liet me 's anderdaags plotseling een notitie schrijven; ik zag het beeld van die muziekdozen, weet je, je gooide er twee munten in en dan kwam er muziek uit. Dus zei ik, "Voor de gewone mens is de wijze als een muziekdoos van Wijsheid: je hoeft er alleen vragen van twee munten wijsheid in te stoppen en automatisch komt het antwoord eruit." Omdat het werkelijk belachelijk geworden is: "We verhuizen naar een nieuw huis, stuur ons een boodschap...."

Maar waarom laat u uzelf ondersneeuwen? U zou geen boodschappen moeten sturen!

Maar ik antwoord alleen, wanneer het komt. Wanneer het niet komt, zeg ik nee.

Hoe dan ook, het is de geest heden ten dage.

En ik ben verplicht om regelmatige uren te houden, omdat het volledige leven van anderen ervan afhangt. Daarom wilden mensen zich terugtrekken in eenzaamheid --- er is een voordeel en een nadeel; het voordeel is, dat ik probeer om dingen erg automatisch te maken, dat wil zeggen, nogal buiten een bewuste wil: zij zouden door zichzelf moeten werken. Op het mentale niveau is het erg gemakkelijk, je kan jezelf volledig onthechten en niets maakt iets uit; maar voor het lichaam is het moeilijk door haar ritme... Het hele ritme van het gewone leven is een gementaliseerde; zelfs mensen, die in vitale vrijheid leven, zijn in strijd met de hele sociale organisatie --- het is een gementaliseerd leven: er zijn klokken, die op het uur slaan en er is overeengekomen, dat dingen op die manier moeten zijn.... Mentaal kan je volmaakt vrij zijn: je laat je lichaam in de tandwielen en maak je er niet druk over; maar wanneer dit arme lichaam zelf haar eigen ritme moet vinden, hoe moeilijk is het!... Hoe moeilijk. Soms voelt het plotseling als een ongemak; dan kijk ik en zie ik dat er iets is, dat een ervaring zou kunnen zijn, maar dat zou zekere condities van afzondering noodzakelijk maken, van stilte en onafhankelijkheid, en het is niet mogelijk. Dan, goed dan... zover als ik kan, ga ik naar binnen en doe

het minimum (het maximum, wat gedaan kan worden, wat het minimum is, vergeleken met wat gedaan zou kunnen worden).

Maar natuurlijk zei Sri Aurobindo altijd: "Om het Werk volledig te laten zijn, moet het algemeen zijn" --- men kan niet opgeven. Een individuele poging is alleen een erg gedeeltelijke poging. Maar het feit, dat het werk algemeen is, vertraagt de resultaten aanzienlijk --- wel, we moeten het verdragen. Zo is het, zo is het.

(stilte)

Wanneer de actie individueel zou zijn, zou het noodzakelijkerwijze extreem arm en beperkt zijn; zelfs, wanneer het individu erg uitgestrekt is en zijn bewustzijn zo uitgestrekt is als de aarde, is de ervaring beperkt. Het is nog een samenstel van cellen, dat alleen een beperkte som van ervaringen kan hebben (misschien niet in de loop van de tijd, maar onmiskenbaar in de ruimte). Maar op het moment, dat de identificatie met de rest plaatsvindt, vinden de consequenties ook plaats: de moeilijkheden van de rest komen en moeten geabsorbeerd worden, zij moeten getransformeerd worden. Dus het komt op hetzelfde neer. Het is exact, wat nu gaande is: ik ga niet uit, ik heb mijn activiteiten zoveel mogelijk beperkt (ik zie genoeg mensen, maar nog oneindig minder dan eerder --- eerder zag ik hen gewoonlijk bij de duizend), maar deze reductie wordt grotendeels goedge maakt door de verwijding van het fysieke, materiële bewustzijn, tot een dergelijk punt, dat ik constant, constant gewaarwordingen heb, die op individuele gewaarwordingen lijken, maar ik onmiddellijk kan zien, dat zij andere individu's gewaarwordingen zijn, die komen, omdat het bewustzijn uitgespreid is en dat alles ontvangt in haar beweging: een beweging, alsof men alles bij elkaar verzameld heeft, en het aan de Heer gegeven.

(stilte)

Tien over elf. Oh, zie je *(lachend)*, de klok roept ons!

En jij?... Ik vraag je, maar ik weet het --- het is niet, dat ik het niet weet, maar ik zou willen, dat jij het me vertelde.

Fysiek?... De moeilijkheden beginnen weer. Het lichaam is ook niet erg helder.

Die nieuwe tandartsen moeten zichzelf spoedig installeren, dan kan je hen gaan zien. Natuurlijk behoort het nog bij de oude methoden, maar we zouden niet moeten opscheppen, weet je! We zouden niet moeten denken, dat we aangekomen zijn, voordat we het einde bereikt hebben. De mensen, die me schrijven, "Oh, ik vertrouw alleen op uw Kracht, ik wil geen enkel medicijn," antwoord ik, "Je bent verkeerd." Omdat ik ook medicijn neem --- en ik er niet in geloof! Toch neem ik ze toch wel, omdat er alle oude suggestie is en alle oude gewoonte, en ik wil mijn lichaam de best mogelijke condities geven.... Maar het is nogal amusant: zolang als het het medicijn gegeven wordt, blijft het erg stil en wanneer het geen medicijn gegeven

wordt, begint het te zeggen, "Waarom? Wat is er aan de hand?" Toch heeft het, wanneer het medicijn er is, geen effect, het komt niet tussenbeide; het is hoofdzakelijk... hoofdzakelijk een gewoonte.

Niet te spreken over gevallen, waarin het gevallen slechter maakt. Bijvoorbeeld voor die erge tandproblemen wilden de doctoren me die penicilline pillen geven, die je in je mond laat smelten om ontsteking te voorkomen; wanneer ik een van die pillen neem (*lachend*), is er een furieuze razernij in al mijn tanden! Alsof alle aangevallen elementen furieus waren: "Waarom verstoort je ons? We zijn aardig en stil, we vielen je niet lastig!" En alles zwelt furieus op.

Het is amusant om het bewust te volgen, erg amusant! En zie je: ziekten, medicijnen, dat alles is deel van het oude drama.

Maar we moeten blijven spelen, omdat er mensen zijn, die het serieus nemen! Zij WILLEN (het is de gewoonte), zij willen, dat wij blijven spelen: "Blijf spelen, schep niet op, je weet het nog niet --- je weet nog niet, hoe ons te genezen of ons te transformeren." Het is waar, ik ontken het niet, ik weet nog niet, hoe hen te transformeren, dus... Men zou niet trots moeten zijn, dat is erg slecht. We zullen zien.

December

December 2, 1964

...Brieven stapelen zich op in fantastische aantallen, en ik heb ze niet beantwoord. Mensen zouden moeten leren om te ontvangen: ik antwoord erg krachtig, erg helder, zelfs met woorden, een precieze zin. Wanneer zij leerden om mentaal te ontvangen, zou het goed zijn. Ik antwoord altijd. En wanneer het iets belangrijks is en ik enige vrede heb, wanneer ik geen externe actie heb, herhaal ik zelfs mijn antwoord door een precieze mentale formatie te maken --- zij zouden het moeten ontvangen.

(Moeder pakt random een brief op van een Westerse discipel, die vraagt om haar werk te veranderen of haar externe werk te stoppen, omdat, zegt zij, het niet correspondeert met haar natuur. Zij klaagt ook over haar relatie met anderen en hun "vijandigheid." Zij voelt de behoefte voor een nieuwe manier van zijn en handelen.)

Zij worstelt veel meer met haar oude persoonlijkheid dan met anderen. Zij had een zeker soort extreem persoonlijke en oppervlakkige relatie met anderen, en langzaam, langzaam komt zij eruit tevoorschijn, maar met de impressie, dat het anderen zijn, die vijandig voor haar zijn, terwijl zij waarlijk probeert om haar best te doen.

Het is een fase.

Maar ik heb opgemerkt, speciaal voor diegenen, die een Westerse opvoeding gehad hebben, dat zij niet hun externe bezigheden abrupt zouden moeten veranderen. De meeste mensen neigen hun milieu te willen veranderen, hun bezigheden te willen veranderen, hun omgeving te willen veranderen, hun gewoonte te willen veranderen, en denken, dat het hen helpt om inwendig te veranderen --- het is niet waar. Je bent veel waakzamer en alert om de oude beweging te weerstaan, de oude relaties, de vibraties, die je niet langer wil, wanneer je in een context blijft, die in feite gewoonlijk genoeg is om automatisch te zijn. Je zou niet "geïnteresseerd" moeten zijn in een nieuwe externe organisatie, omdat je altijd geneigd bent om er binnen te gaan met je oude manier van zijn.

Het is zelfs erg interessant, ik heb een erg diepe studie gedaan van mensen, die denken, dat als zij reizen, dingen verschillend zullen zijn.... Wanneer je je externe omgeving verandert, neig je integendeel altijd om je interne organisatie te behouden om je individualiteit te houden; terwijl, wanneer je met kracht in dezelfde context, dezelfde bezigheden, dezelfde routine van het leven gehouden wordt, dan worden de manieren van zijn, die je niet langer wilt, steeds evidentier en je kan ze veel preciezer bevechten.

In feite is het het vitale in het wezen, dat moeite heeft, het is het meest impulsieve deel en heeft de grootste moeite om zijn manier van zijn te veranderen. En het is altijd het vitale, dat zich "vrij" voelt, aangemoedigd en levendiger gedurende reizen, omdat het een gelegenheid heeft om zich vrij te manifesteren in een nieuwe omgeving, waarin alles geleerd moet worden: reacties, aanpassingen, enz. Het voelt integendeel sterk in de routine van een leven, dat niets bijzonder opwindends heeft, (ik bedoel, wanneer het een goede wil heeft, en een aspiratie voor vooruitgang), haar ontoereikendheden en verlangens, haar reacties, afkeer, attracties, enz. Wanneer men niet die intense wil heeft om vooruit te gaan, voelt het zich gevangen, walgend, verpletterd --- het hele gewoonlijke refrein van opstand.

(stilte)

Toen zij hier kwam, leefde zij exclusief in het vitale --- exclusief en gewelddadig. Dus er is een lange weg te gaan.

En het vitale --- dat gebruikt werd om aan het roer te staan, om alles te besturen, om alles te beslissen, het was hoe dan ook de meester van het huis --- het vitale moet eerst beginnen met onthechting, die over het algemeen, wanneer het niet erg verfijnd is, verandert in walging. Een algemene onthechting. Dan voelt het plotseling (soms "plotseling," soms langzaam), dat de impuls, de inspiratie van vanbinnen moet komen, dat niets meer van vanbuiten moet komen en het opwinden. En dan, wanneer het een goede wil heeft, keert het zich naar binnen en begint te vragen om de Inspiratie, het Bevel en de Richting; en daarna kan het weer beginnen met werk doen.

Voor sommige mensen heeft het jaren nodig; voor anderen wordt het erg snel gedaan --- het hangt af van de kwaliteit van het vitale. Wanneer het is een verfijnd vitaal is, van een hogere kwaliteit, dan gaat het snel; wanneer het erg bruto is, dat gaat als een bulldog of een buffel, dan neemt het een beetje meer tijd.

Er is hoe dan ook een lange weg te gaan voor het vitale, dat de gewoonte had om alles te besturen en dacht, dat het in bezit was van de waarheid --- wat het voelde, was de waarheid, wat het wilde, was de waarheid en die waarheid moest domineren en anderen en het leven besturen --- wel... wanneer men geboren was met die illusie, heeft het een lange tijd nodig. Wat bespaart is, wanneer het vitale op de een of andere manier inwendig GEGREPEN wordt, wanneer het inwendig voelt, dat er iets groter is dan zij; dan gaat het veel sneller.

Voor diegenen, die wegrennen van de noodzakelijke verandering, zou het verscheidene levens meer kunnen betekenen. Diegenen, die geleerd hebben om het te verdragen (die over het algemeen genoeg hogere intelligentie hebben om te besturen), diegenen, die doorzettingsvermogen hebben, die geleerd hebben om te verdragen en zich geen zorgen maken

over het vitale's gebrek aan samenwerking, voor hen kan het relatief snel gedaan worden.

Dat heeft over het algemeen de meeste tijd nodig

* * *

Een beetje later:

Heb je de laatste *Illustrated Weekly* gezien? Weet je, dat de Paus hier is, in Bombay, voor het "Eucharistische Congres" --- maar wat is de Eucharistie, mon petit?

Het is de Communie.

Ah, dat is net, wat ik dacht!... Er is in de *Illustrated Weekly* de geschiedenis van die Eucharistische Congressen, en het blijkt, dat een Franse vrouw achter de oorsprong was van het eerste Congres (niet zolang geleden, in de laatste eeuw, geloof ik). En dan (*Moeder glimlacht*), is er een magnifiek portret van de Paus met een boodschap, die hij speciaal schreef voor de *Weekly's* lezers, waarin hij een grote zorg nam om geen Christelijke woorden te gebruiken. Hij wenst hen... ik weet niet wat, en (het is geschreven in het Engels) een *celestial grace*. (hemelse genade). Toen zag ik (hij probeerde om zo onpersoonlijk als mogelijk te zijn), ik zag, dat ondanks alles de Christenen's grootste moeilijkheid is, dat hun geluk en vervulling in de hemel zijn.

In plaats van *een hemelse genade* lazen zij voor mij, of ik hoorde het, *een aardse genade!* Toen ik dat hoorde, begon er iets in me te vibreren: "Wat! Maar deze man is bekeerd!" Toen herhaalde ik het en hoorde ik, dat het dat niet was, maar werkelijk *een hemelse genade*.

Dat is het hele punt.

Exact.

Zij geloven in een goddelijke realisatie, maar de goddelijke realisatie is niet aards, het is ergens anders, in een hemelse wereld, die immaterieel is. En dat is hun grootste obstakel.

Natuurlijk is er in geloofszaken (ik bedoel niet voor een erg precies en erg helder wetenschappelijk denkvermogen), maar in geloofszaken is er tot dusver geen helder bewijs, dat de Heer Zichzelf hier wil realiseren; behalve misschien voor twee of drie visionairen, die de ervaring hadden.... Iemand vroeg me, of er eerder een supramentale realisatie geweest was, dat is, voor historische tijden (omdat historische tijden extreem beperkt zijn natuurlijk) Natuurlijk correspondeert de vraag met een van de dingen, die me getoond worden in momenten van concentratie. Dus antwoordde ik erg spontaan, dat er geen collectieve realisatie geweest was, maar er zouden een of verscheidene individuele realisaties geweest kunnen zijn als

voorbeelden van wat het zou zijn en als een belofte --- een belofte en voorbeelden: "Dit zal het zijn."

Ik heb enige erg precieze herinneringen gehad --- geleefde herinneringen --- van een nogal primitief menselijk leven op aarde (ik bedoel buiten enige mentale beschaving), een menselijk leven op aarde, dat geen evolutionair leven was, maar de manifestatie van wezens van een andere wereld. Ik heb gedurende een tijd op die manier geleefd --- een geleefde herinnering. Ik zie het nog steeds, ik heb het beeld ervan nog in mijn herinnering. Het had niets te maken met beschaving en mentale ontwikkeling: het was een bloesemen van kracht, van schoonheid, in een NATUURLIJK, spontaan leven, zoals het dierenleven, maar met een perfectie van bewustzijn en vermogen, dat ver hetgeen voorbijgaat, dat we nu hebben; en inderdaad met een vermogen van de hele omgevende Natuur, de dierlijke natuur en de plantaardige natuur en de minerale natuur, een DIRECTE handeling van de Materie, die mensen niet hebben --- zij hebben intermediairen nodig, materiële instrumenten, terwijl dit direct was. En er waren geen gedachten of redeneringen: het was spontaan (*gebaar, dat de directe stralende actie van de wil aantoon op de Materie*). Ik heb hier een geleefde herinnering aan. Het moet op de aarde bestaan hebben, omdat het niet voorspellend was: het was geen visioen van de toekomst, het was een voorbije herinnering. Dus er moet een moment geweest zijn... Het was beperkt tot twee wezens: ik heb niet het gevoel, dat er veel waren. En er was geen kindergeboorte of iets dierlijks, absoluut niet; het was een leven, ja, een waarlijk hoger leven in een natuurlijke setting, maar met een buitengewone schoonheid en harmonie! En ik heb niet het gevoel, dat het (hoe kan ik het uitleggen?) iets bekends was; de relaties met het plantenleven en het dierenleven waren spontane, absoluut harmonieus, en met een gewaarwording van een onbetwist vermogen (je voelde zelfs niet, dat het ervoor mogelijk was om er niet te zijn), onbetwist, maar zonder enig idee, dat er andere wezens waren op aarde en dat het nodig was om voor hen te zorgen of een "demonstratie" te maken --- niet van dat alles, absoluut niets van een mentaal leven, niets. Gewoon een dergelijk leven, als een mooie plant of een mooi dier, maar met een innerlijke kennis van dingen, volmaakt spontaan en zonder inspanning --- een leven zonder inspanning, volmaakt spontaan. Ik heb zelfs het gevoel niet, dat er enige kwestie van voedsel was, niet dat ik het me herinner; maar er was de vreugde van het Leven, de vreugde van Schoonheid: er waren bloemen, er was water, er waren bomen, er waren dieren, en dat alles was vriendelijk, maar spontaan zo. En er waren geen problemen! Geen problemen om opgelost te worden, helemaal niets, --- men leefde gewoon!

Definitief een ongecompliceerd leven.

Maar het is ver, erg ver in het verleden. Omdat er helemaal geen gevoel was van beneden opgegroeid te zijn: het was alsof daar geland te zijn, gewoon zo, voor de grap.

Het moet geweest zijn, voordat de eerste mens uit de Natuur geboren werd --- niet erna: ervoor.

Zij waren menselijke vormen, maar ik kan niet zeggen, dat ik het me herinner: er werd mij bijvoorbeeld gevraagd, of zij nagels aan hun vingers hadden, dat zou ik niet weten! Het was erg soepel en lumineus. Maar hoe dan ook, zij waren als mensen.

(*stilte*)

De Paus kondigde aan, dat hij een boodschap ging publiceren voor niet-Christenen; ik heb gevraagd om het te zien. Door mijn mentale conversaties met hem zijn twee dingen erg precies gebeven,,,, Hij heeft een soort politieke gehechtheid. Hij is een erg politieke man, in de zin, dat hij dingen met een reden doet, met een precies gecalculeerd doel, volgens zijn eigen begrip, om hem zo het meest effectief te maken naar dat doel --- een politieke man.

Hij heeft een politieke gehechtheid aan het dogma. Bijvoorbeeld na een van mijn conversaties (ik had een flink aantal conversaties met hem, drie of vier, op het mentale niveau en volmaakt objectief, omdat zijn reacties onverwacht waren; voor mij waren ze erg spontaan, in de zin, dat ik antwoorden ontving, die helemaal niet diegene waren, die ik verwacht zou kunnen hebben --- wat bewijst, dat het oprecht was), maar bijvoorbeeld voor zijn verkiezing heb ik hem een keer ontmoet (er is een deel van zijn mentale wezen een hogere intelligentie, dat erg goed gevormd is, bewust, geïndividualiseerd), en ik had een spontane conversatie, die ik niet gezocht had en die erg interessant was. Maar op een punt antwoordde ik op iets, dat hij zei, en ik vertelde hem met de kracht, die ik daar heb [op dat hogere vlak], "De Heer is overal --- zelfs in de hel is de Heer er." En toen veroorzaakte het zo een gewelddadige reactie in hem, dat hij, pfft, verdween. Ik vond het erg treffend.... Ik ken het dogma niet, maar het lijkt, dat in de hel, volgens de Katholieken, wat erger is dan lijden, het vuur en dat alles, de afwezigheid van de Heer is. Het lijkt, dat het een dogma is, dat de Heer afwezig is in de hel; en ik, ik sprak over universele Eenheid en ik vertelde hem dat.

Er is iets anders, dat ik me erg helder herinner, dat me trof. Het was na zijn verkiezing (maar lang voor zijn trip naar India beslist was): hij was naar India gekomen en hij kwam naar Pondicherry om me te ontmoeten (niet om me te ontmoeten: hij was naar Pondicherry gekomen, toen kwam hij en ontmoette me). Eenmaal in Pondicherry kwam hij, en zag ik hem daar in de kamer, waar ik mensen ontmoet. We hadden een lange conversatie, een erg lange en interessante conversatie, en plotseling (het was aan het eind, het was tijd voor hem om te gaan), toen hij opstond, was hij met iets bezig. Hij vertelde me, "Wanneer u met uw kinderen over mij spreekt, wat zal u hen vertellen?"... Begrijp je, het ego laat zichzelf zien. Dus keek ik naar hem (*Moeder glimlacht*) en zei, "Ik zal hen alleen vertellen, dat we in gemeenschap geweest zijn in onze liefde voor de Allerhoogste" Toen relaxte hij zich en ging weg. Het trof me. Deze dingen zijn erg objectief.

Maar dit zijn kleine wendingen van de natuur. Anders is zijn droom om de potentat te zijn van de menselijke spirituele eenheid,

December 7, 1964

(Deze conversatie vond plaats in de muziekkamer. Moeder had Sunil, de muzikaleerling, en Sujata gevraagd om te komen.)

Kan iemand op een harmonica spelen? *(gelach)* Ik heb net een harmonica gekregen! Het komt uit Duitsland. *(Tegen Sunil:)* Weet je niet, hoe je het moet spelen?... Nee?

(Sujata:) Satprem zou erg graag willen leren om op een of ander instrument te spelen, Moeder, weet u.

(Satprem:) Maar niet de harmonica!

(Tegen Sunil:) Heb je verteld, waarom ik je geroepen hebt? Nee? Ken je geen Frans meer, vertel me? --- Hij durft niet te spreken.

Hier is het: ik hou van je muziek, en wat mij betreft, ik speel niet langer! --- ik heb geen tijd. Ik heb nooit de gelegenheid, ik heb de laatste twaalf maanden niet gespeeld; behalve wanneer Sujata komt, dan loop ik met mijn vingers over de toetsen. Dus het is heel onmogelijk voor me om te spelen op de 1ste Januari, maar ik dacht, dat we misschien iets zouden kunnen arrangeren.... Vandaag zal ik je de boodschap voorlezen voor de 1ste (het is geen "boodschap"), ik zal het aan je voorlezen en dan zullen we proberen om er iets mee te doen.

Ken je dit instrument *(het orgel)*? Kan je het spelen?...

Er zijn pedalen, mon petit, genoeg om je hoofd te laten zwemmen! Ik kan dat niet bespelen! *(gelach)* Dus Sujata zal de pedalen bespelen en ik zal de toetsen bespelen!

Wanneer er iets komt, kan je het gebruiken en een beetje muziek voor me maken voor de 1ste. En dan nemen we, in plaats van hier op te nemen, nemen we jouw zaak op voor iedereen!

(Sunil:) Wat gaat u nu spelen, dat ik zal houden.

Nee! Ik speel niet --- ik doe net alsof! Daarmee zal je wat doen. Begrijp je?

Misschien zal er helemaal niets komen! Ik kan het niet zeggen. Deze morgen... Dacht je deze morgen, ik weet het niet, aan je bezoek hier? Ja?... Ik hoorde prachtige muziek --- prachtig! Maar het was muziek... het had

tenminste vier handen nodig om het te spelen, of verscheidene instrumenten. Wanneer dat kwam...

Wacht... De boodschap (het is geen "boodschap"!)... Er is een foto van me, waarop ik mijn handen gevouwen heb en ik er gelukkig uitzie (!), dus schreef ik eronder, *Salut à Toi, Vérité*. Toen werd me gevraagd om het in het Engels te zetten --- ik zei, *Salute to the advent of the Truth*. (Groet aan de komst van de Waarheid).

Dus dit is het thema.

We zullen nu zien, of we iets vinden. Deze morgen was het prachtig.... Maar zelfs, als dat er zou zijn, zou ik niet in staat zijn om het te spelen: het zou bijna een volledig orkest nodig hebben! En bovendien is het er niet langer. Het duurde tien of vijftien minuten... Ik herinner me niet, wat het was --- het is weg.

We zullen het proberen, we zullen zien.

(muziek)

Daar, genoeg!

Maar dat was niet, wat ik hoorde --- dat was het helemaal niet! Maar het is absoluut weg....

(Moeder begint weer op het orgel te spelen)

Het is werkelijk jammer, dat ik het me helemaal niet herinner. Dat was werkelijk fijn. Het was "de hymne van de Waarheid." Het leek op een zekere symfonie van Beethoven (oh, ik ga iets verschrikkelijks zeggen)... zonder de opvulling!

Alle menselijke muziek heeft altijd opvulling. Zij hebben een inspiratie, en ertussen is een opening, dus vullen ze het op met hun "muzikale kennis." Maar deze morgen kwam het recht van boven en er was geen opvulling. Het was erg fijn.

Ik deed alleen zelfs geen poging om het te herinneren, ik dacht, "Het zal komen," maar het deed het niet!

(Tegen Sunil:) Heb je deze morgen enige muziek gehoord?

(Sunil:) Wat u net gespeeld hebt, was erg mooi.

Het is niets! Hoe dan ook, je zal er iets mee doen.

Wat deze morgen's muziek uitdrukte, was een soort opstijging van aspiratie, als een verovering, en toen bereikte het plotseling een climax in

een verblindende flits van licht --- een explosie. Een explosie van licht. En de explosie van licht CASCADEERDE over de wereld. Het was erg fijn (!)

Ik zie het nog, maar ik kan het niet langer horen.

Maar zo zal het zijn: eerst de groet, "Groet aan U, O Licht." Begrijp je, het Licht is er, zoals dit: het kondigt zichzelf aan. En we groeten het. Dan rijst de hele aspiratie in verovering van dit Licht door successieve opstijgingen; dat is, een geluid stijgt, klimt, en vestigt zichzelf, dan klimt een andere en vestigt zichzelf. En dan moeten we voor dat Licht komen, het maakt een soort explosie, als een bom, die explodeert, een explosie van licht. En naderhand valt het terug op de wereld --- met fonkelingen.

En dan zou ik aan het eind de grote kalmte van de Waarheid willen.

Dat zal iets nodig hebben, dat erg uitgestrekt en erg kalm is --- erg uitgestrekt. Erg eenvoudig. Enkele erg eenvoudige grote tonen.

Voilà.

Orgeltonen zouden fijn zijn.

Het orgel is fijn voor aspiratie.

De explosie van licht?... Ik weet niet, welk instrument.

En voor aspiratie ook enkele menselijke stemmen.

Maar probeer niet te imiteren, wat ik net gespeeld heb: het is waardeloos! Je zal iets doen, zoals ik zei: eerst de groet --- we zijn blij om U te zien, begrijp je, Groet aan U, O Licht, O Waarheid!...

Je speelt de opstijging in stadia, vergezeld door en beëindigd met een vlaag van aspiratie: een zweven, een groot zweven. Dan raken we het Licht aan, het maakt een explosie. We raken de Waarheid aan, we raken het Licht aan.... Dat moet erg mooi zijn. Dan valt het Licht terug op de aarde in een regen, en het is vreugdevol, licht, erg gracieus (*gebaar als een waterval*). En dan wordt de wereld zaligvol onder de Waarheid --- erg kalm en zaligvol.

Hoe laat is het?

Zeven voor elf.

Ik heb zolang gespeeld!

Ik heb zitten kletsen.

U kwam laat.

Ah, Nolini zou daar de schuld van moeten krijgen --- niet ik! (*gelach*)

(*Tegen Satprem:*) Ik zie je Zaterdag --- Zaterdag is Mademoiselle's verjaardag. Hoe oud zal je zijn?

(*Sujata:*) *Negenendertig.*

En hij?

(*Satprem:*) *Eenenveertig.*

Alreeds... Wel, au revoir, mijn kinderen.¹⁰⁰

December 10, 1964

(*Van Sujata aan Moeder, volgend op een bezoek aan het Pondicherry's ziekenhuis*)

Kleine Moeder, Satprem zegt, dat hij erg veel van u houdt en hij vraagt me, hoe het met u gaat.

Uw kind,
Getekend: Sujata

(*Moeder's antwoord*)

Sujata, vertel Satprem, dat ik erg veel van hem houd en dat ik de hele tijd bij hem ben. Wanneer hij Sri Aurobindo's advies, *Leef vanbinnen*, opvolgt, is hij zeker om dit te voelen.

Tederheid
Getekend: Moeder

¹⁰⁰ Moeder's Agenda moest onderbroken worden gedurende meer dan een maand, volgend op een serieuze operatie, ondergaan door Satprem op de dag na deze conversatie.

December 23, 1964

(Van Moeder aan Satprem)

Satprem, mon cher petit,

Hier is je boek, net aangekomen uit Amerika.

Ik stuur het naar je met al mijn liefde, zodat het het teken kan zijn van de komst van een volmaakt evenwicht en totale gezondheid.

Zegeningen
Getekend: Moeder

Einde van December, 1964

(Van Moeder aan Satprem. De brief, die Moeder hier antwoordt, is jammer genoeg verdwenen samen met de andere.)

Wat je voelt, komt volledig overeen met wat ik zag.

Ik neem het als een definitief keerpunt in je leven.

We zullen erover praten op 2 Januari, wanneer je komt en me helemaal alleen ziet.

Ondertussen ben ik bij je en mijn liefde omhult je.

Getekend: Moeder

